

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

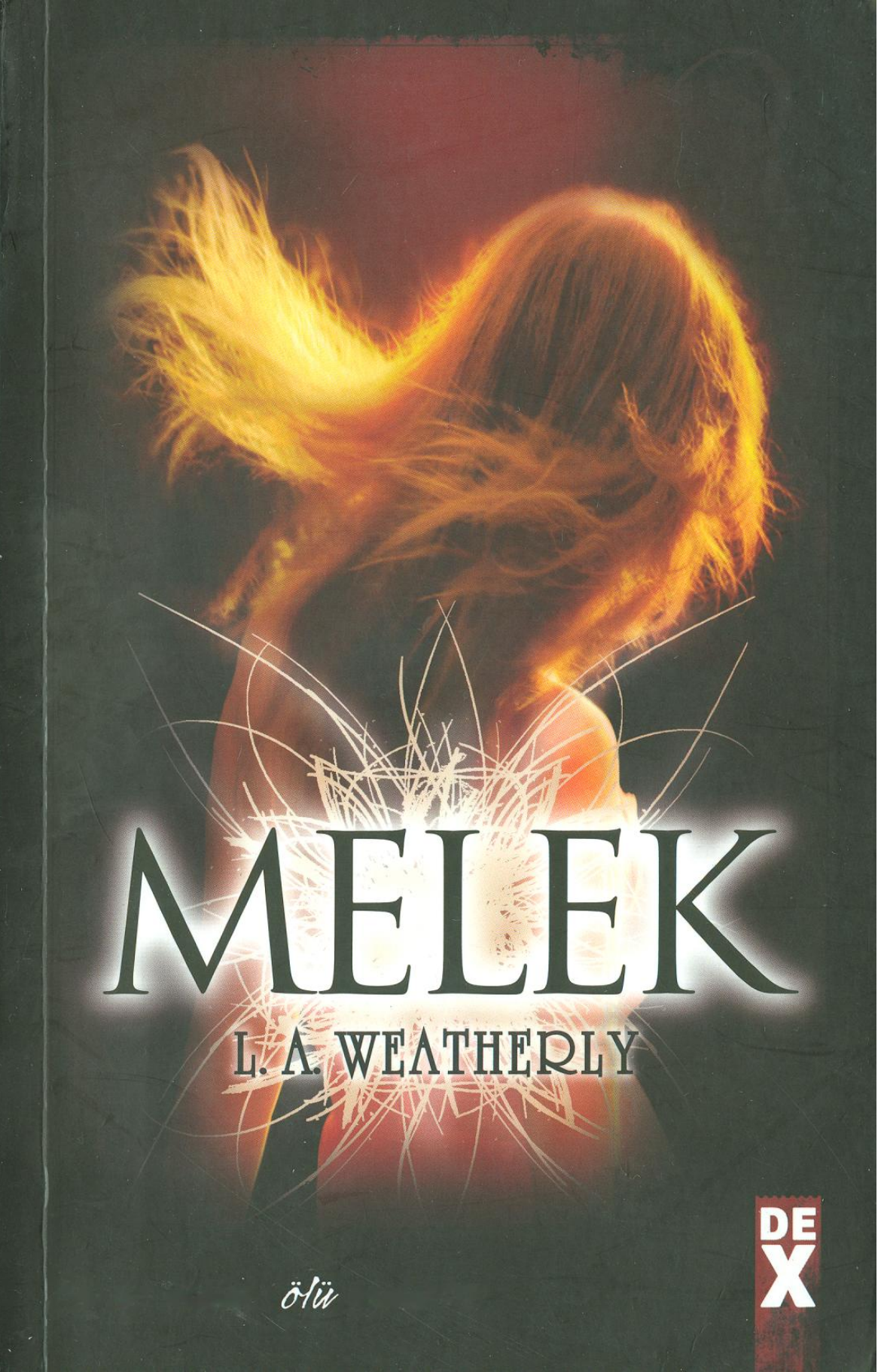
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELEK

L.A. WEATHERLY

ölü

DE
X

Özgiin adı: *Angel*

Copyright © L.A. Weatherly, 2010

Yazan: L.A. Weatherly

Kapak fotoğrafı: © gettyimages

Çeviri: Talin Ataman **Yayına hazırlayan:** Tülin Er **Kapak tasarımı:** Cenk Yönder

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0128-3 Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No: 13-14 Yenibosna-istanbul Tel:
(0212) 246 66 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 Tel: (0212) 373 77 00 / Faks:
(0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

MELEK

L.A. W E A T H E R L Y

Eşime sevgilerimle...

Başlangıç

"Bu senin araban mı?" diye sordu 7-Eleven'ın kasasında oturan kız. "Parlak siyah olan?"

Aldığı bir Big Gulp kahvesini kızın önüne bırakan Alex başını evet anlamında salladı.

"Harika," dedi kız gözünü dikip arabaya bakmaya devam ederek. Araba Porsche Carrera'ydı ve güneş ışığında akik gibi pırıl pırıl parlıyordu. "Buralarda *böylesini* pek sık görmeyiz."

Hayır, eminim pek görmezsiniz, diye düşündü Alex *buranın* neresi olduğunu anımsamaya çalışarak. Catde Chute, Oklahoma ya da benzeri iç karartıcı bir yer. Şehir dışındaki kurşun yağmuruna tutulmuş tabelada *Kovboyların memleketi!* yazıyordu.

"Üç numaralı pompa," dedi kıza.

Kız, kahvenin ve benzinin parasını yazarkasaya kaydederken kahverengi gözlerini kocaman açıp gülümsedi. "Eee, şehirde yeni misin?" diye sordu. İsim kartında VICKY yazılıydı. Kız yaklaşık onun boyundaydı ki bu da pek uzun sayılmazdı; yalnızca bir metre altmış santim. Kızın kumral saçları öyle düzleştirilmişti ki kâğıt kesiği işlevi görebilirdi.

Cumartesi işi, diye düşündü Alex cüzdanını çıkarırken. On *altı yaşlarında sanırım. Şehrin dışında yanından geçtiğim*

kocaman liseye gidiyor olmalı.

Bu düşünce onu hem eğlendirdi hem de canını sıktı. Kendisi liseyi yalnızca televizyonda görmüştü: yazı baskılı montlarıyla spor meraklısı gençler, sahanın çevresinde hoplayıp zıplayan amigo kızlar, Mezuniyet Balosu'nda birbirinden ayrılmayan çiftler. Bambaşka bir dünyaydı ve öyle aptalca bir masumiyeti vardı ki insanı korkutuyordu. Lise öğrencileri savaşılabilecek kadar büyüktü ama hiçbiri savaşıyordu.

Çünkü neredeyse kimse, aslında bir savaşın sürdüğünün farkında değildi.

"Hayır, yalnızca buradan geçiyordum," dedi. Kıza birkaç yirmilik uzattı.

Vicky'nin suratı asıldı. "Ah, sen de benim liseye mi gidiyorsun diye merak etmiştim. Ama bunun için biraz yaşlısın galiba. Kaç yaşındasın, yirmi bir falan mı?"

"İşte öyle bir şey," dedi Alex hafifçe sırtarak. Aslında on yedi yaşındaydı ama kız bir açıdan haklıydı. Birçok bakımdan yaşlı sayılırdı.

Kız paranın üstünü vermekte yavaş davrandı. "Burada ne kadar kalacaksın? Yani, bir şey arıyorsan ya da seni gezdirecek birini..."

Kot pantolonunun cebindeki telefonundan mesaj sesi geldi. Alex'in kalbi fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Yavaşça yan dönüp telefonunu çıkardı ve açtı.

Düşman görüldü. Aspen, Colorado. Tyler Caddesi, 1124 numara.

Event! Bir düşman görüldüğünde her zaman olduğu gibi, Alex öfkenin her yanını sardığını hissetti. Sonunda haber gelmişti. Bir haftadır bekliyordu ve neredeyse çıldıracaktı. Telefonu cebine koyarken Vicky'ye gülümsedi. Neden olmasın? Nasıl olsa onu bir daha görmeyecekti.

"Belki gelecek sefere," dedi kahvesini bıraktığı yerden alırken. "Yine de teşekkürler."

"Rica ederim," dedi kız gülümsemeye çalışarak. "Neyse... sana iyi yolculuklar."

Alex çift kanatlı kapıyı itip dışarı çıkınca, klimanın buz gibi soğuttuğu havanın yerini ansızın alan tatsız bir eylül sıcaklığıyla karşılaştı. Porsche'una yerleşti. Araba yere çok yakındı ve siyah deri koltukların içine gömülüyordu. İnanılmaz rahattı. Aslında neredeyse hep arabada yaşadığından, bu iyi bir şeydi. Konum Belirleme Sistemi'ne *Aspen, Colorado'yu* girdi. Tahmini varış saati sabahın 2:47'sini gösteriyordu. Bu da dokuz saatlik bir yolculuk demekti. Kahvesinden bir yudum aldı ve hemen yola çıkmaya karar verdi. Uykuya ihtiyacı yoktu; bir önceki avından beri tek yaptığı buydu zaten.

Otoparktan çıkıp otuz dört numaralı otobana yöneldi ve kuzeye doğru giderek şehirden uzaklaştı. Tabii buna şehir diyebilirsiniz: ahşap kaplamalı evlerin bulunduğu birkaç kesişen cadde ve büyük olasılıkla cumartesi akşamları bira içip bağıra çağıra bir- biriyle konuşan havalı gençlerin gezindiği, ışıklandırılmış birkaç alışveriş merkezinden oluşan bir yer. Kent sınırları dışına çıkar çıkmaz her şey bitiyordu. Her taraf tahıl ambarı, toz ve yağ pompası kaplıydı. Otomatik hız kontrolünü yetmişe ayarlayan Alex radyoyu açtı. Eagles'ın Hotel California şarkısını duyunca yüzünü buruşturdu. Radyoyu kapatıp iPodunu açtı ve Porsche arabası kilometreleri yutarken neoklasik bir şeyler dinlemeye başladı.

Bagajında yarı otomatik bir tüfek olduğunu bilse, Vicky'nin ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamadı. Kayalık Dağlar, elindeki avuç dolusu pırlantayı kavrayan bir dev gibi Aspen'i kucaklıyordu. Şehre yaklaşırken yol kıvrılarak dağdan aşağı doğru iniyor, arabanın farları Alex'in önündeki karanlık

asfaltı aydınlatıyordu. Gözleri korkuyla açılmış tavşanlar yolun kenarında donakalmış bakıyorlardı. Arabadan ürken bir erkek geyik, sıçrayıp ormanın derinliklerine daldı.

Aspen il sınırından girerken arabanın saati 2:5 l'i gösteriyordu. Fena değildi. Konum Belirleme Sistemi onu şehir merkezinden pek uzak olmayan, sakin ve ağaçların sıralandığı Tyler Caddesi'ne yönlendirdi. Cadde lambalarından biri titriyordu, diğerleri sırayla dizilmiş geniş pencere ve ön tarafı çimenle kaplı evleri aydınlatarak parlak bir şekilde yanıyordu. Evlerin hiçbirinde ışık yoktu. Herkes uykundaydı.

Alex arabasını 1124 numaralı binanın biraz uzağına park etti. Dirseklerini direksiyona dayayarak evi gözden geçirmeye başladı. Koyu renk kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Neye dikkat edeceğinizi bilerseniz zaman zaman onların bir işaretini görebilirsiniz, ama burada hiçbir şey yoktu. Ön bahçesi diğerleri kadar kusursuz görünmese de sıradan bir evdi. Yer yer bitmiş otlar, çimlerin arasından başkaldırıp kendilerini göstermişti.

Mahallenin huzuru bozulacak hay aksi, diye düşündü Alex.

Aspen'e yaklaşırken tüfeğini yanındaki koltuğa koymuştu; şimdi de şarjörü taktı ve gözlerini kısıp tüfeğin kızılötesi dürbününden eve baktı. Giriş kapısına odaklandı. Ön verandaya ilıştırılmış, demirden mektup kutusunun üstündeki ismi bile okuyabiliyordu: ***T. Goodman.***

Goodman - iyi adam ha. Alex bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Yaratıklar uyum sağlamak için çoğu zaman insan soyadları alırdı; bazılarında mizah duygusu olduğunu bilmek güzeldi. Tüfek namlusunun ağzına susturucuyu yerleştirdi. Tüfeğin kendisi gibi bu da bir sanat eseri idi adeta; pürüzsüz ve ışıltılı. Şimdi yapması gereken tek şey beklemektir. Gözünü eve

dikerek koltuğunda arkasına yaslandı. Geçmişte, ekip olarak hareket ettiklerinde, diğer MK'ler polis baskısından nefret ederlerdi ama Alex için bu, işlerinin bir parçasıydı. Görevin ayrılmaz bir parçası. Duyular her an tetikte olmalıydı; bir an bile gevşememek gerekirdi.

Yaklaşık bir saat sonra ön kapı açıldı. Bir saniyeden az bir sürede tüfeği eline almış ve dikkatle dürbünden izlemeye başlamıştı. Ön bahçedeki uzun boylu adam kapıyı kilitlemek için durakladı, sonra çabucak basamakları indi ve uzun adımlarla caddede yürümeye başladı. Ayak seslerinin yankısından bir amacının olduğu anlaşıyordu.

T. Goodman'ın insan şeklinde olmasına pek şaşırmayan Alex tüfeğini indirdi. Genellikle gerçek yüzlerini yalnızca beslendiklerinde gösterdiklerini biliyordu. Adamın köşeyi dönüp şehir merkezine yönelmesini bekledi, sonra arabadan inip yavaşça bagajı açtı. İçinden siyah bir trençkot aldı, tüfeği güvenli bir şekilde yağmurluğun uzun kıvrımları arasına gizledi ve yumuşak hareketlerle bagajı kapattı.

Köşeyi döndüğünde avının bir sokak ötede, caddenin karşı tarafına geçtiğini gördü. Bakışlarının hedefinden sapmasına izin vererek bir an için yavaşladı. Adamın karanlık bedeninin çevresinde bir ruh belirdi: soluk gümüş rengiydi, kenarları titreyen hafif mavi bir ışıkla çevrelenmişti.

Alex adımlarını hızlandırdı. Yaratık birkaç gündür beslenmemişti, bu da şimdi ava çıktığını gösteriyordu.

Tahmin ettiği gibi adam şehir merkezindeki bir bara doğru yürüdü. Barın önünde yanıp sönen kışkırtıcı işaretler vardı. Sarı ve pembe neon ışıklı şort ve minik bir deri yelek giymiş kadın kovboy figürü, ışık yanıp sönerken şapkasını sallıyordu. Müziğin ve erkeklerin boğuk sesleriyle, alkışları duyuluyordu.

İşareti anımsayan Alex isteksiz bir beğeniyle başını salladı.

Burası servis yapan kadın garsonların seksi elbiseler giydiği ve barın üstünde dans ettiği türden bir yerdi. Bu saatte sendeleyeni adamların çoğu sarhoş ve kabadayı olurdu. Bunlar çevrelerine pek dikkat etmezdi; bu da ava çıkmış biri için idealdi. Gerçekten, kendisi onun yerinde olsa tam da böyle bir yer seçerdi.

Birkaç canı sıkkin koruma kapının önünde pinekliyordu. Hiçbirinin dikkatini çekmeyen T. Goodman, karanlıkta gözden kayboldu. Bulunması gereken mesafeyi hesaplayan Alex park etmiş bir Subaru'nun arkasında beklemeye başladı. Her şey yolunda gidecek görünüyordu. Daha çok yaklaştığı durumlar da olmuştu ama burada korumalar sorun çıkarabilirdi.

Tam o sırada barın ağır metalden yapılmış kapısı açıldı ve takım elbise giymiş, darmadağın bir adam sendeleyerek dışarı çıktı.

"Harika bir gece dostum," dedi korumalardan birinin omzuna vurarak. "Bu bayanlar *müthiş*." Ne kadar müthiş olduğunu anlatmak mümkün değilmiş gibi hayretle başını salladı.

"Evet, çok ateşliler," dedi koruma eğlenerek.

"Umarım araba kullanmayı düşünmüyorsundur Eddie," dedi diğeri. "İstersen sana bir taksi çağırırım."

Eddie yanıt vermedi. Ahenksiz bir şekilde ısıklık çalarak sokakta yürümeye başladı. Tökezleyerek çarptığı boş bira kutusunun sesi sakini gecede yankılandı. Korumalar birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. Onların sorunu değildi.

Loş mekândan çıkıp uzun boylu, sessiz bir gölge gibi adamı izleyen T. Goodman'ı fark eden Alex doğruldu. Tüfeğini hazırlayarak adamı izlemeye başladı. Artık her an olabiliyordu, buna emindi. Gizliliğe gerek yoktu, yalnızca açık bir alan yeterliydi. Gözlerini Goodman'den ayırmayan Alex derin bir nefes alıp dikkatini topladı, enerjisini yoğunlaştırıp çakra

noktalarından doğru başının üstüne yönlendirdi.

Yaratık düşüncelerini kurbanına kenetlendiğinde tüm bedeninde ansızın bir ürperme hissetti. Haklıydı, işte şimdi olacaktı. Sendeleyen Eddie, olduğu yerde kararsızlıkla durdu. Yavaşça döndü.

Goodman'ın insan bedeni, dalga dalga yayılan koyu bir hareketlenmeyle yok oldu. Yerinde göz kamaştıran, görkemli bir ışık belirdi ve sonunda ban, diğer binaları, tüm caddeyi ve Eddie'nin korku dolu suratını aydınlatan bir uyarı ışığı haline geldi. Işığın merkezinde yaklaşık iki metre boyunda, devasa kanatları açılmış parıltıyan bir şey vardı. Kanatları öyle saf bir beyazdı ki neredeyse mavi gibi görünüyordu.

"Bu... bu gerçek olamaz..." diye kekeledi Eddie, melek ona yaklaşıırken.

Az ötede bekleyen Alex, kendilerinden ateş isteyen bir kadınla şakalaşan korumaların sesini duyabiliyordu. Onlardan biri bu tarafa bakacak olsa, sadece karanlık caddede tek başına içkinin etkisiyle sallanıp duran Eddie'yi görecekti.

Arabanın üzerine eğilen Alex tüfeğin dürbününden gözlerini kısarak baktı. Tüfeği tutan, nişan alan elleri hareketsiz ve soğuktu. Birkaç kez büyütülmüş görünen meleğin yüzüne odaklandı. Goodman de tüm melekler gibi, insan şeklindeyken oldukça çekiciydi. Ama Alex onun gözlerinde iyi bir bakış beklemenin garip olduğunu biliyordu. Fazla yoğun, belki de rahatsız edecek kadar karanlık gözleri vardı. Ama şimdi melek halinde, Goodman'ın yüz hatları bu dünyaya ait olmayan bir güzellik taşıyordu: gururlu ve vahşi. Hatlarını çevreleyen ışık halkası kutsal bir ateş gibi ışık saçıyordu.

"Korkma," dedi melek adamı yatıştırarak. Sesi uyum içinde çalan yüzlerce çan gibi çıkıyordu. "Burada bulunmamın bir nedeni var. Sana bir şey vermem gerek."

Gözleri büyüyen Eddie dizüstü çöktü. "Ben... ben..."

Işık halkası. Alex halkanın kalbindeki derin, saf beyazlığa nişan alıp baktı.

"Canın acımayacak," diye devam etti melek yaklaşarak. Gülümsedi ve parlaklığı on kat artarak geceyi aydınlattı. Titreyen Eddie meleğin güzelliğine bakmaya dayanamadı ve inleyerek başını eğdi.

"Aslında bu anı, hayatının en anlamlı deneyimi olarak anımsayacaksın..."

Alex tetiği çekti. Meleğin ışık halkasının büyüyen enerjisi kurşunun etkisiyle bozuldu ve yaratık binlerce küçük ışık parçacığına ayrılarak dağıldı. Meleğin acı dolu haykırışı kulaklarında yankılanan Alex, bir şok dalgası onu yalayıp geçerken arabanın arkasından başını uzatıp baktı. Hâlâ enerji halkasıyla çevriliyken, çevresindeki tüm canlı varlıkların enerji alanlarının durumdan etkilendiğini görebiliyordu: hayalet benzer hatları olan ağaç ve yerdeki çimler, kasırgaya yakalanmış gibi eğilip bükülüyor ve sarsılıyordu.

Yavaş yavaş her şey eski haline döndü. Sessizlik vardı. Alex enerjisinin kalbindeki çakrada odaklanmasını sağladı ve hayalet gibi çizgiler gözden kayboldu. O an için tüfeğini arabanın altına sokuşturdu ve kaldırımın üstünde dizüstü çökmüş, hâlâ titreyen Eddie'ye doğru yürüdü. T. Goodman arkasında hiçbir iz bırakmadan yok olup gitmişti.

"Hey dostum, iyi misin?" dedi Alex adamın yanına çömelerek. Korumalar konuşmayı bırakmış, onlara bakıyordu. Alex şöyle bir elini kaldırdı. *Her şey yolunda, arkadaş biraz içkili, hepsi o kadar.*

Eddie gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirdi. "Ben... bir... biliyorum, bana inanmayacaksın ama..."

"Evet, biliyorum," dedi Alex. "Hadi bakalım, kalkmaya çalış."

Koluyla Eddie'yi kavrayıp kalkmasına yardım etti. Ooof, adam biraz kilo verse iyi ederdi.

Eddie, "Ah, başım..." dedi inleyerek ve güçsüz bir şekilde Alex'in omzuna yaslandı. *Melek etkisi*, diye düşündü Alex. Yaratığın büyük bir kısmı Alex'in tarafına doğru dağılıp yok olsa da, Eddie meleğe yalnızca birkaç metre mesafedeydi ve bunun etkisi günlerce sürecekti. Ama yine de melek çarpmasından iyiydi. Her şey melek çarpmasından iyiydi.

"Öyle güzeldi ki," dedi Eddie mırıldanarak. "Çok güzel..." Alex gözlerini yuvarladı. "Yaaa, evet, gerçekten güzeldi." Yanında yalpalayan Eddie'yle birlikte bara doğru yürümeye başladı. Her zaman olduğu gibi, sivillere duyduğu acıma ve küçümsemeyi bir arada hissetti. Tüm hayatım onları kurtarmaya çalışarak geçirmesine karşın, hepsi de öyle budalaydı ki yaptığı işten zevk alamıyordu.

"Hey, bakar mısınız, sanırım arkadaşın bir taksiye ihtiyacı var," dedi korumalara yaklaşınca. "Onu şuradaki kaldırımda, kendinden geçmiş halde buldum."

Korumalardan biri kıkırdadı. "Tamam, biz onunla ilgileniriz," dedi ve işadınının ağırlığını Alex'ten aldı. "Eddie buranın müdavimidir; öyle değil mi dostum?"

Eddie kendini toparlamaya çabalayarak başım çevirdi. "Tom... bir melek gördüm," dedi geveleyerek.

Korumalar kahkahayı bastı. "Evet, Amber demek istiyorsun, öyle değil mi?" dedi biri. "Barın üstünde dans ederken giydiği o kısacık şortlar." Alex'e göz kırptı, "Hey dostum, içeri girmek ister misin? Giriş ücreti istemez; bizdensin."

Alex daha genç olduğu dönemlerde, genellikle diğer MK'lerin sürüklemesiyle böyle yerlere gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu yerleri fena halde sıkıcı buluyordu. Bir içki içme fikri hoş gelse de olayın heyecanım henüz üstünden atamadığından fikir ona fazla

gerçeküstü göründü.

Başım salladı ve geriye doğru bir adım attı. "Belki gelecek sefer. Şimdi gitmem gerek. Yine de teşekkürler."

"Bekleriz," dedi koruma. O arada Eddie tamamen kendinden geçmiş ve patates çuvalı gibi adamın üstüne yığılmıştı. Koruma Eddie'yi itti. "Hey Mike, şu taksiyi çağırsana. Uyuyan Güzel iyice kendini saldı."

"Söyle ona, fazla çalışmasın," dedi Alex hafifçe sırtarak. "Böyle giderse yakında pembe filler görmeye başlar."

Birinci Bölüm

"Çok utanç verici," dedi Nina mırıldanarak. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, sürücü kapısına yaslanmıştı ve başını onaylamadığını gösterir şekilde sallıyordu.

"Tamir etmemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedim. Başım Corvette'in motoruna neredeyse gömülü olduğu için sesim boğuk çıktı. Tabii bedenimin yarısı da görünmüyordu. Arabasının

karbüratörünü değiştirmeye çalışıyordum ama motor öyle kirliydi ki vidalar pislik contasıyla yerlerine kaynamış gibi duruyorlardı. Kapkara ve iğrençtiler.

"Şu anahtarı bana uzatır mısın? Sapı sarı olanı."

Aletlerime doğru çömelen Nina, çantayı altüst edip istediğimi ararken kendi kendine söyleniyordu. "Bir *alet çantan* olduğuna inanamıyorum. Onu yanında getirdiğine de inanamıyorum." Anahtarı elime sıkıştırdı.

"Peki işi bırakayım mı? Söyle yeter," Hava filtresini çıkarmış, yakıt ve havalandırma borularının bağlantılarını kesmiştim. Burada daha kolay çalışacağımı düşündüğüm için okulun otoparklıydık. Evdeki garajım tıka basa eski kutularla, bisikletlerle ve teyzemin atmaya niyetlenip bir türlü elden çıkarmadığı işe yaramaz şeylerle doluydu. En azından ben öyle düşünüyordum.

"Willow! Sakın böyle bir şey yapayım deme," dedi Nina, kahverengi perçemlerini geri atıp. "Bak, lütfen alınganlık yapma. Evet, tabii ki tamir etmeni istiyorum; yalnızca *burada* yapacağını bilmiyordum, hepsi bu."

Omzunun üstünden gizlice oyun sahasına göz attı. Anlaşılan Scott Mason ve hava atan futbol dâhisi grubunu gözden kaçırmak istemiyordu. O günün dersleri çoktan bitmişti ama futbol çalışması hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Bu arada öğrenci otoparkı birkaç araba dışında neredeyse boştu ve gri bir okyanus gibi çevremizi sarıyordu.

"Öğle yemeği saatinde yapmadığıma şükret," dedim. "Ne de olsa, terbiye kurallarını biraz biliyorum. Ah, hadi ama..." Tüm gücümle anahtarı çevirmeye çalışırken dişlerimi gıcırdattım. Birdenbire vida gevşedi. "Oh! Sonunda." Vidayı çevirip gevşettim ve eski karbüratörü dışarı çıkarıp yenisıyla karşılaştırdım. Tıpatıp aynısıydı. Nina'nın Corvette'inin müzelik olduğu düşünülürse bu bir mucize sayılırdı.

Nina burun kıvırdı. "Terbiye kuralları...sen mi? Güldürme beni. Bu *giyim* tarzınla mı?"

"Giysilerimin nesi var?"

"Willow. Şey gibi görünüyorsun bilmiyorum; bunu tanımlayacak bir sözcük olduğunu bile sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Ne hoş." Ellerimi bir bez parçasıyla ovalayarak temizlerken sııttım. "Bu da benzersiz olduğum anlamına geliyor, öyle değil mi?" Ellilerde moda olan ısıltılı ve sırmalı bir bluzla, en sevdiğim yıpranmış kot pantolonumu giymiştim. Siyah kadife ceketim açık motor kapağının üstünde katlanmış, tehlikeden uzak duruyordu. Üstümdekilerin çoğunu favori ma- gazam olan Tammy's Attic'ten almıştım.

Nina gözlerini kapattı ve ağzında bir şeyler geveledi. "Benzersiz. Evet, böyle de denebilir. Dürüst olmak gerekirse Willow, Pawntucket senin gibi biri için uygun değil."

Söylediği şeyler tartışma gerektirmeyecek kadar doğrudu. Bunun yerine bir tornavida aldım ve eski karbüratörün yerini kazıyarak pisliği temizlemeye başladım. İğrençten de öteydi. Suyun üzerindeki yağ tabakasına düşmüş kömür gibiydi.

Nina gözlerini açtı ve motor kapağının altına dikkatle baktı. "Şimdi ne yapıyorsun?" dedi temkinli bir şekilde.

"Mide bulandırıcı pisliği temizlemeye çalışıyorum." Artık kaim ve siyah yapışkan bir maddeyle kaplanmış olan tornavidayı gösterdim. "Yardım etmek ister misin?"

"Ah, hayır." İç geçirdi ve yeniden arabanın yan tarafına yaslanıp küçük bir saç tutamını parmağında çevirmeye başladı. "Neden temizlemek zorundasın ki? Yenisini doğrudan yerine koyamaz mısın?"

Uzun sarı saçlarımdan bir tutam, çalışırken gözümün önüne düştü ve arkama bakmadan saçımı kulağımın arkasına ittim. "İyi fikir. O durumda conta oturmaz, bozuk elektrik süpürgesi gibi

içine hava çekmeye başlar ve..."

Ansızın, Nina heyecanla doğruldu. "Aman Tanrım! Beth Hartley geliyor!"

Beth Hartley, Pawntucket Lisesi'nin en popüler öğrencilerinden biriydi. Zayıftı, güzeldi, notları iyiydi, vs. Bizden bir yaş büyüktü, on sekizindeydi ve son sınıftaydı. Aynı çevrelerde takıldığımız söylenemezdi. Okulda bulunan tüm kulüp ve komitelere katılır, neredeyse okulda yaşardı. Gerçekten de, bir gün herhangi bir nedenden dolayı gelemeyecek olsa, bence okul kapanabilirdi. Öğretmenler greve giderdi.

Temiz bir bez parçasının üstüne biraz çözücü döktüm ve eski karbüratörün bulunduğu yeri silmeye başladım. "Bugünkü programı neydi sence?" dedim. "Amigo kızların gösterisi mi? Mezuniyet balosu komitesi mi? Dünyayı kurtarmak mı?"

"Hiç *komik* değil Willow," dedi Nina sızlanarak. "Bize doğru geliyor!"

"Ne yapalım? Eminim daha önce karbüratör görmüştür." Nina bana bakakaldı. O an söylediğimin farkına vardım ve gülmeye başladım. "Ah, belki de görmemiştir!"

Öfkeyle nefes aldı. Benimle birlikte gülmesi mi, yoksa beni boğması mı gerektiğine karar veremiyor gibiydi. "Bak, umursamadığım biliyorum ama zaten çoğu kişi senin tuhaflıklar kraliçesi olduğunu düşünüyor; inan bana böyle davranmanın durumu düzeltmeye hiçbir faydası yok."

"Merhaba," dedi Beth kararsız bir şekilde Nina'ya ve bana bakıp. Uzun, bal rengi saçları vardı ve göze çarpmayan hafif makyajı mükemmeldi. Aslında bence gereksiz zaman kaybiydi. Makyaj yapmak için saatler harcamak, bittiğinde de pek bir şey anlaşılmaması bana saçma geliyordu.

"Merhaba," dedim ben de motor kapağının altından başımı uzatarak.

"Merhaba Beth," dedi Nina hafif bir sesle. "Tiyatro kulübü toplantısı iyi geçti mi?"

"Okul yıllığı," dedi Beth düzelterek. "Evet, çok iyi geçti." Hayretle açık motor kapağına ve bana bakıyordu. "Sen, hımmm... Nina'nın arabasını tamir ediyorsun," dedi. Açıklama ve soru karışımı bir şeydi söylediği.

Başımı salladım. "Karbüratörle uğraşıyorum."

"Doğru, karbüratörle," dedi Beth yineleyerek ve büyük kahverengi gözlerini kırıştıtararak.

Bir sessizlik oldu. Beth'in kafasını toparlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ne de olsa karbüratörden söz etmeye gelmemiştir. Boğazındaki tıkanıklığı gidermek için öksürdü, "Hımm, Willow... Sende Atkinson'm dersinin ödevi var mı? Dün derste değildim de."

Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. Beth'in aynı sınıfta olduğumuzun farkında olduğunu sanmıyordum. Hatta aynı okulda. Hatta aynı gezegende. Aslında biraz düşününce, belki de aynı gezegende *değildik*. Her neyse, neden bana soruyordu ki? En iyi arkadaşlarından en az on tanesi o sınıftaydı.

Omuz silktim. "Evet tabii, kırmızı klasörümün içinde." Yerde açık duran alet çantamın yanındaki okul çantama yöneldim. "Sen alabilir misin? Ellerim çok..." Göstermek için yukarı kaldırdım, beti benzi attı.

"Harika, teşekkürler." Çantamdan klasörü çıkardı, aceleyle açtı ve ödevi not etti. Geri koyarken tereddüt ederek Nina'ya baktı. Bir şey söyleyecek oldu, sonra durdu. Boynu parlak pembe rengine dönüştü.

Hayretler içinde ona bakarken elimdeki bezle yaptığım temizliği bıraktım. Ansızın neler olacağını anlamıştım; bu durumu, işaretleri yanlış algılamayacak kadar çok yaşamıştım. Nina da aynı şeyi fark edince gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sanırım... gidip

bir bardak su içsem iyi olacak," dedi ve çok sıradan bir şey yapar gibi arkasını dönüp yürümeye başladı. Aynı şeyi düşündüğünü anlamıştım: *Beth* Hartley mi? *Gerçekten mil Bayan Mükemmel* mi?

Nina gider gitmez Beth bana yaklaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı. "Hımm, Willow..." Manikür yapılmış tırnaklarını saçlarında gezdirerek derin bir nefes aldı. "Ben, ben duydum ki geçmişi ve geleceği görebiliyormuşsun. Yani, medyumlar gibi," dedi çabucak ekleyerek. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Başımı salladım. "Evet, doğru."

Beth heyecanını dindirmeye çalışıyordu, Yüz ifadesinden kuşkucu olmaya çalıştığı belliydi ama birdenbire öyle umutlu ve yalvaran bakışlarla bakmaya başlamıştı ki köpek yavrusuna benzemişti. "Peki, iyi misin bu konuda?" dedi düşünmeden.

Yeni karbüratörü yerleştirmeye çalışırken omuz silktim. "Öyle sanırım. Yani, gördüğüm her şey doğru çıkmıyor, ama çoğunun gerçekleştiğini söyleyebilirim. Aslında dürüst olmak gerekirse, doğru çıkmayan da genellikle alternatif bir yol oluyor." Beni dikkatle dinliyor, her sözcüğü sindirmeye çalışıyordu. "Alternatif bir yol mu?" dedi yineleyerek. "Ne anlama geliyor bu?" Karbüratörün basıncını dengede tutacak şekilde vidaları sıkıştırırken sorusunun yanıtını düşündüm. "Bu, hayatta seçeneklerimiz olduğu anlamına geliyor. Yani, bazen birkaç seçeneği ve ayrı ayrı her birinin seçilmesi durumunda neler olacağını görebiliyorum. Ama yalnızca biri seçileceği için hepsi gerçekleşmiyor."

Beth yavaşça başını salladı. "Ben de tam bu konuda yardıma gerek duyuyorum," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Seçenekler." Başını çevirip okula baktı. "Bir ara benim geleceğimi okumaya çalışır mısın?" dedi aceleyle. "Yani, en kısa

zamanda?" Beth'in evimde olması düşüncesi gözümde canlandı. Bunlar birbirine çok uyumsuz göründü, ama yine de omuz silktim. "Tabii, olur. Yarın okuldan sonraya ne dersin? Hayır, bir dakika düşüneyim... Perşembe olur mu?" Ertesi gün bakıcının erkenden gideceğini ve annemle ilgilenmek için Jo Teyze'ye söz verdiğimi bir an için unutmuştum. Beth'e adresimi verdim.

"Geleceğim," dedi Beth coşkuyla. Yıllık komitesinden arkadaşları, arkasındaki okul binasından çıkmaya başlamışlardı. Beth çantasını kucakladı ve arkadaşlarına doğru yürümeye başladı. Başını çevirip, "Willow, teşekkür ederim," diye seslendi omzunun üzerinden.

Sersemlemiş bir şekilde arkasından bakakaldım. Medyum olmanın bana öğrettiği şeylerden biri de insanları sınıflandırmanın doğru olmadığıydı. İnsanların *gerçek anlamda* ne düşündükleri, gündelik hayatlarında neler yaşadıkları asla bilinmezdi. Ama yine de... Beth Hartley beni şaşırtmıştı. Son vıdayı sıkıştırırken, *garip* dedim kendi kendime.

Nina geri döndüğünde yüzünde *bana her şeyi anlat!* ifadesi vardı. "Geleceğini okumamı istiyor," dedim beklediği yanıtı vererek.

"*Biliyordum!*" diye haykırdı Nina. "Öyle sinsi davranıyordu ki anlamıştım." Başını salladı, afallamış görünüyordu. "Vay be, Beth Hartley'nin bu saçmalıklara inandığını hayatta düşünmezdim."

Nina dünyadaki en sıradan ve hayal gücü en az olan insandır. Medyumlukla ilgili her şeyin bir aldatmaca olduğuna inanır. Aslında benim hilekâr olduğumu düşünmez. Ama kendimi kandırdığımı düşünür. Heyecanlı olmak, farkına varmadan bir şeyler uydurmak ve onların büyüüne kapılmak gibi yorumlar yapar bu konuda. İçimdeki çocukla uyum içinde olduğumu, bu yüzden oyuncu olmam gerektiğini düşünür. Gerçekten, arkadaş olmamız bile inanılmaz. Ama onu, Jo Teyzemle oturtmak için

dokuz yaşımdayken annemle Pawntucket'a taşındığımızdan beri tanıyorum. Birbirimiz için alışkanlık haline geldik galiba.

Nina motor kapağının altından dikkatle bana bakıyordu. "Willow, bu medyumluk işinden vazgeçmen gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi? Okulun yarısı senin büyücü olduğunu düşünüyor."

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. "Ama bu *benim* hatam değil," dedim geveleyerek. Neredeyse bitirdiğime seviniyordum çünkü Nina sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Hayır, *senin* hatan," dedi Nina ısrarla. "Bunu yapmak zorunda değilsin! Gelecek sefer biri istediğinde, hayır de."

Bir an hiçbir şey söylemedim. Futbol takımının hâlâ sahada çalışma yaptığını uzaktan duyabiliyordum. Birbirine çarpan omuzlukları, devlerin çarpışması gibi duyuluyordu. "Bunu yapmaya devam etmek *zorundayım*," dedim sonunda. Karbüratörle işimi bitirince ellerimi temizledim ve aletlerimi yerleştirmeye başladım.

"Neden?" diye çığlık attı çileden çıkan Nina.

Dönüp yüzüne baktım. "Çünkü insanların sorunları var, Nina! Birçok sorunları var ve ben onlara yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Yapma Willow, böyle düşünüyorsan ciddi olarak kendim kandırıyorsun..." Ceketimi kapıp motor kapağını hızla kapatınca Nina'nın sesi kesildi.

"Al," dedim anahtarlarını ona doğru atarak. "Arabayı sürmeye başlamadan önce gaz pedalına birkaç kez basıp motoru hazırlaman gerek." Yanıt vermesine fırsat bırakmadan eşyalarımı topladım ve ağır adımlarla yürümeye başladım.

"Peki, sen bilirsin," diye seslendi arkamdan. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Yarın görüşürüz. Arabamı tamir ettiğin için de teşekkürler kuş beyinli!"

Arkama dönmeden ona el salladım. Eski püskü, mavi

Toyotama binince elimdekileri yan koltuğa koydum ve arabayı çalıştırdım. Elbette bir kedi gibi mırladı. Notlarım berbat olabilirdi ama motorlarla aram çok *iyiydi*.

Otoparktan çıkarken müzik çalara bir *blues* CD'si koydum pekâlâ, yirmi birinci yüzyıl benim ses sistemime henüz ulaşmamıştı ve on iki numaralı otobana yönelip eve doğru yol almaya başladım. Beth'le yaptığımız konuşma kafama takılmıştı, bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Geleceğini okumam konusunda neden bu kadar ısrarcı davranıyordu?

Seçenekler. Ben de tam bu konuda yardıma gerek duyuyorum.

Endişeli bir ruh halindeydim ve neden böyle hassas hissettiğimi düşünerek kaşlarımı çattım. Medyum olmak insanların düşündüğü gibi bir şey değil; her şeyi bilen, her şeyi gören bir guru değilim. Hayır, piyango numaralarını önceden göremem ve güleceksiniz ama ben de herkes gibi şemsiyesiz yağmura yakalanırım.

Gerçek şu ki zaman zaman ani şeyler hissediyorum, ama ancak birinin elini tutmak gibi bir ilişki kurabilirsem, daha kesin şeyler görebiliyorum. Ayrıca kafamı boşaltıp rahatlayacak bir ortam bulmalıyım. Canım sıkkın ya da heyecanlı olduğumda, genellikle fazla bir şey göremiyorum. Ayrıca bu, gerçek anlamda çıldırmadan sürekli yapabileceğiniz bir şey değil. Ben de tüm insanlar gibi ne olacağını tam olarak bilmeden genellikle normal hayatımı yaşıyorum.

Ama bazen güçlü sezgilerim oluyor tıpkı şu an Belirle ilgili olduğu gibi. Kavşakta yavaşlarken dudağımı ısırımdım.

Beth'in seçeneklerinin ne olduğunu bilmiyordum ama ansızın çok kötü bir hisse kapıldım. "Krep," dedi Alex gözünü mönüden ayırmadan. "Ve sahanda yumurtayla domuz pastırması, yanında da patates kızartması. Ve kızarmış ekmek." Açlıktan ölmek

üzereydi. Öldürme işini bitirdikten sonra hep böyle olurdu; bir haftadır yemek yememiş gibi hissederci.

"Kahve?" diye sordu garson kız. Tombuldu ve sıkılmış gibi bir hali vardı.

Başını salladı. "Evet, bir de portakal suyu."

Garson uzaklaştı ve Alex elindeki münüyü yerine koyup gerindi. Barın önünden ayrıldıktan sonra şehir merkezinde yirmi dört saat açık bir jimnastik salonu bulana kadar gezinmişti. Giriş parasını ödeyip biraz spor yapmış, yüzünden ve omuzlarından yağmur damlacıkları gibi ter damlayana kadar aletlerde ağırlık kaldırmıştı. Böylece bedeninden taşan adrenalinin yavaş yavaş yok olduğunu, yerini huzurlu bir yorgunluğa bırakmaya başladığını hissetti.

Sonunda başı birden karın kaslarını çalıştıran aletin bağlama çubuğuna düşünce durdu. "Sıkı çalıştın," dedi bir görevli. Sabahın altısı olmuştu ve salon kalabalıklaşmaya başlıyordu. Alex, ağırlık aletlerinin takırtıları ve yürüyüş bantlarındaki insanların nefes ve ayak sesleri arasında kalmıştı.

Bir an için nerede olduğunu anımsamayan Alex adama baktı. Sonra başını sallayıp gülümsedi. "Evet, çok iyiydi."

Havlusuyla yüzünü kurulayıp kalktı. Kaslarının gevşediğini hissetti. Eskiden bir mekle çarpıştıktan sonra koşardı; ama asla yeterli olmazdı bu, tükendiğini hissetmezdi. Spor yapmak çok iyi geliyordu. Böylece ertesi gün ya da iki gün sonra uyuyabiliyordu.

"Aletlere saldırıyor gibiydin dostum," dedi adam, sabit bir bisikletin selesini dezenfekte edip temizlerken. "Kendini kaybetmiş gibiydin."

Alex birdenbire gülmeye başladı. "Hayır, kendini kaybeden benim dışımdaki herkes," dedi. "Ben *vaktinde* onlardan biri ola-

madım." Şaşkına dönmüş görevliyi arkasından bakar halde bıraktı, havluyu boynuna sardı ve duş almaya gitti.

Şimdi, bulaşık suyuna benzer kahvesinden bir yudum alırken pencereden dışarı bakıp Kayalık Dağlar'ı izliyordu. Krep restoranı dolup taşmaya başlamıştı. Müşteriler, sakın görünen anneler, mutlu gülümsemeleriyle kot pantolonlu babalar ve önlerindeki boyama kâğıtlarına bir şeyler karalarken hoplayıp zıplayan küçük çocuklardan oluşuyordu.

Baskından önce de Aspen'e birkaç kez gelmişti. Nedendir bilinmez melekler burayı seviyor gibiydi. Sebebi belki de temiz dağ havasıydı. Uzaktaki karla kaplı tepelere bakan Alex elini çenesine yasladı. Yükselen dağlar yerine altın sarısı taşla kaplı Albuquerque, tamamen çöl ve az eğimli olmasına karşın, garip bir şekilde ona Aspen'i anımsatıyordu. Benzerlikleri havadan kaynaklanıyor olmalıydı; nefes alıp kokladığınızda, temiz ve yeniden doğmuş gibi hissettiren hava.

İlk kez Albuquerque'de tek başına bir melek öldürmüştü.

O günleri anımsayan Alex'in kahve fincanını ağzına götüren eli olduğu yerde kaldı. İçmeden kahvesini yerine koydu.

On iki yaşlarındaydı. Cully ve Jake'le birlikte melek avındaydılar. Babası Martin azıcık garip davranmaya başlamıştı bile. Sessizce kampın çevresinde dolaşıp duruyor, kendi kendine homurdanıyordu ve kimseye bağırmadığı zamanlarda saplantılı bir şekilde, gece gündüz demeden tüfeklerini temizliyordu. O zaman babasıyla ava çıkmasına izin verilmesinden daha iyi bir şey düşünemeyen Alex, şimdi o yanında olmadığı için huzur duydı. Sonra da rahatlamış hissettiği için kendini suçladı. Babası büyük bir adamdı, bunu herkes bilirdi. En azından önemli herkes...

Yine de cipleriyle tozu dumana katarak kamptan dışarı çıktıklarında çok mutlu olmuşlardı. Alabamalı olan Cully asi bir çığlık

atmış, Jake de Alex'in koluna bir yumruk atıp, "Söyle bakalım küçük kardeşim, beni yakalayabileceğini düşünüyor musun? Beni yakalayabilir misin?" diye sormuştu. Alex birdenbire onun da kendisi gibi hissettiğini fark etmiş ve suçluluk duygusu yok olmuştu.

"Evet, seni yakalayabilirim," demişti ve Jake'in üzerine atılıp onu sıkıca kavramıştı. Abisi ondan iki yaş büyüktü ve Alex'ten kurtulması birkaç saniye sürmüştü; bir çığlık atıp kendini Alex'in yanındaki koltuğa bırakmıştı. İkisi birlikte gülerек ve boğuşarak çadır malzemelerinin üstüne yuvarlanmışlardı.

O dönemde, CIA'nın melek gözcüleri ve ilettiği etkili mesajlarla henüz yönetimi devralmadığı zamanlarda, her bir avlanma birkaç hafta sürebiliyordu. Cipin içinde çadır malzemelerinin yanı sıra, birkaç kasa konserveyle birkaç kutu mermi vardı. Silahlar görülmeyecek bir yere sıkıştırılmıştı. Geyik avlamakta kullanılan ve pek dikkat çekici olmayan silahlardı ama işe yarıyorlardı. Cully'nin yaylı tüfeği bile yanındaydı. Bununla daha temiz iş çıkardığını iddia ediyordu ama Alex onun hava attığını düşünüyordu. Ne olursa olsun zor bir işti; öldürdükten sonra gidip sürgüyü bulmak zorunda kalıyorlardı.

"Ahmaklık edip bir şeye zarar verirsiniz ikinizi de öldürürüm," diye seslendi Cully, Güneyli lehçesiyle. Virajı dönerken direksiyonu çevirdi ve savrulan cip kum ve çakıl taşlarını havaya kaldırdı. Alex ve Jake bez bebekler gibi hızla aracın yanlarına çarptılar. Alex, medeniyete çıktıklarında Cully'nin aracı örnek bir vatandaş gibi kullanacağını biliyordu, ama burası dünyanın bir ucuydu, çamur, kaktüs ve kertenkeleden başka tanık yoktu. Canları ne isterse yapabilirlerdi.

Jake, "Git işine," diye sertçe karşılık verip sırtarak Alex'e baktı. Jake, Alex'ten daha uzun boylu ve yapılıydı ama aynı koyu renk saçlara ve mavi-yeşil gözlere sahipti. Onlara bakınca

kardeş oldukları anlaşıyordu.

İkisi de annelerine benziyordu.

Anneyi anımsamak günü güzelleştirmişti. Alex şarkı söylemeyi seven, yemek hazırlarken radyodaki müziği duyup ayak-kabıllarını fırlatarak dans eden bir kadın hatırlıyordu. Küçükken annesinin dikkatini çekmek için kot pantolonunu çekistirdi. O da bazen yaptığını bırakır eğilip ellerini tutardı. "Dans et benimle güzel çocuk," derdi gülerek ve onu döndürüp dururdu.

Bunu yapmalarının nedeni anneleriydi. Her zaman neden oydu. Alex babasının neredeyse çıldırmasının nedeninin de annesi olduğunu biliyordu.

Cip, kayalık zeminde zıplayıp tangırdıyordu. Tek elle arabayı kullanan Cully bir puro yakıp dibini ısırdı ve yana tükürdü. Siyah kolsuz bir gömlek giymişti, kaslarla dolu omuzları ve kolları heykel gibiydi. Purosundan derin bir nefes çekerken başım salladı ve dikiz aynasından Alex'le Jake'e baktı.

"Özgür dünyanın umudu, Melek Katilleri," dedi mırıldanarak. "Tanrı yardımcımız olsun."

Albuquerque'e gidiş yaklaşık dört saat sürdüğünden Alex sıkıntıdan patlamıştı. Kent sınırından girdiklerinde canlandı. Çölde tek başına yaşayan bir grup insan olduklarından, Alex bazen dışarıda gerçek bir dünya olduğunu unutuyordu, ama şimdi her şey karşıındaydı: *fastfood* restoranları, alışveriş merkezleri, sinemalar. Bir ilan panosundaki Will Smith adlı kişi dikkatini çekti: sert görünümlü, elinde silah olan zenci bir genç.

"Hey Cull, film izlemeye gidebilir miyiz?" dedi ön koltuğa doğru eğilerek.

"Sen ve Jake gidebilirsiniz," dedi Cully. Dikiz aynasına bakarak, saçlarını eliyle düzeltti ve gülümsedi. "Benim *başka* planlarım var, anlarsınız ya."

Kadınlar. Alex ve Jake yüzlerini buruşturarak birbirlerine

baktılar. Kampta birkaç kadın MK vardı, ama Cully savaş giysileri içinde olmayan ve atış talimi yapmayan tatlı kızlardan hoşlandığını söylüyordu. Kendisi kadar iyi ateş eden kadınlar ona biraz itici geliyordu.

Planlan şehirde bir gece kalıp rahatlamak, sonra da Martin'in melek faaliyeti olduğu söylentilerini duyduğu Vancouver'a doğru zorlu ve uzun yolculuğa başlamaktı. Ama bir motele yaklaştıklarında Cully kaskatı kesildi. "Biliyor musunuz?" dedi mırıldanarak ve cipten dışarı çıktı. "Sanırım burada garip bir *şeyler* oluyor." Bunun anlamı meleklerdi. Alex sertçe yukarı baktı. Bütün dünya askıya alınmış, zaman durmuş gibiydi.

"Nerede Cull?" diye sordu Jake. Birdenbire daha büyük ve daha ciddi göründü.

"Henüz emin değilim," dedi Cully gözlerini kısarak. "Ama pek uzakta olduğunu sanmam." Uzunca bir süre durup alışveriş merkezlerini gözlemledi. Sonunda silkindi. Hadi gelin, otele girişimizi yapıp eşyaları indirelim. Sonra kısa bir gezintiye çıkmamız gerekecek galiba beyler."

Cully bir oda tuttu ve cipi tam odanın önüne park etti. Üçü birlikte hızla yüklerini içeri taşıyıp yere yığdılar.

Tüfekleri cipte bıraktılar. Her şeyi boşalttıktan sonra, Cully onların üstüne bir muşamba attı. "Tamam, hadi gelin," dedi ve sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdı. "İkiniz de eğitimi biliyorsunuz. Alex, sen yanıma otur. Jake, sen de arkaya."

Alex, Jake'in karşı çıkmaya yeltendiğini ama sonra vazgeçtiğini gördü. Cully şaka yapmayı severdi ama morarmış bir göz istemiyorsanız, onun kararlarını sorgulayamazdınız.

Heyecandan derisi karıncalanan Alex ön yolcu koltuğuna oturdu. Şimdiye kadar yaklaşık on ava çıkmış olsa da büyük heyecanı hiç azalmamıştı. Belki abartıyordu ama heyecanının büyük kısmı iyi olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. Jake hem

yaş, hem de boy olarak ondan büyük olabilirdi ama Alex kadar hızlı ve güçlü değildi. Babalarının öğrettiği bütün tuhaf şeyleri Alex coşkuyla öğrenmişti.

Cully kalabalık Albuquerque Caddesi'nde cipi yavaşça sürerken, Alex gözlerini kapattı ve rahatlayıp yavaşça çakra noktalarına odaklanmaya çalıştı. Bilinci başındaki çakranın üstüne yükseldiğinde, önünde başka bir dünya açıldı. Çevrede yaşayan her varlığın enerji alanını hissedebiliyordu: yanlarındaki arabada bulunan kadının, karşıya geçmek için kaldırım kenarında bekleyen gencin, tasma kayışından tuttuğu Alman kurdu köpeğinin. Her birinin enerjisi bir an için kendi enerjisiyle karşılaşır, kısa bir an için onları hissediyor sonra daha geniş dalgalar halinde araştırmaya devam ediyordu.

Uzaktan belli belirsiz Jake'in sesini duydu. "Cully, bir şey hissettiğine *emin* misin?"

"Sus..." diye konuşmaya başlayan Cully, Alex gözlerini açıp doğrulunca sesini kesti.

"Şu tarafa gidelim!" dedi aceleyle işaret ederek. "İki sokak kadar güneyde park gibi bir yer var, birçok ağaç olduğunu hissedebiliyorum. Tam orada. Beslenmeye hazırlanıyor." Ürpermekten kendini alamadı. Melek enerjisi yapış yapış, nemli bir soğuk gibi hissedilirdi. Ruhunuza dokunur ve pis parmak izleri bırakırdı.

"Bir park mı? Harika," dedi Cully başını çevirerek.

Alex dikiz aynasından Jake'in etkilenmiş ve biraz da kıskanç gözlerle ona baktığını gördü. "Aferin kardeşim," dedi.

Gerçekten de birkaç saniye sonra bir parka vardılar. Cully aracı sırayla dizilmiş ağaçların yakınma park etti. Çevreye göz attı ve torpido gözünü açıp, namlu ağzında susturucu bulunan bir tabanca çıkardı. Şarjörünü kontrol etti ve yeniden kapatıp Alex'e uzattı.

"Git ve işi bitir aslanım," dedi.

Afallayan Alex neredeyse tabancayı elinden düşürüyordu.

"Ne yapayım?"

"Daha on iki yaşında!" diye haykırdı Jake aynı anda.

"Ne olmuş?" Tek başına ilk kez gittiğinde sen de on üç yaşındaydım Üstelik çakralar konusunda o daha başarılı," dedi Cully dönüp ona bakarak. Öfkeli görünen Jake oturduğu yere gömülüp sırtını koltuğa yasladı.

Alex elindeki silaha baktı. Daha önce tabii ki melek vurmuştu, ama asla desteksiz, tek başına gitmemişti. Tahmin edebildiğinden çok daha fazla şey ters gidebilirdi. En önemlisi onu vurmayı başaramadan, meleğin kendisini fark etmesi ve saldırmasıydı. Bir kez bunun Spencer adlı bir Melek Katili'nin başına geldiği bir ava katılmıştı. Spencer'ın boş bakışlarını, meleğin saldırısıyla aklının tamamen ve sonsuza dek bulandığını anımsayan Alex yutkundu.

Ve tabii bazen de melek saldırısı ölümle sonuçlanabilirdi. Cully onu izliyordu. "Beni dinle," dedi kabaca. "Tek başına gidip yapamazsan, asla tam olarak işimize yaramazsın. Yapabilirsin. Buna inanmasaydım sana dolu bir tabanca vermezdim." Cully için bu büyük bir övgüydü. Alex kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Tamam," dedi. Titreyen ellerini gizlemeye çalışarak tabancanın emniyetini açtı. Üstünde tabanca kılıfı olmadığından silahı kot pantolonunun arkasına sıkıştırdı ve tişörtüyle üstünü kapattı.

"Alex... dikkatli ol," dedi Jake. Şimdi endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda gidecek," dedi Cully. Alex'in omzuna hafifçe vurdu. "On beş dakika içinde dönmezsen, seni kurtarmak için gılgın ekibi çağırırız."

MK mizah anlayışı böyleydi; sevmekten başka çare yoktu. Alex gülümserken dudaklarının kasıldığını hissetti. Sonra cipten indi ve parkın içine doğru yürümeye başladı.

Meleği bulması yalnızca birkaç dakika sürdü. Bunun için duyularını harekete geçirmesine bile gerek kalmamıştı. Ağacın altında oturan ve hülyalı bir şekilde bulutlara bakan kadını gördüğü anda anlamıştı. Üstünde ince, yazlık bir elbise vardı, kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Güzel düşünceleri içinde kaybolmuş, gülümseyerek yukarı bakarken yanında açık unutulmuş kitaba bakılırsa, besbelli okuyor olmalıydı.

Diğer herkesin göreceği buydu. Çakralarının arasında hızla gezinen Alex'in algısı, iki metre boyunda, gözleri kör edecek beyazlıkta, görkemli bir varlık ortaya çıkınca ansızın yön değiştirdi. Büyük kanatları güneşi neredeyse tamamen kapatmasına karşın, güneşin herhangi bir anda olabileceğinden çok daha parlaktı. Işıltıyla parlıyor, kadının huzur ve mutluluk dolu yüzüne büyüleyici bir ışık saçıyordu.

Alex'in midesi kasıldı. Daha önce bir meleğin beslendiğini pek sık görmemişti. Yaratık iki elini birden kadının gittikçe daralan ve karşı çıkar gibi hafifçe hareket eden enerji alanına gömmüştü. Kadının gitgide azalan enerjisi onunkine karışırken, melek açgözlü bir coşku içinde başını geri atmıştı.

Ve melek çarpması yüzünden, kadın meleği *iyi* ve *nazik* olarak anımsayacaktı. Tıpkı ölmeden önce annesinin başına geldiği gibi. Duyularını bir kenara bırakan Alex çevresine göz attı. Parkın yola uzak olan bir yerindeydiler; en yakında bulunan insanlar, yüz metre kadar uzakta frizbi oynayan birkaç çocuktuk. Alex kendini bir ağacın arkasına gizleyerek meleğin arkasından yaklaştı ve silahını çıkardı. Tabancayı elleri arasında sabitleyerek nişan aldı.

Şimdi artık zamanı gelmişti ve heyecan hafif bir çarpıntı olarak içinde bir yerde olsa da, kendini çok sakin hissediyordu. İlk kez tek başına öldürecekti. Cully haklıydı; bunu başatabilirdi. Neden endişeleniyordu ki? Tüm hayatını, bu anı

bekleyerek yaşamıştı.

Melek yukarı baktı ve onu gördü.

Melekle göz göze geldiklerinde Alex'in içini korku kapladı. Yaratık anında onun ne olduğunu anladı ve öfkeyle bağırarak ellerini kadının enerji alanından çekti. Yüzünde hâlâ huzurlu bir gülümseme olan kadın yere yığıldı.

Melek çığlık atarak ona doğru ilerledi. Alex meleğin hızla kanat çırpmasını, tüm dünya yanından kamçılanarak geçiyor gibi saçlarını uçuran rüzgârı, bulanık bir duygu gibi yaşıyordu. Tabanca elinde titremeye başladı. *Ateş et!* diye bağırdı kendi kendine. Ama öfkeliyken bile gözleri öyle güzeldi ki. Onların derinliklerine bakıp duruyor ve ölmek üzere olduğunu düşünüyordu.

Hayır! Hayatının en büyük çabasını gösterip dikkatini meleğin gözlerinden ayırdı ve onun ışık halkasına odaklandı. *Meleğin kalbi budur*, derdi babası her zaman. *Tam ortasına hedef al*. Elleri o kadar titriyordu ki nişan almakta zorlanıyordu. Zafer çığılığı atan meleğin korkunç sesi tüylerini ürpertiyordu. Işık halkası bir fincan tabağı büyüklüğündeydi... şimdi bir yemek tabağı... ve şimdi de...

Alex ateş etti. Çevresindeki her şey ışık parçacıkları halinde patlayan Alex, serpintinin gücüyle geriye doğru uçuştu ve ayakları yerden kesildi. Üç-dört metre uzağa, çimenin üstüne düştü ve rüzgârın onu indirdiği yerde, serseme dönmüş kalakaldı.

"Gördüğüm en karmakarışık öldürme şekliydi," dedi ağır ağır konuşan bir ses. "Neredeyse Allah'ın belası şeyi ben vura-caktım." Ansızın omuzlarının çevresinde ayağa kalkmasına yardım eden güçlü bir kol hissetti. Alex sendeledi ve kafası karışarak Cully'ye baktı. Konuşmaya çalıştı, ama o an güç bedeninden çekilmiş gibiydi. Başı, üstüne bir örs düşmüş gibi zonkluyordu.

"Büyük olasılıkla, bir hafta boyunca kendini korkunç hissedeceksin," dedi Cully sohbet eder gibi ve kendi silahım bir yana bıraktı. "Hızlı hareket etmeyi sevmiyorsun, öyle değil mi? Pisliliğin uçup içine girmesini beklediğini sandım."

Alex titreyerek güldü. Şimdi her şey bitmişti ve kendini rahatlıktan sersemlemiş gibi hissediyordu. Ama bir an sonra duyguları diğer uca yöneldi ve isterik gözyaşlarına boğulmamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Neredeyse meleğe yakalanacaktı. Gerçekten, neredeyse yakalanacaktı.

Cully onun omzunu sıktı. "İyi iş çıkardın," dedi ciddi bir sesle, şakayı bırakıp. "Görüldükten sonra her şey zorlaşır. Bekle burada, gidip bayan arkadaşımıza bakayım."

Koşarak kadının yanına giderken bir ara yere eğilip Alex'in

tabancasını yerden aldı ve kotunun arkasına soktu. Alex onların konuşmalarını dinlerken hafifçe bir ağaca yaslandı.

"İyi misiniz hanımefendi? Biraz bitkin görünüyorsunuz."
"Ah... ah, iyiyim. İnanmayacaksınız ama az önce en güzel, en inanılmaz şeyi gördüm..."

Alex gözlerini kapattı. Artık melek yok olmuştu; onu öldürmüştü, ama yine de kadının sözleri ürpermesine yol açtı. Evet, en güzel ve en inanılmaz şeydi. Hayatının sonuna kadar değer vereceği bir anısı olacaktı. Ama hangi bedeli ödeyerek? Delilik olabilir miydi? Buna çok sık rastlanıyordu. Kafasının içindeki seslere karşılık verene kadar şizofreni hayatını teslim alırdı. Ya da kansere yakalanmak? Bu da genellikle ciddi bir olasılıktı: beslenirken meleğin dokunuşunun kadının hücrelerini zayıflatması ve öldürmesi. Ya da MS... böylece, sonunda kol ve bacaklarını kullanamaz hale gelip, ölene kadar tekerlekli sandalyeye mahkûm olurdu. Ya da Parkinson veya AIDS, ya da akla gelebilecek herhangi bir hastalık olabilirdi. Melek çarpmasından sonra ne olacağını bilmek zordu. Kesin olan tek şey, önlenemez şekilde zehirlendiği ve hasarın türü ne olursa olsun bundan sonraki yaşam kalitesinin gün geçtikçe kötüleşecekti. İşe bakın ki başına gelenlerle melek arasında asla ilişki kuramayacaktı. Hatta meleğin gerek duyduğu anda ona **yardım** etmek için gönderildiğini bile düşünecekti.

Cully geri döndü. "Kadın en azından şimdilik mutlu ve sakin bir şekilde evine dönüyor. Hadi bakalım," diye devam etti, elini Alex'in koluna koyarak. "Gidip kardeşini bulalım, sen de tek başına çıktığın ilk işle biraz böbürlen. Ben bile seninle övünebilirim." "Neden?" dedi Alex, kafası karışmış halde. "Her şeyi yanlış yaptım! Ateş etmek için fazla bekledim, onun gözlerine baktım..."

Baş ağrısı gözlerini göremez hale getirirken, Cully hafifçe

ensesine bir şamar attı. "Bunların hiçbirisi önemli değil dostum,"

dedi. Cipe doğru yürürlerken kolunu Alex'in boynuna doladı. "Sana söylememiş miydim, sana baktıklarında iş zorlaşır. Çok iyiydin. Çok iyiydin."

Şimdi, beş yıl sonra Aspen'de pencereden dışarı Kayalık Dağlar'a bakan Alex, New Mexico'nun çorak, engebeli tepelerini görüyordu. Sonuç olarak o günden sonra çok az sayıda melek onu görebilmişti. Tek başına çıktığı ilk işte bunun başına gelmiş olması tam anlamıyla şanssızlıktı. Ama artık önemli değildi. Sınırlerine hâkim olmayı öğrenmiş ve sayamayacağı kadar melek öldürmüştü. Uzun zaman önce saymayı bırakmıştı. Artık Jake olmadığına ve iki kardeş arasındaki tatlı rekabeti yaşamadıklarına göre, saymanın anlamı kalmamıştı.

Bu düşünce Alex'in irkilmesine neden oldu. Hayır. O konuya girmek istemiyordu.

"Buyurun," dedi garson kız, elinde kahvaltı tabağıyla. Tabağı sertçe önüne bıraktı. Önlüğünün cebinden çatal, bıçak ve kaşık çıkardı; onları da şangırtıyla masaya bıraktı. "Biraz daha kahve alır mısınız?"

"Teşekkürler," dedi Alex. Kız fincanı doldurdu ve aceleyle uzaklaştı. Yorgun gözlerle yemeğe baktı ve neden bu kadar çok şey istediğini düşündü. Ama en azından doymak için yemeliydi. Her an yeni bir mesaj gelebilir ve kim bilir nereye gitmesi istenebilirdi. Ya da bir hafta kadar beklemesi gerekebilirdi. Bir şeyler yapmak zorunda olduğu uzun, amaçsız saatlerle dolu bir hafta... Bu da genellikle küçük motel odalarında saçma televizyon programları izlemek anlamına gelirdi.

Etrafında oturan mutlu aileleri görmezden gelip çatalını aldı ve yemeye başladı.

İkinci Bölüm

"Merhaba, içeri gel," dedim Beth'e.

Perşembe günü öğleden sonra, okul çıkışı saatiydi ve o ön verandamızda durmuş, kocaman açtığı gözleriyle çevresine bakıyordu. Jo Teyzem Pawntucket'in güney tarafında klasik İngiliz tarzı eski bir evde oturur ve çok çok nazik olduğundan (bize sürekli bunu hatırlatır) ben ve annemin onunla yaşamasına izin verir. Annemin bir işi olmadığından, olsa da çalışamaya-çağından, bu bizim için çok iyi bir şey. Güzel ve eski bir ev, en azından yıllar önce güzelmış. Şimdi boyanmaya ihtiyacı var. Ön avludaki geyik heykellerinden, yel değirmenlerinden ve minik uçurtmalardan söz etmeme gerek var mı, bilmiyorum.

Gözünü kırmızı şapkalı bir cüce heykelinden ayırmaya çalışan Beth yutkundü. "Hımm... çok renkli," dedi zayıf bir sesle.

Kenara çekilip ona yol verdim. Ortalıktaki karmaşayı saymazsak, evin içi daha normal görünüyordu. Jo Teyze her şeyi biriktirirdi. Karşısına çıkan her şeyi saklar, ama bir karışıklığın içinde kaybolduğundan aradığını asla bulamaz ve aynı şeyden iki, üç ya da altı tane daha alırdı.

Beth, elinde sımsıkı kavradığı çantasıyla tereddüt ederek içeri girdi. Her zaman olduğu gibi siyah pantolonu ve mavi bluzuyla harika görünüyordu. Atkuyruğu yaparak topladığı koyu

bal rengi saçları, kahverengi gözlerini daha da büyük gösteriyordu. Gözlerim ayakkabılarına takıldı. Prada'ydı. Onların yanında benim mor Converse ayakkabılarım, ön avludan bile daha *renkli* görünüyordu.

Kapıyı kapatırken, annemle bakıcısının bulunduğu oturma odasından gelen televizyonun sesini duyabiliyordum. Jo Teyze henüz işten dönmemişti.

"Genellikle bu tarz şeyleri yemek odasında yaparım," dedim koridorda ilerlerken. "Arka tarafta." Beth sessizce yavru kedi heykelciklerine, aşk romanlarıyla dolu kitap raflarına ve duvarları süsleyen onlarca tozlu tabağa bakarak beni izliyordu. Jo Teyze yalnız saklamakla kalmaz aynı zamanda biriktirirdi de. Franklin Mint'in işini sürdürmesinin nedeni, neredeyse tek başına teyzemdi. Beth'in gözlerindeki ifadeyi görünce, evin içinin de pek normal görünmediğini birdenbire fark ettim.

"Burası," dedim elimle yemek odasına girmesini işaret ederek. Yemek odası birbiri ardına sıralanmış iki Fransız kapısıyla evin kalanından ayrılıyordu. Beth yavaşça yemek masasına geçip, sandalyenin çökeceği korkusuyla yavaşça bir yere otururken kapıları kapattım.

Ellerini masa örtüsünün üstüne koyan Beth boğazındaki tıkanıklığı temizlemek için hafifçe öksürdü. "Peki, hımm... nasıl yapıyorsun? Tarot kartı ya da onun gibi bir şey mi kullanıyorsun?"

"Hayır. Elini tutmam yeterli." Yanma oturdum ve ellerimi kotuma sürerek ovuşturdum. Bu kadar gergin olduğuma inanamıyordum. Bunu daha önce hiç yapmamış değildim tabii; on bir yaşından beri insanların geleceğini okuyordum. Jo Teyzenin tek başına üç kişiye bakmasının yarattığı finansal sorunlar konusunda yakınmasından bunaldığım için yaklaşık bir senedir çoğundan para da alıyordum.

Beth derin bir nefes aldı ve omuzlarını doğrulttu. "Peki öyleyse," dedi ve elini uzattı. Tek parmağında ufacık bir altın ve

inci yüzük olan temiz, küçük bir eli vardı.

Hareket etmeden eline baktım. Nedense kendimi dokunmaya hazır hissetmiyordum. Sorunum neydi? Yıllardır çeşit çeşit insanın geleceğini okumuştum ve birçok garip, rahatsız edici ve hatta açık konuşmak gerekirse yasadışı şey görmüştüm. Beth Hartley'nin bu sıralamada yer alamayacağı açıktı. Ama düşününce, kararsızlığımın nedeninin bu olmadığını anladım. Hâlâ o garip önsezinin, sezginin ya da nasıl adlandırmak isterseniz, o tuhaf duygunun etkisi altındaydım.

Beth'i okuduğum anda her şey değişecekti.

Endişeli görünüyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu. Parmaklarını elinin altına doğru kıvrıdı. "Lütfen Willow, gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Kendime gelmeye çalıştım. "Özür dilerim," dedim mırılda-narak. "Aptallık ediyorum... hepsi bu."

Gözlerimi kapatıp elini tuttum. Sırtımı sandalyeye yasladım, Beth hakkında bildiğimi düşündüğüm her şeyin aklımdan çıkmasını ve kafamın boşalmasını sağladım. Neredeyse hemen, görüntüler ve sanki görünmeyen yardımcıları tarafından kafamın içine yerleştirilmiş gerçekler akmaya başladı.

"Geçen hafta ormanda yürüyordun," dedim yavaşça. "Evinin arka tarafında küçük bir ormanlık alan var. Orada kendini her zaman güvende hissediyorsun, orayı çok iyi tanıyor ve rahatlamak için iyi bir yer olduğunu düşünüyorsun."

Beth'in güçlkle soluduğunu ve elinin gerildiğini fark ettim. Ve geçen haftaki Beth'i görüyordum... Toprak bir yolda aylak aylak gezerken sonbahar yapraklarını tekmeliyordu. Spor ayakkabılar ve rengi atmış bir kot pantolon giymişti. Alnı kırıkmıştı; bir İngilizce sınavı hakkında düşünüyordu. Hepsini doğru yaptığını sanıyordu ama ya öyle değilse? Ya mükemmel 4.0 ortalamasını etkilerse?

Ansızın Beth'in, yalnızca öyle olmamaktan çok korktuğu için

mükemmel olduğunu anladım. Gerçek Beth'in kendine hiç güveni yoktu. Kendini sürekli zorluyordu ve sürekli doğru yapamayacağından korkuyordu. Gerilimini *hissedebiliyor*, bunun midesinde yarattığı düğümü görebiliyordum.

"Genellikle her şey hakkında endişelisin," dedim dikkatle. İyi bir medyum olmanın önemli bir kısmının, insanlar hakkında gördüklerimi tam olarak söylemeyip, onların gözünü korkutmamak olduğunu öğrenmiştim. "Çok gergin olabiliyorsun." "Doğru," dedi Beth fısıldayarak. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ama Willow, tam olarak öğrenmek istediğim..." "Söyleme," dedim sözünü keserek. "Bırak kendim göreyim." Sessizleşti. Görüntülerin şimdi bana ne göstereceğini beklerken ben de sustum.

Görmeyi umduğum en son şeydi tanık olduğum.

Beth bir dere kenarında durdu; çok güzel bir yerdi. Çömelerek, manikür yapılmış parmaklarından birini soğuk ve berrak suya soktu, tembel tembel parmağını çevirmeye başladı. ***Not ortalamam pek de önemli değil***, dedi kendi kendine. ***Aslında bazı kolejlerin mükemmel olmayanları tercih ettiğini duydum, çünkü bu öğrencilerin daha çok yönlü olduklarını düşünüyorlarmış.***

Beth'in düşünceleri derenin ateş almasıyla bölündü. Aslında tam olarak ateş değil, ışıktı: suyun karşısında ansızın alev alev yanan, dalgaların üstünde dans eden parlak ve sıcak bir ışık. Soluğu kesilen Beth yukarı baktı... ve meleği gördü.

Bendeki şok hissinin de dışarı taşıdığı hissettim ve onu bastırarak kendimi akıp giden görüntüleri izlemeye bıraktım. Melek karşı kıyıda duruyordu. Işıktan oluşmuş, kanatlı, güzel bir varlıktı. *Işıl ışıldı*. Beth'in düşünüp, bulmaya çalıştığı sözcük buydu.

Melek ona büyük bir sevecenlikle bakıyordu. "Korkma," dedi ve etekleri suya dokunmadan kızın yanına geldi.

Afallamış bir şekilde gözlerimi açtım. "Sen... bir melek gördün," dedim.

"Evet!" diye bağırdı Beth öne doğru eğilerek. Parmakları benimkileri kavradı. "Ah, Willow, gerçekten gördüm, gerçektir, biliyorum! Bana doğru geldi ve ellerini başımın üstüne koydu, öyle bir *huzur* hissettim ki. Ansızın notlarımın, okulun, ya da daha önce önemli olduğunu düşündüğüm *hiçbir şeyin* önemi olmadığını anladım!"

Bütün bunlar birden ağızından çıkıverdi. Gözlerindeki ifade yoğun ve coşkuluydu. Başka bir şey söyleyecek oldum ama sonra sustum.

Doğruyu söylemek gerekirse ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu durumda, melekler gerçek miydi? Hiç öyle düşünmemiştim, ama pek dindar olduğum söylenemezdi. Belki de çevredeki kiliselerin, dev çadırlarda dini inançları kuvvetlendirmek için toplantılar yapmaları ve medyumları şeytanın çocuğu gibi görmeleri beni kötü etkilemişti. Düşünceli bir şekilde dudaklarımı ısırdım. Beth bir melek gördüğünü yalnızca *düşünmüş* olabilir miydi? Belki de kendi üstünde yarattığı onca baskıdan bunalmış, daha iyi hissetmek için böyle bir şey hayal etmişti.

Ama nedense bunların hiçbiri doğru gibi gelmiyordu. Ben bu deneyimi Beth kanalıyla yaşıyor olsam da... belleğindeki melek gerçek gibiydi.

Yutkundum. "Peki, bakalım başka neler görebilirim?" Gözlerimi yine kapattım. Beth'in parmakları şimdi çok gergindi ve

beklenti içinde titriyordu.

Melek, Beth'in başını uzun bir süre elleri arasında tutmuştu. Beth'in söylediği gibi tüm benliğini büyük bir huzur kaplamıştı. Ama başka bir şey daha vardı. Doğru sözcüğü bulmaya çalışırken kaşlarımı çattım. Bu *gücünü yok etmektir*. Meleğin dokunuşu harika hissetmesine neden olmuştu ama yanından ayrıldığında Beth kendini öyle güçsüz hissetmişti ki eve zor dönebilmişti.

Nedeni fiziksel miydi, yoksa duygusal mı? Bunu göremiyordum; Beth de bu kısmı anımsamamaya çalışıyordu. O günü izleyen günlerde meleğin döneceğini ümit ederek dereye gitmeye devam etmişti. Ve melek sık sık gelmişti. Görüntüler yer yer karışıyordu; bazen bir melek görüyordum, bazen de meleğin yüzüne sahip bir adam. Bütün bunların arasında, Beth'in mutluluğunu, hayranlığını melek ona dokunduğunda enerjilerinin birbirine karıştığını hissedebiliyordum. Huzursuzlukla ürperdim. Bu şey neyin nesiydi böyle?

"Meleği birkaç kez gördün," dedim, sesimin doğallığını korumaya çalışarak. "Ayrıca meleğin yüzüne sahip bir adam görüyorum."

"Evet, o melek," dedi Beth. Sesi dua eder gibi yumuşak ve coşkuluydu. "Melekler bunu yapabilirler, bize yardım etmek için aramızda dolaşırlar. Ah, Willow, geri geldiğinde gözlerime inanmadım. Gerek duyduğumda hep yanımda olacağına söz verdi. Ben hayatımda asla olmadığım kadar mutluyum."

Gerçekten mutluydu, ama aynı zamanda çok sefil olduğunu hissedebiliyordum. Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan elimi sıkıca kavrayarak öne doğru eğilen Beth'in ağzından sözcükler dökülüverdi: "Bütün bunlar burada dururken, okulun ve kulüplerin artık hiçbir anlamı yok." Diğer elini havada salladı. "Melekler gerçek, bu durumda... neden başka şeylerle uğraşayım ki?"

Ona bakakaldım. "Hımm... neler diyorsun sen?"

Beth masaya doğru bakarken bir sessizlik oldu. Dantel masa örtüsünün motifini inceliyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve tam gözlerimin içine baktı. "Okulu bırakıp Melekler Kilisesi'ne katılmayı düşünüyorum."

Ağzımı açtım, sonra ne söyleyeceğimi bilemediğim için yeniden kapattım. Melekler Kilisesi son birkaç senede birdenbire ortaya çıkmış çok büyük bir kiliseydi. Aslında, daha çok bir mezhebe benziyordu. Televizyonda reklamlarını sürekli görüyordum: kendinden geçmiş görünen bir sürü insan, meleklerle ne büyük bir sevgi beslediklerini ve onların insanoğluna, akla gelebilecek her tür sorun için yardım ettiklerini söylüyordu.

"Evet, banka hesaplarım boşaltmalarına da yardımcı olup onlardan faydalanıyolar," derdi hep Jo Teyze burun kıvrarak. Beth hâlâ konuşuyordu. "Artık meleklerin var olduklarını bildiğim için, benim bildiklerimi bilen, melekleri görmüş ve *anlamış* insanlarla birlikte olmak istiyorum. Eğer kiliseye katılırsam, meleğim gerçekten birlikte olabileceğimizi söyledi. Ama ailemi düşününce..." Sesi azalarak yok oldu, gözleri yaşla dolmuştu. Mendil bulmak için el yordamıyla çantasını karıştırdı. "Aslında, bu konuda onlarla konuşmaya çalıştım. Yani kiliseye katılma fikrimle ilgili. Korkunçtu. Hayatımı mahvedeceğimi söylediler; elimdekiler konusunda bu kadar nankör davranmaya niyetliysem, beni durdurmak için parmaklarını bile kımıldatmayacaklarmış." Hıçkırıklara boğularak gözlerini sildi ve başını salladı. "Bilmiyorum. Melek yanımda olmadığına, her şey çok gerçekdışı gibi geliyor. Ama aynı zamanda hayatımın en büyük gerçeği. Onu nasıl göz ardı edebilirim?"

Yalvaran gözlerle bana baktı. "Willow, ne yapmam gerektiğini bana söyler misin?"

Ne söyleyeceğimi bilemez durumdaydım. Hayatımda ken

dimi asla bu kadar şaşkın hissetmemiştim. "Bakalım başka ne görebilirim," dedim sonunda.

Karmaşık düşüncelerimi bir yana bırakıp gözlerimi kapattım ve kendi derinliklerime dalarak Beth'in olası geleceklerini aramaya koyuldum. Gözlerimin önünde büyüyen ağaç, Beth'in hayatında yapabileceği seçimlere göre dallara ayrıldı. Gözlerimi kırpıttım. Genellikle insanların haritası altın rengi ve pırıl pırıl görünürdü, ama Beth'in haritası donuktu. Gelişimi engellenmiş gibiydi. Aslında daha da kötüydü, yalnızca iki ana dala bölünmüştü: gövdeden zayıf bir "V" şeklinde çıkan bir çift uzun, ince ve eğri büğrü dal.

Ürperdim. Bu doğru olabilir miydi? Beth'in geleceği yalnızca *iki* olası seçeneğe bağlıydı ve hiçbirini harika görünmüyordu. İlk dalı keşfettiğimde kalbimin sıkıştığını hissettim. Aman Tanrım; zavallı Beth. İkinci daim daha umut verici olmasına dua ederek ona döndüm ve tüm bedenim garip bir şekilde buz gibi oldu. Görüntüler bir görünüp bir kayboluyordu, her şey karmakarışık. Odaklanmaya çalıştığım tüm detaylar kayıp gri bir bulutun içine giriyordu. Yine de kanımı donduran bu geleceği anlamak için soluklandım. Gri bulutun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ancak üzerinde sisli hava kıvrılan bir mezar taşı kadar ölümcül duruyordu.

Gözlerim açıldı. "Beth, beni dinlemelisin. Melek sana iyilik getirmiyor," dedim aceleyle. Ağzımdan çıkan sözcükler birbiri üzerine yıkılıyor gibiydi. "Sana zarar veriyor.. Yapacağın en iyi şey, bir daha asla o dereye gitmemen. Seni yine de bulabilir, ama şanslıysan seni rahat bırakır ve böylece..."

Soluğu kesilir gibi olan Beth birden elini hızla çekti. "Hayır!" diye bağırdı. "Her şeyi yanlış anladın!"

"Dinle beni! Seçeneklerden birinde, önerimi dikkate aldığını görüyorum. Meleği unutmaya çalışıyorsun ve okuluna devam ediyorsun. Pek de fena bir hayat değil," dedim duraksayarak.

"Siyaset bilimi okuyorsun, ve..." ve hayatının sonuna kadar depresyonla savaşıp, sürekli doğru kararı verip vermediğini sorguluyorsun. Bunları söyleyemedim. "Ve gerçek bir fark yaratıyorsun," dedim zayıf bir sesle.

Beth'in yüzü buz gibiydi. Bana bakmadan kâğıt mendili çantasına tıktırdı. "Ya diğer yolu seçersem?" dedi sonunda. "Melekler Kilisesi'ne katılıyor muyum?"

"Evet, fakat... senin için iyi olmuyor. Hastalıklı gibi görünüyorsun ve..."

"Hastalıklı mı?" yüzüme baktı.

"Sürekli yorgun hissediyorsun. Çok bitkin görünüyorsun. Ve..."

"Ama yine de mutlu oluyor muyum? Orada olmak iyi geliyor mu?" Öne doğru eğildi, ifadesi çok sakın ve kararlıydı.

"Sanırım," dedim isteksizce kabul ederek'. "Her şey birbirine karışmış görünüyor, ama evet, meleğinle yine karşılaşıyorsun ve sonra başka melekler de görüyorsun. Kilise halkı tarafından kabul ediliyorsun. İlk kez, hayatının bir anlamı olduğunu hissediyorsun. Ama..."

Beth'in gözleri parlıyordu. "Willow, bu harika!" dedi soluk soluğa. "Öğrenmek istediğim tam da buydu! Demek bu bir hata olmayacak, sonra..."

"Olacak!" dedim sözünü keserek. Sözlerim sert bir kırbaç gibiydi ve Beth'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Güven bana, iyi bir yol değil. Her şey çok çok soğuk görünüyor." Kayan gri bulutları anımsayınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Sözcükler ansızın inanılmaz şekilde yetersiz kaldı.

Beth hareketsiz durmuş bana bakıyordu. Yan odadan televizyonun hafif sesini ve bakıcının anneme bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Beth sonunda konuştu. "Soğuk diyerek ne kastediyorsun? Yani ölüm gibi bir şey mi?" Hayal kırıklığı içinde saçımı geriye attım. "Bilmiyorum! Daha önce ölüm

görmüştüm ama böyle bir şey değildi. Ne *olduğunu* bilmiyorum, tek bildiğim iyi bir şey olmadığı."

Beth düşünceliydi ve gözleri huzursuzdu. Sonunda başını salladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Söylediklerin içimden gelen duygularla tamamen çelişiyor. Meleğin bana iyi geleceğini *biliyorum*. Tam burada hissediyorum!" Eliyle göğsüne vurdu. "Ne gördüğünü bilmiyorum, ama..."

"Sen de tam olarak emin *değilsin*, yoksa bana gelmezdin," dedim ümitsizliğe kapılarak.

Şaşkın gözlerle bana baktı.

"Ya yorgunluğuna ne demeli Beth? Her şey meleklerle başladı, öyle değil mi? Şimdi bile, hâlâ yorgun hissediyorsun! Kasların ağrıyor, sıkıntılı ve bitkin hissediyorsun ve..."

Beth kızardı. Bana bakmadan sandalyesini geri itti ve çantasını omzunda sallayarak ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Willow," dedi soğuk bir ifadeyle. "Borcum ne?"

Ayağa fırladım. "Bekle! Kendine yalnızca şunu sor, *lütfen* senin için iyi olan bir şey, kendini bu kadar kötü hissetmene neden olabilir mi?" Yalvaran bir sesle, iki elimle sandalyenin arkasından tuttum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Beth gözlerini yere indirerek. "İyi hissediyorum. Al, bu yeter mi?" Çantasından deri bir cüzdan çıkararak bana bir yirmilik uzattı. Ben almayınca masanın üstüne koyup şekerliğin altına iteledi. "Tamam, ben artık gideyim..."

"Hayır!" Kolunu yakaladım. "Beth lütfen, lütfen dinle beni, bu şey seni öldürüyor!"

Gözleri ışıldadı ve gitmeye hazırlandı. Sessiz kaldım, moralim bozulmuştu. Fazla ileri gitmiş, şimdi de onu kendimden

uzaklaştırmıştım. Kahretsin! *Kahretsin.*

"Yaptıkların için teşekkürler," dedi yine, soğuk bir sesle. "Gerçekten ilginçti. Beni geçirmene gerek yok, kendim çıkarım." Sonra kapıyı iterek açtı, dışarı çıktı ve koridorda gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra, giriş kapısının gerekenden biraz daha sertçe kapandığını duydum.

Yemek masasına doğru eğildim, yenilginin bulanık sularında yüzüyordum. Daha farklı bir şey yapabilir miydim? Sözcüklerin farklı bir karışımıyla, daha iyi bir karışımıyla, onu bir şekilde durdurabilir miydim? Çünkü artık kararını verdiğini anlayabiliyordum. Her halinden belli oluyordu. Doğruca meleşine gidiyordu.

O şey *neydi*, bu arada? Bir şey fark edebilmek çabasıyla gördüklerimi yeniden düşündüm. Ama anlayabildiğim kadarıyla durum şuydu: güçlü bir çeşit varlık, her nasılsa Beth'i felaket bir yola sürüklemişti.

Ama bu doğru olamazdı öyle değil mi? Gerçekten ne görmüştüm ben?

Sandalyede geriye doğru yaslanarak büfenin üstünde asılı duran, kadifeden yapılmış, üzgün palyaço tablosuna baktım. Elinde boynu bükük bir nergis tutuyordu ve bir yanağında büyük bir gözyaşı vardı. Jo Teyzem onu birkaç sene önce, birinin garajında düzenlediği satışta almıştı. "Ne kadar ucuz olduğuna inanabiliyor musunuz?" demişti, gururla tabloyu duvara asarken. "Yalnızca yirmi dolar!"

Yirmi dolar. Gözüm şekerliğin altına sıkıştırılmış yirmiliğe takıldı. Parayı çektim ve gözümü dikip baktım, sonra yeniden yavaşça şekerliğin altına koyup başımı ellerimin arasına aldım. "Miranda bak ne güzel, öyle değil mi?" dedi Jo Teyze televizyonu göstererek.

Aynı günün, akşam yemeğinden sonrasıydı. Hazır yemek sevmediğim için yemeği ben yapmıştım. Jo Teyze'ye kalırsa, yediği Hamburger Helper ya da Chef Boyardee markalı değilse, yemek sayılmazdı. Ben de fazla düşünmeden hazırlayabildiğim bir yemek olduğundan, üçümüz için büyük bir tencere spagetti yapmıştım. Ayrıca sebzeleri doğramanın ve fokurdayan bir sosu karıştırmanın çok sakinleştirici bir yanı vardı. Ben de gerçekten sakinleşmeye gerek duyuyordum. Beth'i düşünmeden edemiyordum.

Jo Teyze yemek boyunca, ofisteki sevmediği kadın hakkında konuşup durdu. Aman ne ilginç; o hiç kimseyi sevmezdi zaten. Yemek yerken başım hep aşağıdaydı ve çatalıma spagetti dolarken arada sırada, "Hımmm," deyip duruyordum. Annem tabii ki ona aldırımıyordu. Hülyalı bir şekilde yemeğini karıştırıyor, bazen dalgın dalgın ağzına bir lokma alıyordu. Zaman zaman onu kıskanıyordum. Jo Teyze'yi dinler gibi *görünmek* zorunda bile değildi.

Şimdi hep beraber oturma odasıydık ve Jo Teyze terapistin söylediği gibi kararlılıkla "annemle ilişki kurmaya" çalışıyordu. Bunun anlamı, annemi kendi kişisel gezegeninden çıkarıp, hâlâ bizim dünyamızın bir parçasıymış gibi, bir an için bile olsa dikkatini çekmekti.

Bazen, neden bu kadar dert ettiğimizi gerçekten anlamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım annem bulunduğu yerde daha mutluydu.

"Miranda!" dedi Jo Teyze yeniden annemin koluna hafifçe vurarak. "Beni dinliyor musun? Televizyona bak. Şu tropikal plaj çok güzel, öyle değil mi?"

Üç yaşında bir çocukla konuşur gibi, her zamankinden daha yavaş ve yüksek sesle konuşuyordu. Annem yanıt vermedi. En sevdiği, rahat koltukta oturmuş boşluğa bakıp duruyordu. Sanırım ikimiz birbirimize çok benziyorduk. İkimizin de saçları

sarı ve dalgalıydı. Tek farkı, bakımının daha kolay olması için onun saçını kısa kestirmiş olmamızdı. Artık benim gibi zayıf olmasa da, o da kısa boyluydu. Uzun yıllardır düşünceleri içinde kaybolmuş oturmak, onu solgun ve pelte gibi yapmıştı.

Ama hâlâ güzel. Her zaman güzel. Annemin, benimkine benzeyen büyük, yeşil gözlerine baktım. *Bezelye gibi*, derdi hep.

Her zaman böyle değildi; en azından benimle konuşurdu. Ben küçükken birlikte oyunlar oynardık ve gülerdi. Ama o zaman bile başka insanların yanında öyle tuhaf ve utangaçtı ki henüz beş-altı yaşlarındayken hayatla benim gibi başa çıkamayacağını anlamış ve onu koruma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım. Zaman zaman üstüne çöken karamsarlık, onu benden alıp uzaklara götürürdü. Şimdi oturduğu gibi bir köşede öylece oturur, dönmeye hazır olana dek ne bağırarak, ne de haykırmak onu geri getiremezdi. Yiyeceğimi kendim hazırlamalı, saçımı kendim taramalıydım ve bir şekilde bunu kimseye söylememem gerektiğini, yoksa onu benden tamamen koparacaklarını bilirdim.

Ama sonra, yıllar geçtikçe korktuğum başıma geldi. Annem kendi dünyasına kapanmış gibiydi... artık tamamen düşlerinde yaşıyor ve gerçek dünyaya neredeyse hiç dönmüyordu.

"Miranda!" diye yineledi Jo Teyze, annemin kolunu hafifçe sarsarak. "O plajda olmak istemez miydin?"

Annem hiçbirimizin göremediği bir şeye bakarak iç geçirdi.

"Çok güzel," dedi mırıldanarak. "Renkler... gökkuşakları..."

"Hayır, gökkuşağı yok," dedi Jo Teyze kararlı bir sesle. "Bak Miranda. Bak! Bu bir *plaj*."

Annem yanıtlamadı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Miranda..."

"Jo Teyze, şu an seninle ilişki kurmak istediğini sanmıyorum," dedim yorgun bir ifadeyle. Jo Teyze evde olmadığına annemle iletişim kurmayı deniyordum. Ama kendi tarzımı kul-

lanarak, onunla **konuşarak** yapıyordum bunu, bir akıl hastasıymış gibi davranmıyordum ona.

"Ama böylece oturmasına seyirci kalamayız," dedi Jo Teyze huysuz bir tavırla ve kanepeye yaslandı. Saçma sapan bir televizyon programının karşısında sessizliğe gömüldük. Ekranda neşeli bir dedektif, tropikal bir barda oturmuş Mai Tai ısmarlıyordu. Televizyondaki görüntüler gerçek anlamda görmeden bakarken kucağıma bir yastık aldım. Beth'in, meleği yalnızca hayal ettiğine öyle çok inanmak istiyordum ki. Stres ya da başka bir şeyden dolayı hayal gördüğüne... Ama öyle olmadığını biliyordum. O şey, her neyse gerçektir ve belki de kızın tüm hayatını mahvetmişti bile. Bir şey yapmam gerekiyordu ama nereden başlamak gerektiğini bile bilmiyordum.

Kapı çaldı. "Ben açarım," dedim ayağa kalkarak. "Dışarı çıkmak ya da başka bir şey yapmak için Nina geldi herhalde." Nina her zaman ya telefonunu unutur, ya da kontörü kalmazdı. Aslında gelenin Nina olmamasını umuyordum. Nina'nın kendine özgü olumsuz tavırlarıyla baş edecek ruh hali içinde değildim.

Fark edip etmediğini anlamak için anneme göz atan Jo Teyze en sevdiği alışveriş kanalını açtı. Sırtını minderlere yaslayıp, gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu. "Dışarı çıkarsan, süt al," dedi.

Kapıyı açtım. "Evet?"

Ön verandamızda duran adamın açık kahverengi saçları, güçlü ve çekici bir yüzü vardı. Yirmili yaşlarda, belki biraz daha fazla görünüyordu. Tam olarak anlamak zordu. "Merhaba," dedi, bir yana eğilip benim boyuma yaklaşmaya çalışarak. "Siz, Willow Fields olmalısınız, öyle değil mi? Ruhsal okumalar yaptığınızı duydum."

Ne olduğunu fark edince nabzım hızlandı ve buz gibi oldum: Beth'in geleceğini okurken gördüğüm adamdı bu. Aman Tanrım,

onun meleği buydu, *buradaydı*. Kapıyı çarpıp kapatmak istedim ama gözlerinin beni hareketsiz bıraktığını hissettim. Bir kuyuya düşüp, dışarı çıkmak için asla yolunuzu bulamayacağınız kadar derindiler.

"Hımm... ara sıra," dedim geveleyerek.

"Anlıyorum. Bunu benim için de yapar mısınız?"

Bir an için çıldırdığımı düşündüm. Yoldan geçen ve kapımızı çalan bir müşteri olabilir miydi?

Ona dokunma fikri midemin bulanmasına ve başımın dönmesine neden oldu. Sesim yüksek ve korku dolu çıkmıştı.

"Hayır, sanmıyorum, şu an gerçekten çok meşgulüm." Kendimi gözlerinin sonsuzluğundan kurtararak kapıyı kapatmaya çalıştım, ama ben farkına bile varmadan öne doğru bir adım atmış ve ayağını araya sıkıştırarak kapının açık kalmasını sağlamıştı. Aynı anda eliyle benim elimi kavradı.

Elinden yayılan enerji, yüz elli kilometre hızla suya düşer gibi sarsıcı bir etki yarattı. Gözlerimin şiştiğini hissettim; soluk alamıyordum. Akıp giden görüntüler, alabileceğimden çok daha hızlıydı. Beyaz ışık kıvrılarak çiçek şeklini alıyordu. Birbiri ardına görünüp kaybolan yüzler, korku ve hayranlık içinde bakıyordu. Parıldayan kuleler ve giydirilmiş varlıkların bulunduğu garip bir dünyaydı bu. Açılıp kapanan kanatlar. Biri çılgılık atıyordu. *Açlık*.

Açlık benliğimde uğulduyor, diğer tüm duyguları bastırıyordu. Beslenmem gerek. *İhtiyacım var*. Buna gerek...

Adam elimi bıraktı ve güçsüz bir şekilde kapıya dayandım. Bedenimden tüm güç çekilmişti. Konuşamıyordum; birkaç kilometre koşmuş gibi sık sık nefes alıyordum. "Ne... nesen sen?" diye fısıldadım sonunda.

Konuşmadan bana bakıyordu, dostça rol yapan tavrı yok olmuştu. Tehdidin büyük dalgalar halinde geldiğini hissediyordum, ama ona yılan gibi dolanan korkuyu da fark edebiliyordum.

Gözlerini benden ayırmadan elini gömleğine sürerek sildi. Ansızın döndü ve basamakları hızla inerek gitti. Gösterişli, gümüş rengi bir arabaya binip kapıyı çarparak kapattı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Arabanın gürültüsü uzaklaşırken, cırcırböceklerinin sesini ve otobandan gelen trafik uğultusunu duyabiliyordum. Caddeye bakarak olduğum yerde kaldım. Düşüncelerim karmakarışık ve sonra gecikmiş bir korku hissi beni sarstı. Kapıyı sertçe kapatıp titreyen ellerimle kilitledim ve oturma odasına döndüm.

Annem hâlâ koltukta, dalgın gözlerini boşluğa dikmiş otuyordu. Titrememeye çalışarak kollarımı kavuştururken, bir an durup onu seyrettim. Bana bakıp konuşmasını isterdim: *Her şey yolunda mı Willow? Söyle bana tatlım. Sana nasıl yardım edebilirim?*

"Kimdi?" diye sordu Jo Teyze gözlerini televizyondan ayırarak.

"Kimse," dedim zayıf bir sesle. İşe yaramayacağını bilmeme karşın annemin önünde diz çöktüm ve ellerini ellerimin içine aldım. "Anne? Orada mısın?" dedim alçak sesle.

Jo Teyze aklımı kaybetmişim gibi ağzı açık bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Yalnızca... annemle konuşuyorum."

Burun kıvrıldı. "Güzel, iyi şanslar. Bu akşam pek konuşkan olduğunu söyleyemem."

Mutfağa gittiği için yanıt vermedim. Güzel ve yıkılmış anneciğimin önünde diz çökmeye devam ederek ellerini okşadım.

"Anne? Anne, beni duyuyor musun? *Lütfen?*"

Bir an için gözlerini kırptırdı. "Willow?" diye mırıldandı.

"Benim, anne. Buradayım."

Arkasına yaslanarak iç geçirdi ve gözlerini kapattı. Başım okşayarak yüzüne düşen saç buklesini düzelttim. Çok geçmeden annemin dudaklarına tatlı gülümseme yeniden dönmüştü ve onun

dünyamızı terk ettiğini anlamıştım. Kendi dünyasında güzel, büyüleyici şeylere bakıyordu.

Gerçek anlamda iletişim kurma özlemiyle ona baktım; hayal kırıklığına uğramıştım. İsteğim asla gerçekleşmeyecekti; her zaman ona ulaşmaya çalışan ve asla başaramayan kişi olarak kalacaktım. Bu kadar yıl sonra alıştığımı düşünebilirsiniz. Aslında oldukça alıştım ama böyle ani bir üzüntü ve hayal kırıklığı yaşadığım zamanlarda, bu durum beni öldürüyor. Annemi okumaya çalışmak bile işe yaramadı; kafası öyle karışık ki. Gökkuşakları ve bulutlarla, bölük pörçük anılarla doluydu. Öyle bunaltıcı bir deneyimdi ki yalnızca bir kez denedim.

Tanrım, kim olduğunu bilmesem de babamdan nefret ediyordum. Jo Teyze'den öğrendiğime göre babam ortaya çıkmadan önce annem normalmiş. *O adamın annene ne yaptığını bilmiyorum ama ondan sonra asla eskisi gibi olmadı*, demişti bir kez bana. *Doktorlar katatonik şizofreni gibi şeyler söyleseler de, ben gerçeği biliyorum. Miranda'nın ruhunu ve aklını ele geçirdi*. Annemi okumaya çalıştığım tek sefer, düşünceleri içinde babama rastladım. Öyle korkutucu görünüyordu ki onunla ilintili olmanın düşüncesi bile tüylerimi ürpertti. Neyse ki gitmeye ve asla bizle ilgilenmemeye karar vermişti. Bana kalırsa yaptığı en iyi şey buydu.

Jo Teyze elinde bir kurabiye tabağıyla geri geldi. "Dün akşam paketin yarısını yemiş olmalısın Willow," dedi öfkeyle. "Akşam yatmadan bir şeyler atıştırmayı sevdiğimi biliyorsun; yok olduklarım görmek hiç hoş değil."

Gözlerimi annemden ayırmadan derin bir nefes aldım. "Özür dilerim," diye mırıldandım ayağa kalkarken. Jo Teyze televizyonun sesini yükseltirken annemi yanağından öptüm ve basamakların üzerinde duran darmadağınık yığma çarpmamaya dikkat ederek üst kattaki yatak odama çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp bir an orada durdum ve boş gözlerle odama baktım. Yatağıma, boydan boya karyola direklerini çevreleyen eflatun şifona; kendi boyadığım mor ve gümüş rengi duvarlara baktım. Beth'in meleği gerçektir. Yanımdan ayrıldıktan sonra doğruca onun yanına gidip her şeyi anlatmış olmalıydı. Sonra melek de buraya, beni görmeye gelmişti. Kafamda düşünceler dolaşıp duruyordu. Bunu kime anlatabilirdim? Kimden yardım isteyebilirdim? Nina gülmekle yetinirdi. Ya Jo Teyze? Yok canım.

Tamam, sakın olmalıydım. Her şeyi baştan sona düşünmeliydim. Derin bir nefes alarak yatağın üstüne oturdum ve Beth'in ikinci gelecek seçeneğindeki karmaşık görüntüleri düşünmek ve en küçük ayrıntılara kadar anımsamayı denemek için kendimi zorladım. Geçip giden görüntülerden birinde bu şey Melekler Kilisesi'ndeydi ve daha sonraki görüntülerde onun gibi başkaları da vardı.

Gerçekten melek miydiler?

Aklıma ansızın bir şey geldi. Ayağa kalkıp çalışma masama gittim ve bilgisayarımı açtım. Ruhsal okumalardan kazandığım paranın bir kısmıyla aldığım eski bir bilgisayardı ve açılması uzun zaman alıyordu. Sonunda uğultusu dinip açıldığında internete girdim. *Melekler Kilisesiyle* ilgili binlerce dosya vardı. Birincinin üstüne tıkladım ve ekrana çok modern bir site yüklendi. Reklamlardan tanıdığım güneş ışığıyla aydınlanmış, inci beyazı kilise karşımdaydı. *Melekler Kilisesi. Milyonlarca insan için umut sizin için de,* yazıyordu resmin altında. Suratımı ekşittim. Birçok insanın dine bağlı olduğunu biliyordum, onlar için iyi olabilirdi, ama "milyonlarca insan için umut" sözü bende kötü bir his yarattı. Hele Beth'in geleceğini okuduktan sonra beni çok daha kötü etkiliyordu.

En üstte, *Daha fazla bilgi,* yazan yeri tıklayınca Melekler Kilisesi'nin reklam filmi oynamaya başladı. Gri, yağmurdan

ıslanmış bir alanda, çimler rüzgârla hareket ediyordu. Arka planda bir ses, *"Kendinizi çaresiz mi hissediyorsunuz?"* diyordu. Kamera uzak plana geçiyordu. Aynı alanda beyaz bir kilise ortaya çıkıyordu ve kamera biraz geri çekildiğinde, yüzlerce insanın kiliseye ulaşmak için bir tepeye doğru yürüdükleri görülüyordu. Kilise şimdi en büyük katedrallerden daha devasa görünüyordu. Güneş doğuyor ve beyaz taşla yansıyor gözleri kamaştırıyordu. İnsanlar durup durup yukarı doğru bakıyorlar, gülümseyerek güneşin tadını çıkarıyorlardı.

"Tanrı'nın sizi yüzüstü bıraktığını mı hissediyorsunuz? İnançlı olun... Tanrı yoksa bile, melekler VAR."

"Melekler hayatımı kurtardı," dedi orta yaşlı bir kadın kameraya. Kahverengi gözleri mutlulukla parlıyordu. Onlar sevginin en saf hali ve benim için yaptıklarını sizin için de yapabilirler." Üzüntü dolu bir huzursuzluk hissettim. Beth gibi görünüyor, onun gibi konuşuyordu.

Yüzümü ellerimin arasına alıp ekranda devam eden reklam filmini izledim. Televizyonda o kadar çok yayınlanıyordu ki neredeyse tüm sözcükleri ezberlemiştim. Televizyonda yayınlandığında genellikle kapatırdım, ama şimdi dikkatle dinliyordum ve bittiğinde tıklayıp yeniden oynamasını sağladım. Her şey çok düzgün görünüyordu. Çok gösterişli.

Yüz kilometre kadar uzakta bulunan Schenectady'de bir Melekler Kilisesi olduğunu anımsayarak o bilgiyi ekrana getirdim ve kendimi hayretler içinde, ağzım açık ekrana bakarken buldum. Bu bir *kilise* değildi, kilise binasına bitişik konutlar ve alışveriş merkeziyle neredeyse bir şehir gibiydi. Sitede belirtildiğine göre orada yaşayan beş binin üzerinde üye vardı. Beş *bin*. Bu, Pawntucket'ın hemen hemen üçte biriydi. Melekler Kilisesi'ne katılınca, bir daha asla gerçek dünyaya adım atmanıza gerek kalmıyordu.

Belki de ilgi çekici olan buydu.

Şakaklarımı ovuşturdum. *Yarın okulda Beth'le yeniden konuşurum;* diye son kararımı verdim. Tamam, ilk gelecek seçeneği pek parlak değildi, ama Melekler Kilisesi'nin ne anlama geldiğini bilmediğim soğukluğundan çok daha iyiydi. Belki biraz daha çaba göstersem, Beth'in bunu görmesini sağlayabilirdim. Ona musallat olan bu varlık için de bir şekilde çözüm bulacaktım.

üçüncü bölüm

Raziel arkasında duran geniş, beyaz tırabzanı tutarak

aşağıdaki büyük alana baktı. Colorado'da, Denver'ın biraz dışında bulunan Melekler Kilisesi'nin ana katedrali, Kayalık Dağlar'ım en büyük spor komplekslerinden biriydi. Sonradan binlerce dindar tarafından satın alınıp, uzun, pırıl pırıl sıraları ve zarif kubbeli tavanıyla, devasa bir ibadet alanına dönüştürülmüştü. Öyle büyüktü ki en arkada oturanlar öndekilere sinek gibi görünürdü. Katedralin her yanında bulunan pembe-beyaz mermer sütunların üstüne, göze çarpmayan beyaz hoparlörler yerleştirilmişti. Böylece, meleklerin övüldüğü vaazlar herkese duyurulabilecekti. En az iki kat yüksekliğinde melek resimleriyle süslenmiş vitray camlar, kavisli duvarlar boyunca dizilmişti. Razieli'nin hoşnutlukla bakan gözleri camlardan birine takıldı. Rafael öncesi tarzdaydı, ısıll ısıll beyaz ve altın rengi, kanatları birbirine dokunan, kolları izleyiciye doğru uzanan üç tane melek resmedilmişti. *Bize gelin.* Evet gerçekten, diye düşündü Razieli hafif bir gülümsemeyle. Lütfen gelin. Gerçekten de geldiler, hem de milyonlarcası. Parmaklarını esnetti. Tüm melekler gibi, Razieli'nin de

Katedralde şimdi iki ayın arasıydı; aşağıda turistler ve dindarlar tadını çıkararak çevrelerini izlerken, resim çekip yavaş yavaş geniş alana doğru yürüyorlar ya da bir sıraya diz çökmüş dua ediyorlardı. Razieli hareket eden insan kalabalığına göz attı ve beslenme havasında olup olmadığını düşündü. Henüz birkaç saat önce yemişti ve yeniden beslenmek oburluk sayılırdı, ama karşısında gördüğü insan enerjisi çeşitliliği direnmesini zorlaştırıyordu. Ve bu insancıklar öyle *minnettar* davranıyorlardı ki. Çok tatlıydılar.

Karar verdi, dikkatini kendi bedeninde yoğunlaştırdı ve enerjisini yeniden düzenlerken vücudunun her zerresinin titremeye başladığını, enerjinin yukarı doğru havaya yükseldiğini hissetti. Alışılmış hafif bir ürpertiyle, Razieli'nin insan bedeni yok oldu ve çift yaradılışının alternatif şeklini

üstlendi: mutluluk saçan mavi, beyaz bir ışıkla parıldayan, iki metre boyunda bir meleğe dönüştü. Kanatlarını açtı ve büyüleyici güzelliğini gözler önüne sererek bir an durdu. Varoluşun bu yüksek aşamasında, insanların ruhlarını görebiliyordu: her kişiyi çevreleyen parlak ana hatlar, onlar hareket ettikçe renkli sabun köpükleri gibi titreşiyordu. Yavaş bir kanat hareketiyle tırabzanın yanından ayrılan Raziel, tembel tembel kubbeli tavana doğru uçtu ve aşağıdakileri gözden geçirmeye devam etti. Gri ve az gelişmiş görünenleri zihinsel olarak ayırdı, zira onlardan daha önce birçok kez beslenilmişti ve enerjileri melek hazzıyla henüz tanışmamış

Mükemmel olanı fark edince kendi kendine gülümsedi: enerjisi canlı bir mavi-yeşil ışıkla parıldayan, yirmi yaşlarında genç bir çocuk. Gencin üzerinde dönüp duran Raziel zihniyle ona ulaştı ve enerjileri kenetlendi. Raziel ani şoku ve teslimiyeti hissetti; gencin ifadesi nerden geldiğini bilmediği bir müzik sesi duyar gibi şaşkıındı. Döndü ve o an üzerinde süzülen Raziel'i fark etti. Olduğu yerde dikilmiş, ağzı açık, büyüyen gözlerle yukarıdaki meleğe bakıyordu.

Raziel zarif bir hareketle kıvrılarak döndü ve gencin tam önüne indi. Saçtığı ışık çocuğun gözleri önüne serildi ve sahnedeki spot ışığı gibi onu aydınlattı. "Senin için geldim," dedi. *Fı-sıldayarak* konuşsa bile sesinin güçsüz insan kulağında katedral çanları gibi yankılanacağını biliyordu.

Çocuk titremeye başladı. "Ben... ben..."

"Evet, yalnızca senin için," dedi Raziel gülümseyerek ilerlerken. Hafif bir İngiliz aksam vardı. Raziel zaman zaman bilinçsizce, eski enerji vericilerin tavırlarını benimsediğini fark ediyordu. Yıllardır bu aksamla konuşuyordu. Bunu aldığı insanın enerjisi özellikle mest ediciydi. Raziel "ayak bileklerine" kadar uzanan, kıpır kıpır, saf beyaz ışıktan giysisiyle çocuğa doğru hareket etti. Geçmişte giysilerle uğraşmıyorlardı, ama insanların bu masum ayrıntılara ne kadar önem verdiğini anladıklarında, onları bu mutluluktan acımasızca yoksun bırakmamaya karar verdiler.

Raziel mutlu bir iç çekişle kutsal elini uzattı ve ilk kez mavi yeşil ruha dokundu. Durumdan habersiz olan diğer insan

lar çantaları ve kameralarıyla yanlarından geçip giderken, genç ve umutlu enerji içine doldu, onu besledi. Ah, çok güzeldi. Bu zevke teslim olurken, çocuğun hayatı, ümitleri, düşleriyle ilgili görüntüleri fark etti. Birçok insanınki gibi sıkıcıydı; Raziel önemsemeye çalıştı ve beslenmenin katıksız zevkine odaklandı. Mavi-yeşil ruh yavaş yavaş solgunlaşırken ürpermeye başladı ve sonra grileşip çöktü. Bu arada Raziel'e bakan genç çocuğun yüzünde meraklı ve şaşkın bir ifade vardı. Meleğin güzelliğinin ve dokunuşunun yarattığı rahatlatıcı huzurun tadını çıkarıyordu.

"Biliyordum," dedi mırıldanarak. Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Meleklerin gerçek olduğunu her zaman biliyordum..." "Sezgilerin çok güçlü," dedi Raziel sonunda geri çekilerek. Yeni enerjinin hareketliliği benliğini titretirken, ışık halkasının daha çok parlayarak ışıldadığını hissetti. Çocuğa şefkate benzer bir ifadeyle gülümseyen Raziel yeniden uzandı ve elini onun başına koydu. "Bizimle kal," dedi. "Burada, bizim için çalışabilirsin." Genç çocuk kuşkusuz asla eskisi gibi olmayacaktı, ama biraz iyileşir iyileşmez Raziel arkadaşı Lailah'nın onun değerini bileceğine emindi. Lailah genç enerjiye düşküncü ve insanların şarap şişesi biriktirdiği gibi genç enerji biriktirirdi.

"Çalışırım!" dedi çocuk nefesi kesilerek. "Ah, tabii çalışırım!"

Görülmesine neden olan zihinsel bağlantıyı kesip, kanatlarını açarak yeniden havalanırken birinin konuştuğunu duydu. "Tom?

Ne oldu?" Heyecanlı bir ses yanıt verdi. "Bir melek gördüm!"

Havada kıvrılarak dönen Raziel'in gözüne, bir kilise sırasında diz çökmüş, başını dua ederken birleştirdiği ellerinin üstüne eğmiş, koyu kahverengi saçlı bir kadın çarptı. Biraz zarar görmüş olsa da hafif pembeye çalan gri enerjisi toparlanmaya çalışıyordu. Raziel onu izlerken, kadın başını kaldırdı ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle vitraylı pencerelere baktı.

Ah işte, bu *çok* hoş, diye düşündü Raziel kadının vücudunu incelerken. Burada mı yaşıyordu? Onu pek yakında odasına çağırmalı ve farklı türde bir zevkin tadını çıkarmalıydı. Meleklerin çoğu insan hallerinin onlara sunduğu hazları keşfetmemişti, ama Raziel bu konuda yüzyıllardır bir uzmandı.

Katedralde Tom'un arkadaşı ona sarılıp "Yaşasın melekler!" derken, Raziel yüksekte uçarak beyaz taş duvarlı, parıltıyan ahşap mobilyalı, gri halısı ve bir duvarında dizili antika kitapları olan çalışma odasına doğru süzüldü. Yere inince zihnini toparladı ve enerjisini aşağı çekerek insan haline dönüşmeye çalıştı. Bir parıltımayla fiziksel bedeni, pahalı pantolonu ve yeni beyaz gömleğiyle yeniden ortaya çıktı. Giysiler alışkanlık gerektiren, farklı türden zerreciklerdi ve ilk beden değişikliği yapıldığında onlara da odaklanmak gerekirdi.

Çalışma masasına geçip oturan Raziel, kapıya vurulunca başını kaldırdı. "Girin," dedi.

Tahta kapı sessizce açıldı ve ayak izleri derin halıya gömülen, koyu kıvrırcık saçlı genç bir adam içeri girdi. Başıyla selam verdi. "Lailah sizi görmek istiyor, efendim."

"Ah, harika." Melekler Kilisesi'yle ilgili kâğıtlan bir kenara iten Raziel koltuğunda arkasına yaslandı. "Onu içeri gönder Jonah." Jonah saygılı bir şekilde dışarı çıktı ve bir an sonra Lailah ağır adımlarla içeri girdi. İnsan bedenindeyken Lailah'nın parıltıyan, koyu kestane rengi saçları ve büyük mavi gözleri vardı. Dar siyah giysisi ve düşük yakası her zamanki gibi hatlarını gözler önüne seriyordu.

Onun kahverengi ince purolardan içtiğini gören Raziel irkildi. Bazı melekler Raziel'in nefret edilecek kadar insanlara uyum sağladığını düşünüyorlardı ama her şeyin bir sınırı vardı. "Söndürür müsün lütfen?" dedi hiç kullanılmamış kristal küllüğü masanın üstünden Lailah'ya doğru iterek.

Zarif bir şekilde omuz silken arkadaşı puroyu söndürdü ve oturdu. "Duydun mu?" diye sordu bacak bacak üstüne atarak.

"Neyi, İkinci Dalga programının sonunda yapıldığını mı?" Raziel koltuğunda rahatça geri yaslanarak uzun bacaklarını esnetti. "Güzel haber, öyle değil mi? Neyse ki Konsey'in küçük denemesi işe yaradı."

Lailah yüksek sesle güldü ve sesi çınladı. "Evet, sanırım İlk Dalga'yla gelenler burada bulunmanın zor bir şey olmadığını görünce şaşırdılar. İnsanlardan beslenmeye düşündüklerinden daha kolay alıştılar."

Raziel gülümsedi. Çalışma masasının üstünde duran törpüye uzanıp tırnaklarına şekil vermeye başladı. "Bazı şeyler alışkanlık yapıyor. Bağımlılıkları olan yaratıklarız, ne dersin?"

"Bu her iki taraf için de geçerli," dedi Lailah konforlu ofise göz gezdirerek. Kendi ofisi de aşağı yukarı aynı büyüklükteydi. "Onlar da bize bağımlı oldular."

Lailah gibi Raziel de her zaman insan enerjisinin tadını çıkaran meleklerden biri olmuştu. Onlar gibi başka melekler de yüzyıllardır iki dünya arasında yer değiştirmiş ve insan hayatının gücüyle oburca beslenmişlerdi. Bu hoş görülse de, yerlerinde kalmaktan hoşnut olan meleklerin çoğu tarafından iğrençlik olarak algılanmıştı. Ama sonra Kriz başlamış ve her şey değişmişti: meleklerin dünyası yok oluyordu. Melek Konseyi'nin kurtarma planı iki sene önce açıklandığında, Lailah ve Raziel insanların dünyasında sürekli olarak kalacak ilk deney dalgasında yer almaya gönüllü olmuşlardı. Neden olmasın? Raziel zaten burayı seviyordu, ayrıca özverili ve cesur bir gönüllü olmak büyük bir şöhret sağlardı.

Ama Birinci Dalga meleklerinin çoğu için bu göç bir gereklilikti: meleklerin kaynakları hızla tükeniyordu ve çoğunluğu asla insan enerjisi denememiş olmasına karşın hayatta kalmak için

beslenmek zorundaydı. Plan onaylanmadan birçok sorun dikkate alınmış olsa da, ansızın dünyaları fethedildiğinde insanların tepkisinin ne olacağı düşünülmemiş ya da önemsenmemişti. Yaptıklarının tamamen güvenli olduğuna emindiler. Melekler insan şeklindeyken halkın geri kalanına uyum sağlamakla kalmıyor, bu durumda asla zarar görmüyorlardı. Normal şartlarda onları melek olarak görebilenler yalnızca beslendikleri ve güzelliklerinden büyülenen insanlardı. Ülkeyi gezen ve sayıları acınacak kadar küçük olan bir melek katili grubu, çok büyük olmasa da biraz sıkıntı yaratıyordu. Melekler genellikle buraya gelmenin onlar için bir kurtuluş yolu olduğunu biliyorlardı.

Kimsenin öngörmediği, bölge halkının bu konuda böyle coşkulu olacağıydı. İlk deney dalgasının gelmesinden yalnızca birkaç ay sonra, Melekler Kilisesi birdenbire ortaya çıkmış ve halkı etkileyen bir melek çılgınlığı olarak insanlar tarafından kurulmuştu. Melekler bu sonucu tahmin etmemiş olsalar da, bundan faydalanmakta gecikmemişlerdi. Kısa bir süre içinde ülkedeki her Melekler Kilisesi'ne bir melek bağlanmıştı. Bu melekler insanların övgülerinin tadını çıkarırken, canları kimi isterse ondan besleniyorlardı. Kuşkusuz tüm melekler Kiliseyle ilgili değillerdi. Çoğu, caddelerde etrafı kolaçan edip dışarıda dilediği gibi avlanmaktan hoşlandığını fark etmişti. Bu, meleklerin kendi dünyalarında denemedikleri ama burada büyük bir şiddet ve oburlukla teslim oldukları en önemli şeydi.

Birçoğu için Kilise sıcak bir sığınak ve dev bir bağış kurumu olmuştu: Kilise büyüdükçe kendi televizyon kanalını, yayınevini ve internet ağını kurmuştu. Yönetimde bulunan meleklerin de becerisiyle, Kilise'nin yardımseverliği bütün ülkede duyulmuş ve ünü hızla yayılmıştı. Her gün yeni kiliseler ve yeni inananlar katılıyordu. Katılımcılar, henüz bir melekle karşılaşmamış olmalarına karşın, meleklerin yardımıyla günahlarından arınma

konusunda çok istekliydiler. İkinci Dalga melekleri geldiklerinde ve onları diğerleri izlediklerinde, dünya Birinci Dalga'yla gelenlerin karşılaştığından çok daha farklı bir yer olacaktı. İnsanlar meleklerin varlığıyla ilgili coşkularını haykıracak, onlara kucak açacaktı.

Gerçekten gülünç olan ise dünyanın bütün bu olanlardan ne kadar habersiz olduğu, diye düşündü Raziel. İnancsız olan insanlar, inananların deli olduğunu düşünmekle yetiniyorlardı. Bazı kuşkucular ülkeyi saran bu durumu, gülünç bir geçici merak olarak adlandırıyordu. Zaman zaman ise bunlardan biri melek çarpmasına karşı koyamıyor ve tavrını değiştirip herkes önünde gülünç duruma düşebiliyordu. Benzer şekilde, pek az olan planlanmış girişimler de polis ya da hükümet görevlilerinden beslenme yoluyla çözümleniyordu.

"*Sen* iyi bir konumdasın, öyle değil mi?" dedi Lailah tatlı bir gülümsemeyle. Raziel onun boynunda Melekler Kilisesi ucu asılı bir kolye olduğunu fark etti. "Benim gibi."

Kaşlarını çatan Raziel masum görünmeye çabaladı. "Neden? Ne demek istediğini anlamadım. Yalnızca işimi yapıp insanların isteklerine uygun olarak kiliselerini yönetiyorum."

Lailah başını arkaya atarak güldü. "Evet, çok iyisin! Burada ne kadar gücümüz olduğunu gördüklerinde Konsey üyelerinin göstereceği tepkiyi merakla bekliyorum."

Raziel gülümsedi. Melekler insanların işlerinin yönetimini ele geçirmeyi asla düşünmemiş olmalarına karşın, bu yavaş yavaş gerçekleşiyordu. Ve bu dünyayı yakından tanıyan bir melek olarak, kendisi gücün merkezi konumundaydı. Tahliye devam ettikçe ondan daha deneyimli melekler buraya gelecek olsa da, o zamana kadar gerçek bir lider olarak yerini sağlamlaştırmış olacaktı. Oluşturulacak yeni dünyada, insanların hükümeti yerine itici güç olacağını düşündüğü Melekler Kilisesi kated-

ralinin merkezini zaten ele geçirmişti. Birçok melek gibi, o da gerçek gücün günlük işlerin yürütülmesinden kaynaklandığını hızla öğrenmişti. Vaaz verme işini insanlar yapabilirdi, kendisi imparatorluk kurma hazzını yaşamaktan mutluydu. Kuşkusuz, başka haklar da elde etmek istiyordu.

"Nasıl sonuçlandığını görmek ilginç olacak," dedi tırnak törpüsünü masaya fırlatarak. "Ama Konsey'dekiler durumdan faydalanmamızı istemiyorlarsa, orada gizlenip işlerin nasıl yürüdüğünü izlemek yerine, daha önce buraya gelmeliydiler." "Çok doğru," dedi Lailah kıkırdayarak. Parıldayan kestane rengi saçları başını salladıkça omuzlarının üstünde dalgalanıyordu. Bir an durakladıktan sonra, "Bu arada, gizlenmekten söz edince, Thaddeus'la ilgilenildiğini duydum. Birkaç gece önce ben de dalgaları hissettim. İyi, kurtulduğumuza sevindim." Raziel yüzünü ekşitti. Hain melekler konusunu pek sevmiyordu. "İnsanları korumayı deneyerek ne yapmaya çalıştıklarını anlamıyorum," dedi. "Hayatta kalmak istiyorsak başka bir seçeneğimiz yok, bu yaratıkları kullanarak beslenmek zorundayız." Lailah sıırttı. "Sanırım içimizden bazılarının bu durumdan fazla zevk alması onları rahatsız ediyor... hepsi ikiyüzlü. Başka kaç tane hain kaldı?"

"Birkaç tane daha var," dedi Raziel. "Sonunda çok iyi bir çözüm bulduk. Çok akıllıca."

Lailah başka bir şey söylemeye başladı, ama sonra Raziel'in cep telefonu çalınca sustu. Tembel tembel telefona uzanan Raziel yanıtladı. "Efendim?"

"Ben Paschar," dedi telefondaki ses.

"Ah Paschar, merhaba," dedi Raziel koltuğunda geri yaslanarak. "Söyle bakalım, New York'un kuzeyinde işler nasıl gidiyor? Küçük krallığında hâlâ mutlu musun?" Yerleştiği kırsal kesimde, yüz elli kilometrelik alan içindeki tek melekti. Bölgede

bulunan Melekler Kilisesi'nde "körler diyarındaki tek gözlü kral" gibiydi. İkinci Dalga geldiğinde meleklerin sayısı iki misline çıkınca büyük olasılıkla bu durum değişecekti. "Bir sorunumuz var," dedi Paschar hemen söze girerek. Ciddileşmeyi hisseden Raziell'in kaşları çatıldı. Paschar uzun zamandır bu dünyada bulunan meleklerden biriydi ve ikisi iyi tanışıyorlardı. "Neler oluyor?" dedi.

"Pawntucket denilen yerde beslenmek için yeni insanlar kullandım," dedi Paschar. "Taze bir şey istedim... ve bugün kadınlardan birine bir melek tarafından dokunulmuş olduğunu hissettim. Ben ona dokunmamıştım."

Raziell'in kafası karıştı. "Ve? Senin seçtiğin insandan kimse beslenemez mi, demek istiyorsun?"

"Saçmalama. Onu etkilemiş olan enerji bizimkine benziyordu ama aynı değildi. *İnsan* enerjisiydi ama aynı zamanda meleğe özgü bir şey vardı."

Raziell oturduğu yerde doğruldu. "Neler söylüyorsun sen?" dedi. Kendisine bakan Lailah'nın merakla başını uzattığını gördü.

"Beni dinle. Bu yaratığın evine gittim ve zihinsel bağlantı kurdum, insan gibi görünen bir kız, ama insan değil."

"Peki, insan değilse ne o halde?" diye sordu Raziell ifadesizce. Uzun bir duraklama oldu. Kilometrelerce öteden, konuşmaya başlamadan önce Paschar'ın derin bir soluk aldığını duydu. "O bir yarı-melek."

Raziell bir an konuşamadı. Melekler üremezdi; enerjiden meydana gelmiş varlıklardı ve anımsamadıkları kadar eski zamanlardan beri varlıklarını sürdürüyorlardı. İnsan şekline girdiklerinde tıpkı onlar gibi davranırlar da, melekler temelde farklıydılar. Onlarla bir çocuk yapmak biyolojik anlamda olanaksızdı.

"Bu gerçek olamaz," dedi Raziell sonunda. "Yanılıyor olmalı

sın; böyle bir şey olamaz."

"Raziel, onun meleklere özgü şeklini kendiminki kadar net olarak algılayabiliyordum, ama insan tarafıyla iç içe geçmiş ve bozulmuş bir şekildi. Hiç şüphem yok, ikisinin organik bir karışımıydı. Yarı insan, yarı melek."

"*Nasıl?*"

"Nasıl bilebilirim ki? Ama bir şekilde, şans eseri... Kriz Dönemi'nden önce burada olan ve insanların keyfini süren meleklerden biri sorumlu olmalı."

Bu durumda binlerce olası şüpheli bulunabilirdi. "Ah, harika," dedi Raziel mırıldanarak. Şakaklarını ovuştururken, Konsey'e bildirmeden bu işten yakalarını kurtarıp kurtaramayacaklarına karar vermeye çalışıyordu. İnsan şeklindeki bazı meleklerin yaptığı şeyler, bu yeni sorunu işe karıştırmadan bile, zaten yeteri kadar tartışmalıydı.

"Ama Raziel, dahası da var," dedi Paschar. "Hemen ilgilenilmesi gereken acil bir durum."

Meleğin sesindeki dehşeti fark eden Raziel iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. "Nedir?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu... bu yaratığın elini tuttuğumda gelecekle ilgili bir şeyler gördüm. Bizi yok etme gücüne sahip."

İşte şimdi çıldırdığını anladım, diye düşündü Raziel. Ama bunun farkında değildi. "Bizi derken ne kastediyorsun?" diye sordu.

"*Bizi*. Bütün melekleri. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama içinde büyük olasılıkla böyle bir güç var. Hepimizi yok etme becerisi ve isteği olacak."

Raziel buz kestiğini hissetti. Lailah'ın *Neler oluyor?* der gibi kendisine baktığını gördü. Paschar abartmayı sevmezdi ve zihinsel bağlantı becerileri Raziel'in tanıdığı tüm melekler kadar güçlüydü. Raziel, Paschar'ın gördüğünü söylediği şeyi gerçekten gördüğüne kuşku duymuyordu.

"Bu durumda, kızın ortadan kaldırılması gerek," dedi. "Hemen," dedi Paschar onaylayarak. "Bu tarz bir şeyin çaresine bakabilirsin, öyle değil mi?"

"Evet, şimdi birini görevlendireceğim."

Raziel birkaç dakika sonra telefonunu kapattı ve Paschar'ın verdiği bilgiler hakkında düşünerek sessizce oturdu. Yarı-melek. İnanılmaz bir şeydi bu, düşüncesi bile iğrençti. Paschar bu felaketi öngörmemiş olsaydı bile onu yok etmeleri gerekirdi; böyle gülünç bir örneğin var olmasına izin veremezlerdi. Not aldığı kâğıt parçasını eline alan Raziel ayağa kalktı.

"Sorun mu var?" dedi Lailah.

"Duyduklarına inanamayacaksın," dedi Raziel sert bir sesle. "Sana az sonra anlatırım." Odasından çıktı ve kâğıdı Jonah'nın çalışma masasının üstüne bıraktı. İnsan olan asistanı başını kaldırıp ona baktı. "Bu şey her neyse, yok edilmeli. Gerekeni yap." Kibar, kahverengi gözleri endişe dolu olan Jonah başını salladı. "Elbette efendim. Hemen ilgilenirim."

Raziel hafifçe başım salladı. "Sakın bir sorun çıkmasın." Ofisine döndü ve cilalı ahşap kapıyı ardından kapattı. Tek başına kalan Jonah huzursuz bir şekilde masasının üstünde duran kâğıda baktı. Yine hainlerden biri olmalıydı. Bir meleğe hizmet etmek Jonah'nın her gün şükrettiği inanılmaz bir onurdu. Ama konumundan dolayı sık sık onu endişelendiren şeyler öğreniyordu; hain melekler konusu da bunlardan biriydi. Nasıl olur da bazı melekler diğerlerinin aleyhine davranır ve onların insanlar için yaptıkları iyi işleri sonlandırmaya çalışırdı? Bu düşünce midisinin kaygıyla kasılmasına neden oldu. Meleklerin olmadığı bir dünya düşünülemezdi. Neyse ki birkaç ay önce çözüm kendiliğinden karşılına çıkmıştı. Bu öyle gizli bir çözümdü ki yalnız insanlar değil, melekler bile olup bitenden haberdar değildi. Onlara hizmet etmesine izin veren meleklerle

teşekkür duaları eden Jonah cep telefonunu eline aldı ve iletişim kurduğu numaraya kâğıdın üstündeki adresi yazıp gönderdi. Telefonu yeniden kapattığında rahatlamıştı. Sorun çözülmüştü. Hain birkaç gün içinde cezalandırılacaktı; neler olup bittiğini asla fark etmeyecekti bile. Nasıl edebilirdi ki Yöntemleri öyle gizliydi ki katil bile gerçeği bilmiyordu.

Dördüncü Bölüm

Düşman, Pawntucket New York, Nesbit Cad. No:34'te görüldü.

Alex, perşembe gecesi mesajı Aspen'deki motel odasında alır almaz çantasını hazırladı ve yirmi dakika içinde otelden ayrıldı. İzleyen bir buçuk günü araba kullanarak geçirdi. Sonunda cumartesi günü, sabahın erken saatlerinde Adirondack Dağları'nın eteğinde yer alan Pawntucket'a vardı. Şehir içinden biraz uzaklaştı ve bir Konfor Motel'i buldu. Her yerde bir Konfor Motel'i bulunurdu ve düzenli hizmet veren, güvenilir bir moteldi. Birkaç saat uyumak için bir odaya yerleşti. Her zaman olduğu gibi, hemen meleğin peşinden gitmek cazip geliyordu, ama Alex bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu kadar yorgunken, yüzüne gözüne bulaştırmak ve aptalca bir şey yapmak işten bile değildi.

Şafak vakti uyandığında, tetikteydi. Sıcak suyun onu kendine getirmesini ümit ederek, hemen hızlı bir duş aldı ve giyindi. Tişörtünü üstüne geçirdiğinde, sol kolundaki siyah MK dövmesi gözden kayboldu.

Motelde sıradan bir kahvaltı veriliyordu ama en azından yiyecek bir şeyler vardı. Ana binaya gidip çörek ve kahve aldı. Odasında aldıklarını yerken, bir yandan da malzemelerini gözden geçirdi. Cully'yle ava çıktığı günlerden kalma bir alışkanlıktı bu. *Silahına saygı duyarsan, o da sana saygı duyar*, derdi Güneyli arkadaşı sık sık. O zamanlar Alex buna pek inanmazdı, ama şimdi Cully'nin haklı olduğunu biliyordu. Hazır olduğunu düşünsen bile, bir küçük hata ölmene neden olabilir.

Yarı otomatik tüfeğine dolu şarjörü yerleştirdi ve kutusuna kaldırmadan silahı nişan alır gibi elinde tuttu. Kılıfının içine sıkıştırdığı tabanca, kemerinin altındaydı ve orada olduğunu bilmeyen asla göremezdi. Alex tüfeği tercih ederdi, ama çevrede insanlar varken kullanmak mümkün olmazdı. Son olarak tabancanın susturucusunu aldı ve kotunun cebine tıktırdı.

Hazırdı. Kahvesinden son bir yudum alıp deri ceketini giydi, eşyalarını arabasına yükledi ve Nerbit Caddesi için Konum Belirleme Sistemi'ni programladı. Birkaç dakika sonra yeniden on iki numaralı otoyolda, şehrin içine doğru ilerliyordu.

Robot gibi sesin yönlendirmelerini izlerken, geçtiği yerleri merakla seyrediyordu. Pawntucket daha önce gördüğü binlerce küçük şehir gibiydi. Şehrin iş merkezini kaplayan alışveriş merkezleri, geri kalan her şeyi biraz yıpranmış ve yorgun gösteriyordu. Lise, burada bulunan binaların en büyüğüydü ve üstünde *Pawntucket Ayılan nasıl KÜKREYECEKLERİNİ bilirler!* yazılı bir ilan vardı. Alex öğrencilerin mezun olur olmaz arkalarına bakmadan koşarak buradan uzaklaştıklarını hayal etti. Bu yer hakkında olumlu olan tek şey, arka planda Adirondacks Dağları'nın sonbahar renkleriyle yarattığı müthiş görüntüyü.

New York'un kuzeyinde fazla melek yoktu. Buradaki melek meydanı boş bulmuş olmalıydı. Şu ana dek yüzlerce kişiyi

beslenmek için kullanmış olabilirdi.

Konum Belirleme Sistemi onu İngiliz tarzı evlerin bulunduğu ağaçlı bir caddeye yönlendirdi. Alex köpeğini gezdiren birinin yanından geçti; bunun dışında yol sakin görünüyordu ve çiğden dolayı çimler ıslaktı. Otuz dört numarayı buldu ve kaşları çatıldı. Ucuz görünümlü ama çok büyük bir evdi. Daha önce böylesini hiç görmemişti; genellikle orada olduğunu bildiğiniz ama asla görmediğiniz komşu gibi davranırlar, dikkat çekmemeye çalışırlardı. Belki de burada yaşayan, göz önünde olursa daha iyi gizlenebileceğine karar vermişti. Belki de yalnızca plastik dilek kuyularını seviyordu.

Porsche arabasını evin biraz gerisinde park etti. Ön avludaki sirk görüntüsü dışında ev eski püsküydü ve dökülmeye başlamış yeşil boyanın altından gri tahta görünüyordu. Kapının önünde mavi bir Toyota duruyordu. Alex kontağı kapatıp deri koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra çakralarına odaklandı ve evin içindeki enerjileri dikkatle incelemeye koyuldu.

Üç kişiydiler. Hepsi de uyuyordu.

Onları daha detaylı gözden geçirdi. Enerjilerden biri orta yaşlı bir kadına aitti. Ama hayır, bir değil, iki enerjinin sahibi de orta yaşlı kadınlardı. Enerjileri birbirine benziyordu. Kardeş olabilirler miydi? Gerçi biri biraz garipti. Çocuk gibiydi. Belki de zihinsel sorunları olan biriydi. Ama ikisi de kesinlikle insandı. Tamam, bu ikisini dikkate almaya gerek yoktu. Üçüncüye gelince...

Alex kaşlarını çatı. Üçüncü enerjiyi dikkatle araştırmaya çalışırken zamanın yavaşladığı hissine kapıldı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

Melek enerjisinde bulunan "coşku" vardı; aynı yoğun güç

vardı, ama Alex'in meleklerle bağdaştırdığı o soğuk ve tiksindirici duygu yoktu. Alex yavaşça gözlerini açtı ve otuz dört numara baktı. İnsan enerji alanlarının, açıklanamaz şekilde hemen anlaşıldığı kendilerine özgü bir havası vardı. Onlara kendi enerjinizle dokunduğunuzda, benzer bir şeye temas ettiğinizi anlardınız. Ama bu enerji biraz garipti, sanki biri insan enerji alanıyla, melek enerji alanım alıp her nasılsa birbirine karıştırmıştı.

Hafif bir rüzgâr çıktı ve ön avlu hareketlendi: minik uçurtmalar aşağı ve yukarı hareket etmeye, küçük tahta yel değirmenleri gıcırdayarak dönmeye başladılar. Buranın sevimliliği ansızın Alex'e uğursuz gibi geldi. Ne yaptığının farkına varmadan direksiyona hafifçe vurmaya başladı. İçeri girip, orada ne olduğuna göz atmalıydı. Böylece tam olarak neyle karşılaşacağı hakkında daha iyi bir fikri olurdu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu şey uyurken, şimdi içeri girmeyi tercih ediyordu.

Evdeki insan enerjilerini bir kez daha kontrol etti ve ikisinin de derin uykuda olduğunu gördü. Yolcu koltuğunun altına doğru uzandı, metal kutuyu aldı ve kilit açma malzemelerini çıkardı. Kuşkuyla eve bakarak malzemeleri elinde şıngırdattı. Ön kapıyı kullanamazdı, çok göz önündeydi, ama bir arka kapı olmalıydı. Şansını denemeli miydi? Kilitleri anahtarsız açmak en güçlü olduğu alan değildi. O konuda Jake çok başarılıydı. Kilide bağlı olarak, bazen kendisi de fena sayılmazdı ve neyse ki burası da son model bir kilitte karşılaşacağı bir yere benzemiyordu.

Kararını veren Alex, köpeklerin varlığını kontrol etmek için evin dört bir yanını zihninden taradı ve arabasından inip kapıyı arkasından kapattı. Biri izliyorsa sakın hareketlerin normal davranmaktan daha fazla dikkat çekeceğini düşünerek, sessiz olmaya çalışmadı. Ama cadde, elleri cebinde kaldırımda yürürken

duyulan ayak seslerine eşlik eden kuş cıvıltıları dışında sessizdi. Tüfek hâlâ arabadaydı ama kotuna yerleştirdiği tabancasının varlığını tişörtünün altından hissedebiliyor, gerektiğinde kullanıma hazır olduğunu biliyordu.

Otuz dört numaraya doğru döndü. Betonun üstünde yer yer ince çatlaklar ve yabani otlar vardı. Toyota'nın yanından geçti ve zincirle bağlı çit kapısını açarak evin arka bahçesine doğru yürümeye devam etti. Çit kapısında kilit yoktu; bu iyiye işaretti. Kapıyı arkasından kapattı ve fazla büyümüş çimlerle, rengi atmış ahşap bahçe mobilyalarına ve terasta duran saksılara göz attı.

Neyse ki bahçenin her bir yanı, komşuların görüşünü engelleyen yüksek ağaçlarla çevrilmişti. Bu da Alex'in işini kolaylaştırıyordu. Kapı sinekliğini kolayca açtı. Üstünde birkaç delik olduğunu fark etti; sineklerin nasıl dışarıda kalabileceğini merak etti. İç kapıyı inceledi ve gülümsedi. Şanslıydı, basit bir kapıydı. Malzemelerin içinden sivri, küçük tırnığa benzeyen bir tanesini seçti ve anahtar deliğine yerleştirip hızla öne ve arkaya oynattı. Neredeyse anında hafif bir tıklama sesi duyuldu ve pimler yerine oturdu.

Başarmıştı. Malzemeleri arka cebine koydu ve kapıyı açıp içeri süzüldü. Jake, Alex'in malzemelerini hep küçümserdi; birçoğundan daha az kaliteliydi ve iyi güvenlik kilitlerinde işe yaramazdı. Ama işi başardığına göre, tartışmaya gerek var mıydı?

Çevresine göz atınca, beyaz dolapları olan açık mavi bir mutfakta bulunduğunu gördü. Ocağın üstünde yıkanmamış bir tencere ve lavabonun yanında bir öğünden kalmış gibi görünen kirli bulaşık duruyordu. Mutfak boyunca yavaş yavaş yürüdü, iki tarafa açılan kapıyı itti ve kendini yemek odasında buldu. Duvarda asılı duran büyük, üzgün bir palyaço tablosu görünce

kaşlarını çattı. Bu yaratık her neyse, ciddi anlamda kötü bir zevki vardı. Tüm köşelerde duran öbek öbek ıvır zıvır, kâğıt parçaları, dergiler ve karton kutular da ayrı bir konuydu. Yemek masasının üstüne beyaz dantel bir örtü seriliydi. Masanın ucunda, bir yığın posta dağınık şekilde duruyordu. Alex en üstteki zarfı aldı. Pawntucket Sular İdaresi'nden Bayan Joanna Fields'e gönderilmiş bir faturaydı.

Yan odadan hafif bir homurtu sesi duyunca donakaldı. Yavaşça zarfı yerine koyup, tabancasını çıkardı ve susturucuyu takarak Fransız tarzı çift kapıyı itip oturma odasına geçti. Kanepede genç bir kız, el örgüsü, kırmızı siyah bir battaniyenin altında kıvrılmış uyuyordu. İnce kolunu, başının gömüldüğü yastığın altından geçirmişti. Dalgalı, uzun sarı saçları sırtını ve omuzlarını pelerin gibi kaplamıştı. Uyuyor olmasına karşın Alex kızın ne kadar güzel, hatlarının ne kadar narin ve büyüleyici olduğunu görebiliyordu. Bir an kapı aralığında durup kızın göğsünün inip kalkışını izledi. Kızın uyanmayacağına emin olunca gözlerini kapattı ve bilincinin çakra noktalarında yoğunlaşmasını sağladı.

Odak noktası başındaki çakranın üstüne yükseldiğinde derin bir nefes aldı. Burada insan-melek enerjisi çok daha güçlüydü ve ayaklarını yerden kesecek bir tehdit gibiydi. Tamam, buydu; dışarıdan hissettiği kız buydu. Ama neydi bu kız? Dikkatini yoğunlaştırarak gözlerini açtı ve kızın uyuyan bedeninin üstünde süzülen parlak melek şeklini gördü.

Bir saniye bile geçmeden, silahı elinde hazırды. Parmağı tetiği çekmeye hazır olsa da, zihni gördüğü şeye karşı çıkıyordu. Bu doğru değildi, burada bir yanlışlık, bir eksiklik vardı...

Ne olduğunun farkına varınca, gözleri kocaman açıldı. Silahını önündeki yaratığa doğrultarak sehpanın yanından geçti.

Melek yarı açık kanatlarıyla, başı hafifçe aşağıda, uykudaymış gibi huzur içinde süzülüyordu. Bu Alex'in hayal gücü olamazdı. Melek onu fark etmemiş gibiydi.

Ama daha da önemlisi, meleğin bir ışık halkası yoktu.

Alex dalgın dalgın başını salladı. Hayal mi görüyordu? Meleğin yüzü sevimli ve huzurluydu, tıpkı kızın yüzünün büyütölmüş örneği gibiydi. Ama başının üstünde olması gereken ışık halkasının yerinde hiçbir şey yoktu. Işık halkası bir meleğin kalbi gibiydi, onsuz yaşayamazdı. Gözleri yeniden uyuyan kıza

takıldı. Belli ki görüntü kısmen ona aitti; ikisi bir şekilde birbiriyle ilişkiliydi. Edindiği bilgiler ve deneyimlere göre melekler, insan ve melek hallerini aynı anda koruyamazlardı. Peki, bu *ne* anlama geliyordu?

Alex sıkıntıyla kıza baktı. Bakışlarını kızın yüzünden, altın sarısı kaşlarından, ipeksi yanaklarını gölgeleyen kirpiklerinden ayıramadığını fark etti. Kapının önüne bir arabanın yaklaştığını duyarak irkildi. Kız kanepede hareket etti ve yastığına daha fazla sarıldı. Alex pencereye yaklaştı. Perdeyi azıcık yana itti ve Toyota'nın arkasına parkeden eski bir sarı Corvette gördü. Kahverengi saçlı, yoğun göz makyajı olan, zayıf bir kız arabadan indi. Alex çabucak onu inceledi. Tamamıyla insandı.

Kız ön kapıya yönelirken Alex perdeyi bıraktı ve yemek odasına geçip kapının bir tarafındaki duvara iyice yaslandı. Kapıya hafifçe iki kere tereddütle vuruldu. "Willow!" diye seslendi kız fısıltıya benzer bir sesle. Yukarı doğru, yatak odalarının penceresine bakıyor gibiydi. "Günaydın... uyandın mı?"

Yan odadan, kızın uyanmaya başlarken çıkardığı sızlanma sesleri duyuldu. Boynunu hafifçe uzatan Alex, parıldayan melek görüntüsünün duraksadığını ve yok olmaya başladığını hayretler içinde izledi.

"Willow!" diye yineledi kız ön verandada. "Kapıyı aç, telefonumu unuttum!"

Kız -Willow?- darmadağın saçların çevrelediği başını kaldırdı ve uykulu bir halde ön kapıya baktı. Melek yok olmuştu. Esneyerek battaniyeyi üstünden attı ve ayağa kalkıp yemek odasına doğru yürümeye başladı. Kalp atışları hızlanan Alex kendini iyice duvara yapıştırdı. Kız onu görmeden ayaklarını sürterek yürüyüp geçti. Koridora doğru yürürken, Alex onun pembe bir pijama altı ve açık gri bir tişört giydiğini gördü. Ufak

tefekti, boyu yaklaşık bir metre elli santim olmalıydı, ama
besbelli yaşı

Alex'e yakındı. Zayıftı, küçük ve mükemmel bir yüzü vardı.

Artık melekten eser yoktu. Kızla ilgili insanlık dışı hiçbir belirti yoktu.

Alex ön kapının açıldığını duydu. "Nina, ne işin var burada?" dedi halsiz bir ifadeyle. "Daha gün ağarmadı bile."

Nina'nın sesi gergin gibiydi. "Biliyorum ama uyuyamadım. Beth ve dün bana söylediklerin hakkında düşünüp durdum." Bir sessizlik oldu, sonra Alex Willow'un iç çektiğini duydu. "Ben de pek uyuyamadım; televizyonun karşısında uyuyakalmış olmalıyım. Bekle burada, kahve getireyim."

"Burada bekleyeyim mi?" Nina şaşırmış görünüyordu. "Artık eve kabul edilmiyor muyum?"

"Uygunsuz bir saatte gelersen, kabul edilmiyorsun," dedi Willow kısa keserek. "Annemi ve Jo Teyze'yi uyandırmak istemiyorum, anladın mı? Ön verandada otururuz."

Willow evin içine girince Alex yine duvara yapıştı. Neyse ki mutfığa gitmek için ikinci kez yemek odasından geçerken ışığı açmadı ve Alex yarı karanlıkta gizlenmiş bekledi. Bir-iki dakika sonra, bir dolabın açıldığını ve suyun aktığını duydu. Mutfak kapısına doğru sessiz bir adım atan Alex, Willow'un iki fincana kaşıkla kahve koyduğunu gördü. Kız esneyerek eliyle yüzüne düşen saçları geri itti ve gerindi. Şu an öyle uyuklu ve dağınık görünüyordu ki insan olmadığını düşünmek çok zordu.

Alex bir an ona, omuzlarına dökülen saçlarına, büyük gözlerine ve periye benzer çenesine dikkatle baktı. Bir an onunla göz göze geldiğini düşledi ve gülümserken kızın nasıl görüneceğini merak etti.

Böyle şeyler düşündüğü için kendine kızarak, bu düşünceyi kafasından attı ve hızla Willow'un ruhunu gözden geçirdi. Meleklerle özgü gümüş renginin içinden açık eflatun ışıklar saçılıyordu: yine melek ve insan karışımı gibiydi. Ama melek ruhu

nun aksine, çevresinde maviye çalan bir renk yoktu; en son ne zaman beslendiğine dair bir işaret de yoktu. Hatta hiç beslenmemiş görünüyordu, en azından meleklerin beslendiği şekilde. Enerjisini yeniden kalbindeki çakrada yoğunlaştıran Alex kafası karışarak dikkatle kıza baktı. Meleğe özgü bir şey taşıyordu ama yine de melek değildi.

Tozlu bir kitaplık rafında duran çerçeveli fotoğraf dikkatini çekti ve yaklaşıp sessizce eline aldı. Uzun, san saçlı küçük bir kız tüy gibi yaprakları yüzünü okşayan söğüt ağacının altında durmuş, yukarı bakıyordu.

Bir söğüt ağacı. İsmi anlamı buydu.

Alex küçük fotoğrafa bakmaya devam etti. Kızın farklı bir şey olduğunu kanıtlamak zorunda kalırsa, karşısındaki resim bunun ispatıydı. Bir meleğin insan hali her zaman yetişkin olurdu, meleklerin çocukluğu olmazdı; üremezlerdi. Willow bir zamanlar çocuk olduğuna göre, Alex'in daha önce karşılaştığı melek tiplerinden olmadığı ortadaydı.

Peki, neydi öyleyse?

Willow aniden yemek odasına dönünce Alex yeniden gizlendi. Karışık yığınlardan birinin içinden mor bir kazak çekti ve mutfağa doğru yürürken başından geçirdi: Parıldayan saçlarım elleriyle düzeltti ve gevşek bir şekilde ensesinde topladı.

Tannm, çok güzel. Willow kahve fincanlarını alıp dışarı doğru yürürken, bu davetsiz düşünce Alex'in beynini kurcalıyordu. Genç kız ön verandaya giderken Alex onun, "İşte, mis gibi kahvelerimiz geldi," diyen sesini duydu. Ön kapı kapandı. Alex sertçe fotoğrafı ceketinin cebine attı. Her nasılsa kısmen melek olduğu için, güzelliğinin doğal olduğunu hatırlattı kendine. Hızla mutfağa yöneldi ve arka kapıdan dışarı çıkıp kapıyı sessizce arkasından kapattı. Parçalanmaya yüz tutmuş veranda boyunca koşarak ağaçların bulunduğu yere ulaştı ve çitin üstünden

hızla atlayarak komşulardan birinin arka avlusuna, oradan da bir diğerine geçti. Birkaç dakika sonra yine caddedeydi ve hiçbir şey olmamış gibi arabasına doğru yürüyordu. Willow'un evine göz atınca iki kızın samimi bir şekilde baş başa vermiş konuştuklarını gördü.

Hayır. Direksiyona geçip motoru çalıştırırken başını salladı. İki kız değil, *bir* kız ve ne olduğunu kesinlikle anlayamadığı bir şey görüyordu. İki sene önceki Baskından sonra CIA Melek Projesi'nin yönetimini ele geçirmiş ve birçok şey değişmişti. En önemli değişiklik her Melek Katili'nin artık tek başına çalışması, diğerlerinden haberdar olmamasıydı. Alex diğer MK'lerinin şimdi nerede olduklarını bile bilmiyordu; yirmi aydan uzun süredir hiçbirisiyle iletişim kurmamıştı. Tanımadığı melek gözcülerinin mesajları cep telefonuna geliyordu. Yazılarda isim bulunmuyordu ve gelen bilgiyi gerçek bir kişiyle ilişkilendirmesi olanaksızdı. Sıkıcı olsa da çölde günler boyunca kamp yaptıkları, birlikte ava çıktıkları günleri ve dostluğu özlese de bu değişikliğin gerekli olduğunu biliyordu. Milyonlarca ele geçirilmiş insan, mutluluk sarhoşluğu içinde durumu fark edemese de, bu bir savaştı. Melekler ya da onların insan yandaşları tarafından yakalanacak olsa, onlara bilgi veremeyecekti. Ama gerek duyduğunuzda biriyle bağlantı kurmak çok zordu.

Alex izleyen beş saati, CIA yönetimi devraldığı anda kendisine verilen acil durum numarasını aramaya çalışarak motel odasında geçirdi. Numara kendisine telefonda tanımadığı bir ses tarafından bildirilmiş, ezberlemesi ve sonra bunu duyduğunu unutmaması söylenmişti. Neler olabileceğini bilmediği acil durumlar dışında kesinlikle kullanılmamalıydı.

Uzunca bir süre kimse yanıt vermedi. Numarayı tekrar ve

tekrar tuşlarken spor kanalını izliyor ve hiçbir şey anlamadan çatık kaşlarla televizyona bakıyordu. "Hadi, açın artık şu lanet olası telefonu," diye mırıldandı.

Sonunda, öğleye doğru bir tıklama oldu ve hatta bir kadın sesi belirdi. "Alo?"

Cep telefonunu omzu ve kulağı arasına sıkıştırmış olan Alex, yatağında uzanmış, uzaktan kumanda aletiyle tembel tembel kanallar arasında geziniyordu. Kumandayı elinden atıp telefonunu kaptı ve doğrudan oturdu. "Ben Alex," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet?"

"Biriyle konuşmam gerek."

"Bu numara yalnızca acil..."

"Acil bir durum var," dedi gergin bir ifadeyle. "İnanın bana." Bir dakika kadar süren bir sessizlik daha oldu. "Sizi biri arayacak," dedi kadın sonunda. Bir tıklama daha oldu ve telefon kapandı.

Telefonu duvara fırlatmak için şiddetli bir istek duyan Alex küfretti.

Konuşmanın üzerinden bir saat kadar sonra cep telefonu çaldı. Sesi duyar duymaz telefonu açtı. Bir giriş yapmaya gerek duymayan erkek sesi, "Yalnız mısınız?" dedi.

"Evet," dedi Alex.

"İyi. Neler oluyor?" Özel bir şivesi olmayan, yavan bir sestti. Alex iki sene önce duyduğu sesin aynısı olup olmadığına emin değildi. İki yataklı motel odasını boydan boya adımlayarak, kısaca olanları anlattı.

"Evet?" dedi ses, Alex anlatmayı bitirdiğinde. *Sorun nedir?* anlamına gelen sözcükte fazlaca saygı vardı.

Alex kaşlarını çatı. "Kızın ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Işık halkası olmadığına göre, kız..."

"O bir melek," dedi telefondaki ses Alex'in sözünü keserek. "Emirlere uymak zorundasın."

Alex ürperdiğini hissetti. Bildiği kadıyla, CIA on senelik bir gecikmeyle bu işe karışmıştı. Kendileri çöllerde mülteciler gibi yaşayıp, eski silahlar ve elde yazılmış belgelerle eğitim yaparken onlar neredeydiler?

"Bakın," dedi sesini yükseltmemeye çalışarak. "O bir melek *değil*. Bir melek olsa görür görmez anlarım. Bu kız başka bir şey. Sanki yarı-insan, yar-melek gibi bir şey." Sözcükler ağzından çıkarken bile, kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındaydı. Melekler üreyemezdi.

"Anormallikler seni ilgilendirmez," dedi ses kısa keserek. "Yalnızca işini yap. O bir melek ve yok edilmeli."

"Söylediklerimi duymadınız mı?" dedi Alex ısrarla. Odanın içinde yürümeye devam ederken önüne çıkan sandalyeyi devirdi. "Dinleyin beni: *o bir melek değil. Beslenmiyor. Bir çocukluğu var. Işık halkası yok! O bir melekse, enerjisini nereden alıyor? Var olmaya nasıl devam ediyor?*"

"Tekrar ediyorum, bunlar seni ilgilendirmez."

Alex sesinin yükseldiğini fark etti. "Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi? Her gün ön cephede savaşıyorum; Anlamadığım bir şey varsa *başım belada* demektir. Bu kız tehlikeliyse, nedenini bilmeliyim. Bunu..."

"Güven bize," dedi telefondaki ses.

Alex çaresizlik içinde sustu. Bir robotla konuşuyor gibiydi. "Ona benzer başkaları da olduğunu düşünmemizi gerektiren bir neden yok," dedi adam kısa süren bir sessizlikten sonra. "Kızın işini bitirmemiz gerek. Hem de hemen. Büyük zarara yol açtı bile."

Dikkatle dinleyen Alex hafif bir İngiliz aksam hisseder gibi oldu. Belleğinde canlanan anılar kaskatı kesilmesine yol açtı. Tıpkı insanlar gibi, meleklerin de kendilerine özgü tuhaflıkları vardı. Babasından yakasını kurtaran ender meleklerden biri de İngiliz aksanıyla konuşuyordu. MK'leri aralarında şakalaşıp, bir

sonraki sefer onu yakalayanın ödöl puanı kazanacağını söylüyorlardı.

"Nasıl büyük bir zarar?" dedi kısa bir sessizlikten sonra.

"Bu seni..."

"Beni ilgilendirmez, öyle değil mi?" Alex yatağa oturdu. Bir yanlışlık vardı. Çok büyük bir yanlışlık vardı.

"Işık halkası olmadığına göre daha geleneksel yöntemler kullanılabilir," dedi telefondaki ses. Alex şimdi dikkatle dinlediğinde İngilizcesindeki farklılığı daha belirgin olarak hissetti. "Ama bunu sen yapacaksın ve hemen yapacaksın. Bu yaratık bir saat içinde öldürülmezse, seni pişman ederiz." Ve telefonu kapattı.

Alex bir an telefonuna bakakaldı sonra komodinin üstüne koydu. Yalnızca bir rastlantı olabilirdi kuşkusuz. İngiltereden gelen birinin CIAda çalışması olanaksız değildi. Ama kendisi rastlantılara gerçekten inanmazdı; şimdiye kadar hayatta kalmış olmasının nedenlerinden biri buydu. Konuşmayı zihninde yeniden canlandırınca, tehditkâr ve baştan savan tarzının *ne kadar* yanlış olduğu iyice dikkatini çekti. Alex'in deneyimine göre CIA böyle çalışmazdı, hele de Melek Projesi söz konusu olduğunda. Kendilerinin değil, MK'lerinin uzman olduğunu bilirlerdi ve Alex'e asla "bize güven" dememişlerdi. Adam yalan söylüyordu.

Kafası karmakarışık olan Alex yumruğuyla kot pantolonuna hafifçe vurdu. Melek Projesi'nin yönetimini melekler ele geçirmiş olabilir miydi? Bunun olası etkileri sendelemesine neden oldu. Ve eğer yönetimi ele geçirdilerse, bu kızın öldürülmesi konusunda neden bu kadar istekliydiler?

Peki bu kız gerçekten de neydi?

Alex'in gözü şifonyerin üstünde, anahtarlarının yanında duran kızın fotoğrafına takıldı. Başını kaldırmış ağacın

yapraklarına bakan, uzun sarı saçlı, güzel kız. Ansızın yataktan kalkıp toparlanmaya başladı. Nasıl koyduğuna dikkat etmeden, her şeyi çantasına atmaya başladı. Eğer haklıysa ve melekler bu işin arkasındaysa, neler olup bittiğini öğrenene kadar gözünü kızıdan ayırmamalıydı.

Ve bu arada içinden bir ses, yakında bu konuyla uğraşmak zorunda kalabileceğini söylüyordu.

Beşinci Bölüm

Ders başlamadan Beth'i yakalayabilmek için cuma günü okula erken gitmiştim. Öğrenci otoparkında, Toyota'nın içinde oturup yarım saatten fazla bekledim. Otopark parıldayan metal bir denize dönüşene kadar gelen arabaları izlemeye devam ettim. Beth'in arabasının otoparka girdiğini görmedim. Son zilin çalmasından sonra on dakika daha bekledim ve hâlâ gelebilir ümidiyle binaya yavaş yavaş yürüdüm. Ama gergin ve endişeli yanım, artık çok geç olduğunu biliyordu.

Aynı gün, sabahın ilerleyen saatlerinde Beth'in ailesi okulu aramış olmalıydı çünkü biri, Bayan Bexton ofiste bu konu hakkında konuşurken kulak misafiri olmuştu. Öğle yemeği saatine kadar Pawntucket Lisesi haberle çalkalanmaya başlamıştı: Beth, Melekler Kilisesi'ne katılmak için okulu bırakmıştı.

Bunun yanlış bir haber olduğu ümidiyle gün boyunca sersem gibi dolaşıp durdum. Belki de Beth'in soğuk algınlığı ya da başka bir rahatsızlığı vardı ve az sonra her zamanki gibi gülümseyen, mükemmel Beth olarak ortaya çıkacaktı. Sonunda, beşinci ve altıncı ders arasında dolabımın önünde Nina belirdi.

"Sen bu konuda bir şeyler biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. Koridor birbirini iteleyip duran insanlarla doluydu.

Dolabımın içindeki karışıklığa bakarken, ansızın gözlerim doldu. "Evet, sanırım," dedim yumuşak bir sesle.

"Gel benimle." Nina kolumu yakaladı ve beni okulun dışına sürükledi. Sanat odasına yakın bir yan kapıyı kullanarak binadan çıkarken, son sınıfta okuyan birkaç kişinin konuştuklarını duyunca kaskatı kesildim.

"Bence Beth gerçekten çok cesur."

"Evet, benim kuzenim ve annemin arkadaşlarından biri de katıldı. Hepsi de meleklerin gerçekten var olduklarını söylüyor ve..."

Kot ceketim içinde omuzlarım çöktü ve Nina'nın ardından aceleyle dışarı çıktım.

Otoparka gidip onun arabasına bindik ve konuştuk. Beth'in meleğinin evimin kapısına gelmesi dışında ona her şeyi anlattım. Bir kısmını gizlememin ilk nedeni bana inanmayacağı, ama daha önemli nedeni, bu konuyu gerçekten düşünmek istemediğim içindi. Her neyse, Nina iyice afallamıştı. Hiçbir şey söylemeden, başını sallayarak dakikalarca oturdu. "Willow, ama bu... aman Tanrım."

"Evet," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Sözlerin durumu özetliyor."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?" Corvette'inin açılır kapanır koltuğunda, başımı pencereye dayamış oturuyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne yapabilirim ki? Kilise'ye zaten katılmış; *ayrılması* mümkün değil."

Nina'nın ela gözlerinde suçlayıcı bir bakış vardı. "Ve sen bunu, tam olarak nasıl biliyorsun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle saçımı geri attım.

"Çünkü gördüm! Orada kalıyor ve gitgide daha çok hastalanıyor, sonra bir şey oluyor." Her yeri kaplayan soğuk, gri bulutu anımsayınca canım sıkıldı.

"Bir şey oluyor," dedi Nina yineleyerek. "Willow, kendi sesine kulak ver! Senin *bildiğin* gibi değil."

"Ben biliyorum!"

"Bilmiyorsun. Beth'in Melekler Kilisesi'ne katılma nedeninin senin yaptığın okumayla ilgili olduğunu ikimiz de biliyoruz ve hayatını mahvetmesine izin vermeden ona *yardım* etmen gerek. Stanford'da erken kabul için başvuracağını biliyor muydun?" Nina'ya bunları neden anlattığımı düşünerek derin bir nefes aldım. "Bak, gitmem gerek," dedim oturduğum yerde doğrularak ve yerden çantamı aldım.

"Willow, bekle! Böyle bırakıp..."

Dışarı çıkmış, kendi arabama doğru yürümeye başlamıştım bile. Ama Nina'nın bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydim.

Ertesi sabah, cumartesi günü, erkenden evime geldi. "Tamam, planı yaptım," dedi canlı bir ifadeyle ve gözüne düşen perçemi savurdu. "Melekler Kilisesi'nin internet sayfasını inceledim ve en yakın kilisenin Schenectady'de olduğunu öğrendim. Beth oraya gitmiş olmalı. Bugün öğleden sonra saat ikide bir ayin var; oraya gitmeli ve onunla konuşmalısın."

Ön verandada oturmuş kahve içiyorduk. İç çekerek bir dizimi altıma aldım ve arkamdaki rengi solmuş, çizgili minderlere yaslandım. "Nina, sana kaç kez söyledim... bu çok anlamsız." Sertçe bacağıma dürttü. "Willow, bunu *yapmalısın*. Haydi, medyum güçlerinin çok güvenilir olduğunu ve yanılmanın olanaksız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doğruyu söylemek gerekirse, bu soruya verecek yanıtım yoktu. Dışarı, caddeye doğru baktım. Birkaç ev ötede, bir arabanın motorunun çalıştığını ve sabah sessizliğini bozduğunu

duydum. Fincanı avucumda sıkarken, sesin yok olmasını bekledim.

"Ben... bilmiyorum," dedim kabullenerek.

Kahvesini dizinin üstüne koymuş olan Nina öne doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. "Lütfen git," dedi yumuşak bir sesle. "Ciddi olarak dinleyebileceği tek kişi sen olabilirsin."

Teslim olmaya başladığımı hissediyordum. Koltuğun paslanmış metal koluna baktım ve kalkmış bir beyaz boya parçası elime aldım. "Ama beni görmek isteyeceğinden emin değilim. Geleceğini okumamı dinledikten sonra çok öfkeleni."

"Yine de denemelisin," dedi Nina ısrarla. "Haklıysan ve oradan ayrılmazsa, kendi bilir. Ama *denemelisin*."

Derin bir soluk aldım. Onunla tartışmam olanaksızdı; Nina haklıydı. Gördüklerim konusunda yanılmadığıma emin olsam bile... haklıydı. Ona bunu söyleyecektim ama sonra aklıma gelen bir düşünce sırtımda bir soğukluk hissetmeme ve susmama neden oldu. Evet, kiliseye gidecektim. Daha önce de kiliseye gitmiştim. Kendimi ruhsal anlamda okuyamıyordum. Her denememde yalnızca bir çeşit grilik görüyordum. Tıpkı Beth'i okurken gördüğüm grilik gibiydi, ama o korkunç mezar soğukluğu yoktu.

Beth'in Melekler Kilisesi'ndeki geleceğini bu yüzden tam olarak görememiştim. Ben de orada bir rol oynayacaktım.

"Ne oldu?" diye sordu Nina yüzüme dikkatle bakarak.

Kahvemin son yudumunu alarak başımı salladım ve ansızın içime giren korkuyu önemsememeye çalıştım. Şu an son istediğim şey bu kiliseye gitmekti ama bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Grilik olsa da olmasa da, Nina haklıydı: en azından denemeliydim.

"Hiçbir şey" dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Tamam, gideceğim."

Öğleden sonraya kadar endişem değilse de korkum biraz azalmıştı. Şifonyerimin üstünde duran oval aynanın önünde

durmuş kendimi seyrediyordum. Bedenime oturan beyaz bir üstle, parıldayan gümüş rengi ipliklerle bezenmiş uzun, mor bir etek giyiyordum. Kaygıyla eteğe dokundum. Uygun muydu? İnsanlar kiliseye giderken iyi giyinirlerdi, öyle değil mi? Benim için hiç önemli değildi, ama becerebilirim kalabalığa uyum sağlamak istiyordum.

Uygun olduğuna karar verdim. Çabucak saçlarımı fırçalayıp, her iki yandan iki uzun bölüm ayırdım ve arkaya alıp küçük bir tokayla topladım. Kot ceketimi ve spor ayakkabılarımı giydim, çantamı kaptım ve alt kata indim. Jo Teyze'nin mutfakta bulaşık yıkadığı takırtılardan ve su sesinden anlaşıyordu. Annem oturma odasında, en sevdiği koltukta uyukluyordu. Şaşırtıcı değildi; bazen uyurken gördüğü düşlerin, uyanırken gördüğü düşler kadar baştan çıkarıcı olduğunu düşünürdüm. Uykudayken diğer herkes gibi görünüyordu, sanki gözlerini açıp beni görünce tanıyacak gibiydi. Ona bakarken midemin kasıldığını hissettim.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

Bu ne kadar aptalca ve saçma bir düşünceydi? Ansızın içime giren korkuyu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Koltuğa doğru eğilerek uyuyan annemi yanaklarından öptüm.

"Hoşça kal anne," dedim fısıldayarak. Solgun saçlarını okşadım. "Görüşmek üzere. Seni seviyorum."

Hafifçe mırıldandı, sonra yeniden düzenli ve yumuşak nefes almaya devam etti. İç geçirdim. Hiç olmazsa huzurlu görünüyordu. Parmaklarımı öpüp onun dudaklarına dokundurdum ve odadan çıktım. Başımı mutfak kapısından uzatıp Jo Teyze'ye dışarı çıktığımı söyledim. Beş dakika sonra arabamdaydım ve Schenectady'ye doğru yol alıyordum.

Fazla trafik yoktu. Bir-iki kez gözüme arkamdan gelen siyah bir Porsche takıldı. Dikiz aynasına baktım. Aynı arabayı Pavratucket'tan yola çıkarken de az arkamda fark etmiştim.

Belki de kiliseye giden birisiydi.

Kiliseye gidiyorlarsa, yolu bulmak için beni izlemelerine gerek yoktu. Schenectady'ye varmaya kilometreler kala otoyolun iki yanında büyük işaretler belirmeye başladı. Reklam panolarında parıldayan gümüş harflerle, ***Melekler Sizi Kurtarabilir! Schenectady Melekler Kilisesi***, sekiz numaralı çıkış, yazıyordu. Reklamlardan çok tanıdık gelen, tepenin üstündeki devasa beyaz kilisenin jenerik görüntüsü, ellerimin direksiyona kenetlenmesine neden oldu.

Sonunda kocaman otoparka girdiğimde, yapabildiğim tek şey bir an öylece oturmak ve etrafıma bakınmak oldu. New York'un merkezine gitmiş, büyük binalar görmüştüm, ama böylesini hiç görmemiştim. Belki de kilisenin bulunduğu yerle ilgiliydi; geniş, manzaralı yeşillik bir alanda yükseliyordu ama yarattığı katıksız etki insanı duvara çarpmışa çeviriyordu. Yüksek kubbeli çatısına ve güneşte parıldayan vitraylı camlarına baktım. Büyük bir alışveriş merkezini andıran bir alan görüyordum. İçinde bir alışveriş merkezi, apartman daireleri, kuaför, spor salonu, gerek duyulabilecek ne varsa, her şey bulunuyordu.

Saat neredeyse iki olmuştu; kalabalık insan toplulukları kiliseye doğru ilerliyorlardı. Arabamdan çıkıp kendimi toparladım ve kiliseye doğru yürümeye başladım. Şansım varsa Beth'i bulurdum ama meleş de orada olabilirdi. Bu düşünce bile içime bir korku girmesine neden oldu. Elimde olsa o adamı bir daha asla görmek istemiyordum.

Birkaç adım atmıştım ki arkamdan dönüp park eden bir araba sesi duydum. Omzumun üstünden baktım. Az ötede yine aynı siyah Porsche araba duruyordu. Benim yaşlarımda koyu renk saçlı bir erkek arabadan iniyordu. Rengi solmuş bir kot pantolon ve mavi bir tişört üzerine önü açık deri bir ceket giymişti. Kafamın dağılmasına sevinerek derin bir nefes aldım

Çünkü, kiliseye yaklařtıķça içeri girme konusundaki isteksizliğim ciddi olarak artıyordu.

Koyu renk saçlı gencin bana yetişmesi için adımlarımı yavaşlattım. Bir an tereddüt etti, ama sonra göz göze gelince yavaşça bana doğru yürüdü. Orta boylu ve zayıftı, ama sert omuzlarıyla bir atlet gibi hareket ediyor, bedenine güveniyordu. Ansızın ne kadar çekici olduğunu fark edince iimin titrediğini hissettim.

Yan yana geldiğimizde, "Hımm, merhaba," dedim ona bakarak. Benden bir kafa boyu kadar daha uzundu. "Sen de Pawntucket'tan mı geldin?" Hafifçe çatılmış kaşlarıyla bana baktı. "Arabanı gördüm," dedim omuz silkerek.

"Evet," dedi biraz duraksadıktan sonra. Hafifçe öksürdü. "Ben... bir arkadaşımda kalıyorum."

Yüzünün keskin hatlarını incelerken, benim yaşımda olup olmadığını merak ettim. Nedense daha büyük görünüyordu. Bunun kaslarıyla ilgisi yoktu; okuldaki erkeklerin yarısı vücut geliştirme çalışıyordu. Belki de gözlerindeki bir şeydi. Mavimsi gri gözleri denizdeki fırtına gibiydi.

Gözlerimi onlardan alamıyordum. Bakakaldığımı fark ettim ve yanaklarıma ateş basarak gözlerimi kaçırdım. Kafamı dağıtmak istemiştim ama bu kadarı fazlaydı. Pawntucket Lisesi'nde bu kadar yakışıklı en az altı-yedi genç vardı, ama onlara böyle aptal gibi aval aval bakmamıştım.

Yaklařtıķça kilise daha görkemli görünüyor, neredeyse gökyüzünü görmemizi engelliyordu. Birkaç dakika kadar konuşmadan yürüdük. Bir ara kollarımız birbirine dokunduğunda, kolumu hızla çektim.

Aramızdaki sessizlik boğucuydu. "Kiliseye üye misin?" diye sordum.

Bir gülücük olduğunu sonradan anladığım sesler çıkardı. "Hayır, dedi kısaca. Koyu kahverengi saçları hafifçe dağılmış,

kulağına doğru düşmüştü. Dudaklarına bakarken, parmağımı onların üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ettiğimi fark ettim.

Kafamdan bu düşünceyi atarak konuştum. "Öyleyse... burada ne yapıyorsun?"

"Şöyle bir bakayım dedim." Gözlerini yüzüme dikti. "Ya sen? Sen üye misin?"

Bu arada geniş beyaz basamaklara ulaşmış, tepeye tırmanan karıncalar gibi kalabalığın arasına karışmıştık. Tepede, üç büyük gümüş rengi kapı, açık bekliyordu. Basamakları çıkarken başımı salladım. "Hayır, bir arkadaşım var da. Aslında hayır, arkadaş değil, ama..." İç geçirdim. "Neyse, uzun hikâye."

Beni dinlerken mantıklı bulmuş gibi, yanıt vermeden başım salladı. Söylediklerimin kulağa ne kadar anlamsız gelmiş olabileceğim fark ederek irkildim. Sonra ikimiz birlikte kiliseye girerken, kalabalıkta nasılsa birbirimizden ayrıldık ve kendimi tek başıma geniş, kar gibi beyaz mermer bir alanda buldum. Öndeki beyaz kürsünün dışına doğru yarım daire şeklinde, iç içe geçmiş uzun sıralar dizilmişti. Kürsüyü yakından daha iyi görünce gözlerimi kırıştırdım: tüylü ucu yukarı doğru dönmüş, bir çift melek kanadı şeklindeydi. Kürsünün arkasındaki vitrayda ellerini uzatmış, bize gülümseyen dev gibi bir melek resmi vardı.

Parlak beyaz kilise sıralarından birinin ucunda yer bulup, çantamı kucağımda tutarak dikkatle oturdum. Çevremdeki kalabalık insan kitlesini inceleyince dudağımı ısırdım. Nina çok kolay olacağını söylemişti ama bu kalabalıkta Beth'i nasıl bulacaktım?

Kiliseye ani bir arp sesi yayılıp kutsal nağmesi yankılanınca, yukarı baktım. "Yaşasın melekler," diye mırıldandı yanımda oturan kadın. Gözleri coşkuyla parılıyordu. Hayır, parlayan yalnızca gözleri değildi, tüm yüzü, tüm *varlığı* meleklerle olan

aşkıyla aydınlanmıştı. Kendimi rahatsız hissederek yeniden önüme döndüm ve beyaz giysili bir adamın kıvrılarak kürsüye çıkan kısa basamakları tırmandığını gördüm. Bir vaiz ya da burada nasıl adlandırılıyorsa, öyle bir şey olmalıydı.

"Hoş geldiniz!" dedi kollarını kaldırarak. Hoparlörlerin güçlendirdiği sesi her yana yayılıyordu. Konuşurken üstünde bulunan geniş ekranda, adamın on kez büyütülmüş görüntüsü belirdi. Seyrelmiş saçları ve pembe yanakları vardı.

"Hoş bulduk," diye yanıtladı kalabalık, uğuldayan bir sesle.

Vaiz önce insanları meleklerin sevgisine layık olmak için dua ettirdi. Sonra vitraylı pencerelerin her iki tarafındaki beyaz kadife perdeler kayarak açıldı ve koro ortaya çıktı. "Kırk üçüncü ilahi, *Melekler Bana Doğru Yolu Gösterdi,*" dedi vaiz mikrofona. Topluluk ayağa kalktı. Arpın yükselen sesine eşlik eden bir soprano korosu şarkı söylemeye başladı ve sonra herkes katıldı. Sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Önümdeki raftan beyaz deri kaplı, üstünde *Melek İlahileri* yazan kitabı el yordamıyla aldım, açtım ve Beth'i görme ümidiyle kilise sıralarına göz atarken ilahiyi söyler gibi yaptım. Onu hiçbir yerde göremedim, ama ilahi kitabını kullanan tek kişi olduğumu gördüm. Diğer herkes sözleri ezbere biliyordu, bazıları da gözleri kapalı, başını sallıyordu.

Ansızın, yine koyu renk saçlı genci gördüm: yan bölümde birkaç sıra arkamda, benim gibi bir sıranın sonundaydı. İlahiyi söylemiyordu, yalnızca çatık kaşlarla kitaba bakıyordu. Başka birinin daha bunu garip bulmasına sevinerek hafifçe gülümsedim.

Notaların sesi kilisede hâlâ titreşirken müzik bitti ve topluluk ayağa kalktı. Vaiz bir an sessizce bize baktı. Yeniden konuştuğunda sesi heyecandan titriyordu. "İnançlı dostlarım, bugün burada birçok nedenden dolayı toplandık ama ilk önce... önce meleklerle teşekkürlerimizi sunmalıyız. Bugün aramızda,

Kilisemize katılan üç yeni üye var: üç kutsanmış dostumuzu, meleklerle olan sevgileri bir araya getirdi ve hayatlarını onlara hizmet etmeye adadılar."

Beth. Binlerce kişinin sesi, "Meleklerle teşekkürler!" diye yankılanırken soluğumu tuttum. Yanımda oturan kadının mutluluktan gözleri yaşarmıştı. "Yaşasın melekler," dedi ve başını hafifçe sallayarak eliyle önündeki sırayı kavradı. "Kutsal görevi üstlenecek nice ruhlar."

Sıranın üstünde biraz hareketlenip boynumu uzatıp bakınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Arp sesinin titreşimi yine etrafa dağıldı, sesleri kubbeye kadar yükselen korodaki soprano-nolar yemden şarkı söylemeye başladılar. Gök mavisi giysiler içindeki üç kişi yavaşça topluluğun karşısına çıktılar; iki kadın ve bir erkek. Beth'i hemen tanıdım. Sol tarafta duruyordu, bal rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Büyük televizyon ekranına bakınca gülümsediğini gördüm: Tüm yüzüne yayılıp aydınlatan, pırıltılı bir gülümseyişti bu. Endişelendiğimi hissettim. Çok solgundu ve gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

Kürsüden inen vaiz aşağı doğru ilerleyerek onları tek tek karşıladı ve ellerini sıktı. Sonunda yeniden topluluğa döndü. Elindeki mikrofona doğru konuşurken yanağından süzülen gözyaşlarını görebiliyordum. "Ve şimdi, sevgili meleklerimiz yeni üyelerimizi kutsarken, biz de onlara sonsuz sevgileri için şükredelim."

Sevgili meleklerimiz. Neler olacağını düşünerek gerildim. İnsanların bazıları başlarını eğip, diğerleri gözlerini kapatırken bir uğultu oldu. Başımı hafifçe indirip, gözlerimi yukarı dikip kaygıyla Beth'e baktım. Ya şimdi gözden kaybolur ve onunla konuşmama izin verilmezse ne olacaktı?

Kiliseye derin bir sessizlik çöktü. Birkaç dakika geçti. Beth beklentiyle yukarı bakıyordu.

Ve onu gördüm.

Parıldayan beyaz bir ışıktan ve kanatlardan oluşan görkemli bir yaratıktı. Kalbimin sıkıştığını, nefes alamadığımı hissettim. Beth'in belleğinde gördüğüm varlık gibiydi, ama *buradaydı*, gerçektir ve tam önümde gözümü kamaştırarak parılıyordu. Yeni üyelerin üstünde sallanıp dururken kanatlarını yavaş yavaş hareket ettiriyordu. Beth'in yüzündeki ifadeden aynı şeyi görmüş olduğu anlaşıyordu. Tüm bayramlarını ayna anda yaşayan bir çocuğun mutluluğuyla üzerindeki meleğe gülümsedi. Yere doğru süzülen melek Beth'in yanında durdu.

Büyük ekrana bakıp meleğin gururlu, güzel yüz hatlarını görünce kaskatı kesildim. Bu Beth'in belleğinde gördüğüm ve daha sonra kapıma gelen *melekti*. Melek Beth'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da onaylayarak başını salladı. Sonra melek ışıldayan eliyle ona ulaştı ve...

Oturduğum yerde, dehşete kapılıp donakaldım. Melek ne *yapmaya* çalışıyordu? İzlerken Beth'in enerji alanını gördüm. Melek ellerini iyice o alana gömmüş, her nasılsa Beth'i... tüketip güçsüzleştiriyordu. Beth'in enerjisi zaten hafif menekşe rengi ışıltılarla gri görünüyordu; şimdi, meleğin dokunuşuyla menekşe rengi canlılığını yitirdi ve yok oldu. Enerji alanı sönen bir balon gibi büzülmeğe başladı. Ve Beth gülümseyerek öylece durdu.

"*Hayır,*" dedim fısıldayarak. Hayır diye haykırmak istiyordum aslında. Deli gibi etrafıma bakınırken tırnaklarımı çantama batırdım. Bunu kimse *durdurmayacak* mıydı?

Yanımda oturan kadın olanları izliyordu. "Lütfen gel," dedi mırıldanarak. "Kutsal melek, lütfen gel ve yeni üyelerimizi karşıla."

Görmüyordu. Ansızın, başka kimsenin de gördüklerimi

görmediğini fark ettim. Topluluk gülümseyerek, her birinin yüzün

de aynı mutlu gülümsemeyle oturuyordu. Titremeye başladım. Yerimden kalkıp, Beth'i çekip bu şeyden kurtarmak istiyordum, ama böyle bir şey yapsam melek bana ne yapardı? Tabii diğer insanlar da... Gücsüzlüğümünden dolayı dehşete kapıldım.

Yutkunarak oturdüğüm yerde döndüm ve arkaya, koyu renk saçlı gence baktım. Gözlerimiz karşılaştıkça, beni izlediğini fark edip şaşırdım. Hemen gözlerini kaçırdı ve yüzünde sert bir ifadeyle kilisenin önünde olanları izlemeye koyuldu. Ona bakınca içimi garip bir rahatlama sardı. Neler olduğunu görebiliyordu, biliyordum. Gözyaşlarıma engel olmak için dudağımı ısırırdım. Hiçbirimiz bir şey yapamazdık, bunu biliyordum.

Ama hiç olmazsa fark etmişti. Hiç olmazsa görmüştü.

Melek, Beth'le işini bitirince, diğer üyeye doğru hareket etti. Ve sonra da sonuncusuna geçti. Üçüne de dokunduktan sonra kanatları parıldayarak hareketlendi ve kubbeli tavanın parıltısı içinde gözden kayboldu. Vaiz üçüne de mırıldanarak bir şeyler söyledi; gülümseyip başlarını eğdiler. Vaiz mikrofonu kaldırdı: "Meleğimiz buradaydı! Yeni üyelerimizi kutsadı!"

Kilisedeki topluluk sevinç gösterileri ve alkışlarla hareketlendi. "Meleklerle teşekkürler! Yaşasın melekler!" Yanımdaki kadın öyle coşkulu alkışlıyordu ki avuç içleri acıyor olmalıydı. Beth ve diğer üyeler mutluluk içindeydiler; gök mavisi giysileri birbirine dolanan Beth ve kadın üye sımsıkı sarılmışlardı.

"Yeni üyelerimizi selamlayalım!" dedi vaiz bağırarak. Bir kolunu kaldırırken sesi hoparlörde çınlıyordu. "Sevgili kardeşlerim, şimdi aramızda yürüyün ki sizin dokunuşunuzla meleğimizin sevgisini hissedelim!" Gülümseyerek üçü birden değişik yönlerde doğru yürümeye başladılar. İnsanlar onlara yaklaşp ellerini sıkıyor, sırtlarını sıvazlıyor ve yerlerinden fırlayıp kucaklamaya çalışıyorlardı. Sevinç ve coşku,

söndürölmesi güç bir ateş gibi salonu kaplamıştı.

Beth benim tarafımdaki geçitteydi. Yaklaşmasını izlerken oturduğum yerde doğruldum ve nabzımın hızlandığını hissettim. Her zaman olduğundan daha güzel görünüyordu; yüzü derin ve duru bir mutlulukla aydınlanmıştı. Ama bitkinliğini, adımlarındaki hafif sendelemeyi görebiliyordum. *Aman Tanrım, ne kadar ümitsiz bir durum bu,* diye düşündüm. *Lütfen, lütfen Tanrım, ona ulaşabilmem için bana güç ver.*

Bana yaklaşması yaklaşık on dakika sürdü ve yanımdaki kadın Beth'e ulaşabilmek için önüme doğru uzandığından, ilk anda beni göremedi bile. "Melekler sizinle olsun. Melekler sizinle olsun," dedi coşkuyla Beth'in elini elleri arasına alarak.

"Teşekkür ederim," dedi Beth. Gülümsemeye devam ederken bakışları bana takıldı ve donakaldı.

"Sen," dedi derin bir soluk alarak. Gözlerini iyice açtı ve geriye doğru bir adım attı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktım. "Selam, Beth," dedim çantamı elime alarak. "Seninle yalnızca bir dakika konuşmak istiyorum."

"Beni rahat bırak." Yüzü beyaz, dudakları gergindi.

Kilise hâlâ diğer iki yeni üyeye sarılanların ve kutlayanların sesleriyle doluydu ama bizim çevremizde ölüm sessizliği vardı. Yakınıımızdakilerin bizi izlediğinin bilincinde olarak arkadaki büyük, gümüş rengi kapılara göz attım. "Bak, biraz dışarı çıkıp konuşamaz mıyız?" Koluna dokunmaya çalıştım, kendini hızla geri çekti.

"Meleğim şimdiye kadar *gitmiş* olacağını söylemişti," dedi tıslayarak. "Seninle ilgileneceklerini, böylece bir daha asla onlara zarar veremeyeceğini söylemişti."

Ona bakarken kilisenin, sıraların, insanların, her şeyin sanki yok olduğunu hissettim. "Onlara zarar vermek mi? Neler söylüyorsun sen?"

Beth'in yüzü öyle nefret doluydu ki kalbimin sıkıştığını his

settim. Güzel dudakları büzüşmüştü. "Meleğim bana *söyledi*, tamam mı? Sen hastasın ve delisin! Meleklerden *nefret* ediyorsun; bu yüzden bana o korkunç şeyleri söyledin. Sen onlar için bir tehlikesin, onları yok etmek istiyorsun!"

Konuşmaya devam ederken sesi gittikçe yükseldi ve sonunda bana bağırmaya başladı. Konuşmadan, çaresizlik içinde başımı salladım. Melekler için bir tehlike mi? Tamamen çıldırmış olmalıydı.

Beth'in yanakları kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. "Onlara asla zarar veremeyeceksin Willow," dedi yavaşça. "Sana engel olacağım."

Döndü ve gök mavisi giysisi ince bedeninin üstünde dalgalanarak, koridorda koşmaya başladı. Afallamış bir şekilde arkasından bakakaldım, sonra etrafımdaki mırıldanmaların farkına vardım. "Melekler için bir tehlike mi?" "Evet, meleğimiz öyle söyledi. İşte şu uzun, sarı saçlı kız." Boğazım kurudu. İnsanlar fısıldaşıp, bana bakıyorlardı. Dostça bakan tek bir yüz bile yoktu. Sonra, Beth'in ön tarafta beni göstererek, kum rengi saçlı bir adamla heyecan içinde konuştuğunu gördüm.

Bu onun meleği idi. Yine insan şekline girmişti. Buradaydı.

Melek sertçe bana baktı; yansıttığı öfkeyi durduğum yerden hissedebiliyordum. Titreyerek geriye doğru kararsız bir adım attım ve ansızın güçlü bir elin kolumu yakaladığını hissettim. "Dışarı çık. Şimdi," dedi hafif bir ses.

Koyu renk saçlı genç. İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Döndüm ve yanımda kolumu tutmaya devam eden gençle birlikte koşmaya başladım. Pembe damarlı mermerde ayak seslerimiz yankılanıyordu. İterek gümüş kapının bir kanadını açtı ve kendimizi dışarıda, güneş ışığının altında bulduk. Geniş beyaz basamaklardan inip çimenliği ikiye bölen kaldırıma çıktık. Arkamdan vaizin mikrofondan gürleyen sesini duyabiliyordum:

"O kız durdurulmalı! O bir şeytan; melekleri yok etmeyi planlıyor! Onlara zarar vermeden önce, meleklerin emriyle *şimdi* durdurulmalı!"

"Aman Tanrım, neler oluyor?" dedim hızlı hızlı soluyarak.

Çimenliğin sonuna doğru yaklaşırken omzumun üstünden arkaya göz attım ve nefesim tıkanı. Melek yeniden gerçek haline dönmüş, güneşin altında ateş gibi görünen kanatlarını açmış arkamızdan uçuyordu. Koyu renk saçlı genç yana doğru döndü, elini tişörtünün altına sokup bir tabanca çıkardı. Melek öfkeli bir çığlık atarak tam bana doğru inişe geçti.

Ve sonra ve sonra, neler olduğunu anlamadım.

Korkum yok oldu. Sanki ansızın boy atmıştım. Havadaydım ve benim de görkemli, ısı ısı parıldayan kanatlarım vardı. Kırılgan ruhuyla aşağıda duran insan bedenimi koruyarak kanatlarımı çırparken, onların üstünde sonbaharın serinliğini hissediyordum. Yaklaşan meleği izlerken soğuk bakışlarla gözlerinin içine baktım.

Korkuyla geri çekildi; aynı anda silahın ateşlendiğini duydum ve ruhunun duraksayarak büküldüğünü gördüm. Ve sonra milyonlarca ışık zerresi halinde patlayarak yok oldu.

"Haydi!" diye seslendi koyu renk saçlı genç, yeniden kolumu kavrayarak. Birdenbire kendime gelmiş, onun yanında otoparka doğru koşuyordum. Az önce neler olmuştu? Her şey öyle hızla gerçekleşmişti ki arkamızdaki kalabalık ancak basamakları inmeye başlamıştı. Bize yöneltilen bağrıışmaları duyuyorduk: "İşte orada!" "Meleklerle zarar vermeden önce yakalayın onu!" "Bakın işte orada!" Otoparkta koşarken geriye bakınca sendeledim. Çıldırmağk üzereyken, *Nina, bu çok kötü bir fikirdi*, diye düşündüm. Futbolcu gibi yapılı bir adam kalabalığın çok daha önündeydi; otoparka varmış, hızla gümüş rengi bir kamyonete doğru koşuyordu. Sertçe kapıyı açtı.

Koyu renk saçlı genç hızla kolumu çekti. "Hayatta kalmak istiyorsan *koş!*"

Döndüm ve çantamı sıkıca göğsüme bastırıp ona yetişmeye çalışarak elimden geldiği kadar hızla koşmaya başladım. Arabamın yanından geçerken, soluk soluğa kolunu çekiştirdim. "Bekle, benim arabam..."

Söylediğimi dikkate almadı. Siyah Porsche arabanın yanma vardık. Kapıları açtı. "Bin, acele et."

"Ama..." Kararsızlık içinde arkama dönüp arabama baktım ve kalabalığın otoparka vardığını gördüm. Bağırıp çağırarak dalga dalga geliyorlardı. Nefretlerinin yaklaştıkça büyüdüğünü hissedebiliyordum. Kamyonetine ulaşan adam kalabalığın hâlâ önündeydi ve artık öyle yakındı ki neredeyse yüzünü görebiliyordum.

Elinde bir tüfek vardı.

Ona baktığımı görünce durdu ve nişan aldı. Güneş ışığı siyah metalin üzerine yansıyor. Hareket edemedim. Çaresizlik içinde donakalmış, öylece duruyordum. Böyle bir şey olamazdı. Gerçekten, ciddi anlamda böyle bir şey olamazdı.

"*Arabaya bini*" diye bağırdı koyu renk saçlı genç. Yolcu kapısını açıp beni içeri itti; kendisi sürücü tarafına doğru koşarken keskin bir silah sesi duyuldu. Kendini yolcu koltuğuna atan genç kapıyı sertçe kapattı ve motoru çalıştırdı. Bir saniye sonra, otoparkı terk ediyorduk. Oturduğum yerde döndüm ve tüfeği olan adamın bir dizi üstüne çökmüş, hâlâ bize ateş etmekte olduğunu gördüm.

"O... o bizi öldürmeye çalışıyordu," diye geveledim beş numaralı otobana çıkarken. "Beni gerçekten öldürmeye çalıştı." Birdenbire öyle bir titremeye başladım ki konuşamadım.

"Herkes seni öldürmeye çalışıyordu," dedi genç ve vites değiştirdi.

Birkaç saniye içinde hız göstergesi yüz ona ulaşmıştı ve yükselmeye devam ediyordu. Arabayı ustaca sürüyordu ve otobanda uçar gibi ilerliyorduk. İzleyen dakikalar boyunca ikimiz de konuşmadık. Yumuşak deri koltuğa gömüldüm; öyle soğuktu ki düşünemiyordum. Gözleriyle her yanı kontrol eden genç dikiz aynasından arkaya bakıp duruyordu. En uygun fırsatı yakalayınca arka bir yola döndü, sonra bir diğerine ve sonra bir diğerine zor dönüşler yaparak ilerledik. Sonunda örümcek ağı içinde ilerler gibi acı bir feryatla yirmi numaralı yola çıktı ve arabayı sürmeye devam etti.

Hafifçe rahatlayarak döndü ve kaçığımızdan beri ilk kez bakışları gözlerimi delerek bana baktı. "Peki, söyle bakalım, ne-sin sen?" dedi.

Korkuyla irkildim. Ciddiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kısmen melek, kısmen insansın. Nasıl oluyor?"

Ona bakarken afalladım. "*Kısmen melek mi?* Hayır, değilim!"

"Öyle mi? Peki, melek saldırdığında üstünde beliren şey neydi?" Sesi sertti.

Ansızın dehşete kapılarak dudaklarımı ısırdım. "Ben... ben neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Tam üstünde, senin yüzüne sahip bir melek vardı," dedi ve bir kamyonu sollarken hızlandı. "Seni koruyor gibi görünüyordu."

Konuşamıyordum. Havada kanatların varlığını ve üzerindeki sonbahar serinliğim hissetmişim. " Ben... ben sana inanmıyorum," dedim kekeleyerek. "Sanırım hayal görüyordum ya da onun gibi bir şey."

"Demek bir şey hissettin," dedi, keskin bir bakışla.

"Hayır! Yani... çok karmaşık, ben gerçekten..." Bu anıyı kafamdan atmaya çalışarak yutkundum. "Kısmen melek *değilim*, tamam mı? Bu olanaksız."

"Evet, bence de." Gözlerim kıstı. "Ama kısmen meleksin ve

bunun gerçek olması da yalnızca tek bir şekilde..." Kaşlarını çatıp direksiyona hafif darbelerle vurarak durakladı. "Olamaz," dedi fısıldayarak. "Böyle bir şey olamaz."

Her kimse, en az Beth kadar çılgındı. Oturduğum yerde doğruldum ve çantamı ayakucuma fırlattım. "Bak, ne söylediğin hakkında en küçük bir fikrim yok," dedim yineleyerek ve sözcükleri vurgulayarak. "Birkaç gün öncesine kadar meleklerin varlığından bile habersizdim."

"Ya annen ve baban?" diye sordu birdenbire. "Baban kim, onu tanıyor musun?"

Ondan biraz nefret etmeye başlamıştım. "Bu arada, *sen* kimsin?" dedim sesimi yükselterek. "Kiliseye rastgele bakmaya gelen, sıradan biri değilsin, öyle değil mi?"

"Sorumu yanıtla."

Ters ters ona baktım. "Hayır, sen benim sorumu yanıtla." Hareket etmemesine karşın, her an ileri atlayacak yabani bir kedi gücüne sahip olduğunu hissettim. "Seni izliyordum," dedi sonunda. "Adım Alex. Sen de Willow'sun. Soyadın Fields mi?" Kaskatı kesildim. "Bunları nereden biliyorsun?"

Ağzı gülümser gibi tuhaf bir şekil aldı ama ifadesinde bir sıcaklık yoktu. "Çünkü bu sabah senin evindeydim."

"Benim *evimde* miydin?"

Koyu renk saçlı genç, yani Alex uzun bir taşıma aracını geçmek için hızlandı. Porsche, camın üstündeki ipek gibi hareket ediyordu. "Evet," dedi kısa keserek. "Seni öldürmek için emir almıştım."

Ona bakarken hâlâ taşıdığı silahı anımsadım ve boğazım kurudu.

Bakışımı yakalayınca küçümseyerek söylendi. "Endişelenme, seni öldürmeyeceğim. CIA için çalışıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Daha doğrusu, çalışıyordum sanırım. Görevim melekleri

yakalamak ve yok etmek. Bana senin de bir melek olduğun bildirildi. Ama aslında sen..." Sesi azalarak kesildi ve bakışlarını aşağı doğru indirdi. "Bugüne kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun," dedi mırıldanarak.

Bir an konuşamadım. "Gerçekten CIA'nım beni öldürmeni mi emrettiğini söylüyorsun? Ve buna inanacağımı mı düşünüyorsun?"

Alex sabırsızlıkla başını salladı. "Hayır, bana melek olduğu bildirilen bir şeyi öldürme emri aldığımı söylüyorum. Emrin CIA'dan geldiğini sanıyordum, ama şimdi böyle olmadığını, aslında emrin meleklerden geldiğini biliyorum. Her neyse, neler olup bittiğini öğrenmek için seni izledim."

Ağzımı açtım ve sonra yeniden kapattım. Böyle yakışıklı birinin nasıl bu kadar şüpheli olabileceğini düşündüm. "Bu çok... saçma."

Bana soğuk bir bakış attı; saçları alına dökülmüştü. "Gerçekten mi? O şeyin yeni üyelere ne yaptığını gördün mü? Seni izliyordum. Melekler yüzyıllardır buradalar, insanlardan beslenip ölüme, deliliğe ve hastalığa neden oluyorlar. Buna melek çarpması deniyor. İşte yaptıkları tam olarak bu."

Kilisedeki sahne yeniden gözümün önünde canlandı. Meleklerin Beth'in enerjisini boşalttıklarında nasıl dibe çöktüğünü anımsadım. Gerçekten bu *asırlardır* devam mı ediyordu? Aklım almıyordu; bu kadarı çok fazlaydı. Dışarı bakarken, üşümek için kollarımı ovuşturdum. "Anladım. Ve sen de bazı nedenlerden dolayı kısmen melek olduğumu düşünüyorsun."

Alex'in koyu renk kirpikleri altında korkutucu görünen gri mavi gözleri bana bakarken geçmişini anımsar gibiydi. "Evet, düşünelim bakalım. Kilisenin dışına çıktığımızda üstünde beliren meleği, sabah evde uyuduğunda da üstünde uçarken gördüm. Neredeyse tam olarak gerçek bir meleğe benziyordu, tek farkı

ışık halkasının olmamasıydı. Ruhun insanla melek karışımı, tıpkı enerjin gibi."

Uçmak, bedenimin üstünde kanatlanmak hissi. Hayır hayır. Bunu ciddiye alıp düşünmemeliydim. "Demek uyuduğumda etrafımda dolaşıp duran bir melek vardı," dedim titreyen bir sesle. "Ve benim yaşımda olmana karşın CIAda çalıştığın için, bu sabah bunları evimde gördün. Tamam, sanırım şimdi anladım." Sürekli şerit değiştirerek trafikte ilerliyorduk. "Annen ve babanla ilgili sorumu yanıtlamadın," dedi. "İkisini de tanıyor musun? Tanımıyorsun, öyle değil mi? Yalnızca annen tarafından büyütüldün ya da seni evlat edindiler."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Seni ilgilendirmez."

"İnsanlara dokunduğunda hiç canlarını acıttığın oldu mu? Yoksa medyum musun?"

"Canlarını *acıtmak* mı? Tabii ki hayır! Ama..." Bedenimi soğuk bir ürperti sararken tereddüt ettim. "Ama evet, medyumum. Bunu nasıl... nasıl anladın?"

Şaşırmamış gibi dudak büktü. "Bir melek özelliğidir. Bu arada, seni nasıl buldular?"

Yeter, artık bu konudan sıkılmıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yanıt vermedim.

"*Nasıl?* Bu önemli."

Ona, *canın cehenneme*, demek istiyordum ama sesindeki bir şey yanıt vermeme neden oldu. Ona baktım. "Çünkü... Beth'in geleceğini okudum. Meleği gördüm; meleğin ona zarar verdiğini gördüm. Beth'i melekten uzak durması konusunda uyardım; sinirlendi ve az sonra, insan şekline girmiş meleği, kapımın önünde belirdi. Geleceğini okumamı ister gibi davrandı ve ben hayır deyince elimi yakaladı..." Rahatsız edici görüntüleri anımsayınca duraksadım. "Ve sonra gitti." Kilisenin dışında uçuşan ışık zerreciklerini anımsayınca ürperdim. "Ne... ne oldu ona? Ateş

ettiğinde ona..."

"Öldürdüm onu," dedi Alex. "Tamam, geldi ve zihnini okudu. Ve kendisini korkutan bir şey gördü. Bu olay ne zaman oldu? Perşembe mi? Öğleden sonra mı, akşamüstü mü?"

Onu öldürmüştü. Her gün yaptığı bir şeymiş gibi rahat ve gerçekçi davrandığını görünce ağzım açık kaldı. Düşüncelerimi toplamak için derin bir nefes aldım.

"Hımm... evet, perşembe günüydü. Akşamüstünün erken saatleriydi. Nasıl..."

"Emri o saatlerde aldım." Dişlerini sıktı, avuç içiyle direksiyona vurmaya başladı. "Lanet olsun, *biliyordum*. Gerçekten yönetimi ele geçirmişler."

Onu izlerken kaşlarımı çattım. Kim *neyin* yönetimini ele geçirmişti? O an birdenbire doğuya doğru gittiğimizi, Pawntucket'tan ayrıldığımızı fark ettim. "Hey, nereye gidiyorsun? Eve gitmem gerek!"

"Olmaz," dedi. "Bir günde öldürülürsün."

Ona bakarken gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Sabırsız bir ifadeyle bana baktı. "Yapma, bu adamları gördün; gerçekten bu olayın peşini bırakıp unutacaklarına inanıyor musun? Onlara göre *melekleri yok etmeye* çalışan ve *nefret edilen* birisin. Seni ilk gördükleri yerde paramparça ederler. Ya o kız, o biliyor mu nerede yaşadığını?"

Ansızın içime kanımı donduran bir korku saplandı. "Annem," dedim soluyarak. "Aman Tanrım. Eve gitmeliyim, beni hemen eve götürmelisin!"

Alex başını salladı. "Seni eve götürmüyorum."

"Götürmen *gerek!* Annemin bana ihtiyacı var, o hasta..."

Sesi sertleşti. "Öyle mi? Onu tehlikeye atmanın en iyi yolu oraya geri gitmen. Öfkeli bir kalabalığın kapma dayanmasını gerçekten istiyor musun? Belki kapma gelmişken, anneni de

görmek isterler, ne dersin?"

"Kapa çeneni," dedim fısıldayarak. Bu düşünce midemi bulandırmıştı. "Polise gidebilirim ya da..."

"Sana yardım etmezler. Yansı Melekler Kilisesi'ne bağlı."

"Tamam, peki ne yapmamı önerirsin?" dedim sesimi yükselterek.

"Şimdi evsiz mi olduğumu söylüyorsun? Beni tanıımıyorsun bile, beni eve götür! Bana ne olacağı seni neden ilgilendiriyor ki?"

Dudak büktü. "İlgilendirmiyor ama melekler bir sebepten dolayı kendileri için bir tehlike oluşturduğuna iyice inanmış durumdalar. Bu durumda seni bırakıp, öldürülmene seyirci kalacağımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Bu konuda hiçbir şey söylemeye hakkın yok!" dedim bağırarak. "Şimdi esirin mi oldum ben? Hemen eve götür beni!" Alex yanıt vermedi ve kolunu itti. "Hey! Beni *dinliyor* musun?" Birdenbire yavaşladı ve direksiyonu güvenlik şeridine kırdı. Porsche çakıl taşların üzerinde gürültüyle durdu. "Bunun için harcayacak zamanımız yok," dedi. Kollarının direksiyonu sardığı şekil bile, bana bir kez daha ne kadar güçlü olduğunu düşündürdü. Kızgın bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. "Beni dikkatle dinle; basit sözcüklerle anlatacağım. Seni eve götürürsem ölürsün. Önem verdiğin kişiler de zarar görebilir ya da öldürülebilir. Onların güvenliğini sağlamanın tek yolu, oraya asla geri gitmemen."

Titremeye başladığımı hissettim. Yalan söylediğine ya da deli olduğuna inanmak istiyordum ama yapamadım. Sesinin tonu, *heyecanı*, her şey doğru söylediğini hissetmeme neden oluyordu.

"Bu gerçek olamaz," dedim fısıldayarak. "Böyle bir şey gerçek olamaz." Bu sabah uyandığımda her şey neredeyse normal

di. Sabah annemi öperken hissettiğim korkuyu ve ürpertiği anımsayınca boğazım düğümlendi.

"Ama bu gerçek." Alex geçen arabalara dik dik bakarken

yumruğunu hafifçe direksiyona vurdu. "Benimle birlikte New Mexico'ya gelmeni istiyorum," dedi sonunda.

Tek yapabildiğim ona bakakalmak oldu. "New Mexico eyaleti mi demek istiyorsun?" dedim.

"Evet. Hâlâ güvenebileceğim tek kişi orada."

"Peki, bunun benimle tam olarak ne ilgisi var?"

Gerçekten bu kadar aptal olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı. "Çünkü meleklerin senin hakkında haklı olmaları olasılığına karşı, seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum." "Yok canım," dedim, sesim kuşkuyla titrerken. "Harika. Seçme şansım var mı?"

Omuz silkerken deri ceketinden hafif bir ses çıktı. "Elbette. Eve gidebilir, öldürülebilir ve sevdiğin herkesin hayatını tehlikeye atabilirsin. Bunu yapabilirsin."

Birbirimize bakarken çenem titredi. "Seni tanımıyorum bile," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Seninle ülkeyi boydan boya aşacağımı sanıyorsan, çıldırmış olmalısın."

Duyulan tek ses otobandaki trafik sesiydi. Alex'in koyu renk kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı. "Medyumlüğünün derecesi nedir?" diye sordu ansızın. "Nasıl zihin okuyorsun, neye ihtiyacın var?"

Endişeyle ürperdim. Omuz silkerek kaygımı gizlemeye çalıştım. "Yalnızca okuduğum kişinin elini tutmam gerek."

Elini bana uzattı. "İşte. Oku zihnimi."

Hareket etmeden başımı salladım. "Böyle yapamam. Çok üzgünüm." Meydan okuyan gri-mavi gözleriyle bana bakan Alex elini ikimiz arasında havada tuttu. Sonunda elini elimin içine aldım. Elleri sıcaktı, parmaklarının altında nasırlar vardı. Anlamsız bir şekilde içime bir sıcaklık yayıldı. Kendime kızarak gözlerimi kapattım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Karmaşık görüntüler belirip kaybolmaya başladı: çölde, yakıcı güneşin altında dikenli tel örgüyle çevrili bir kamp alanı. Aynı gözlere sahip ama daha uzun boylu ve iri ağabeyi. Meleklerin öldürülmesi

ve yarattığı ölümcül sevinç. Alex dışarıda arabasında beklerken Jo Teyze'nin evi. Gerçekten CIA için çalışıyordu. Enerjimle ilgili insan ve melek olmayan garip bir şey algıladığını gördüm. Sonra içeri girip, uyurken beni izledi. Kanepede eski battaniyenin altında kıvrılmış yattığımı görünce nefesimi tuttum. Başı öne eğik güzel, parıltılı ve sakin bir melek huzur içinde üzerimde süzülüyordu. Işık halkası yoktu; kanatları zarif bir şekilde arkasında katlanmıştı. Silahını ona doğrultmuş olan Alex sehpanın çevresinde yavaşça hareket ederken meleğin yüzünü gördüm.

O bendim.

Hiçkırarak elini bıraktım. Bir sessizlik oldu.

"Ne diyorsun?" dedi Alex.

Ona bakmadan kollarımla kendimi sardım. Deli değildi; enerjisi berrak ve güçlüydü. Söylediği her şeyin, her sözcüğün gerçekliği içimi acıttı.

Kanatlarımın havadaki hafif hareketleri belleğimdeydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim korku dolu ve yüksek. "Melek olduğumla ilgili gördüğün şeyler... Nasıl kısmen melek olabilirim?" Ve sonra bir yumruk yemiş gibi durdum. On bir yaşlarındayken gerçekten babamın kim olduğunu öğrenmek istediğim bir dönem olmuştu. Jo Teyze'nin bir fikri olmadığı için anneme sorup duruyordum. Soruyu kulağına sayısız kez fısıldamış ve onu kendi dünyasından çıkarmaya çalışmışım. *Anneciğim, babam kimdi? Anne? Anımsıyor musun? Babam kimdi?*

Ve yalnızca bir kez sorumu yanıtlamıştı. Gülümseyerek göz

lerini bana dikmiş ve derin bir nefes alarak, "O bir melekti," demişti. O günden sonra sormaktan vazgeçmişim.

Yanaklarımdan kanın çekildiğini hissettim. Annemi okumaya çalıştığımda gördüğüm adam öyle korkutucuydu ki tüylerim ürpermişti. Kapımda beliren melek gibi tuhaf ve zorlayıcı gözleri vardı. Ve şimdi anımsıyordum: Annemin zihnindeki sevimli gökkuşakları arasında da bir melek vardı ve daha önce yaşadığı evde durmuş anneme gülümsüyordu. O adamın yüzüne sahipti. O zaman annemin hayal gördüğünü sanmıştım.

Zor nefes alıyordum. Eteğimi çekiştirip kumaşı yumruğumun içinde sıkıştırdım.

"Nasıl kısmen melek olabilirim diye soruyordun," dedi Alex.

"Meleklerin delirmeye neden olabileceğini söylemiştin," dedim haykırarak. "İnsanlarla hiç ilişkiye girdikleri de olur mu? Yani..."

"Evet," dedi içime işleyen bir bakışla.

"Ya gözleri? Hep böyle..."

"Tuhaftır," dedi. "Çok yoğun ve bazen de çok karanlık. Gözlerine bakmaktan kendini alamadığını hissedersin."

"Hayır," dedim fısıldayarak. Eteğim yumruğumun içinde kırıkmıştı.

"Senin baban," dedi Alex acımasız bir ifadeyle. "Haklıyım, öyle değil mi? O da *onlardan* biri."

Panik içindeydim, zor nefes alıyordum. "Ben... ben bilmiyorum. Onu hiç tanımadım, yalnızca bir kez, annemin zihnini okumaya çalıştığımda gördüm onu. Ama gözleri tam öyleydi. Annemin aklını kaybetmesine neden oldu; teyzem, annemin onu tanımadan önce normal olduğunu söylemişti." Sustum... sözcükler boğazımda düğümlenmişti.

Uzun bir sessizlik oldu. Alex bana bakmaya devam ediyordu. İfadesi, *ben biliyordum* ile öğrenme arasında çelişkiye düşmüş gibiydi. "Bir yarı-melek," dedi sonunda mırıldanarak. "Harika." Arabayı yeniden çalıştırdı ve vitesi hızla büyüterek otobana

geri girdi. Birkaç saniye içinde yüz kırk kilometreyi bulmuştuk.

Denizde fırtınaya yakalanmış gibi dünya etrafımda dönüyordu. İnanmak istemesem de doğru olduğunu biliyordum. Ben bir yarı-melektim. Babam bu *şeylerden* biriydi ve annemi mahvetmişti.

"Ama bu olanaksız," dedi Alex alçak sesle. "Şimdi melekler üreyebiliyorsa..." Elleriyle direksiyona sıkıca sarılarak sustu. Küçük bir aradan sonra derin bir nefes aldı. "Her neyse, senin kendileri için bir tehlike olduğunu düşünüyorlar ve ben de olmadığını düşünme riskini göze alamam. Peki, şimdi ne olacak? Benimle gelecek misin yoksa seni izleyip öldürülmene engel mi olmaya çalışmalıyım?"

Kanatlarımın açılma kapanma duygusunu anımsayınca, kusacak gibi hissettim. *Bunu düşünme. Bunu düşünme.* Yumruğumun içinde sıkıştırdığım eteğimi bıraktım ve elimle kumaşı düzelttim. "Gidip görmek istediğin kişi kim?"

"Adı Cully olan bir arkadaşım," dedi Alex. Saçı yine alına düşmüştü, bana bakmadan saçını düzeltti. "Bir MK'ydı. Melek Katili. Melek Projesi'nin yönetimini melekler ele geçirdiğine göre, artık güvenilebileceğim tek kişi o."

Melek Projesi de neydi? Kötü bir film den bir alıntı gibi geldi bana. Ama biraz düşününce bir otoparkta ateş edilmesi ve öldürülmeme ramak kalması tam olarak gerçektir. "O insanlar gerçekten evime giderler mi? Ya giderler ve annemle Jo Teyze'ye zarar verirlerse?"

Eyaletler arası yola sapmak için hafifçe yana bakarken soğuk bir ifadeyle omuz silktilti. "Bilmiyorum. Başka bir şey yapmadan önce bu arabayı arayacaklardır. Ama söylediğim gibi, eve gidersen ölürsün, tabii ailen de. Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim."

Hiç umursamıyormuş gibi acımasız bir ifadesi vardı.

Yutkundum. "Ve... ve sen Cully'nin bazı yanıtları olabileceğini düşünüyorsun."

"Dünyada yanıtı olabilecek tek kişi o."

Bir an sessiz kaldım. *Annem*. Onu koltuğuna oturmuş, gözleri güzel ve uzaktaki şeylere dalmış şekilde gözümün önüne getirdim. Jo Teyze'nin evini, yatak odamdaki karyola direklerini süsleyen eflatun kumaş parçalarını düşündüm. Ve sonra Melekler Kilisesi'nde bağrısan kalabalığı, bana doğru yürürken insanların büyüyen nefretini anımsadım. Arkamdan aniden saldıran güzel kanatlı varlık, onun acı çığlığı, tüfeğin bana doğrultulan namlusu. Alex pek dostça davranmasa da hayatımı kurtarmıştı. Orada olmasaydı, şimdi ölmüş olacaktım.

Tüm bedenimin ürperdiğini hissettim. Haklıydı, eve gidemezdim. Öldürülürdüm ve annemle Jo Teyzeyi korkunç bir tehlikeye atardım. Ansızın Jo Teyze'nin evi bana küçücük ve çok uzak göründü. Ve benden sürekli uzaklaşır gibiydi. Eve gidemeyeceğime göre nereye gidebilirdim? Nina'yı da tehlikeye atamazdım. Güvenli bir yer yoktu; bu insanlar ben ölene kadar mutlu olmayacaklardı.

Yan-melek.

Tek ses Porsche'nin motorunun uğultusuydu. Rüzgârın hafif fısıltısı arabanın yanından geçip gidiyordu. Kollarımla kendimi sardım. Alex'in tanıdığı bu kişinin gerçekten yanıtlan varsa, benim gerçekten hemen, şimdi bazı yanıtlara ihtiyacım vardı.

Sözcükler ağızımdan çıkmakta tereddüt ediyorlardı. Aslında söylediğime, ben de inanmıyordum.

"Tamam," dedim fısıldayarak. Öyle alçak sesle konuşuyorum ki kendi sesimi duyamıyordum. "Geleceğim."

Altıncı Bölüm

Sonraki dört saat boyunca ikimiz de konuşmadık. Bütün bu olanlara inanmakta güçlük çekerek pencereden dışarı bakıp ağaçları ve çiftlikleri izliyordum. Sonunda trafik yoğunlaştı ve otoban genişleyerek altı şerit oldu. Kendime geldiğimde New Jersey Paralı Otoyolu'nda olduğumuzu ve New York şehrine doğru ilerlediğimizi fark ettim. Neredeyse bunu düşünür düşünmez pencereden şehrin yüksek binalarla dolu silüetini gördüm. Alex, George Washington Köprüsü'ne girdi ve geçiş parasını nakit olarak ödedi. Manhatta'nın kuzeyinden geçip Bronx'a girdik. Çöp bidonları ve derme çatma binalarla dolu bir mahalledeydik.

"New Mexico'ya gittiğimizi sanıyordum," dedim.

Alex bana bakmadan, "Bu arabayla gidemeyiz; tanıyorlar," dedi. Sesi ifadesizdi. Besbelli o da birlikte New Mexico'ya gitmemiz konusunda benim kadar heyecanlıydı.

Küçük, sevimsiz bir alışveriş merkezine girip Porsche'yi park etti ve arabadan indi. Kot ceketimi üstüme alarak onu izledim. Henüz karanlık değildi ama yerdeki cam kırıklarını, binanın

duvarlarındaki yazıları görünce tedirginlikten başımın karıncalandığını hissettim. Böyle bir yere geleceğimi bilseydim en bol tişörtümü giyerdim.

Bagajdan siyah, naylon bir torba alan Alex fermuarını açıp içinden büyük bir zarf çıkardı ve ceketinin iç cebine tıktırdı. Sonra arabanın çevresinde dolanıp elini sürücü koltuğunun altına soktu ve küçük, metal bir kutu çıkardı. Kutuyu naylon torbanın içine atarken torbada kotlar ve katlanmış tişörtler bulunduğu gözüme çarptı. Torpido gözünden de birkaç şey alıp torbaya koydu ve fermuarını yeniden kapatıp omzuna astı.

"Haydi gel," dedi.

Bana yüksek sesle emredilmesinden duyduğum rahatsızlığı belli etmeden anahtarları arabada bıraktığını söylemeye başlamıştım ki istediğinin tam da bu olduğunu fark ettim. Biraz şaşırarak ve omzumun üstünden parıldayan siyah Porsche'ye bakarak, çatlamış asfaltlı otoparkta onu izledim

"Cep telefonun var mı?" dedi bir çöp bidonunun yanından geçerken. Başımı eğdim. "Onu bana ver," dedi.

"*Lütfen*," dedim mırıldanarak. Elimi çantama atıp küçük, mavi Nokia telefonumu buldum ve ona verdim. Kendi cebinden de gösterişli bir telefon çıkardı ve ikisini birden çöp bidonuna fırlattı. Telefonlar bidonun kenarlarına çarparken takırtılı bir ses çıkardılar.

Ona bakakaldım. "Ama..."

"Telefonun izini takip edebilirler." Onu izlediğime dikkat etmeden yine yürümeye başladı. "Evi arayıp aramadığını görmek için büyük olasılıkla hesabını kontrol ediyorlardır. Nedeni ne olursa olsun, böyle bir şey yapma. Risk alamayız."

Karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki sözcükler boğazımda düğümlendi. Haklıydı. İnsanlar beni gerçekten de öldürmeye çalışıyorlardı. "Tamam," dedim zayıf bir sesle. Kafamda bin bir

düşünceyle, yanında yorgun argın yürüdüm. Jo Teyze ve ben hiçbir zaman çok yakın olmamıştık ama bu gece eve dönmediğimde çok endişeleneceğini biliyordum.

Bir metro durağına geldik ve Alex koşar adımlarla çimento basamaklardan aşağı indi. İkimiz için bilet aldı ve yüzüme bakmadan biletimi bana verdi. Nereye gittiğimizi öğrenmek istiyordum ama gerçekten de onunla konuşacak keyfim yoktu, tıpkı onun da benle konuşmaya istekli olmadığı gibi.

Konuşmadan kalabalık metroya bindik. Sırtını geri dayayan Alex'in bacakları aralıktı ve parmaklarıyla kot pantolonuna hafif darbeler indiriyordu. Karanlık karşı penceredeki yansımasını izlerken elmacıkkemiklerini ve koyu renk kaşları arasındaki gergin çizgiyi fark ettim. Bakışlarımı dudaklarından ayıramıyordum. İstemeyerek de olsa, muhteşem göründüğünü kabul etmek zorundaydım.

Karanlık camda gözlerimiz karşılaştıkça neredeyse yerimden sıçradım. Alex'in bana bakan yüzü bir an savunmasız görüntü ve belki de ilgi gibi bir şey gördüm. Şaşkınlık içinde kalbimin atışları hızlandı. Sonra kepenkler yine aşağı indi ve kaşlarını çatıp dışarı bakarak kollarını göğsünde birleştirdi. Daha önceki öğrenme ifadesini anımsayınca buz gibi hissettim. Oturduğum yerde ondan uzaklaşabildiğim kadar yana kaydım.

Lexington Bulvanı'na vardığımızda Alex bir şey söylemeden ayağa kalktı. Kendimizi yeniden caddelere attığımızda güneş batıyor, gökyüzündeki bulutlar kızıl görünüyordu. Bronx'taki kadar kötü olmasa da bir başka harap mahalledeydik. Dükkânlara göz atınca, üzerlerindeki yazıların hem İngilizce, hem de İspanyolca olduğunu gördüm. "Burası da neresi?"

"İspanyol Harlem," dedi Alex kısa keserek.

Belirli bir yere gidiyor gibi görünmüyor, yalnızca sokaklar arasında gezinip duruyordu. Kısa bir süre sonra bir yerleşim

bölgesine vardık. Yollar park edilmiş arabalar ve kahverengi taşlarla kaplıydı. Hâlâ yazı hissettiren bir akşamüstüydü ve insanlar açık havada oturmuş konuşup gülüşüyorlardı. Yüksek sesli *rock* müziğe İspanyolca şarkı sözleri eşlik ediyordu. Çevremdeki her şeyi inceleyerek bakındım. Hayatımda sarı saçlarımın asla bu kadar farkında olmamıştım.

"Bingo," dedi Alex mırıldanarak. Bakışlarını izleyince cad-denin yan tarafında park edilmiş 69 ya da 70 model zeytin yeşili bir Mustang Boss'a baktığını gördüm. Hırpalanmış görünse de, sert ve güçlü hatlarıyla hâlâ bir klasikti. Üzerindeki yazıda, indirimli fiyatın bin iki yüz dolar olduğu belirtiliyordu.

Birkaç erkek kahverengi taşla kaplı basamaklarda oturmuş bira içiyorlardı. Alex yanlarına yaklaştığında başlarını kaldırıp baktılar. "*Hola, ¿que tal?*" dedi. "*¿De quien es este coche?*" Başparmağıyla Mustang'i gösterdi. İspanyolcayı hızlı ve akıcı konuşuyordu.

"*Es mio,*" dedi adamlardan biri. "*¿Estas interesado?*" Dostça bakan kahverengi gözleri ve gür siyah saçları vardı. Ayağa kalkarak birasını arkadaşlarından birine verdi ve basamaklardan inip arabaya doğru yürüdü.

Alex omuz silkerek onu izledi. "*Si, puede que sí. Si me haces un buen precio, podría pagarte ahora mismo.*" İkisi birden hızlı hızlı İspanyolca konuşarak Mustang'in çevresinde yürürken Alex'e göz attım. Böyle konuşmayı nerede öğrendiğini merak ettim. Onun hakkında, benden pek hoşlanmıyor gibi görünmesi dışında hemen hemen *hiçbir* şey bilmiyordum. Bunu kavramak kendimi yalnız hissetmeme neden oldu. Tuğla eşiğe yaslanıp kollarımla kendimi sardım.

Yaklaşık beş dakika süren bir pazarlıktan sonra Alex ceketinin içine tıktırdığı zarftan çıkardığı paraları saymaya başladı. Adam sırtıarak parayı cebine indirdi ve Alex'e üstünde

bir dizi küçük zar olan anahtarlığı uzattı. "*Gracias, amigo.*"

"*Gracias,*" dedi Alex onunla tokalaşırken. Çantasını arka koltuğa attı ve arabaya bindik. Üzerinde çatlaklar olan siyah plastik koltukları ve eğri bir ön panosu vardı. "Otoban soygunculuğu," dedi Alex motoru çalıştırırken.

"Neden?" diye sordum zayıf bir sesle. Yanıt vermedi; araba tekler gibi oldu, sonra kaldırımın kenarından uzaklaşıp kahverengi taşların üzerindeki adamları geride bıraktık. Ansızın beni önemsememesinden bunalıp derin bir nefes verdim. "Neden otoban soygunculuğu?" dedim yineleyerek kararlı bir sesle.

Arabayı sürerken Alex'in çenesindeki bir kasın gerildiğini fark ettim. "Nakit bile olsa dokuz yüzden az almamalıydı," dedi sonunda.

"Gerçekten mi? Umutsuz bir durumda olmalı," diye geveledim. Alex bana bakarken omuz silktim ve koltuğa yaslandım. Keyfim yerinde olmadığı için, klasik Mustang'lerin koleksiyoncu arabası olduğunu, kasasında bazı yenilemeler gerekse de bu arabanın ana gövdesinin harika durumda olduğunu ona açıklamak istemedim. Adam arabayı meraklısına Alex'in ödediği paradan çok daha fazlasına satabilirdi.

Kuzeye doğru ilerlerken bir köşede tanıdık kırmızı amblemiyle bir Kmart mağazası gördüm. "Hey, burada bir dakika durabilir miyiz?" dedim.

"Ne için?"

"Birkaç şeye ihtiyacım var."

Sinirli görünüyordu ama arabayı durdurup bir kenara çekti. "Gerçekten de alışveriş yapacak zamanımız yok."

Suratımı astım. "Evet, bu kadar saçma davrandığım için özür dilerim. *Senin* çantan hazır ve yanında, benimse temiz iç çamaşırım bile yok. Birazdan dönerim." Arabadan indim ve kapıyı çarparak kapattım. Kmart'ın içine girer girmez giysi bölü-

münü buldum ve hemen bedenime uygun beş çift iç çamaşırı aldım. Onu almaya yetecek param olmasını dileyerek bir tişörte dokundum. Ama param yoktu ve arabaya dönüp Alex'ten isteme niyetinde de değildim. Kasada sıramı beklerken, gazetedeki Dünyadan Haberler başlığı dikkatimi çekti: MELEKLER ARAMIZDA DOLAŞIYOR, DİYOR HUZURLU ANNE. Yazıyı görünce parlak ışıklarla aydınlatılmış mağaza sanki karanlığa gömüldü. Bütün bu olanlar gerçektir. Bu nedenle New York'ta bulunuyor, ucuz iç çamaşırı alıyor ve neredeyse hiç tanımadığım bir erkekle ülkenin bilmediğim yerlerine gitmeye hazırlanıyordum. Bir yarı-melektim. "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi kasadaki kız. Kendimi toparlayıp, elimdeki plastik askıları sıkıca tutarak kasaya yaklaştım. Elimdekileri formika tezgâhın üstüne bıraktım. "Evet lütfen, hepsi bu kadar." Dışarı çıktığımda rüzgârdan saç başı dağılmış Alex arabaya yaslanmış Starbucks kahvesini yudumluyordu. Rengi solmuş kot pantolonu ve deri ceketiyle yalnızca öylece dururken bile bir kendine güven hissi yayıyor, bedeniyle ne kadar barışık olduğu anlaşılıyordu. Oradan geçen benim yaşlarımda bir kız, kafasını çevirip ikinci kez ona baktı ama Alex fark etmemiş gibiydi. İç çamaşırı aldığımı bildiği için bir an utandığımı hissettim. Yanına yaklaştığımda Alex bana baktı. "Nasıl ödedin?" *Parayla*, demek üzereydim. "Nakit," dedim. "Yanında kartın varsa, kullanma." "Bana emir yağdırmaktan vazgeçer misin?" dedim sert bir sesle. "Bütün bu olanlar zaten yeteri kadar zor benim için." Bana göz attı. Kahvesini bitirip plastik bardağı bir çöp tenekesine fırlattı. "Caddenin karşısında bir internet kafe var; bir şeye bakmam gerek. Benimle gelmek ister misin, yoksa arabada mı beklersin?"

Sesi olağanüstü terbiyeliydi. Onu tekmeleyebilirdim.

"Geleceğim," dedim.

Caddenin karşısına geçtik. Kafe sandviç ve meşrubat alınabilecek yerlerden biriydi. Yarım saatlik internet ücretini öderken, "Ne yemek istersin?" diye sordu Alex. "Bu gece bir

kez daha durmak istemiyorum."

Öğlenki elmadan bu yana hiçbir şey yememiştim ve acıkacağımı biliyordum, ama canım hiçbir şey istemiyordu. Alex yine de iki tane aldı ve plastik kutuları içindeki sandviçleri bana uzattı. "Al, çantana koy bunları." Ona dik dik bakarken gözlerimiz yine karşılaştı. Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda bile değildi; bu bana patronluk taslama hakkını ona vermezdi. Derin bir nefes aldı. "*Lütfen*," diye ekledi.

Birkaç dakika sonra bilgisayar ekranlarından birinin karşısında oturmuş, bir arama motorunda uzun bir şeyler yazıyordu. Yanındaki bilgisayar boştu. Plastik sandalyeye oturdum ve onun ekranına bakmaya başladım ve sonra yeşil, geniş bir tepe üstünde beliren beyaz kiliseyi görünce kaskatı kesildim. Melekler Kilisesi'nin sitesiydi.

"Neye bakıyorsun?" dedim.

İmleçle ekranı aşağı kaydırırken yanıt vermedi. "Harika," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Hiç zaman kaybetmemişler."

Ekrana bakakaldım. Boğazımın içinde kum var gibi hissediyordum. Ekranda bana bakan kendi yüzümü gördüm, altında da bir yazı vardı: *Willow Fields, Schenectady, New York'taki Melekler Kilisesi otoparkından, yanında koyu renk saçlı bir gençle birlikte siyah bir Porsche Carrera'yla çıkarken görülmüştür. Onu gördünüz mü? Lütfen daha fazla bilgi için yerel Kilise liderinizi hemen arayın ve SİZİN nasıl yardım edebileceğinizi öğrenin.*

"Aman Tanrım," dedim soluk soluğa. "Ama... fotoğrafımı nasıl buldular?"

Alex başparmağıyla hafifçe ağzına vurdu. "Hani lisede, her kesin resminin olduğu şu kitap var ya."

"Yıllık," dedim. Gülünç mü olmaya çalışıyordu? Ama elbette haklıydı; mutlaka oradan alınmıştı. "Haydi, arabaya dönelim," dedim çevremize bakarak. O an internet *cafede*ki herkesin Melekler Kilisesi sitesine girip fotoğrafımı incelediği hissine kapıldım.

"Henüz gidemeyiz," dedi sandalyesini geri iterek. "Önce

sana güneş gözlüğü almalıyız."

Gecenin karanlığında güneş gözlüğü, diye düşündüm budala gibi seksenli yılların bir şarkısını anımsayarak ve Kmart'a doğru yürümeye başladık. Nina'yla ben bunu sık sık yapardık. Şarkı sözlerini konuşmanın bir parçası gibi ciddi şekilde birbirimize söylerdik, sonra diğeri, "Hey, sanırım böyle bir şarkı vardı," derdi. Nina'yı geçmiş zamanda düşündüğümü fark edince ağzım kurudu. Ortadan kaybolduğumu duyunca kim bilir ne düşünecekti?

"İşte," dedi Alex Kmart'a girdiğimizde, raftan Holywood tarzı büyük siyah bir gözlük seçerek. "Saçlarını da bunun içine sokuş- turabilirsin," diyerek siyah bir şapka seçti. Benimle konuşurken sesi soğuk ve ifadesizdi. "Birkaç yeni giysi de alsan iyi olur; üzerinde ne olduğunun bilgisini büyük olasılıkla vereceklerdir." Haklı olduğunu bilmeme karşın fikrine karşı çıktım. "Yeteri kadar param yok," dedim.

"Ben alırım," dedi kaba bir şekilde. Böyle davranmaya devam ettikçe ondan hiçbir yardım almak istemiyordum. Alex sabırsızlık ifadesiyle iç geçirdi. "Bedenin ne?"

"Kendim hallederim," dedim homurdanarak.

Bir-iki tane kot pantolonla birkaç tişört aldım. Bir sutyene de ihtiyacım vardı ve yanaklarıma ateş basmasına neden olsa da raftan bir tane aldım. Alex'in ona baktığını, sonra hemen sert bir ifadeyle bakışlarını kaçırdığını gördüm. İyi, hiç olmazsa tek utanan kişi ben değildim.

Sonunda Mustang'e döndük. Alex arabayı çalıştırırken çıkan gürültüyü duyunca yüzünü ekşitti. "Umarım bizi New Mexico'ya götürebilir," dedi fısıldayarak.

Yanıt vermeden pencereden dışarı baktım. Çok trafik vardı ve şehirden çıkmamız birkaç saat sürdü. Gece on gibi arkamızda

bıraktığımız, karanlık gökyüzünde parıldayan yıldızlarla dolu New York şehrinin silueti gittikçe küçülmüştü. Son gökdelen gözden kaybolana dek arkaya bakıp izledim. Aptalcaydı. Şehirde hiç yaşamamıştım, yalnızca birkaç kez ziyaret etmiştim. Ama hayat çizgim burada kesilmiş gibi hissediyordum.

Uyuyacağımı hiç düşünmüyordum ama sonunda uyuyakalmışım. Uyandığımda saat sabaha karşı üçtü ve araba durmuştu. Uyuşuk bir şekilde gözlerimi açtım. Bir an nerede olduğumu anımsayamadım, sonra her şey parça parça geri geldi. Oturduğum yerde doğruldum ve yüzüme düşen saçları düzelttim. Bir yolun kenarına park etmiştik; çok karanlıktı.

"Neredeyiz?" dedim.

Alex koltuğunu geri yatırmaya çalışıyordu. "Pennsylvania." Yatarak bacaklarını uzattı.

Arabanın arkasındaki gölgelere baktım. Gözlerim ay ışığına alışınca yolun yanındaki çam ağaçlarını fark edebildim. Bir hiçliğin ortasındaymışız gibi her şey durgundu. Kollarımı ovuşturdum. "Burada durmak güvenli mi?"

Hafifçe omuz silktili. "Anayoldan ayrıldım. Saatlerdir tek bir araba görmedim."

Yüzünü ancak görebiliyordum, gözlerini kapatmıştı. Gümüş rengi ışıktaki dudakları heykel gibi görünüyordu. "Ya melekler?" diye sordum.

"Yalnız sen varsın," dedi.

Bana tokat atmış gibi hissettim. "Hiç komik değil," dedim alçak sesle.

"Komik olmaya çalışmıyordum," dedi kısaca. "Melekleri tarayıp durdum ve her seferinde de seninkiyle karşılaştım."

Yanıt vermeden kendi koltuğumda uzanıp kot ceketimi üstüme örttüm. Benim meleğim. Sanki benim bir parçammış gibi.

Ürperdim ve bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Mustang'in tavanına bakarken küçük lambayı kaplayan plastik hazneyi inceledim.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim birkaç dakika sonra.

"Hımm," dedi homurdanarak.

"Nasıl oluyor da bu şeyleri kimse göremiyor?" Kilisede sen ve benden başka, yalnızca Beth ve diğer iki üye meleği görebiliyordu."

Alex iç çekti. Yanıt vermek için heyecanlandığım hissettim. "Melekler gerçek hallerindeyken yalnızca beslendikleri kişiler tarafından görülebilirler," dedi. "Ben eğitildiğim için onları görebiliyorum. Ve sanırım sen de böyle olduğun için onları görebiliyorsun."

"Gerçekten CIA için çalıştın, öyle değil mi?" dedim çabucak, *böyle olduğun için* sözünü düşünmemeye çalışarak.

"Evet."

"Kaç yaşındasın?" diye sordum onu süzerek. Kollarını gevşek bir şekilde göğsünde birleştirmişti; koyu renk saçları ay ışığında siyah görünüyordu.

Bir sessizlik oldu; yanıt vermekteki isteksizliğini hissedebiliyordum. "On yedi," dedi.

"Demek bu işe çok erken başladın," dedim şaşkınlıkla. "Ya ağabeyin, o da onlar için mi çalışıyor?"

Yanlış soruydu. Anında Alex'in gerilimini hissettim ve benim kaslarım da tepkisel olarak kasıldı. "Biraz uyumama izi verir misin?" dedi soğuk bir ifadeyle.

Ağabeyiyle ilgili bir şey vardı. Ansızın ölmüş olabileceği hissine kapıldım ve yutkunarak bundan söz etmemiş olmayı diledim. Aslında Alex'in yaydığı dostça olmayan titreşimlere bakılırsa söylediğim şey ne olursa olsun, yanlış anlaşılacağından

kuşku duyduğum. New Mexico'ya kadar bütün yolu, o benimle konuşmadan mı gidecektik?

Tereddüt ettim ama bunu söylemeliydim. "Hımm... bana güvenmiyorsun, öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Ben kimseye güvenmem," dedi sonunda.

"Evet ama özellikle bana güvenmiyorsun. Çünkü..." Sözcükler ağzımdan çıkmıyordu; düşünmeye bile dayanamıyordum. "Böyle biriyim."

Çenesinde beliren bir kas dışında Alex hiç hareket etmedi. Yeniden konuşmaya başladığında sesi sertti. "Bak, mecbur olmadıkça seninle konuşmak istemiyorum, tamam mı? Sen bir yarı-meleksin; bir yanın tamamen *onlar* gibi. Birbirimize söyleyecek pek fazla şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

Gözlerinin kapalı olduğuna sevindim çünkü benimkiler birdenbire yaşla dolmuştu. "Peki," dedim her zamankinden daha yalnız hissederek. "Bu durumda, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Ceketimi omuzlarıma çekip sırtımı ona çevirdim. Neden farklı bir şey umduğuma emin değildim; benle ilgilenmediği konusunda yeterince açık davranmıştı. Ama yine de üzül müştüm. Hem de çok. Yattığım yerde pencereden dışarı bakarken gördüğüm çam ağaçlarının gölgelerinin, yatak odamın penceresinden görünen huş ağaçları olmasını dilerken göğsüme bir acı saplandı.

Ve asla, ama asla Beth Hartley'nin zihnini okumamış olmayı diledim.

Alex uyandığında henüz gün ağarmamıştı. Arabanın pencerelerinden gökyüzünün gündüz ve gece arasında bekleyip duran solgun ve berrak bir mavi renkte olduğunu görebiliyordu. Eliyle sertçe yüzünü ovuşturdu ve birkaç dakika hareketsiz yatmaya devam etti.

Yanındaki koltukta Willow hâlâ uyuyordu. Başını çeviren Alex, nefes alıp verirken bedeninin zarif hareketlerini, bir omzuna dağılmış sarı saçlarını ve kot ceketinin altındaki zayıf vücudunun kıvrımlarını seyretti. Başını hafifçe salladı. Willow'u

mutfakta gördüğünde hissettiği çekim ona böyle yakın olmak ve birlikte yolculuk yapmakla kıyaslanacak bir şey değildi. Daha önce birinden bu kadar etkilenip etkilenmediğini anımsamaya çalıştı. Ama böyle bir şey hatırlayamadı. Geçmişte birkaç kız olmuştı, hep yollarda olduğu için kısa ilişkilerdi. Ama şimdi hiçbirinin yüzünü bile anımsayamıyordu. Willow'a dokunmamış olmasına karşın, gelecekte başına ne gelirse gelsin, onun yüzünü asla unutabileceğini düşünmüyordu.

Ve o bir yarı-melekti.

Alex derin bir soluk aldı. Bu ne anlama geliyordu? Bu mümkün olmamalıydı, ama işte buradaydı ve arabada, yanında yatıyordu. Şimdi kıvrılmış uyurken tam olarak insan gibi görünüyordu. Ama değildi. Bilincini ruhsal düzeye çıkartırsa Willow'un üstünde süzülen sakın ve huzurlu melek görüntüsünü yine göreceğini biliyordu. Dün Willow'a saldırıldığında ortaya çıkan aynı melekti... ve en sevdiği insanları öldüren varlıklara benziyordu.

Beklemediği bir anda babasının ölümü aklına geldi. Kuzey California'da bir av sırasında acı içinde ölmüştü. O dönemde iyice çılgına dönmüş durumda olan Martin öncelikle asla ava gitmemiş olmalıydı, ama ısrarcı davranıp tüfeğini alarak kendini öne atmıştı. Henüz diğerleri meleğin orada olduğunu fark etmeden o Martin'i görüp saldırmış ve uzun, zarif parmaklarıyla adamın hayat enerjisini söküp almıştı. Diğerleri boğuşmayı duyup koşarak gelmişlerdi ama artık çok geçti; babası birkaç dakika içinde şiddetli bir kalp krizi geçirip, göğsünü tutarak ve kıvrılarak ölmüştü. Sonra, beş ay geçmeden Jake'in ölümü gerçekleşmişti. Annesinin yıllar önceki ölümü ise her şeyin başlangıcı olmuştu.

Gözünü ayırmadan Willow'a baktı. Melek-insan çocuk fikri Alex için iticiydi, tamamen yanlıştı. Ama onu asıl korkutan, her

şeye karşın Willow'a hissettiği çekimdi. Yalnızca ona bakmak bile onun ne olduğunu unutması ve onunla... konuşmak istemesi için ye terliydi. Ona dokunmak istemesi. Onu tanımak istemesi. Bununla başa çıkamıyordu. O bir *yan-melekti*. Ne halt edip de ona karşı böyle bir çekim hissediyordu? Gece Willow'a söylediği doğrudu; onunla gerektiğinden fazla konuşmak istemiyordu, çünkü kendini bırakırsa, onun yarısının ailesini öldüren yaratıklarla aynı olduğunu tamamen unutabilirdi. Ve kendine bu izni asla veremezdi. Willow'u uzakta tutmak, kendisinin de dün söylediği gibi ona emirler yağdırmak daha kolaydı.

Alex kendine şu an bunların öneminin olmadığını hatırlattı. Önemli olan New Mexico ve Cully'ye ulaşmalarıydı. Anlayabildiği kadarıyla Willow insanlar için bir tehlike yaratmıyordu ama bir nedenle meleklerin ondan çok korktuğunu Alex biliyordu. Tek dileği meleklerin bu konuda haklı olmasıydı. MK'leri bu savaş yıllardır yavaş yavaş kaybediyorlardı ve saldırganlara kitle olarak zarar verecek bir yöntem bulamazlarsa, insanlığın günleri sayılıydı.

Willow hafif bir mırıltıyla yanındaki koltukta hareket etti ve gözleri titreyerek açıldı. Alex bakışlarını diğer yana çevirdi. Gözünün kenarıyla, Willow'un kendisine bakarken ağzının gerildiğini gördü. Doğrulup oturan Willow, dağılmış saçlarını düzeltirken aralarına sessizliğin ağırlığı çöktü. Besbelli Alex'in söylediklerini unutmamıştı. İyi, böylece her şey daha kolay olacaktı. "Üstümü değiştirebileceğim bir yer bulmalıyız," dedi Willow sertçe. Üzerinde hâlâ bir gün önceki parıltılı mor eteği ve beyaz tişörtü vardı. Alex, kot ceketini giyen genç kızın boyunun ışıldayan pürüzsüz derisine ya da uzun sarı saçlarının omuzlarına dökülüş şekline bakmamaya çalıştı.

"Tamam, buluruz," dedi Alex. Koltuğunu doğrulttu ve arabayı çalıştırdı.

Yedinci Bölüm

Sonraki bir buçuk gün boyunca Alex sürekli güneybatıya doğru gitti ve yüz beş kilometrelik kaplumbağa hızıyla bir eyaletten diğerine geçti. İçgüdüğü hızlı gitmesini emrediyordu ama dinlemedi. İstedikleri son şey polis tarafından çevrilmektir. Willow koltuğunda kıvrılmış sessizce oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekip sarılmış, Alex'e bakmadan dışarıyı izliyordu. Kocaman gözlüğünün ardından, Alex'in onun ifadesini fark edememesi rahatlatıcıydı. Sağını arkada toplamış, sıkıca kıvrarak şapkanın altına sıkıştırmıştı. Birkaç kez benzin istasyonlarında durup benzin ya da yiyecek aldılar. Willow görülmemek için çoğu kez arabada kaldı. Fazla bir şey yemiyor, genellikle yalnızca su içiyordu.

Anlaşılan Alex'e verdiği sözü tutuyordu. Ne tür sandviç istediği ya da ne içeceği gibi gerekli durumlar dışında neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Konuşmaları gereken ender durumlarda sesi soğuk, beden dili gergindi. Alex kısmen diğer melekler gibi olduğunu söyleyerek onu ne kadar kışkırttığının farkındaydı. Willow'u kendisinden uzaklaştırmaya yarayacaksa Alex bunu söylediği için üzülemezdi.

Ama istememesine karşın yine de, Alex onun hakkında bazı şeyler fark etmekten kendini alamıyordu. Saçı toplanmışken boynunun kıvrımı ya da pencereden bakmak için başını bir yana eğmesi dikkatini çekiyordu. Yüzünde sık sık hüzünlü bir ifade belirliyordu ve Alex o anlarda geride bıraktığı ailesini düşündüğünü anlıyordu: Alex'in evde algıladığı hasar görmüş enerjinin sahibi olan, melek çarpmasından mahvolmuş annesi ve teyzesi. Willow'un hatırı için Alex ikisinin de iyi olduklarını ümit ediyordu.

Düşünceleri bu noktaya ulaştığında, Alex onun hakkında düşünerek çok fazla zaman geçirdiğini fark etti. Sürekli araba kullandığı ikinci günün öğleden sonrasındaydı ve uçsuz bucaksız Tennessee'den geçiyorlardı. Artık güneydeydiler ve New York'un sonbahar serinliği yerini, kendini hâlâ hissettiren yaz havasına bırakmıştı. Akımın Willow'la meşgul olmaması için radyoyu açtı ve kahvesinden bir yudum aldı. İpodunu dinlemeyi özlediğini düşündü; buradaki kanallarda genellikle folk, gospel ve klasik *rock* çalıyordu. Klasik *rock* kanalını seçtiğinde Willow ona bakmak için kımıldadı.

"Lütfen, sesi kısar mısın?" dedi donuk bir şekilde.

Alex yanıt vermeden düğmeyi biraz çevirdi. Willow yeniden pencere tarafına dönüp Dumanlı Dağlar'ın olağanüstü manzarasını izlemeye koyuldu. Ona göz atan Alex tereddüt etti. Onunla ailesi hakkında konuşmak için bir istek duydu ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Suratını ekşiterek bir yudum kahve daha aldı. Neyse, belki de kötü bir fikirdi.

Tam o sırada Mustang'ten bir gümbürtü sesi geldi ve araba titremeye başladı. Kahvesini aceleyle plastik bardaklığa bırakan Alex eğilerek dikkatle kontrol paneline baktı. Uyarı işaretlerinden hiçbirini yanmıyordu ama sonra hızı arttırdıkça titreşim çoğaldı ve araba bir öne, bir arkaya doğru sarsılmaya başladı.

"Ah bu eski hurda yığını," dedi homurdanarak. Yavaşlamayı ve vites küçültmeyi denedi. Hiçbir şey işe yaramadığı gibi, var olan gürültüye bir de tekleme sesi eklendi. Oturduğu yolcu koltuğunda doğrulan Willow dikkatle sesi dinliyor gibiydi. Araba birdenbire silkinerek öne fırlayınca Willow dirseğini ön panoya çarpıp çığlık attı. Alex sarsılan ve sesler çıkaran arabayı güvenlik şeridine çekti. Bunu yapar yapmaz arka tekerlekler kilitlendi ve araba durdu. Konağı kapattı ve Willow'a baktı. "İyi misin?" dedi kısa bir sessizlikten sonra.

Dirseğini ovuşturarak başını eğdi. "İyiyim."

"Tamam." Alex rahat bir nefes aldı. "Çıkıp baksam iyi olacak." Ama sorunun ne olduğunu anlamasının bir mucize sayılabileceğini biliyordu. Jake ve kendisi on yaşlarında araba kullanmayı öğrenmişlerdi ama her ikisinin de motorlarla arası iyi olmamıştı.

Motor kapağının düğmesine basıp arabadan inen Alex anında nemli Tennessee havasının üstüne çöktüğünü hissetti. Kaputu gıcırdatarak açıp çubuğunu yerine yerleştirdi ve Mustang'in iç kısmını incelemeye başladı. Bu gördüklerinin bir müzede olması gerektiğini düşündü. Başka yapacak bir şey bulamadığı için yağ gösterge çubuğunu tişörtünün kenarıyla sildi ve yağı kontrol etti. Büyük sürpriz; normaldi. Aynı şekilde su da normaldi. Harika, peki şimdi ne olacaktı? Ellerini arka ceplerine sokan Alex otobana bakıp bir sonraki şehrin ne kadar uzakta olduğunu anımsamaya çalıştı.

Ansızın arabanın kapısı açıldı ve Willow dışarı çıktı. Ön tarafta gelip güneş gözlüğünü çıkardı ve Alex'e verdi. "Al şunu," dedi. Sürücü tarafına geçerek elleri ve ayakları üzerinde eğilip dikkatle arabanın altına baktı. "Bir el fenerine ihtiyacım var," dedi boğuk

bir sesle. "Bagajda olup olmadığını kontrol eder misin?"

Alex gözlerini kırptırdı. Willow'un ne yaptığını bilip bilmediğini sorguladı kendi kendine ama yanıt oldukça netti. Bagaja bakıp geri geldi. "Hayır, yok."

Willow yarısı arabanın altına gömülü bedeniyle bir an sessiz kaldı. Sonunda ayağa kalktı. "Sanırım transmisyon çubuğunun bir yeri gevşemiş. Ön taraftan sarktığını görebiliyorum. Eğer öyleyse, önemli bir şey değil. Alet kutum yanımda olsaydı ve cıvata dişleri hâlâ yerindeyse ben yapabilirdim. Sorun bu değilse, vites kutusunda bir bozukluk var demektir ki bu çok kötü olur. Her şeyin yerinden çıkarılıp sökülmesi anlamına gelir."

"Hımm... sen arabalar hakkında bilgilisin," dedi Alex. Ve sonra da kendini aptal gibi hissetti. Gün gibi ortada olanı söylemeye ne gerek vardı?

Ellerini kot pantolonuna sürerek temizleyen Willow soğuk bir ifadeyle ona baktı. "Evet, artık sen düşün. Alışılmadık, yarı-melek işi olmayan şeyler de yapıyorum."

Tamam, buna verecek yanıtı yoktu. Derin bir soluk alarak yola bakmaya devam etti. "Bence en yakın şehre gitmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıyız. Sonra arabayı aldırırız."

"Tamam," dedi Willow. Gözlüğünü Alex'ten geri aldı ve takınca yüzü yok oldu.

Alex çantasını bagaja koydu. Willow'un tek kelime söylemeden uzattığı kot ceketini de içine atıp bagajı kapattı ve kilitledi. Genç kıza baktı. "Bak, ben..." Ne söyleyeceğini bilemediği için sustu. Suratını asarak döndü ve yolun yanma giderek başparmağını kaldırdı

Bir kamyon şoförü onları on altı kilometre uzaktaki Dalton City'ye götürmek üzere aracına aldı. Şoför mahallinde, üçü sıkışarak oturdular. Alex ortadaydı ve adamla futbol hakkında sohbet ederken aklı, kollarını ve bacaklarını hissettiği, ona çok

yakm oturan Willow'a takılıyordu. İkisi de kısa kollu tişörtler giymişlerdi ve kızın kolunun sıcaklığım ve terinin parıltısını hissedebiliyordu. *O bir yarı-melek*, dedi kendi kendine acımasızca hatırlatarak. *Varlığının yansı aileni öldüren yaratıklarla aynı.*

Onu yanında, tamamen insan gibi hissettiği için konuşmayı sürdürmekte zorlanıyordu.

Sonunda kamyon durdu. Şehrin bir dış mahallesinde parıldayan bir benzin istasyonunun geniş beton avlusundaydılar. "Buradaki tamirhaneye arabayı çektirebilirsiniz," dedi kamyon şoförü güneyli konuşmasıyla ve parmağıyla işaret ederek. "Bir şeyler yemek isterseniz Rose'un Lokantası *fena* değildir." Hafifçe smтті.

"Yardımanın için teşekkür ederiz," dedi Alex elini sallayarak.

"Evet teşekkürler," dedi Willow onaylayarak ve kamyonundan indiler. Uzaklaşan adama içten bir şekilde el sallarken gözü Alex'e takıldı ve gülümsemesi dondu.

Tamirhaneye gittiler ve Alex Mustang'in çekilmesi sorununu halletti. Ama tamirci arabaya ancak birkaç saat sonra bakabileceğini söyledi. Harika. Avluda duran Alex ve Willow birbirlerine baktılar. Benzin istasyonunun üzerinde büyük bir Amerikan bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Melekler Kilisesi'nin de ilan panosu vardı; üstünde bir meleğin süzüldüğü ve tanıdık beyaz kiliseyi kanatlarıyla koruduğu resim bulunuyordu.

Alex önce reklam tabelasına, sonra da Rose'un Lokantası'na baktı. Burada beklerken başka yapacak bir şey yok gibiydi, ama risk alabilirler miydi? Gözlüğü neredeyse tüm yüzünü gizleyen Willow da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Sabit bir şekilde restorana bakıyordu. "İçerde onlardan biri var mı, merak ediyorum," dedi alçak sesle.

Alex suratını ekşitti. Tennessee dindar güney bölgenin

içindeydi ve buradaki Melekler Kilisesi büyüktü. "Risk almamak daha iyi olacak," dedi.

Willow yanıt vermedi. Orada durmuş, düşünceli ve sessiz bir şekilde restorana bakıyordu. "Sorun yok," dedi birdenbire. "İçimde garip bir his var da."

Alex tereddüt etti. Tabancası pantolonunun bel kısmında saklıydı ama bunu, Melekler Kilisesi üyesi bile olsa bir insana karşı kullanma olasılığı onu tiksindiriyordu. "Emin misin?" Hâlâ restorana bakmaya devam eden Willow yavaşça başını eğerken güneş ışığı kara gözlüklerine yansdı. "Evet evet, eminim." Sert bir ifadeyle Alex'e baktı. "Üzgünüm, bir başka yarı- melek acayıplığı daha."

Bu konuya girmek istemeyen Alex omuz silkti. "Peki, deneyelim bakalım." Avluyu geçip restorana girdiklerinde onları klimanın serinliği karşıladı. Alex bir bölmeye geçti, Willow da karşısına oturdu. Koyu renk elbiseleri içinde servis yapan kızlar koşuşturuyor, kahve fincanlarını dolduruyor ve kolesterol yüklü yiyeceklerle dolu tepsileri masalara taşıyorlardı. Tuzluk ve biberlik arasında duran plastik mönülerden birini çeken Alex'in midesi listeyi inceleyince guruldamaya başladı. İki gündür benzin istasyonlarının dükkânlarından aldıkları sandviçleri yemişlerdi.

"Kızarmış da ne demek oluyor?" dedi mönüsüne bakan Willow kendi kendine söylenerek. "Peki ya tahıllar?"

"Kızarmış, bir çeşit kızartma yemeğidir," dedi Alex burger çeşitlerini okurken. "Tahıllar ise kahvaltıda yenir, yulaf ezmesi gibidir."

Gözlüğün arkasında gizemli görünen yüzünü çevirip Alex'e baktı. "Çok seyahat etmiş olmalısın," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

Hiçbir şey söylememiş olmayı dileyen Alex omzunu kaldırdı.

Yeniden sessizliğe gömölüp m n lerini okumaya devam ettiler. Kızıl saçlı bir kadın garson yanlarına yaklaştı ve masaya iki bardak buzlu su bıraktı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"  nl  günün cebinden küçük not defterini çıkardı.

"Evet, ben domuz pastırmalı ve peynirli burgerle, kızarmış patates alacağım," dedi Alex. "Ve kahve." M n y  yerine geri bıraktı.

"Domuz pastırmalı ve peynirli burgerle kızarmış patates," diye yineleyerek not etti garson. "Ya sen tatlım?"

Willow yanıtlamaya hazırlanırken ansızın durdu ve garsona bakmaya başladı. "Hımm... ben..." Karşıdan ona bakan Alex birdenbire nasıl gerildi ini, m n y  tutan parmaklarının nasıl beyazlaştı ını fark etti.

Garson şaşırarak ona baktı. "Hazır değil misin, canım?"

"Hımm... hazırım." Willow yutkundu ve m n ye baktı. "K l p Sandviç alacağım. Yanında da salata."

Kadın garson defterine hızlı hızlı siparişi not etti. "Kahve?" diye sordu.

"Hayır, hımm... yalnızca su."

Willow duda ını ısırdı ve tezgâha doğru yürümeye başlayan kadının arkasından baktı. G zl   n n ardından onun profilini gören Alex yüzündeki karmaşık ifadeyi fark edince afalladı.

"Ne oldu?" dedi.

Alex'e, sonra da restoranın içine bakarken hafifçe irkildi. Sonunda yeniden garsona dönüp baktı. Derin bir nefes alarak kararını verdi ve oturduğu yerden kalktı. "Birazdan dönerim," dedi fısıldayarak.

"Sorun nedir?" dedi Alex.

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Hiçbir şey. Yalnızca... şu garsonla bir dakika konuşmam gerek."

Kafası karışan Alex, kot pantolonu ve tişörtü içinde zayıf ve

narin görünen Willow'u gözleriyle izledi. Az sonra tezgâhın üstüne eğilip kadınla konuştuğunu gördü. Konuşurken gözlüğünü çıkardı; garsonun gözleri büyümüştü.

Neler oluyordu? Orada oturup izlemeye dayanamayan Alex kalktı ve tezgâhın yanına gidip yapay deri tabureye yaslandı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda," dedi kadın mırıldanarak. Gözleri Willow'da kilitlenmişti. "Devam et. Lütfen."

Willow'un kulaklarının ucu kızarmıştı. Kısa bir an için gözleri karşılaştı; gelmesinin onu rahatsız ettiğini fark etti. Sonra omuzlarını doğrulttu ve kararlı bir şekilde garson kadına döndü. "Bak, beni tanımadığını biliyorum ve bu davranışımı küstahlık olarak algılayabilirsin, ama ben medyumum. Elini tutmama izin verirsen, bir şeyler görebilirim."

Kadın tereddüt etti. Yaka kartında *Georgia* yazılıydı. Konuşmaları dinleyen sarıya boyanmış saçlı, zenci bir kadın garson dirseğiyle Georgia'yı dürttü. "Kabul et tatlım," dedi ilgilenererek. "Belki de ihtiyacın olan şey budur."

"Lütfen," dedi Willow. "Gerçekten yardım etmek istiyorum." Georgia büyülenmiş gibi elini uzattı ve Willow kadının elini tuttu. Bir süre konuşmadan gözlerini dikip tezgâha baktı. "Eşin akciğer kanserinden martta öldü," dedi sakın bir sesle. "Yıllarca ona baktığını görüyorum. Çok fazla hastanede kalmaması için evdeki yedek yatak odasını, ona uygun şekilde düzenledin." Başını kaldırdı. "Onu her şeyden çok seviyordun, öyle değil mi?" Beti benzi atan Georgia hayretler içindeydi. "Aman Tanrım..." "Doğru!" dedi yandan dinleyen diğer garson gözlerini açarak. "Adı Dan'di ve o..."

"Hayır, bana bir şey söyleme," dedi Willow kadının sözünü keserek. "Bana bir şey söylersen, Georgia bundan sonra anlattıklarına inanmayabilir." Gözlerini kapatıp yeniden sessiz

kaldı.

Konuşmaya devam eden Willow'dan gözlerini ayıramayan Alex tezgâha yaslandı. "Banyonda, küçük bir raf üzerinde bulunan haplar görüyorum," dedi yavaşça. "Diazepam. Doktor ilaçları stres için verdi ve sen onları aylardır biriktiriyorsun. İnternette bir araştırmadan sonra ne yapacağına karar verdin."

Georgia'nın üzgün yüzünden gözyaşları akmaya başladı. Arkadaşı kolunu sıvazlarken hıçkırığa boğuldu.

Willow gözlerini açtı. "Yapmamalısın," dedi yalvararak ve kadına doğru eğildi. "Doğru olan bu değil."

"Ben... ben yalnızca, yeniden Dan'le birlikte olmak istiyorum," dedi nefes nefese. Arkadaşı ona bir kâğıt peçete uzattı ve Georgia rimelini bulaştırarak gözlerini sildi. "Onu... onu öyle özledim ki."

Georgia'nın elini tutan Willow'un da gözlerindeki ifade sevecenlikle yumuşamış, tüm benliği ile, gayretle kadına odaklanmıştı. Düşünceleri karmakarışık olan Alex ayakta hareketsiz durmuş Willow'u izliyordu. Neden böyle afalladığını anlamıyordu, ne de olsa bütün melekler belirli bir derecede medyumdular ve bu özellik Willow'un yarı-melek olduğunun bir başka işaretiydi.

Ama bir şekilde çok farklı gibi hissediyordu.

"Ne kadar zor olduğunu biliyorum," diye devam etti Willow, Georgia'nın elini sıkarak. "Ama henüz senin zamanın gelmedi. Senin için başka bir gelecek görüyorum. Birkaç ay içinde sigortadan parayı alacak ve doğduğun yere, Atlanta'ya dönüp kendi restoranını açacaksın. Bu hep istediğin bir şeydi ama bu parayla yapma konusunda kendini suçlu hissediyorsun. Hissetmemeksin. Dan bunu almanı isterdi. Bu para, onun sana bir armağanı."

"Ah, tatlım!" dedi zenci garson mırıldanarak ve kolunu

Georgia'nın omuzlarına doladı. "Bunu yaptığında, bana da iş verir misin?" dedi şakalaşarak.

Gözyaşları arasında gülen Georgia kadının elini okşadı. "Hiç kuşkun olmasın Dora," dedi.

"Her neyse, şimdilik gördüğüm bu kadar," dedi Willow. "Umarım işe yaramıştır." Kadının elini bırakmaya yeltendi.

"Bekle!" diye seslendi Georgia ve parmaklarıyla Willow'un elini kavradı. "Dan'i... Dan'i görebiliyor musun? Bana bir mesajı var mı?"

Kadının yüzünde öyle saf bir umut belirmişti ki Alex göğsünde bir acı hissetti. Jake'le ilgili anılar aklına gelince gözlerini başka yöne çevirdi.

"Korkarım, bunu yapamam," dedi Willow kibar bir sesle. "Ama o senin yakınında, buna eminim. Ve başarabilirsen, senin yeniden mutlu olmanı isterdi."

Peçeteyi gözlerine hafifçe bastırarak kurulayan Georgia başını salladı. "Belki bundan sonra olabilirim," dedi düşünceli bir şekilde. "Ne kadar büyük bir yük olduğunu bilemezsin..." Sonra kendine geldi ve afallamış bir şekilde Willow'a baktı. "Ama hayır, sanırım *sen biliyorsun*, öyle değil mi?"

Willow onaylayarak gülümsedi. Alex onun yüzünün büyüleyici güzelliğiyle, yaşından daha büyük görünen yeşil gözleri arasındaki zıtlığa şiddetle çarpılmıştı. Ansızın, Willow'un hayatı boyunca görmek istemediği çok şey gördüğünü anladı. Tıpkı kendisi gibi... çünkü Willow'un geçmişi gördüğünde yüzünde beliren ifade, her aynaya göz attığında kendi yüzünde gördüğü ifadeydi.

Tezgâhın arkasından çıkıp ön tarafa gelen Georgia iki eliyle Willow'un eline sarıldı. "Sana nasıl teşekkür edebilirim, bilmiyorum," dedi coşkuyla. Birdenbire birbirlerine sarıldılar.

"Kolay," dedi Willow gülümseyerek ve geri çekildi. "Eve döndüğünde o ilaçları çöpe at."

"Atacak," dedi Dora, araya girerek. "Bu konuda seni temin ederim!"

"Teşekkürler tatlım," dedi Georgia bir kez daha, Willow'un yüzüne dokunarak. "Gerçekten, bana hayatımı geri verdin."

Willow'un yanakları kızardı. "Yardım edebildiğime sevindim," dedi ansızın utanarak.

Masalarına döndüklerinde Willow yine gözlüğünü taktı. Yerlerine oturduklarında söyleyecek söz bulamadılar ve Alex ona bakakaldı. Şapkasından çıkan bir tutam sarı saç itişti Willow yan gözle ona baktı. "Daha fazla acayıpliğe tanık olduğun için özür dilerim," diye söylendi.

"Hayır, bu çok..." nasıl açıklayacağını bilemeyen Alex başını salladı. Kolunu masanın üstüne dayadı ve dikkatle Willow'a baktı. "Nasıl anladın?" dedi.

Samimi olup olmadığına emin olmak isteyen Willow uzunca bir süre ona baktı. Sonunda omuz silktilti. "Masamıza geldiğinde hissettim," dedi. "Büyük bir üzüntü içinde kıvranıyordu. Kendini öldürmeyi düşündüğünü hissettim."

Dora masalarına gelip Alex'in önüne kahvesini bıraktı. "Kesinlikle harika bir kız arkadaşın var tatlım," dedi Willow'un omzunu sıkarak. "Kız arkadaş" sözünü duyan Willow'un gülümsemesi zorakiydi. Alex onun kadını düzeltmek istediğini fakat sonra karar değiştirdiğini fark etti.

Kadın uzaklaşırken, Alex kahvesine süt koydu. "Sanırım... arabanın bozulması işe yaradı," dedi sonunda.

Bardağındaki suyu içen Willow sertçe ona baktı ve kahve-rengi plastik bardağı yerine bıraktı. Alex bir an için onun gülümseyeceğini düşündü ama Willow gülmedi.

"Evet," dedi. "Sanırım öyle oldu."

Tamirhaneye döndüklerinde, bir bez parçasıyla ellerini silen

tamirci onları bekliyordu. "Haklıymışsınız, sorun transmisyon çubuğuymuş," dedi neşeli bir şekilde. "Gevşeyince cıvata dişlerinin üçü kaybolmuş ve ne yazık ki elimdeki stokta da uygun olanlar yok."

Saat neredeyse altıydı. Alex iç çekti. "Demek... bugün yapılamayacak."

Adam başını salladı. "Korkarım, hayır. Yarın sabah birkaç telefon görüşmesi yapacağım, belki başka bir tamirhanede bulabilirim. Aksi takdirde sipariş vermek zorunda kalacağım ki bu da iki, üç günde elimize ulaşması anlamına gelir."

İki ya da üç gün. Harika. Alex bir an başka bir ikinci el araba almayı düşündü. Ama yapamazdı, çünkü her zaman yanında sakladığı acil durum parasından elinde yalnızca iki bin beş yüz kalmıştı. Baskın'dan sonra CIAnm ödediği yüksek maaşlara karşın, Alex onlara asla tam olarak güvenemediğinden biraz para biriktirmesi gerektiğini düşünmüştü. Derin bir nefes alarak Willow'a baktı. "Hay aksi, çaresiz burada kaldık; yani yalnızca geçiyorduk buradan..."

Yolun az ilerisinde bir motel var," dedi tamirci. "Üzgünüm, zor olduğunu biliyorum. Yann sabah on gibi konuşalım, o saate kadar sipariş vermem gerekip gerekmediğini size söyleyebilirim." Alex onaylayarak başını salladı. "Peki, tamam." Willow'a baktı. "Sence uygun mu?"

Gözlüğünün arkasından bile onun kaskatı kesildiğini görebiliyordu. Sonunda bir omzunu kaldırdı. "Sanırım olmak zorunda." Mustang'in bagajından çantasını alan Alex onu omzuna astı ve Willow'la tamircinin söylediği yöne doğru yürümeye başladılar. Artık güneş batmıştı, kırmızı ve mor dalgalanmalar batıya doğru hareket ederken tatlı esinti ağır havayı hafifletiyordu. Birkaç dakika boyunca geçen arabaların ve adımlarının sesi dışında sessizlik devam etti.

Sonunda Alex konuştu. "Transmisyon çubuğu iyi tahmindir," dedi.

"Apaçık ortadaydı," dedi Willow soğuk bir sesle. Yürürken dirseklerini tutmuş yere bakıyordu. Alex sustu. Medyum değildi ama Willow'un kendisiyle konuşmak istemediğini anlayabiliyordu. Konuşmadan, yorgun argın yürümeye devam ettiler.

Sonunda İyidinlen Motel'in işaretini ve tamdık mavi, beyaz amblemini gören Alex rahat bir nefes aldı. Yaklaştıklarında kaygıyla otoparktaki arabaları fark etti. Kullanılmış araba deposu gibiydi. "Hımm... bu yerle ilgili herhangi bir şey hissediyor musun?" diye sordu.

L şeklindeki iki katlı binaya bakan Willow'nun adımları yavaşladı. "Hayır," dedi kısa bir aradan sonra. "Sanırım sorun yok." Hâlâ dolu otoparka bakan Alex tereddüt etti. Willow her şeyin yolunda olduğunu düşünse de, burada birkaç gün kalabilirlerdi ve kendilerini korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerekirdi. "Dinle, aynı odada kalsak iyi olur," dedi. "İki yataklı bir oda demek istiyorum..."

Dehşete kapılan Willow olduğu yerde durdu ve ağzı açık Alex'e baktı. "Ne dedin?"

Alex onun tepkisiyle yanaklarına ateş bastığını hissetti, bu da onu kızdırdı. Önerdiği şeyin en mantıklı çözüm olduğunu düşünüyordu. "Bu şekilde daha az dikkat çekeriz," dedi. "Ayrıca gözüm üstünde olacağından birlikte kalmamız daha güvenli olur." "Gözünün üstümde olmasını *istemiyorum*," dedi sertçe. Büyük, öfkeli adımlarla Alex'in önüne geçti; sırtı dümdüzdü.

Alex kolayca ona yetişti. "Burada, Boondocksville'de tam olarak ne işimiz olduğunu düşünüyorsun?" dedi soğuk bir sesle dikkatini çekmeye çalışarak. "İnsanlar seni öldürmeye çalışıyorlar, anımsıyor musun?"

Willow dişlerini sıkı ve sessiz bir kızgınlık yaşadı. "Tamam,"

dedi sonunda. *Resepsiyon* işaretli cam kapiya yaklaşırlarken, Alex ona kendisinin de bunu istemediğini söylemeye başladı ama sonra çok fazla karşı çıkıyor gibi algılanacağını düşünerek sustu.

Belki de gerçekten çok fazla karşı çıkıyordu.

Resepsiyondaki memur Alex'e bir kayıt formu uzattı. Alex formu imzalayıp sahte bir Ohio sürücü ehliyeti olan kimliğini gösterdi ve ödemeyi nakit olarak yaptı. Zemin katında olan odalarına doğru yürürken ikisi de konuşmadılar. 112 numaralı odanın önüne gelince Alex anahtarla kapıyı açtı ve el yordamıyla ışığı yakmaya çalıştı. Kaldığı yüzlerce motel odasına benzer bir görüntü ortaya çıktı: iki tane geniş çift kişilik yatak, yuvarlak bir masa ve boyanmış beton duvara asılı bir televizyon.

Çantasını masanın üstüne bırakırken, Willow arkasından odaya girdi ve kapıyı kapattı. Alex'e bakmadan gözlüğünü ve şapkasını çıkarıp saçlarını iki yana salladı. "Duş alsam iyi olur."

Alex onaylayarak başım salladı. "Evet, tabii. Ben de senden sonra alırım." Kendisinden nefret ettiği için Willow'u suçlayamayacağını biliyordu ve bu durum onun da işine geliyordu. Peki, o halde neden zamanda birkaç gece öncesine gidip, onunla konuşmak istemediği sözünü geri almak istiyordu?

El çantasını karıştıran Willow, içinden bir saç fırçası çıkarıp banyoya doğru yürüdü. Aniden irkilerek durdu. "Şampuanım yok," dedi. "Sende varsa biraz kullanabilir miyim, lütfen?"

Çantasını açan Alex şampuanı çıkardı ve Willow'a uzattı.

"Teşekkürler." Willow banyoya girip gözden kayboldu ve kapıyı kapattı. Az sonra Alex, suyun taşlara çarparken çıkardığı sesi duydu.

Eliyle yüzünü ovuşturan Alex derin bir nefes aldı.

Televizyonu açmak için uzaktan kumandayı eline alırken Willow'un ortada açık şekilde duran çantası gözüne ilişti. En üstte cüzdanı duruyordu; mordu ve üstüne dikilmiş bir çiçek

vardı. Tereddüt ederek banyoya göz attı. Sonunda, kendini bir hırsız gibi hissederek cüzdanı çekip aldı. Hafifçe Willow'un parfümü gibi kokuyordu. Açınca, on altı yaşındaki Willow Fields adına New York eyaletinin düzenlediği sürücü ehliyetini gördü. Neredeyse on yedi yaşındaydı; 24 Ekim olan doğum gününe yalnızca bir ay kalmıştı. Hayretle tarihe baktı. 23 Ekim olan kendi doğum gününden bir gün sonraydı. Willow'dan tam bir yıl ve bir gün büyüktü. Rastlantı onu hafifçe heyecanlandırdı ve içinde bir şeylerin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Willow fotoğrafı başını bir tarafa dikmişti ve ağzı zoraki bir gülümsemeyle büzülmüştü. New York Motorlu Taşıtlar Departmanının beceriksiz çekiminde bile yeşil gözleri ışıldıyordu.

Ehliyeti cüzdana geri koyup, fotoğrafların bulunduğu plastik kılıfları gözden geçirdi. Bir tanesi Willow ve Nina'nın kollarını birbirine dolamış, baş başa vermiş bir resmiydi. Komik şapkalar giymiş, kameraya saldıracak gibi bakmışlardı. Ayrıca, Willow olduğunu düşündüğü beş-altı yaşlarında bir kız çocuğunun sarışın bir kadının elini tutarken resmi vardı. Annesi miydi?

Alex uzunca bir süre dikkatle fotoğrafa baktı. Willow resmi çekene saygılı bir gülümsemeyle bakıyor olsa da, gözlerindeki ifade endişeliydi. Koruyucu bir beden diliyle kadının hafifçe önünde duruyordu. Ve kızı gibi sarı saçları olan Willow'un annesi, tabii gerçekten oysa, boşluğa bakıyordu. Dudaklarındaki hülyalı gülümseme, ciddi bir melek çarpmasının sonucu gibi görünüyordu.

Alex yavaşça cüzdanı kapattı ve yerine bıraktı. Televizyonu açtı. Yataklardan birinin üstüne sırtüstü yatıp kollarını başının altında birleştirdi. Ekranı bakarken gözünün önüne hâlâ Willow'un küçük bir kızken çekilmiş fotoğrafı geliyordu. Annesine olan sevgisi ortadaydı; demek bu yüzden ondan ayrılmak istememişti.

Ama Willow Őimdi nefret ettiĐi bir erkekle baŐ baŐa, evinden neredeyse bin altı yűz kilometre uzaktaydı ve annesini asla bir kez daha gűrmeyebilirdi.

Sekizinci Bűlűm

DuŐa girdiĐimde sanki bedenime çarpan sıcak iĐneler son iki gűnűn kirini temizliyordu. Őampuanın Alex gibi kokmasına hayıflanarak saçlarımı kűpűrttűm. Sonra da onun nasıl koktuĐunu

fark ettiğim için kendime kızdım. Son iki günün böylesine zor geçmesi yetmiyormuş gibi, bir de Alex'in bana karşı soğuk ve sert tavırlarına dayanmam gerekiyordu. Bütün bu olanlara canımın ondan daha çok sıkılabileceği, hiç aklına gelmiyor gibiydi.

Sıcak su iyi gelmişti. Duşun altında uzun bir süre kalıp tadını çıkardım ve suyun kafamı düşüncelerden arındırmasına fırsat tanıdım. Sonunda dışarı çıkıp kurulandım ve saçımı bir havluya sarıp aynadaki buharı elimle temizledim.

O anda gece yatarken giyebilecek bir şeyim, hatta diş fırçam ve diş macunum olmadığını fark ettim. Hayal kırıklığıyla ağlamak üzereydim. Şimdi Alex'ten yardım istemem gerekecekti. Bir an üstümde havluyla yatmayı düşündüm, ama sonra pek uygun olmayacağını anlayıp iç çektim.

"Alex?" diye seslendim metal kapıdan.

Bir sessizlik oldu. "Efendim?"

Kapıyı aralayarak dışarı baktım. "Yatarken giyecek bir şeyim yok. Ödünç alabileceğim bir şeyin var mı? Diş macunu da alabilir miyim?"

Bana göz attı, sonra başını çevirdi. "Tabii, bekle biraz." Ayağa kalkıp çantasını altüst etti ve içinden birkaç şey çıkardı. Banyo kapısına yaklaştı ve elindekileri bana uzatırken bir an gözlerimiz karşılaştı.

"Teşekkürler." Yeniden içeri girip kapıyı kapattım.

Siyah bir eşofman altıyla rengi solmuş, uzun kollu, kırmızı, pamuklu bir tişört vermişti. Yumuşak ve çok yıkanmaktan dolayı yıpranmıştı. Onları bir yana koyup dişlerimi küçük bir bez parçasıyla fırçaladım, sonra saçımı havluyla kuruttum. Sonunda verdiklerini giydiğimde, içlerinde yüzüyordum. Tişörtün kolları ellerimi kapatıp sarkıyordu. Sağ kolu kıvırıyordum ki... bazı duygulara kapıldım.

Psikometri denilen şeyde, bir medyum eşyalardan bir şeyler

anlayabilir. Yani sevgili Grace Teyze'nin kol saatini elinde tutup onun hakkında her şeyi anlatabilir. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordum, belki de eşyalar artık enerjiyi falan saklıyorlardı. Her neyse, ben bu konuda asla başarılı olamamıştım; denemelerimde elde ettiğim en olumlu sonuç uzak bir heyecan kıpırtısıydı.

Ama şimdi Alex'in giysileri üzerimdeyken, daha özel bir şey hissediyordum.

Kırmızı tişörtün kolunu kıvrırken aynada kendime baktım. Beni rahatlatıyordu. Yalnızca sıcak tuttuğu ve eski bir tişörtün yumuşaklığına sahip olduğu için değil. Alex'in bunu son giydiğinde enerjisi... Gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım.

Eve dönmüş gibi hissettim.

Gözlerim açıldı. *Kaybediyorsun*, diye düşündüm. *Senden nefret ediyor.*

Bu benim beynimdi. Elim umursamıyordu; hâlâ tişörtün koluna dokunuyor, parmaklarını yukarı, aşağı hafifçe hareket ediyordu. Orada hissettiğim enerji öyle güvenli, öyle tanıdıktı ki.

Tişörtün kolu yanıyormuş gibi elimi çektim ve duygular yok oldu. Yeniden kendime gelerek tişörtün iki kolunu da dirseğime kadar setçe kıvırdım. Hissettiğim şey çılgıncaydı. Alex'ten *hoşlanmıyordum* bile. Ama yine de banyonun kapısını açıp odaya girdiğimde gözümün doğruca ona kaymasına engel olamadım. Yatakta uzanmış, kollarım başının altında birleştirmiş halde televizyona bakıyordu ve çok düşünceli görünüyordu.

Girdiğimde bana baktı ve gülümsemekten kendini alamadı. "Biraz... biraz büyük durmuş üstünde," dedi.

"Evet." Telaşlanarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Boş yatağa oturup saçımı taramaya başladım.

"Senin işin bittiyse, ben de duş alsam iyi olacak." Çantasın-

dan bir şeyler alıp banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Duşun sesini duyunca içerde hissettiğim duyguları unutmayı denedim. Tabii ayrıca, hafif bir gülümsemenin bile Alex'in yüzünü ne kadar yumuşattığını...

Yerel haberler başlayınca benim ortadan kaybolmamla ilgili bir haber olup olmadığını merak ederek doğruldum. Ama tabii ki bir şey yoktu; olay yerine neredeyse bin altı yüz kilometre uzaklıktaydık. Derin bir nefes alıp evimi düşündüm. Annem ve Jo Teyze iyi miydiler?

Son iki gün boyunca orada neler olup bittiğini hissetmek için, evi hayal ederek birkaç kez onlarla ruhsal bağlantı kurmaya çalışmıştım. Tüm hissettiğim endişe ve hafif bir kızgınlıktı. Ansızın ortadan kaybolduğumda ve annemle baş başa kaldığında, bu tam da Jo Teyze'den bekleyebileceğim tepkiydi. Tüm benliğimle, hissettiklerimin onların iyi olduğu ve kimsenin beni aramak için oraya gitmediği anlamına geldiğini diledim. Tele

vizyona boş gözlerle baktım. Büyük olasılıkla Nina'dan Melekler Kilisesi'ne gittiğimi öğrenen Jo Teyze, şu ana kadar polisi aramış olmalıydı. Peki, sonra ne olmuştu? Arabamı bulmuşlar mıydı? Polisin yarısının melekler Kilisesi'ne bağlı olduğunu söyleyen Alex'in sözlerini anımsayınca, arabamı *bul/salar* bile bilgi vermeyebileceklerini düşündüm. Yoksa beni başka nedenlerden dolayı mı arıyorlardı?

Tam düşüncelerime paralel olarak bir reklam başladı ve ekranda inci beyazı bir kilise görüntüsü belirdi. "*Çaresiz mi hissediyorsunuz?*" dedi arka plandaki ses. Ah hayır, olamaz. Yatağımdan fırlayıp Alex'in yatağı üstünde duran kumandayı kaptım ve kanalı değiştirdim. Başka bir yerel haber programıydı ve Knoxville'deki hastanelerin yetersiz yatak sayısından bahsediyordu. Uzaktan kumandayı Alex'in yatağına geri atarak, çarşafın altındaki yastıkları çektim ve yaslanarak seyretmeye başladım.

"*Hastane personeli çabılıyor,*" dedi modern saçlı bir kadın. Bir hastane koridorunda duruyordu ve arkasında, duvarların kenarına dizilmiş yataklarda hastalar yatıyordu. Bir çalışan geçerken yataklardan birine çarptı ve arka planda inleyen birinin sesi duyuldu. "*Bir zamanlar Knoxville için yeterli olan hastane sayısı, kanser başta olmak üzere, daha az bilinen hastalıkların ani artışıyla son aylarda üzüntü verecek şekilde yetersiz kaldı.*"

Göğsümdeki yastığa sarılarak izlerken aklıma gelen şeyle irkildim. Kalabalık bir hastane koridorundaki haber muhabiri için bile alışılmış bir durum olmuştu. Sonra anımsadım. Birkaç ay önce Syracuse'daki hastane yatak sayısının yetersizliğiyle ilgi benzer bir haber programı izlemiştim. Knoxville, Tennessee'de ki yatak sayısı ve Syracuse, New York'taki yatak sayısı. İki şehir birbirine bin altı yüz kilometre uzaklıktaydı.

Kamera duvar kenarındaki yataklardan birinde yatan genç

bir kıza yaklaştı. Gülümsemeye çalışıyordu ama ne kadar bitkin

olduğu belliydi. Beth'e yaptığım okumayı anımsayınca beynim karıncalandı. Melekler Kilisesi'ne katıldıktan bir süre sonra tam böyle görünüyordu. Yine Alex'in, melek dokunuşunun insanları incinmiş ve hastalıklı yaptığını söylediğini anımsadım. Ve birdenbire haberlerdeki bu hikâyelerin bir rastlantı olmadığını fark ettim. Hastane yatak sayısında yetersizlik yoktu, meleklerden dolayı hastalanan insan sayısında artış vardı. Evet, bu bir gerçektir. Yalnızca annem ve Beth'in başına gelmemiştir, tüm ülkede birçok kişi etkilenmiştir. Hastane haberi bitip bir başkası başladı. Sersemlemiş bir şekilde oturdum ve olayın büyüklüğünü kavramaya çalıştım.

Banyo kapısı açıldığında yerimden zıpladım. Odaya giren Alex'in üstünde lacivert bir eşofman altı vardı ve koyu renk saçları havluyla kurutulmuştu. Giysilerini şifonyerin üstüne bıraktı ve çantasına yaklaştı. Üstünde tişörtü yoktu ve mide-sindeki düzgün kaslara, göğsüne, kollarına; duştan dolayı hâlâ hafif nemli olan derisinin pürüzsüzlüğüne bakmamaya çalışıyordum. Bir tişört almak için çantasını karıştırdığında yanık tenli omuzlarının hareket ettiğini gözümün kenarıyla gördüm. Kolunun üst kısmında bir dövme vardı: siyah, gotik harflerle MK yazıyordu.

Tanrım, ne kadar yakışıklı. İstenmeyen düşünceler beynimin içinde gezinirken yüzüme ateş bastı. Gerçekten de Alex'ten hoşlanmak istemiyordum. Tişörtü başından geçirdi ve rahat bir nefes aldım.

Çantasından başka bir şey alıp bana baktı. "Hey... bu senin." Elindekini bana uzattı. Evdeki fotoğrafı görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Yemek odasında, kitaplığın üstünde duran, beni söğüt ağacının yanında gösteren resimdi.

Yavaşça fotoğrafı almak için uzandım. Annemin fotoğrafı çektiği günü anımsayınca boğazımda bir şey düğümlendi; henüz

tamamen dünyamızda olduğu güzel günlerdi. *S   t ağacını görüyor musun Willow? Bu sensin, senin ismin buradan geliyor.* Parmaklarımı resmin üstündeki camda gezdirdim. "Ama, sen nasıl..."

"Senin evinden aldım," dedi kabullenerek. Sere serpe yatağına uzandı. Arkasındaki yastıklara yaslanarak bir bacağı uzattı, diğerini de örtünün üstüne dayadı.

Resmi korumak ister gibi iki elimle kavrayarak kuşkuyla ona baktım. "* aldın mı onu? Ama neden?*"

Kolu dizinde televizyona bakarken omuz silkti. "Meleklerin çocukluğu yoktur. Bunu gördüğümde melek olmadığına kesinlikle emin oldum ve resmi aldım. Belki gerekebileceğini düşündüm." Mavi-gri gözleri bir saniye bana kilitlendi. " z r dilerim."

Başka bir Şey söylemeye başılyordum ki yeniden fotoğrafa bakıp sustum. "Hayır, ben... ben resmi burada g rd   me gerçekten çok sevindim," dedim itiraf ederek.  er eveyi dikkatle tutarak yatağımın yanındaki komodine yerleştirdim. Birdenbire aklıma bir Şey geldi. "Bu arada, eve nasıl girdin?"

Hafifçe gülümsedi. "Arka kapı kilidini seğtim. Teyzen iyi bir güvenlik kilidi bulmalı; kullandığınız pek iyi sayılmaz."

   çektim ve kendimi yastıkların üstüne bıraktım. "Evet, keşke ona s yleyebilseydim."

Kısa bir sessizlik oldu; odada, televizyondan başka ses yoktu. İnsanların yargıcın karşısına giderek birbirine bağırıp  ađırđıđı, Şu aptal mahkeme programlarından biriydi. Alex bir Şeyler söylemeye çalıştı. "Bak, Willow..." Duraksadı; ona göz attım. Yüzünü buruşturmuştu ve eliyle dizine vuruyordu. "Hımm... bütün bunların senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Yani, aileden ayrılmak ve her Şeyi geride bırakmak."

Ah, hayır, bana iyi davranma. Ağlamaya başlarım. Yastıklara sarılarak omuz silktim ve sabit gözlerle ekrana baktım. "Evet,

daha iyi günler geçirdiğim olmuştu. Suçiçeği olduğum günler daha eğlenceliydi."

Güldü. Sesi beni şaşırttı; daha önce güldüğünü hiç duymadığımı fark ettim. Ama sonra, benim de pek fazla gülmediğimi düşündüm. Bir süre konuşmadan programı izledik. Bir kadın, köpeğine kötü bir saç kesimi yaptığı için köpek kuaförünü suçluyor ve tazminat olarak yüz dolar istiyordu. Köpek ise pek umursamıyordu.

"Medyum olduğumu ilk olarak ne zaman fark ettin?" dedi Alex ansızın. Hâlâ televizyona bakıyordu. Ben yanıt vermeyince, başını çevirip bana baktı. Hâlâ biraz ıslak olan saçları karmakarışıktı.

Gerildiğimi hissettim. Medyum olmam konusunda genellikle utangaç değildim ama onun ne kastederek bu soruyu sorduğunun farkındaydım. Bu nedenle restoranda, tam onun önünde zihin okumaktan çok rahatsız olmuşum.

"Neden soruyorsun?" dedim.

Omuz silkti. "Merak ettim. Diğer insanların bilmediği şeyleri bilmek zor olmalı."

Sakinleştiğimi hissettim. Birçok insanın yorumundan çok farklıydı. Medyum olduğuma inanan insanların ilk tepkisi bunun ne kadar olağanüstü olduğunu söylemek olurdu. *Vay canına, gerçekten geleceği görebiliyor musun? Harika bir şey bu! Sayısal lotoyu kazanabilir misin?* Her zaman hoş olmadığını anlayan biriyle karşılaşmak olağandışıydı.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Kendimi bildim bileli böyleydim. Asıl mesele, diğer insanların böyle olmadığını anlamak oldu sanırım."

İstemediğim bir anının görüntüsü belleğimde canlandı: beş yaşındaydım ve alışveriş için annemle markete gitmiştik. Gevreklerin bulunduğu bölümde hoş giyimli bir kadın elimi sıkmış

ve, "Ah, ne güzel küçük bir kız!" demişti. Öyle mutlu olmuştum ki ben de onun için iyi bir şey yapmak istemiştım. Ben de bütün görebildiklerimi ona söylemeye başladım. Eşiyle birlikte yaptırdıkları yeni evi, yakında evden ayrılıp bir sene sonra dönecek olan genç oğlunu, yeni işini ilk önce pek sevmeyeceğini ama sonra...

Bir yılın tutuyormuş gibi aniden elimi bırakmıştı. Yanımdan uzaklaşmadan önce bir şey söylemiş olmalıydı ama onu anımsamıyordum. Tek hatırladığım, yüzündeki ifadeydi; beynime kazılmıştı. Tam bir dehşet ve öğrenme bakışıydı, sanki...Sanki insan değilmişim gibi.

Anılar göğsümün sıkışmasına neden oldu. Nereden bilebilirdim? Kadın haklı çıkmıştı.

Alex yeniden televizyona döndü. "Evet... diğer insanların öyle olmadığını anlamak zor olmuştur. Dünyada tek başına kalmak gibi."

"Tam da öyle hissettim," dedim kabul ederek. "Ama sonra bir genç kız olduğumda, bu durum artık beni o kadar da rahatsız etmemeye başladı. Sanırım farklı olmaya alışmıştım. Ayrıca, elimden gelirse insanlara yardım etmeyi seviyorum." Ne tür sandviç istediğimle ilgisi olmayan, gerçek bir konuşma yaptığımıza inanamayarak duraksadım.

Alex başını eğdi. "Bunu restoranda anladım. O kadın garson için yaptığın şey, gerçekten..." Doğru sözcükleri bulmak ister gibi durdu. "Gerçekten iyiydi," dedi sonunda.

Sözleri samimiydi. Şimdi neden benle konuştuğunu ve hâlâ bir yanımın melekler gibi mi olduğuna inandığını düşünerek ona baktım. Neden merak ediyordum ki? Tişörtündeki enerjiyi nasıl hissettiğimi anımsayınca yanaklarım kızardı.

"Teşekkürler," dedim. Televizyondaki mahkeme programında başka bir dava başlıyordu: etkileyici bir müzik eşliğinde takım

elbise giymiş ve bolca altın mücevher takmış bir kadın büyük adımlarla sanık kürsüsüne yürüyordu.

"Atlanta'da restoran açabilecek mi?" dedi Alex bana bakarak.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Gelecek seçeneklerinin içinde en iyi olanıydı, ona bunu söylediğime göre umarım gerçekleşir."

Dirseğine yaslanarak bana baktı. "Kendini okuyabiliyor musun?"

"Hayır. Denedim ama hiçbir şey elde edemedim. Her zaman gördüğüm şey, gri bir renkten ibaret."

"Belki de böylesi daha iyidir. Kendi geleceğini görmek çok acayip olurdu."

"Yalnızca medyum olmak bile yeteri kadar acayip," dedim. "Ya da, en azından birçok insan öyle olduğunu düşünüyor."

Bir omzunu kaldırdı. "İşi melekleri öldürmek olan biriyle konuşuyorsun. Bu da pek normal sayılmaz."

Hayatının nasıl bir şey olduğunu birdenbire merak ederek ona baktım. Tek başına bunları yaşıyor olmak için fazla gençti ve üstelik de bu işi çok uzun yıllardır yapıyor gibiydi. Bunu düşünmemeye çalıştım ve yeniden televizyona döndüm. Son kez olanlardan sonra, ona soru sormayı kesinlikle düşünmüyordum.

Alex uzaktan kumandayla oynuyor, onu elinde evirip çeviriyordu. Uzunca bir süre geçti. Sonunda konuşmaya başladı. "Bak, ben... özür dilerim," dedi.

Hayretler içinde kalmıştım, başımı hızla ona çevirdim.

"İlk gece söylediğim şey için..." Sustu ve iç çekerek kumandayı yatağa fırlattı. Elini saçları arasında gezdirerek, "Gerçeği ilk öğrendiğimde bir şok yaşadım, anlıyor musun? Bir çok nedenden dolayı. Senin... melekler gibi olduğunu düşünmüyorum. Ve bir pislük gibi davrandım. Özür dilerim."

Bir gülümsemenin tüm yüzüme yayıldığını hissettim. "Evet,

bir pislik gibi davrandın," dedim. "Ama özrünü kabul ediyorum."

"İyi." O da bana gülümsedi. Gözleri sıkıntılıydı ama yüzündeki gerçek bir gülümsemeydi. Tüm yüzünü değiştiriyordu.

İçimi bir sıcaklık kapladı; utanmıştım ve yine başımı televizyona çevirdim. Birkaç saniye sonra, "Artık sana soru sorabilir miyim?" dedim.

Alex kaşlarını çattı. "Bundan önce de bana soru sorabilirdin."

Omuz silktim. "Belki de. Ama içimden gelmedi."

Biraz düşündü ve dudaklarını büktü. "Belki de haklısın. Evet, başla bakalım."

Bağdaş kurup oturdum. "Bu gittiğimiz yer, tam olarak neresi?"

Alex arkasındaki yastıklardan birini çekerek biraz doğruldu. "Çölde, New Mexico'nun güneyinde bir kamp. Benim eğitim gördüğüm yer. Cully büyük olasılıkla oradadır ve yeni MK'lerini eğitiyordun"

Melek Katilleri'ni anımsıyordum. Peki, Cully tam olarak kim?" Yüzünde gelip geçen anıların izlerini görebiliyordum. "Bir avda bacağına kaybedene kadar MK idi. Dünyada bu konudaki en bilgili insandır."

Bir bacağına kaybetti. Gözlerim Alex'in giysilerini yığdığı şifonyere takıldı. Silahı giysilerin üstünde kılıfın içinde duruyordu. Yaptığı işin tehlikeli olduğunu zaten biliyordum, ama aniden *ne kadar* tehlikeli olduğunu sarsılarak kavradım. "Bu tür şeyler... çok sık olur mu?" dedim.

Alex'in ifadesi değişmedi ama ansızın gerildiğini hissettim. "Şanslıydı," dedi kısaca. "Şanssız olanlar ya öldüler, ya da melek çarpması yaşadılar."

Kardeşine de böyle bir şey mi olmuştu? Yine televizyona dönerek aceleyle konuyu değiştirdim. "Demek orada yaşadın?" "Evet," Alex tereddüt etti ve sonra konuştu. "Babam bu işi

başlatan kişiydi."

Kendisi, ağabeyi ve babası, çölde aynı kampta birlikteydiler. Elini tutup zihnini okuduğumda gördüklerimi anımsadım: dikenli tel örgüyü, parlak, mavi gökyüzünü. "Peki ya annen?" diye sordum.

Gözlerini ekrandan ayırmadan yanıtladı. "O, uzun hikâye," dedi sonunda.

"Peki, tamam." O an, sormamış olmayı diledim. Ailesiyle ilgili konular mayın tarlası gibiydi. Bir süre sessizce televizyon izledik. Göğsümde tuttuğum yastığa sarıldım. "Dinle, bütün bu... melek sorunu," dedim sonunda. "Son dönemde kötüleşti, öyle değil mi? Birkaç sene öncesine kadar onlarla ilgili bir şey duyduğumu bile anımsamıyorum ve şimdi neredeyse her yerdeler. Televizyonda, gazetelerde..."

Alex biraz rahatlamış gibiydi. "Nedeni Baskın'dı," dedi, uzaktan kumandaya uzanıp yatak örtüsünün üstünde sürterek çekti. "Her zaman buradaydılar ama yaklaşık iki yıl önce sayılarında bir patlama oldu. Nedenini tam olarak bilmiyoruz; belki kendi dünyalarında bir şey olmuş ya da başka bir sorun çıkmış olabilir."

Aşağı doğru bakarken boynunu ve elmacık kemiklerinin çıkıntısını inceleyerek ona baktım. "Kendi dünyaları *neresi*?"

"Biz kesin olarak bilmiyoruz," dedi Alex. Uzun zamandır birlikte savaşılan bir ekip gibi, doğal bir şekilde "biz" sözcüğünü kullanması dikkatimi çekmişti. "Belki de başka bir boyuttalar. Besbelli bu tarafa rahatça geçebiliyorlar."

Başka bir boyut. Melekler gibi, başka bir boyutun da yalnızca bilim kurguda ve masallarda var olduğunu düşünürdüm.

"Demek tıpkı insanlar gibi burada yaşıyorlar."

Alex bir dizini göğsüne çekip kolunu doladı. Rahatladığı zaman bile, büyük bir kedi gibi güçlü görünüyordu. "Evet. Evleri

var, araba kullanıyorlar... kimse onları fark etmeden insanların arasına karışıyorlar. Çoğunlukla, yalnızca beslendikleri zaman gerçek şekillerine dönüyorlar."İyice kavramaya çalışarak başımı salladım. "Onları durduramazsanız ne olur?"

Alex bana bakarak omuz silkti. "İnsanlık yok olur," dedi. "Belki elli yıl kadar sonra. Biliyorsun, MK'leri yavaş yavaş ama kesinlikle bu savaşı kaybediyor. Onları durdurmak için çok büyük bir şeye ihtiyacımız var, yoksa hiçbir şansımız kalmaz." "Aman Tanrım," dedim fısıldayarak. "O büyük şey ben miydim? Haber programında izlediğim hastane koridorlarındaki hastaları anımsadım ve ne söyleyeceğimi bilemedim. "Ben... kimsenin bu durumu bilmemesine inanamıyorum. Hükümet neden bir şey yapmıyor? Neden herkese *söylemiyorlar?*"

Ürkütücü bir zamanlamayla, televizyonda Melekler Kilisesi'nin reklamı başladı. Alex dudak bükerek ekrana baktı. "Bu kolay bir şey değil. Birçok insan melekler kendilerinden beslendiği anda onların içyüzünü görüyor, ama melek çarpmasına uğradıkları için ne olursa olsun onlardan vazgeçemiyorlar." O melek enerjisini boşaltırken Beth'i çekip kurtarmaya çalışsaydım ne yapabileceğini düşünerek yavaşça başımı eğdim. Bana saldıracığına emindim. Alex hâlâ reklamı izliyordu. "Üstelik melekler polis ve hükümeti hedef almaya özen gösteriyorlar. Baskın'dan bu yana birçok üst düzey yetkili melek çarpması yaşadı. Tuhaf bir şeyler olduğu konusunda CIAnm da dikkatini çeken bu oldu." "Gerçekten mi?" Ona bakarken kanımın donduğunu hissettim. "Kim? Başkan mı demek istiyorsun?" Başını salladı. "Kesin olarak bilmiyorum. Ama kesinlikle

bilmek istemeyeceğin kişiler olduğuna eminim."

Reklam bitmek üzereydi; meleğin parıldayan ışık halkasını, göz alıcı kanatlarını ve sakın bir gülümsemeyle bize baktığını gösteren son görüntüye baktım. "Çok... çok güzeller," dedim gönülsüzce.

"Evet, çok güzeller."

Yastık hâlâ kollarımın arasındayken yatak örtüsünün üstünde gevşemiş duran küçük bir kumaş parçasını aldım. Sormak istemiyordum ama mecburdum. "Peki... biri melek çarpması yaşadığında, ne olur?"

Bana bakarken Alex'in koyu renk saçlarından bir tutam alnına düştü. "Bir melek insan enerjisiyle beslendiğinde, etkisi zehirlidir," dedi. "İlk sorun, kişinin meleği mükemmel ve yardımsever olarak algılamasıdır. Başka bir sorun ise bir şekilde hasar görmesidir. Akıl hastalıkları, MS, kanser gibi birçok başka hastalıklara neden olabilir. Kişinin enerjisi ne kadar tüketilmişse hastalıktan o kadar çok etkilenir."

Annemi, onun boş ve dalgın bakışlarını ve bunu ona yapan aşâğılık varlığı düşündüm. Babamı. Bu benim bir *parçamdı*, içimdeydi. Alex'in başlangıçta benden uzak durması hiç garip değildi; onu suçlayamazdım. Ansızın kendimden nefret ederek örtüdeki dikiş yerine baktım.

Alex'in bakışının hâlâ üstümde olduğunun farkındaydım. Konuşmaya başladı. "Biliyor musun, anladığım kadarıyla annen şanslı olanlardan. Onun enerjisini algılamaya çalıştığımnda sıkıntılı olduğunu hissetmedim. Oldukça mutlu gibiydi."

Onaylayarak başımı eğdim. Birdenbire gözlerim doldu, elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Evet bir annem olmaması *benim* için hep berbat bir durum oldu, ama en azından kendi hayal dünyasında mutlu olduğunu biliyorum." Ona baktım ve hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler."

Televizyonda bir gece sohbeti programı başladı. Programı açarken seyircinin önünde durup espriler yapan sunucuyu sessizce izledik.

Tereddüt ederek konuştum, "Üstümde gördüğün meleğim insan enerjisiyle beslenmiyor, öyle değil mi?"

"Hayır, beslenmiyor," dedi Alex.

Dudağımı ısırarak ona baktım. "Emin misin?"

Sesi gerçekçiydi ama gözlerinden nasıl hissettiğimi anladığı belli oluyordu. "Kesinlikle eminim. Senin meleğinin bir ışıık

halkası bulunmuyor ve bu, bir meleğin kalbi demektir. Beslenirken enerji dağıtımı oradan gerçekleşir. Ayrıca diğer meleklerin aksine senin meleğinin ruhu beslenme izi taşıyor."

"İnsanlara zarar vermiyorum, öyle değil mi? Onlara dokunduğumda ya da başka bir durumda?"

"Sanmıyorum," dedi Alex. "Aslında yarı-melek yeni bir şey, ama zarar vermen için bir sebep olduğunu düşünmüyorum Willow. Melekler yalnızca onların enerjileriyle beslendiklerinde insanlara zarar veriyorlar. Ve ayrıca, on altı yıldır bir şey fark etmediğine göre sorun olmadığın düşünüyorum."

Rahat bir nefes aldım ve Tanrıma şükrettim. Meleklerin yaptığı gibi insanlara zarar verdiğim düşüncesi olmadan bile durum yeteri kadar kötüydü.

Televizyonda, arkasında New York'un silüetini gösteren bir karton olan sohbet programının sunucusu masasına oturmuş, kırmızı, dar bir elbise giymiş bir oyuncuyla konuşuyordu. İnsanların hiçbir şeyden habersiz kendi işleriyle uğraşırken, meleklerin dünyamızda bulunup onlara zarar vermesi bana gerçek dışı geliyordu. Alex'in de sürekli böyle hissediyor olduğunu düşündüm.

"Şimdi, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi birdenbire.

Temkinli bir şekilde onaylayarak başımı salladım.

"Senin... senin meleğin," dedi. Yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, uzaktan kumandayı elinde çevirip duruyordu. "Birkaç gün öncesine kadar bu durumun farkında olmadığını biliyorum. Ama şimdi, bunu öğrendikten sonra, onun varlığını hissedebiliyor musun?"

Kaskatı kesildim. "Hayır," dedim sıkıntıyla.

Alex kumandayı dizleri arasında sıkıştırarak başını salladı. "Eğer denersen, onunla ilişki kurmayı başarıp başaramayacağını

merak ettim."

Kaslarımın gerildiğini hissettim. Televizyona baktım. "Hiçbir fikrim yok ve bunu denemek istemiyorum. Tek dileğim yok olup gitmesi."

Bir reklam başladı; bittiğinde oyuncu gitmiş, onun yerine bir komedyen gelmişti. Alex'in beni incelediğinin farkındaydım. "Göz ardı etmenin işe yarayacağını sanmıyorum," dedi. "Oradaydı ve seni koruyordu. Ne de olsa, o senin bir parçan." "Ama ben öyle olmasını istemiyorum," dedim. Sesim birdenbire titremeye başladı. "Şaka yapıyor olmalısın Alex, bu yaratıklardan biri annemin aklını harap etti, bir diğeri Beth'in hayatını kararttı. İçimde böyle bir şey olmasından *nefret* ediyorum. İşte bu nedenle onunla ilişki kurmayacağım ve arkadaş olmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım."

"Tamam," dedi. "Özür dilerim."

Yanıt vermedim. Televizyona bakıp, bana uzaktan komik gelmeyen esprilere seyircinin nasıl güldüğünü izledim.

Alex kaygılı gri-mavi gözleriyle bana baktı. "Dinle, seni üz-mek istemedim. Bütün bunlar..." Başını salladı. "Bunun senin için ne demek olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bu konuda düşünmesi, ne kadar zor olduğunu anlaması bir şekilde beni rahatlatmıştı. İç çektim. "Gerçek şu ki tam olarak insan gibi hissediyorum. Olmadığımı biliyorum, bunu *biliyorum*. Ama içimdeki his tamamen normal. Yani söylemek istediğim, belki biraz tuhaf olmakla birlikte, çok normal hissediyorum."

Alex hafifçe gülümsedi. "Tuhaf değilsin."

"Ah, lütfen." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Dinle, meleğin üstümde süzüldüğünü gördüğünde..." Ne sormak istediğimden bile emin olmadığımından sesim azalarak yok oldu.

"Efendim?" dedi. Koyu renk saçları artık kurumuştu,

yumuşak ve dağınık görünüyordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

Beni incelerken tereddüt ederek konuştu. "Bak... konuyu değiştirmek ister misin?"

"Ne konuşalım?"

"Bilmiyorum." Televizyonu işaret etti. "Bu komedyen hakkında konuşabiliriz; yakında kendi komedi programını sunacak."

Söylenerek yeniden sırtüstü döndüm ve yastıklara yaslandım. "Evet, tabii buralarda izleyecek biri kaldıysa. Alex, kimse-nin bir şeyden haberi yokken bütün bu bildiklerin seni çıldırtmıyor mu?"

Omuz silktili ve bir dirseğini başının arkasına dayayarak yastıklara yaslandı. Televizyona bakarken gözleri düşünceliydi. "Tabii. Ama yapacak bir şey yok. Delirmemek için çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

Aslında bu iyi bir fikirdi. Yeniden ekrana baktığımda içimin biraz rahatladığını hissettim. "Programın neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" diye sordum sonunda.

Zaman zaman konuklar ve espriler hakkında sohbet ederek gösterinin kalanını izledik. Program bittiğinde uyumaya karar verdik. Alex yanımdaki yataktayken örtünün altına girmek çok garip bir histi. Aramızda birkaç metre olmasına karşın çok yakın gibi geliyordu. İkimiz de yataklarımıza girdikten sonra Alex ışığı söndürdü ve oda karanlığa gömüldü.

Bir süre karanlıkta sessizce yattık. Oda öyle karanlıktı ki onun yatağını bile göremiyordum. "Alex, sence melekler haklı mı?" dedim yumuşak bir sesle. "Onları gerçekten bir şekilde mahvedebileceğimi düşünüyor musun?"

Karanlıkta sesi daha derinden geliyor gibiydi. "Ümit ederim.

Tanrım, gerçekten ümit ederim." Bir sessizlik oldu ve sonra, "İyi geceler Willow," dedi.

"İyi geceler," dedim.

Nefes alıp verışı yavaşlayıp düzenli bir hale gelene kadar dinleyerek bir süre uyanık kaldım. Uykuya dalarken elim fark etmeden üstümde bulunan Alex'in tişörtünün koluna dokunarak yumuşaklığını hissetti. Yine Alex'in beni saran enerjisini hissederek uyuyakaldım.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Alex'le birlikte arabanın durumunu öğrenmek için tamirhaneye gitmek için yola çıktık. Saat yalnızca on olmasına karşın, dışarıda yapış yapış, nemli bir hava vardı ve şapkanın içine gizlediğim saçlarımın ıslanıp ağırlaştığını hissettim. Yaklaşık sekiz yüz metrelik yolu yürürken havadan sudan, arabanın hazır olup olmadığından ve motelde kahvaltı

niyetine yediğimiz fazla tatlı çöreklerden söz ettik. Aramızdaki ilişkinin nasıl değiştiğinden ikimiz de bahsetmedik ama durum ortadaydı. Artık birbirimizden nefret etmiyormuş ve rahatlamış gibiydik.

Ama tam tamirhaneye varmak için beton avludan geçerken ensemde bir karıncalanma hissettim. Durdum. "Bekle bir dakika," dedim hafifçe Alex'in koluna dokunarak.

Bana baktı. Bordo bir tişört giymişti ve ensesinin üstünde sıcaktan terleyen saçlar kıvırcıklaşmıştı. "Ne oldu?"

Hafifçe başımı sallayıp, parlak işareti ve aynalı camları olan tamirhaneyi incelemeye devam ettim. Dün her şey yolunda görünüyordu ama bugün tam ne olduğunu açıklayamasam da, içimdeki garip his içeri girmemem gerektiğini söylüyordu.

"Ben... ben motele dönsem iyi olacak," dedim geriye doğru bir adım atarak. "Seni orada beklerim, tamam mı?"

Alex'in kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Yutkundum. "Bilmiyorum. Ama içeri girmemem gerektiğini hissediyorum."

Yüzünü ekşiterek tamirhaneye baktı. "Peki, al şunu," dedi ve kot pantolonunun cebinden çıkardığı plastik oda anahtarını uzattı. "Elimden geldiği kadar çabuk döneceğim."

"Teşekkürler." Anahtarı aldım. "Hımm... söyle onlara Mustang'in hava filtresini de kontrol etsinler. Yenisiyle değiştirmek gerekebilir." Sonra döndüm ve yüzümün yarısını kapatan gözlüğüm olduğu için sevinerek hızlı adımlarla yürümeye başladım.

İyi dinlen Motel'in mavi beyaz amblemi yaklaştıkça, büyük görünmeye başladı. Seyrek olarak, hızla geçen arabalar dışında yol çok sakindi. Beş dakika kadar yürümüştüm ki farklı bir gü-rültü duydum: arkamdan gelen ritmik ayak sesleriydi bunlar. Dirseklerime sarılarak, heyecanlı bir şekilde omzumun üstünden

baktım. Gelen Alex'ti. Onu görünce rahatladım ve yanıma gelmesini bekledim.

"Haklıydın," dedi yanıma varır varmaz. "Arabasının hazır olup olmadığını soran bir adam vardı ve başına bir Melekler Kilisesi şapkası takmıştı."

Derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım. Beni görmüş olabilir mi?"

Alex başım salladı. "Bilmiyorum; Ben girdiğimde tamirciyle konuşuyordu. Mustang ancak yarın öğlen hazır olabilirmiş," diye ekledi. "Bir tamirhanede uygun cıvataları bulmuş ama ancak bu öğleden sonra eline geçecekmiş."

Yarın. Kollarımı ovuşturdum. "Öyleyse motel odasında beklemekten başka çaremiz yok."

"Evet, sanırım öyle," dedi Alex. Bacakları benimkilerden o kadar daha uzundu ki benim her üç adımında o, iki adım atıyordu. Hafifçe gülümsedi. "Çevreyi gezip görmek bizim için pek güvenli sayılmaz, öyle değil mi?"

Resepsiyona bir gece daha kalacağımızı bildirdik ve odanın önüne geldik. Alex kapıyı açarken aklıma bir şey geldi. "Hey baksana, senin soyadın ne? Birdenbire bilmediğimi fark ettim." Alex hafifçe sırıttı. Cebinden cüzdanını çıkardı, içinden birkaç kimlik belgesi çıkarıp bana uzattı. "Hangisini istersen seç." Hayretler içinde kimliklere bakakaldım. Alexander Stroud adına bir California sürücü belgesi... Alex Patton adına bir Michigan sürücü belgesi... William Alex Fraser adına bir Ohio sürücü belgesi... Gülmeye başladım. "Vay canına, James Bond gibisin," dedim kimlikleri ona geri vererek. "Gerçek soyadın ne?" "Kylar," dedi cüzdanını şifonyerin üstüne atarak. "Ama bu soyadını taşıyan bir kimlik belgem yok. Bu sistemin içinde gerçek anlamda yaşamadığım söylenebilir." Şaşırdım. "Efendim, gerçekten mi?"

Yüzümdeki ifade onu eğlendirdi. "Evet, gerçekten. Banka hesabım CIA'nın yaptığı bir ayarlamayla sahte bir isimle açılmıştı. Asla bir sosyal güvenlik kartım ya da gerçek bir sürücü belgem olmadı."

Söyleyecek bir şey bulamadım. James Bond diyerek şaka yaptığımı düşünüyordum, ama anlaşılan gerçek pek de farklı değildi. Yatağımın üstüne oturup ayakkabılarımı çıkardım. "İkinci ismin var mı?"

Alex sırtıttı. "Evet, aslında ikinci ismim James." O da ayakkabılarım çıkardı ve sere serpe yatağına uzanıp uzaktan kumandayı eline aldı. Televizyonu açtığı anda ekranda bir başka sohbet programı belirdi.

"Bunu şimdi uydurdun, öyle değil mi?" dedim kısa bir aradan sonra. "İkinci ismin James Bond'un ismi gibi James *değil*." "Hayır, büyükbabam James Kylar'ın ismi gibi James. Ya senin ikinci ismin var mı?"

"Hayır, yalnızca Willow Fields," dedim gerinerek. Bir ikinci ismim olmasını isterdim; sınıfta ikinci ismi olmayan tek kız bendim."

Alex ilgili gözlerle bana baktı. "Söyle bakalım, okula gitmek nasıl bir şey?"

Kafam karışarak ona baktım ve birdenbire anladım. "Sen asla okula gitmedin."

Başını salladı. "Hayır, kampta büyüdüm sayılır. Okulu yalnızca televizyonda gördüm. Mezuniyet törenleri ve okul baloları, gerçekten de televizyonda gördüğüm gibi mi?"

Demek bunun için yıllığın ne olduğunu anlamamıştı. Biraz sersemlemiştim. "Evet, tam olarak öyle. Aslında okul balosu *çok* önemli bir şeydir. Bazı kızlar elbiselerini New York'un merkezinden alır. Giysilerine binlerce dolar harcarlar."

"Ya sen?"

Kısa bir kahkaha attım. "Ah, hayır. Ben asla baloya gitmedim." Yana doğru yuvarlanıp bana baktı. "Neden gitmedin?" Yanaklarıma ateş bastığını hissedebiliyordum. Televizyona baktım ve sunucuyla yanında oturan konuşunun mendille gözlerini kuruladıklarını gördüm. "Çünkü beni asla kimse davet etmedi."

Alex kaşlarını çatı. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym. İşte lise böyle..." Başımı salladım. "Güçlü gruplar vardır ve onlardan birine dahil değilsen, o zaman sonuç böyle olur. Ben hiçbir gruba tam olarak uyum sağlayamazdım; her zaman Garip Kraliçe'ydim."

Bana bakarken Alex'in gözleri kısıldı.

"Ne oldu?" dedim bakışlarının farkına vararak.

"Anlamakta güçlük çekiyorum," dedi. "Okul balosu danslı bir partidir, öyle değil mi? Okul bittiğinde gidilir. Ve sen *kimsenin* seni asla davet etmediğini mi söylüyorsun?"

Aslında rahatsız hissetmem gerekirdi ama şaşkınlığı öyle samimiydi ki gülmeye başladım. "Alex, benim asla bir sevgilim de olmadı. "Garip Kraliçe" sözünün gerçek anlamını tam kavrayamadın sanırım."

"Garip Kraliçe," dedi yineleyerek. "Ruhsal meseleler yüzünden mi?"

Düşünceli görünmeye çalıştım. "Evet, ruhsal meseleler vardı, ayrıca giyim tarzım ve arabaları tamir etmem..."

"Giyim tarzında ne sorun var? Mor eteği falan mı kastediyorsun?"

"Mor eteği falan" demesine güldüm. "Evet, tam olarak onu kastediyorum. Moda değil, ikinci el, ucuz giysiler satan bir mağazadan aldım. Giysilerimin çoğu öyleydi." Çok severek giydiğim Birinci Dünya Savaşı dönemi ceketimi ve parçalanana kadar kullandığım bin dokuz yüz yirmili yıllan anımsatan düğmeli

ayakkabılarımı düşündüm. Bir gün okula bomba imha personelinin giydiğine benzer bir ceketle gittiğimde, Nina beni arkadaşlıktan reddetmekle tehdit etmişti.

Alex'in kafası iyice karışmış gibiydi. "Tamam, belki kızlar bu tip şeyleri fark ederler, ama *erkeklerin* de mi buna önem verdiğini söylüyorsun?"

"Pawntucket'ta önem veriliyordu," dedim. "Popüler olan kızlar doğru şeyleri giyip, mükemmel makyaj yapanlardı. Ben hemen hemen hiç makyaj yapmazdım. Açık konuşmak gerekirse iki senedir kullandığım bir tek rimelim vardı."

"Neden makyaja gerek duyacaksın ki?" dedi Alex şaşkın bir halde.

"Bilmiyorum," dedim. "Bunu ben de asla tam olarak anlayamadım. Belki de Garip Kraliçe olmamın nedeni budur."

"Doğru," dedi Alex uzun bir aradan sonra. Anlamaya çalışır gibi başını salladı. "Bana kalırsa... Pawntucket'taki erkekler ahmak."

"Böyle düşünmekten hep hoşlandım." Ona bakarken yanaklarını kızardı. "Teşekkürler."

Biraz utanarak gülümsedi. "Bana sıradan bir gününü anlat," dedi doğrularak.

"Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Evet, anlat hadi."

Omuz silktim. "Peki, ama çok sıkıcıdır." Yatağımın üstünde bağdaş kurup ona dönerek Pawntucket Lisesi'nin sınıfları, zilin çalması, ödevler, not ortalamaları, koridorlardaki kalabalık öğrenci grupları, final sınavları, kilitli dolapları, kafeteryası ve çok sıkılıp dayanamadığımda okul kırmamla ilgili birçok şey anlattım.

Alex dikkatle dinliyor, her sözcüğü sindirmeye çalışıyordu. Sonunda bitirdiğimde, yavaşça başını salladı. "Anlattıkların bana

öyle garip geliyor ki. Ödevi olmak, alacağı not konusunda endişelenmek, benim hayal edemeyeceğim şeyler."

Güldüm. "*Benim* hayatımı garip mi buluyorsun? Ya senin film gibi olan hayatına ne demeli?" Ve ansızın, bir daha asla liseye gidemeyeceğim düşüncesiyle sarsıldım. Okuldan her zaman biraz nefret etmiştim ama yine de çok tuhaf bir düşünceydi; başıboş hissetmeme neden oldu. Şimdi orada neler olup bittiğini merak ettim. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışıp benim hakkımda konuşuyor olmalıydı.

"Ne oldu?" dedi Alex bana bakarak.

Gülümsemeye çalıştım. "Hiçbir şey."

Bir süre televizyon izledik ve sonra acıkınca Dalton City'den pizza ısmarladık. Alex televizyon dizilerinin yansıdan çoğunun konularını biliyordu. "Bunları izlediğine inanamıyorum," dedim. Öğleden sonraydı ve yatağımda uzanmıştım. Fazla yemekten ve uzun süre kapalı yerde kalmaktan bunalmış hissediyordum.

Alex de kendi yatağında uzanmış, güneşin altında yatan zarif bir panter gibi rahatlamış bir şekilde televizyon izliyordu. Pizzasından bir lokma ısırırken omuz silktili. "Yeni bir emir beklerken yapacak fazla bir şeyim olmazdı," dedi. "Sürekli golf izlemek zorunda kaldığımda spor kanallarından da çok sıkılıyordum." Gözlerimi ondan ayıramadığımı fark ettim. "Nasıl emir geliyordu?" dedim, nasıl bir hayatı olduğunu hayal etmeye çalışarak. "Sana yazıyı kim gönderiyordu?"

"CIA'da çalışan biri. "Bilgi melek gözcülerinden geliyordu."

"Peki, yazıyı aldıktan sonra ne yapıyordun?"

Pizzanın kenarını kutunun içine fırlatan Alex kartonun kapağını kapattı. "Bildirilen yere gidiyordum. Sonra biraz çevreyi gözetleyip, meleği buluyor ve beslenmeye çalışmasını bekliyordum. O an, melek şekline dönüştüklerinde saldırmak gerektiği için çok hızlı davranmak önemlidir."

Melek arkamdan geldiğinde ne kadar hızlı davrandığını anımsayınca, yaptığı işte çok iyi olduğuna hiç kuşku duymadım. Flavaya dağılan ışık zerreciklerim düşündüm. "Bir kurşun onları nasıl öldürüyor?" dedim yavaşça. "Ne de olsa yalnızca ışıktan meydana gelmiş gibi görünüyorlar."

Gerinerek kollarım uzattı. "Tam ışık halkasından vurmak gerek. Dün gece söylediğim gibi, aslında bu onların kalbidir. Tam olarak nasıl çalıştığını bilmiyoruz, ama kurşun saplandığında ışık halkasının enerjisi dağılıyor. Bedenlerinin üstesinden gelemediği zincirleme bir tepkime başlıyor ve sonunda onları parçalara ayırıyor."

Ve benim meleğimin bir ışık halkası yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Bunu öğrenmek istemiyordum ve düşünmemeye çalıştım. Kısa bir aradan sonra, "Bu kadar küçük bir şeyin onları yok edebilmesi çok garip," dedim.

Alex gülererek yanıtladı. "Evet. İyi bir planlama sayılmaz; sanırım kendi dünyalarında kurşun bulunmuyor."

"Her zaman işe yarar mı?"

"Genellikle. Bazen kurşun ışık halkasının kenarına isabet ederse hemen insan şekline dönüşürler. Benim başıma birkaç kez geldi. Bu çok büyük sorun yaratır çünkü yine ele geçirme fırsatı yakalamak için günlerce iz sürmek gerekir. Üstelik artık izleyen kim olduğunun da farkında olurlar."

Şaşkınlıkla ona bakmaktan kendimi alamadım. Bütün bunlar marnlamayacak kadar tehlikeli görünüyordu. "Ve... sen bunu ne kadar süredir yapıyorsun?"

"Neyi?" dedi, bana bakarak. "Onların bana bildirdiği yerleri bulmayı mı, melekleri avlamayı mı?"

"Bilmiyorum. Her ikisini de."

"On bir yaşından beri melek avına çıkıyorum," dedi.

"On bir mi?"

Alex omuz silkti. "O yaşı kadar zaten yıllarca eğitilmiştim. Ayrıca o zamanlar her şey çok farklıydı; ava grup halinde gidip öncülerini izliyorduk. Bir av haftalarca sürebiliyordu. Hep birlikte yollara düşüp, farklı yerlerde kalıyorduk. Zaman zaman da kamp kuruyorduk." Yüzünde kısa, hasret dolu bir bakış belirip kayboldu ve ansızın o dönemin Alex için ne anlama geldiğini kavradım.

Başımı yavaşça sallarken, kafam hâlâ on bir yaşından beri bir Melek Katili olmasıyla meşguldü. "Tamam. Peki ya gelen yazılar?"

Arkasındaki yastıkları düzeltip destek yaparak uzandı. "Baskın'dan sonra CIA yönetimi ele geçirdi. O dönemden sonra her birimiz tek başımıza, diğerleriyle hiçbir iletişim kurmadan

çalışmaya başladık. Melek gözcülerinin bize gönderdiği bilgilere göre gidip melekleri buluyorduk."

Ona bakakaldım. "Baskın'dan beri tek başına olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Ama bunun iki sene kadar önce gerçekleştiğini söylemiştin."

"Evet," dedi kısaca.

Donakalmıştım. Hayal etmesi bile zordu. Belki sosyal bir insan değildim ama bu kadar uzun süredir bunun gibi berbat motel odalarında tek başına kalması ve şimdi de tek arkadaşının benim aptalca düşüncelerim olması korkunçtu. Ben onun yerinde olsaydım çıldırırdım. "Demek benim adresimi içeren bir yazı aldın," dedim kısa bir aradan sonra.

Gerçek anlamda görmeden televizyona bakarken, onaylayarak başım salladı. "Colorado'daydım. Pawntucket'a ulaşmam bir buçuk gün sürdü. Sonra da senin evine gidip araştırma yaptım." "Evime hırsız gibi girdin ve sonra da beni izledin," diyerek düzelttim.

Alex bana bir yan bakış attı. "Aldığım emir seni vurmaktı. Bir süre seni izlemek daha iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Şikâyet etmiyorum," dedim. Kollarındaki havalı kasları ve beyaz yastıkların üstünde koyu renk saçlarının aykırılığı dikkatimi çekerek onu inceledim. "Sen... sen de risk altındasın, öyle değil mi?" dedim birdenbire. "Tamam, melekler beni öldürmek istiyorlar ama seni de pek sevdikleri söylenemez. Beni kiliseden kurtardın ve Melek Projesi'ni sızdırdıklarını biliyorsun."

Ellerini başının altında birleştirerek omuz silkti. "Sevdikleri biri olduğum söylenemez."

Nasıl bu kadar sakın görünebiliyordu? Ne söyleyeceğimi bilemeden yutkundum. "Beni gerçekten kurtardığının farkındasın sanırım," dedim sonunda. "Sen olmasaydın şimdi ölmüştüm. Çok teşekkür ederim."

Alex şaşkın gözlerle bana baktı. Gülümsedim, birkaç saniye sonra o da ban gülümsedi. "Rica ederim," dedi.

Günün kalanı öyle geçti. *Hayalet* ve *Bayan Muir* adlı eski bir film, birkaç yarışma programı, bir de komedi dizisi izledik. Bazen izledik, bazen konuştuk. Konuşmalarımız genellikle televizyonda seyrettiklerimizle ilgiliydi ama yine de bundan hoşlandım. Rahattık. Aynı gece saat dokuza doğru Alex ayağa kalktı ve gerinerek esnedi.

"Sanırım artık televizyon izleyemeyeceğim, dedim ben de esneyerek. "Biraz daha televizyona bakarsam gözlerim görmemeye başlayacak."

"Evet, benim de." Uzaktan kumandaya uzanan Alex televizyonu kapattı. "Baksana, çeyreklik oynamayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Nasıl bir oyun bu?"

"Yalnızca bir bardağa ihtiyacımız var." Banyodan plastik bir bardak aldı, yuvarlak masaya oturup çantasını aşağı indirdi. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtarak kalktım ve yanındaki sandalyeyi alıp ona katıldım.

"Aslında bu içkili bir oyun ama içkisiz de oynayabiliriz," dedi ve elini pantolonunun cebine sokup bir çeyreklik bozuk para çıkardı. "Tüm yapman gereken parayı masanın üstünden yatay şekilde, şöyle fırlatmak..." Kolunu kırarak çeyrekliği masanın üstünden attı. Para havaya zıplayıp düşerken plastik bardağın ağzını sıyırarak masaya yuvarlandı. "Neredeyse oluyordu," dedi. "Amaç parayı bardağın içine atmak." "Tamam, şimdi de ben deneyeyim," dedim çeyrekliğe doğru uzanarak. Göründüğünden daha zordu; ilk denememde parayı zıplatamadım bile. Sonunda şeklini kaptım ve havada uçan para neredeyse devirecek kadar sertçe bardağın içine girdi. "Çok iyi," dedi Alex sırtarak. Odada bulunan bir kalem ve kâğıt kullanarak sayılan yaz

maya başladık. Alex kâğıdın tepesine ikimizin adını yazdı. Hızlı yazıyordu ve el yazısı uzun, sivri hatlıydı. Yaklaşık bir saat kadar sonra Alex yetmiş ikiye elli yedi öndeydi, ama ondan sonra şansım döndü ve kazanmaya başladım.

"Hile yapmadığına emin misin?" dedi, kazandığım son sayıyı yazarken.

"Nasıl hile yapabilirim ki?" Parayı bir kez daha masanın üstünden fırlattım ve doğruca bardağın içine girdi. "Evet!" diye bağırdım yumruğumu havaya kaldırarak.

Tuhaf bir şekilde kaşlarını çatarak bana baktı. "Belki de gerçekten kazanmıyor ama ruhsal olarak kazandığına inanmamı sağlıyorsun."

Bir kakhaha attım. "Evet haklısın, ruhsal olarak aklını denetleyebilirim. Dostum, hile yapmama gerek yok; bu oyun kolay." Çeyrekliği yine fırlattım, ama bu kez ıskaladım ve para masanın üstüne düştü. "Gördün mü? Bak, hile yapmıyorum."

"Hımm," dedi bozuk parayı alarak.

Onu izlerken çenemi ellerime dayadım. "Bu ruhsal şeylerin acayip olduğunu düşünüyor musun?"

"Beni oyalamaktan vazgeç," dedi. "Bunu önde olduğun için yapıyorsun." Hedef alırken gri-mavi gözlerini kıstı ve çeyrekliği atmaya hazırlanırken kolunu hafifçe öne doğru getirip salladı.

"Özür dilerim." Atışını yaparken arkama yaslandım ve para bardağa girdi. "Hayır, acayip olduğunu düşünmüyorum," dedi, yaptığı sayıyı kâğıda not ederek. Bana baktı. Kampta birçok ilginç konu hakkında eğitim aldık. Tam olarak bu değil ama birçok insanın çok garip bulabileceği ruhlar, çakra noktaları ve benzeri şeyler öğrendik." Bir dizimi göğsüme çektim. "Medyum olmak bir melek özelliği olsa da, sana tuhaf gelmiyor mu?"

Omuz silkti. "Ama melekler bunu asla birine yardım etmek için kullanmazlar," dedi bir kez daha hedefe kilitlenirken. "Yani bu konuda onlarla ortak fazla bir şeyin olduğunu düşünmüyorum."

Söyledikleri içimi ısıttı. "Bu söylediğin beni mutlu etti. Teşekkür ederim."

Alex yanıt vermeden kolunu kaldırdı ve parayı fırlattı. ıskaladı ve yaptığına inanamayan bir bakışla parayı bana doğru itti. "Seninle konuştuğum için böyle oldu."

Sonuç olarak yüze karşı doksan dörtle kazandı. "Üç kez

daha atalım, iki yapan kazansın?" dedi parayı elinde hafif hafif sallayarak.

"Şaka yapıyor *olmalısın*," dedim. "Rüyamda çeyreklikler görmeye devam edeceğim."

Güldü. "Evet, şaka yapıyorum." Parayı bardağın içine atınca bir takırtı duyuldu. "Sanırım öndeyken bırakmak iyi fikir." Sandalyeden kalkıp Alex'in yatağında duran pizza kutusunu açtım; birkaç parça kalmıştı. "Bir tane ister misin?"

"Teşekkürler." Masanın üzerinden uzandı ve ona bir parça verdim. Aslında aç değildim, ama soğuk pizzaya dayanamazdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir film izledik. Filmin yarısında Alex yüzüstü yatağına uzandı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Hey, bunu *asla* yapmamalısın bu adam öldürülmeye mi çalışıyor?"

Dirseklerim dizlerimin üzerinde, bağdaş kurmuş oturuyordum. "Lütfen susar mısın? Seyretmeye çalışıyorum."

Filmin kahramanı kötü adamlarla karşı karşıya gelmeye hazırlanırken pantolonunun beline silahını koydu ve koyu renk saçlarını sallayan Alex sesini kesti. "Hey, tabanca kılıfı kullanmıyor," dedim şifonyerin üstünde duran kılıfı işaret ederek.

Yüksek sesle güldü. "Evet, ateş etmek istiyor olmalı. Gerçek hayatta da böyle olması hoş olurdu; bir sonraki sahnede hastanede can çekişerek kıvrandığını görebiliriz."

Söylediklerini hayal ederek güldüm. "Tamam haklısın, aptal bir film. Ama yine de nasıl bittiğini görmeliyiz."

Sonunda film bittiğinde, Alex esneyerek uzaktan kumandaya uzandı. "Neyse, dünya kurtuldu ve adam nasılsa hâlâ tek parça halinde... belki biz de yatmalıyız, gece yarısını geçti bile." Ben de esnemeye başladım. "Yapma böyle, sen esneyince, ben de başlıyorum," dedim. Ayağa kalktım; bacaklarımı güçsüz ve gergin

hissettim.

"Üzgünüm, sanırım bulaşıcı bir şey bu." Televizyonu kapattı sonra aşağı doğru bakarak elindeki kumandayla oynadı. "Biliyor musun... belki aptalca gelecek ama güzel bir gün oldu," dedi. Yanakları hafifçe kızardı. "Genellikle bu tarz yerlerde tek başıma olurum; takılacak bir arkadaş olması çok hoş."

Kalbim sıkıştı. Son iki yıldır hayatı çok yalnız gibi geldi bana. "Benim için de güzeldi," dedim utanarak.

Ve şaşırtıcı şekilde doğruydı. Tennessee'de bir motel odasında oturmama karşın, bugün sıradan olmasa da iyi ve tüm olup bitenden kaçıp kurtulduğum için mutlu hissetmiştim kendimi. Sanki bir gün için düşüncelerimi rafa kaldırmıştım. Ve bunun en büyük nedeninin Alex'le birlikte olmaktan kaynaklandığını biliyordum. Bu güne kadar bir erkekle böyle baş başa kalmamıştım; bu kadar doğal hissedeceğimi hayal bile edemezdim.

"Ben... ben artık konuştuğumuz için çok mutluyum," dedim.

Alex bir an başını kaldırmadı. Yine bana baktığında gülümsemi ve gözlerinde daha önce gördüğüm o aynı hüzünlü bakışı gördüm. "Evet," dedi. "Ben de."

O gece yine aynı rüyayı gördüm.

"Beni koruyorsun, öyle değil mi kardeşim?"

"Seni koruyorum."

On altı yaşım yeni doldurmuştu. Melekler Şehri Los Angeles'ta, Jake ve birkaç MK'yle ava çıkmıştı. Burada olduklarında her zaman çok espri yaparlardı ve gerçekten de melekler burayı seviyor gibiydiler. Bu son ziyaretlerinde, orada bir haftadan fazla zaman geçirip on melek öldürmüşlerdi. Bu sayı Los Angeles için bile çok fazlaydı henüz kimse farkına varmamıştı ama Baskın başlamıştı. Alex'in hayatındaki her şey, dönüp duran bir bozuk para gibi değişmek üzereydi.

Ama o dönemde bunu, alışılmadık şekilde yoğun bir av olarak değerlendirmişlerdi. Yok ettikleri onuncu melek, Grauman Çin Tiyatrosu'nun tam dışındaydı ve Marilyn Monroe'nun çimentodaki ünlü baskısının fotoğrafını çeken bir turistin enerjisiyle beslenmek üzereydi. Böyle kalabalık bir caddede, susturucuyla bile olsa Alex silahını çekmekten kaçınırdı ama Cully kaza geçirdiğinde grup lideri olarak hareket eden Juan'ın dikkat çekmemek gibi bir yeteneği vardı. Birkaç saniye içinde melek ışık zerreciklerine dönüşmüş ve yavaşça havaya dağılmıştı. Hiçbir şeyden kuşkulanan turist fotoğrafı çekmiş, sonra da Charlton Hestonin baskısına geçmişti.

"İşte *bu çok iyiydi*," dedi Jake, dördü birlikte kalabalığın dışına çıkmaya çalışırken. Alex ve Rita'ya göz kırparak Juan'ın omzunu sıvazladı. "Demek on kez kutlama yapabiliriz, ne dersiniz?"

Juan ona baktı. Kısa boyluydu ama güçlü kasları vardı. Gözleri kahverengi, kaim saçları ise siyahtı. "Bu da ne demek? Nasıl kutlayacağız? Mini golf gibi bir şey mi kastediyorsun?"

Alex yüksek sele güldü. Mini golf mü? Yapma Juan. *Se realista.*"

"İkinizin de yaşı tutmuyor," dedi Juan başını sallayarak. Cully'nin aksine, bunu önemsiyor gibi görünüyordu.

Alex ve Jake göz göze geldiler. Alex bir senedir gittiği barlarda sorun yaşamamış, Jake de asla sorgulanmamıştı. Nedeni yalnız sahte kimlikleri değil, ikisinin de yaşlarından daha büyük görünmeleriydi. Kamptayken sürekli spor yaptıklarından kasları güçlüydü ve ayrıca Alex avlanarak geçen yılların onların çocuk görüntülerini yok ettiğinin farkındaydı.

"Yaşımız tutmuyor demek," dedi, omzuyla kalabalık kaldırımında kendine yol açmaya çalışarak. "Ama elimize silah vermek için yaşımız tutuyor."

"Evet, ciddiym," dedi Jake. "Hayatımızı ortaya koyup, sonra da bir bira içemeyecek miyiz? *Eso no esta bien. Gerçekten.*" "Neden olmasın Juan?" dedi Rita. Otuzlu yaşlarda, uzun boylu ve zayıftı, saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. "Zaten yarın geri dönüyoruz. Bu kadar kilometreyi, gerçek anlamda iyi vakit geçirmeden gitmek hiç hoş olmaz."

Sonunda Juan derin bir nefes aldı ve omuz silkti. "Hepiniz bana karşı çıkarken, ben ne yapabilirim? Ama siz ikiniz tutuklanırsanız, sizi hapisten kurtarmam, orada çürürsünüz. *Los podrian limpiar tus huesos. ¿Entiendes?*"

"*Sí, sí,*" dedi Alex sırtarak.

"İşte şimdi *oldu,*" dedi Jake. İki kardeş ellerini birbirlerine çaktılar ve bir an elleri kenetlendi. Alex barlar konusunda Jake kadar istekli olmasa da, şehirdeyken dışarıda bir gece geçirme fikri on da hoş gelmişti. Babalarının beş ay önceki ölümünden sonra çok zor günler geçirmişlerdi. O günden bu yana ilk kez rahatlamış olacaktı.

Gece çok iyi geçmişti ama sabah Rita onu dürtükleyerek uyandırdığında, Alex kendini ölü gibi hissediyordu. Rita onu ayağıyla itekleyerek, "Hadi, kalk bakalım," dedi. Tasarruf etmek için tek bir motel odası tutmuşlardı. Alex ve Jake yere serdikleri uyku tulumlarının içinde yatmışlardı.

"Efendim?" dedi Alex uykulu bir halde Rita'ya bakarak. Saçları ıslaktı ama giysilerini giymişti. Bir, iki metre mesafede, üzerinde hâlâ dün gece giydiği giysiler olan Jake horluyordu.

"Juan son bir kez daha çevreyi taramak için dışarı çıktı. Vardilerde faaliyet olduğunu düşünüyor. Buradan ayrılmadan önce gidip bir bakacağız." Rita başını sallayarak hafifçe gülümsedi ve önce Jake'e sonra Alex'e baktı. "İkiniz de berbat görünüyorsunuz, haberiniz var mı?"

"Evet, evet," dedi Alex esneyerek.

Duş alıp kahve içtikten sonra kendini daha iyi hissetti. Jake ve o kamyonetin arka koltuğunda otururken, Juan aracı kullanıyor ve Los Angeles'ın virajlı tepelerine çıkıyorlardı. Jake bacaklarını esnetti. "Hey, gece gördüğümüz kız nasıldı? Pembe tişörtlü sanşm?" Alex başını arkaya yaslamış, gözleri yarı kapalıydı. "Neredeyse bütün gece ağzına yapışıp kaldığı için, onu fark etmemek olanaksızdı."

"Evet, beni arzuluyordu... İzinli bir denizci olduğumu söyledim. Onunla dışarı çıkmak istedim ama arkadaşlarını bırakmadı."

"Anladım, demek seni o *kadar* da çok arzulamıyordu," dedi Alex esnememeye çalışarak. Pencereden bakınca, aşağıda ev ve binalarla dolu Los Angeles'ın uzaklaştıkça yavaş yavaş gözden kaybolduğunu görüyorlardı.

Jake güldü. Kendine çektiği bir dizi yana düşmüş, Alex'e dokunuyordu. "Evet, kıskanıyorsun senin bir şey yaptığını görmedim."

Yarım saat kadar sonra Juan aracı yolun kenarına çekti. Yüksekte, sakın ve ağaçlık bir alandaydılar. Kamyondan indiler; Alex belindeki kılıfın içine yerleştirmeden tabancasını kontrol etti. Yanındakiler de aynı şeyi yapıyordu.

"Tamam, sanırım burada iki tane, ya da daha fazla var," dedi Juan çevresine bakarak. "Jake sen Alex'le birlikte bir ekip ol, ben de Rita'yla. İşimizi bitirene kadar otuz dakikada bir bana bilgi verin."

"Tamam," dedi Jake cebinden telefonu çıkarıp saate baktı. Juan ve Rita ağaçlı bir yola doğru ilerlerken Alex'e baktı. "Çevreyi gözden geçiriyor musun, kardeşim?"

"Evet," dedi Alex gözlerini kapatarak. Dikkatini çakra noktalarında toplayarak, etraflarındaki alanı kontrol edip çeşitli enerjileri hissetmeye çalıştı. Fazla hareket yoktu. Tek başına

yürüyen biri, bir köpek, Juan ve Rita fark ettiği enerjilerdi. Yürüyen kişiye yaklaşan bir melek enerjisinin soğukluğunu hissetti ama Juan ve Rita'nın onunla ilgileneceğini düşünüp önemsemedi. Etrafı biraz daha tarayınca bir melek izine daha rastladı.

"Şu tarafta, dört yüz metre kadar ilerde," dedi gözlerini açıp yolu göstererek. "Sanırım vadilerden birine yakın."

Yol boyunca yürümeye başladılar. Temiz hava iyi geliyor, daha iyi düşünmesini sağlıyordu.

Yanında yürüyen Jake ellerini arka cebine sokmuştu. Bu, her ikisinin de paylaştığı bir alışkanlıktı. "Hey," dedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne?" dedi Alex.

Ağabeyi kaslı omzunu kaldırdı. "Hiç hiç başka bir şey yapmayı düşündüğün oluyor mu?"

Alex afallamıştı. "Melekleri öldürmek dışında bir şey mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Jake ona bakarak. Gözlerine bakmak aynaya bakmak gibiydi.

Bu, Alex'in aklına neredeyse hiçbir zaman gelmemişti. Bir an sessiz kalıp düşündü. "Hayır, sanırım düşünmedim," dedi.

"Aslında bir bakıma bunu yapmak zorunda olduğumuzu düşünüyorum. Ne de olsa onlarla savaşacak pek fazla insan yok." "Evet biliyorum," dedi Jake yürürken yolun ilerisine bakarak. "Ama tüm diğer MK'lerinin bir seçeneği vardı. Önce farklı hayatları vardı. Senin ve benim asla farklı bir hayatımız olmadı; babam bunu yapmamızı istediğini söyledi."

Alex onun ne demek istediğini anlamıştı, başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Ama ben bunu kendime uygun buluyorum. Ben buyum. Yani, başka ne yapabileceğimi kestiremiyorum bile." Kolunun üst kasında bulunan dövmeyi düşündü. Aynısı Jake'te ve tüm diğer MK'lerinde vardı.

Sıralanmış meşe ağaçlarının yanından geçerken sağ tarafa açılan dik vadiyi gördüler. Jake konuşmadan o tarafa baktı. "Gerçekten, ben de öyle," dedi sonunda. "Annem öldürülmeseydi hayatımızın nasıl olacağını zaman zaman düşünmekten kendimi alamıyorum. Dün gece o kızla konuşurken hayatının bizimkinden ne kadar farklı olduğunu gördüm. Düşlediğimin de ötesinde farklıydı."

"Dur bir dakika," dedi Alex. "Bu sen misin? Onunla *konuştuğunu* mu söylüyorsun? *Hayatıyla* ilgili bir şeyler mi öğrendin?" Jake sırtıttı. "Peki, tamam, pek fazla bir şey öğrenmedim aslında..."

Alex ansızın durdu ve elini Jake'in kolunun üstüne koydu. "Yaklaşıyor," dedi. Kestirme bir yoldan, ağaçların arkasına çömelerek açık bir alana çıktılar. Çok geçmeden, birkaç yüz metre ilerde kahverengi saçlı bir kadın görüldü. Arada bir duruyor ve yolu vadiden ayıran alçak taş duvara doğru eğilip manzaraya bakıyordu. Onu inceleyen Alex melek enerjisini hissetti, ruhu soluk gümüş rengiydi, mavilik neredeyse yok gibiydi. Büyük olasılıkla yürüyüşe çıkmış birine rastlamayı ümit ediyordu ve beslenmeye hazırdı.

"Bekliyor," dedi Jake ona bakarak. "Harika, bu saader sürebilir."

Bir öngörüyle içi titredi. Jake'in kolunu hafifçe dürttü. "Hey. Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Jake ona baktı ve sızlandı. "Vay canına, gözünde o aptalca parıltı var."

"Hadi, söylediğimi yapalım," dedi Alex, gözlerini insan şeklindeki melekten ayırmadan. "Yoksa bir ömür boyu burada bekleyeceğiz."

Gülümsemeye başlayan Jake başını salladı. "Eğer Cully bunu yaptığımızı öğrenirse..."

"Eminim bizi öldürürdü." Alex sırtıtarak ona baktı. "Sen mi onun aklını çelmek istiyorsun, yoksa ben mi ilk adımı atayım?" "Bu kez bana bırak," dedi Jake. "Harekete geçmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum, becerikli kardeşim."

Alex güldü. "Evet, biliyorsun..." Ağabeyi harekete geçmeye hazırlanırken Alex silahını çıkardı. Elini cebine attı ve susturucuyu yerleştirdi.

"Tamam," dedi Jake Alex'in omzuna vurarak. "Koru beni kardeşim!"

"Arkandayım, endişelenme," dedi Alex.

"İyi," dedi Jake. "Öyleyse gidip meleşimizi yakalayalım."

Ve Alex silahını, duvara yaslanmış kadına yöneltmiş beklerken, Alex yola doğru yürümeye başladı. Alex rüyasında ağabeyinin ismini haykıran kendi sesini duyarak ansızın uyandı. Hay aksi, yine aynı rüyaydı. Aynı aptal rüya. Derin derin nefes alarak yutkundu ve koluyla gözlerini kapattı. O son yirmi dört saati tekrar ve tekrar yaşama sıkıntısını atlattığını sanıyordu. Üzerinden neredeyse iki sene geçmişti; neden hâlâ Jake'in asla geri gelmeyeceğini kabul edemiyordu? Sonsuza kadar gittiğini ve tüm bunların kendi suçu olduğunu...

Ne kadar zaman geçerse geçsin, asla kabul edilemeyen şeyler vardı.

Kolu başının altındaki yastığın üstüne düşen Alex gözlerini açtı. Pek bir şey fark etmemişti çünkü oda zifiri karanlıktı, yalnızca perdelerin arkasından çok hafif bir ışık sızıyordu. Diğer yataktan Willow'un nefes alış verişini duyuyordu. Gözleri karanlığa biraz alışınca, örtünün altındaki vücudunun yumuşak kıvrımlarını gördü. Ona bakarken uzun bir süre tereddüt etti, sonra bedenini terk edip başının üstüne çıkana kadar bilincini çakra noktalarında odaklamaya çalıştı.

Melek Willow'un üzerinde belirdi: gerçek boydaydı ve göz alıcı bir beyazlıktaydı. Daha önce olduğu gibi Willow'un tam bir kopyası olan sevimli yüzü sakın bir şekilde öne eğilmiş, kanatları arkasında katlanmıştı. Tüylerinin ışıldayan ana hatlarını ve omuzlarından aşağı dökülen elbisenin kıvrımlarını görebiliyordu.

Alex uzunca bir süre meleğe bakakaldı. Işık halkası olmayan görüntü hareket etmiyordu, onu izleyen Alex de... Meleğin saçılmış uzun saçlarına, dudaklarına ve yukarı bakarken gülümser gibi görünen hüzünlü gözlerine baktı. Ve yavaş yavaş rüyanın etkisinden kurtulduğunu hissetti. Jake'in hayali kaybolurken, nefesi sakinleşti ve kalbinin çarpması normale döndü.

Sonunda Alex gözlerim bir kez daha kapattığında, gördüğü Willow'un yüzüydü ve yine uyuyabileceğim anladı.

Onuncu Bölüm

Raziel deri koltuğuna yaslanarak, uzun parmaklarıyla koltuğun koluna vurmaya başladı. "Yeni haber var mı?"

Masanın diğer tarafındaki sandalyenin ucuna tünemiş olan Jonah, kâğıtlarını düzenlerken başını eğdi. "Evet... New Jersey'deki polisimiz Porsche arabayı durdurmuş, ama yolcular içinde değilmiş. Anlaşılan anahtarları üstünde bırakarak arabayı

New York'ta terk etmişler ve biri çalmış."

Raziel burnunun üstünü ovuşturdu. "Yani şimdi ne marka araba kullandıklarını bile bilmiyoruz. Ya da araba kullanıp kullanmadıklarını."

"Hayır," dedi Jonah kahverengi gözlerini kırpıştıtararak. Raziel'in eli hızla yana düştü. Sanki yarı-meleğin dört gün önce, Schenectady Melekler Kilisesi'nden sözde katiliyle kaçması yetmemişti. "Ya uzaktan izleyenler?" dedi.

Jonah dudaklarını ıslattı. "Birkaç tanesi Schenectady'ye gidip Beth denen kızın zihnini okumaya ve belleğinde yarı-melekle ilgili bir şeyler görmeye çalıştılar, ama bir şey bulabilseler bile, çok zaman gerekeceğini söylüyorlar."

Raziel suratını ekşitti. Bunu tahmin etmişti. Birçok meleğin medyum yetenekleri fiziksel temas olmadan bilgi almaya elverişli değildi. Seyrek olarak uzaktan bir şey görebilenler ise gelişigüzel şeyler söylerdi.

"Zaman," diye söylendi, parmaklarıyla masaya vurarak. Planlanmış İkinci Dalga'ya yalnızca bir ay varken, zaman gerek duyduğu en önemli şeydi. Katilin Paschar'ı öldürdüğünü anımsayınca yine öfkeye kapıldı. Bir melek öldüğünde her meleğin duyduğu acı ve eksiklik hissi dışında, Paschar yarı meleklerle ilişki kurmuş ve onu süratle bulabilecek tek varlıktı.

"Ya teyzesi?" dedi. "Hâlâ soru sormaya devam ediyor mu?" Başını sallayan Jonah'm kahverengi bukleleri hafifçe hareket etti. "Hayır. Polis soruşturması tamamlandı. Kadına kızın gizli bir erkek arkadaşı olduğu ve onunla kaçtığı söylendi. İnlanmış gibi görünüyor ve yeğeninin resmini her yere astığımız için Melekler Kilisesi'ne minnet duyuyor. Kızın bulunmasına yardımcı olduğumuzu düşünüyor. Arkadaşı ikna olmadı ama kimse onu ciddiye almıyor."

"İyi," dedi Raziel. Teyzesinin ya da arkadaşının çaresine

bakmak onu rahatsız etmezdi ama gereksiz sorun çıkmasını istemiyordu. "New Mexico'daki adamımız ne diyor?"

Jonah yutkundu. "O da onları arıyor, Albuquerque şubesiyle iletişim içinde. Ama oraya gidiyor olsalar, şimdiye kadar varmış olmaları gerektiğini düşünüyor. Yani, belki de oraya gitmiyorlardır. Bu durumda katilin nereye gidebileceğim bilmiyor. Onun çok becerikli olduğunu söylüyor."

Raziel dişlerinin arasından tıslayarak nefes verdi. Tek başına bu kadar ilerleme kaydetmişti. Bu özel katili seçme kararını lanetleyerek sessizliğe gömüldü. Melekleri öldürmekte bu kadar usta olan birinin beyni iyi çalışıyor olmalıydı. Bu katilin başlarına dert açacağını önceden tahmin etmeleri gerekirdi. Ve şimdi

de yarı-melek ve katil güçlerini birleştirmiş gibi görünüyorlardı. İkinci Dalga yaklaşırken o yarattığın hâlâ dışarıda bir yerlerde olması çok rahatsız ediciydi.

Jonah sandalyesinde hareket etti. "Kilise üyelerinin bazı görgü tanıklıkları oldu," dedi.

Raziel'in asistanı bu görev için en uygun kişiydi; hem kendini meleklerle adamıştı hem de onlardan zarar görmemişti. İlgi uyandıran bir enerjisi yoktu. Bununla birlikte Raziel'in onu boğmak istediği zamanlar oluyordu.

"Evet?" dedi setçe. "Devam et Jonah, çekinme."

Jonah yine elindeki kâğıtlara bakıp konuşmaya hazırlandı. "Aslında ilanı verdikten sonra binlerce kişi başvurdu ama içlerinden yalnızca birkaç tanesi doğru kişilerle ilgili gibi görünüyor. Tanıma uyanlardan bir tanesi Madison, Wisconsin'de bir kız; Kilise üyeleri onu araştırıyorlar. Toronto yakınlarından da bir duyum aldık... ve ayrıca Brooklyn'den... Eugene, Oregon'dan... Dalton City, Tennessee'den... ve bir tane de..."

Raziel kendini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. "Jonah, bana verecek herhangi bir iyi haberin var mı?" dedi yardımcı-sının sözünü keserek. Sesi buz gibi ve sakindi. "Yoksa uzun, sarı saçlı genç kızların görüldüğü yerlerin uzun bir listesini mi vereceksin?"

Jonah başını eğdi; kâğıtlarını bir kez daha düzenlerken hışırtılı bir gürültü oldu. "Aslında Dalton City'deki biraz farklı gibi görünüyor. Kilise üyesi, biraz şüpheli davrandığını düşündüğü gözlüklü bir kız görmüş."

Gözlüklü bir kız. Gerçekten ellerindeki en iyi şey bu muydu? İnsan şeklindeyken baş ağrısı çekmemeyi dileyen Raziel yine alnını ovuşturdu. "Kızı kontrol ettiklerini varsayıyorum." "Evet, Kilise üyeleri ilgileniyorlar. Bize haber verecekler." "Tamam." Raziel ayağa kalkarken koltuk gıcırdadı. "Onların

bulunmasını istiyorum, Jonah. İkinci Dalga geldiğinde o yaratığın hâlâ özgür olmasını istemiyorum."

Asistanı başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi hevesli bir şekilde. "Onu bulacağız; ülkedeki tüm kilise üyeleri onun durdurulmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorlar."

Raziel, bir görevin başarılması için alman karara Melekler Kilisesi üyelerinden daha bağlı olabilecek birilerinin varlığını düşünemiyordu. Yakında yaratık kesinlikle bulunacaktı; yarı melek ve koruyucusu öylece ortadan kaybolmuş olamazlardı. "Çok iyi," dedi. "Öyleyse İkinci Dalga'ya dönelim. Yeni haberlerim var. Açılışın burada, katedralde yapılması planlanıyor." Jonah gözlerini kocaman açtı. "*Burada mı?* İkinci Dalga melekleri gerçekten de buraya mı gelecekler? Aman Tanrım, bu inanılmaz bir onur olacak..."

"Evet, bu durumda Konsey hoş bir karşılama yapmamızı istiyor," dedi Raziel araya girerek. "Çok fazla dikkat çekmeyen bir şey olmalı bence."

"Ah, hayır!" dedi Jonah soluk soluğa. Raziel hayretle ona bakınca yardımcısının yanakları kızardı. "Efendim, bunun herkes için ne kadar önemli olacağını belirtmek istedim yalnızca. Kiliseye büyük bir kutlama için fırsat tanınmalı! Dünyamızı sevgi ve barışla kutsayan meleklerin İkinci Dalga'sı için kilise tıklım tıklım olmalı. Korolar bulunmalı, özel bir ayin yapılmalı, her taraf çiçeklerle süslenmeli..."

"Tamam, ne demek istediğini anladım," dedi Raziel. Yüzü aydınlanan Jonah sustu. Raziel gümüş mektup açacağıyla oynayarak düşünürken, bir süre oturdu. Fikir çekici geliyordu. Binlerce coşkulu Kilise üyesi İkinci Dalgayla gelenlere, Birinci Dalga'nın ne kadar popüler olduğunu ve onlara yol açmada ne kadar başarılı olduğunu gösterecekti.

"Bir şey düzenleyebilir misin?" dedi asistanına.

"Ben mi?" Jonah'nın rengi attı. "Ben ah tabii, benim için bir onur olur. Daha önce asla böyle bir şey yapmadım, ama elimden gelenin en..."

"Tamam, iyi öyleyse," dedi Raziel. "Her şeyi sana bırakıyorum. İstedğin gibi yap; uygun bir şey ayarlayacağını biliyorum." Asistanına gülümsedi. "İyi fikir, Jonah. Melekler sana minnettar olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Jonah nefesi kesilerek. "Teşekkür ederim. Ben ben hizmet etmekten onur duyuyorum."

"Rica ederim," dedi Raziel. "Şimdi çıkabilirsin."

Hâlâ teşekkür sözcükleri mırıldanan asistanı odadan çıkınca Raziel yine arkasına yaslandı ve acımasızca yarı-meleği düşünmeye başladı. *Willow*... yarı kutsal biri için ne gülünç bir isimdi. Varlığının küçültücü yanını vurguluyor gibiydi. Kolunu uzatarak bilgisayarının faresini hareket ettirdi ve daha önce de ekranında olan Melekler Kilisesi'nin internet sitesine girdi. Bir kez daha yaratığın yüzünü inceledi: büyük yeşil gözlerine, hafif sivri çenesine ve uzun sarı saçlarına baktı. Son derece normal görümlü bir kızdı; güzeldi ama bir özelliği yoktu. Ama Paschar'ın görüşüne bakılırsa, hepsini yok edecek olanaklara sahipti.

Raziel yaratığın ekrandaki görüntüsüne bakarken, daha önce de olduğu gibi, bir rahatsızlık hissetti. Yüzünün şekli ve gözleriyle ilgili hafifçe tanıdık gelen bir taraf vardı. Omuz silkerek bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yarı-insandı ve birçok insan birbirine benzerdi, hatta zaman zaman onları ayırt etmek çok güç olurdu. Fareyi yemden hareket ettirerek siteden çıktı ve kızın ekrandaki resmi yok oldu. Neye benzerse benzesin, önemli olan *Willow Fields'in* kısa sürede ölmesiydi.

Kilise'nin sadık yandaşları tarafından ele geçirildiğinde, bütün kalbiyle katilinin onu vurmuş olmasını dileyecekti.

Dışarıda bulunan ofisteki çalışma masasına geçen Jonah bir an oturarak dua etti ve bağışladıkları büyük onur için meleklerle teşekkür etti. Başını kaldırdığında yüzü ısıltı ısıltı; tadını çıkararak çevresini seyretti. Düzenli çalışma masasına, yumuşak, kirli beyaz halıya ve duvarda asılı, Michelangelo'nun küçük melek tablosuna baktı.

On sekiz ay önceki hayatıyla şimdikini kıyaslayınca, olanlara inanamadı. Kolejde, nefret ettiği bir bölümde okuyordu. Soğuk davranan ve desteklemeyen aile fertleri ve birkaç arkadaşı vardı. Geleceği konusunda karamsardı; istemediği bir mesleği olacaktı ve hayattan gerçek anlamda bir beklentisi yoktu. İngilizce dersinde Eliot'ı okurken, cesareti olsa hayatına son vermenin, sızlanarak bu sıradan, anlamsız hayatı sürdürmekten daha iyi olacağını düşünmüştü. Asla cesaret edemeyeceğini bilse de, bunu nasıl yapabileceğini aylak aylak planlayıp durur, böylece kendini daha iyi hissedirdi. Garip bir şekilde neşelenirdi.

Ve sonra, bir gün bir melek ile karşılaştı.

Biyoloji dersi için endişelenerek karamsar bir şekilde kampusta yürüyordu. Mezun olmak için en az zorunlu bir fen dersi almak zorundaydı ama yeteneği yoktu ve ders kötü gidiyordu. Artık jeoloji ya da daha kolay başka bir dersle değiştirmek için de çok geçti. Yürürken ayaklarına bakarken iç çekti. Belki de *başaramaması* daha iyi olurdu, zaten bu diplomayı istediğinden bile emin değildi.

Ansızın pırıl pırıl bir ışık görüntüsü onu durdurdu. Başını kaldırıp bakınca, bir meleğin yavaş yavaş uçarak ona yaklaştığını gördü. Parlak, görkemli ve çevresini aydınlatan bir varlıktı. Etrafına öyle bir sevgi ve huzur yayıyordu ki melek ona yaklaşırken Jonah donakalıp durdu.

Korkma, demişti melek ona. *Sana bir şey vereceğim.*

Melek panlıyan ellerini Jonah'a dokundurduğunda, çevre-

sini beyaz bir ışık kaplamış, içine güç ve kararlılık gibi kendisine yabancı olan duygular dolduğunu hissetmişti.

Kolejden ayrılmıştı. Kendini asla kampustan ayrıldığı gün kadar özgür hissetmemişti. Doğruca, yeni Melekler Kilisesi katedralinin inşa edildiği Denver'a gitmişti. Orada, ilk gördüğü melek kadar görkemli ve ışıltılı başka meleklerle karşılaşmıştı. Hiçbirinin ona dokunmamasına karşın, onların yarattığı huzur ve dinginliğin coşkusu Jonah'ı mutlu etmişti. Meleklerin insan şekline girerek onların arasında yaşadığını öğrendiğinde, dünya artık ona gri ve anlamsız bir yer gibi görünmemeye başlamıştı. Güzel, parıltılı ve sihir dolu bir yerdi. Ve şans ona gülmüş, bir meleğin yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı.

Çalışma masasının başında otururken, iyi kaderine şükretti. Gülümseyerek başını salladı ve işe odaklanmak için kendini zorladı: çalışması gerekiyordu. Bilgisayarında yeni bir dosya açarak, İkinci Dalgayla gelecek meleklerin kutlaması için bazı fikirler yazıp, liste yaptı. Ansızın akıma başka bir fikir geldi: belki televizyon haberlerinde yer alabilirlerdi. Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Evet, kuşkusuz bunu bütün dünyaya ilan etmeliydiler. Kafası bu planlarla dolu, Razi'le sormak için yerinden kalktı.

Razi'lin kapısına gelip kapıyı tıklatacakken birden durdu. Meleğin telefonda biriyle konuştuğunu duyunca eli havada kaldı.

"Evet Lailah, geldikleri anda beslenmeyeceklerini biliyorum, ama söylemeye çalıştığım şey, insan sürüsünün burada hazır, onları bekliyor olacağı... Evet, doğru, büyük bir kutlama olacak, herkes sevinçle onları karşılayacak ve hoş geldiniz diyecek. Kendinden geçmiş insanları ve enerjileriyle beslenerek onları nasıl mutlu ettiğimizi görecekler..." Kısa bir ara oldu, sonra Razi' güldü. "Şimdi açgözlülük yapma... İnsan şeklinde olman gerektiğini biliyorsun..."

Kafası karışan Jonah yavaşça kapıdan uzaklaştı. İnsanlarla beslenen melekler mi? Belli ki doğru duymamıştı. Meleklerin insanlardan herhangi bir şey alması fikri gülünç ve inanılmazdı. Meleklerin yaptıkları iyilikleri ve neler verdiklerini gözleriyle görmüştü. Onlar hayatını değiştirmişlerdi. Hayatını *kurtarmışlardı*. Belki de Raziel yalnızca şakalaşıyordu. Zaman zaman keskin bir mizah duygusu vardı ve Jonah her zaman onu anlamadığının farkındaydı.

Yanlış anlamıştı. Hepsi buydu.

Yerine geçen Jonah, ekranındaki açık dosyaya baktı. "İnsan sürüsü" sözünü anımsayınca, Raziel şaka yapmış olsa bile, kutlama düzenlemek konusunda birkaç dakika öncesi kadar heyecan duymadığını fark etti. Yaptığı çalışmaları kaydetti ve elektronik postalarını kontrol etmeye karar verdi. İlgilenmesi gereken birkaç yeni mesaj olmasına sevindi.

Yazmaya başladı:

Jonah'tan

LHGrimes'e

PSullivan

Merhaba, verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim. Motelde kalan çiftle ilgili durumu öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Onlar aradığımız kişilerse, lütfen gerekeni hemen yapma konusunda tereddüt etmeyin.

Mutluluk meleklerin olsun,

jonah Fisk Uçuyordum.

Uykumun içinde bile kendi kendime hayretle gülümsedim. Böyle hafif ve özgür olmak ne muhteşem bir histi. Işıldayan kanatlarımı açarak, motel odasında uyuyan bedenimin üstünde süzıldüm. Diğer yatakta, Alex yüzüstü yatmış, uyuyordu. Enerjisinin ışığını, dağınık saçlarını ve kolundaki dövmeyle görebiliyordum. Bir süre onu izlemek istiyordum ama

bekleyemeye- ceğimi, yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Yavaşça kanatlanımı hareket ettirerek yükselmeye başladım. Tavana yakın uçmak sudaki dalgaların arasından geçmek gibiydi. Üst kattaki odaya geçtim, boştu, yataklar bozulmamıştı. Daha hızlı uçmaya başlayarak motelin çatısına tırmandım.

Sabahtı ve kuvvetli bir güneş ışığı vardı. Bir kez kendi çevremde dönüp, kanatlarımla üstünde sıcaklığı hissederek aşağı doğru süzuldüm.

Ve sonra onu gördüm.

Bir adam moteldeki odamızın penceresinden içeri bakıyordu. Taba rengi pantolon ve kısa kollu, ekose bir gömlek giymişti. Elinde fotoğraf makinesi vardı. Fotoğraf çekmeye çalışıyordu, ama oda çok karanlık olduğundan adamın hayal kırıklığını hissedebiliyordum. İçerde kim olduğunu bilmiyor ve öğrenmek istiyordu. Bir kez daha denemek için kamerasını birkaç santimlik perde aralığına yerleştirdi.

Baş döndürücü bir hızla yine bedenime girdim.

Yeni motel çatıların altında silkinerek uyandım. Odadaydım, sanırım sabah olmuştu. Bir oh çekerek rahatladım. Gördüğüm yalnızca bir düştü. Uçuyordum, dışarı çıkmıştım..."

Bir gürültü duyunca kaskatı kesildim: hareket eden bir şey sesi, yakında duran birinin sesi gibiydi. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek, yastığın üstünde başımı yavaşça yana çevirdim. Perdelerin arasında bir boşluk kalmıştı. O aralıktan dışarıdaki kaldırımda duran bir adamın karanlık hatlarını görebiliyordum.

Aman Tanrım, gördüğüm rüya değil, gerçektir. Nabzımın atışını kulaklarımda hissederek öylece yattım. Bizi görebiliyor muydu? Benim kim olduğumu görebilmiş miydi? Adamın başı hareket edip içeriye görmeye çalıştığından dışarı bakmaya korkuyordum. Sonunda yaklaşan bir araba sesi duydum ve adam

ansızın gitti. Azıcık güneş ışığı pencereden içeri sızınca oda biraz aydınlandı.

Örtümü üstümden fırlatarak kendimi Alex'in yatağına attım ve onu omuzlarından tutup sarsmaya başladım. "Alex! Alex, uyan!"

"Hımm?" Dönüp başını yastıktan hafifçe kaldırdı. "Ne oldu?"

"Pencereden içeri bakan bir adam vardı."

Bir saniyede kendine geldi ve doğrularak oturdu. "Ne zaman? Şimdi mi?"

Ansızın üşüdüğümü hissederek kollarımı ovuşturdum. "Evet, onu gördüm. Perdenin aralığından içeri bakıyordu. Sonra bir araba geldi ve adam buradan ayrıldı."

Alex pencereye doğru bakarak söylendi.

Perdeyi tamamen kapatsam iyi olacak..." Alex'in yatağından kalkmaya yelteniyordum ki koluma dokunarak beni durdurdu.

"Hayır, yapma, kapatırsak onu gördüğümüzü anlar." Sessizce oturup parmaklarıyla dizine hafifçe vurmaya başladı. "Her kimse, kesin olarak sen olduğunu bilemez; bilseydi içeri bakmaya çalışmazdı. Ama artık odayı gözetlemeye başlayacak. Adam seni görmeden buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Alex'in ne yapacağımızı planlıyor olması biraz sakinleşmemi ve telaşımın azalmasını sağladı. "Banyo penceresine ne dersin?" diye önerdim.

Düşünürken kaşlarını çattı. Onaylar gibi başını eğdi. "Evet, olabilir, paravanı yerinden çıkarabilirim..."

Telefon çalınca ikimiz birden yerimizden zıpladık.

Acı acı ikinci kez çalarken korkuyla göz göze geldik. Sonunda Alex eğildi ve ahizeyi kaldırdı. "Alo?" Sesinin bu kadar rahat, yeni uyanmış ve hâlâ uyku sersemi gibi çıkmasına inanamadım.

Bir süre konuşmadı; diğer taraftan bir erkek sesi duyuyordum. "Tamam," dedi Alex sonunda. "Teşekkürler. Şimdi uyandım,

yaklaşık bir saat içinde orada olurum."

Telefonu kapatırken bana baktı. "Tamirhaneden anyorlar sanırım. Arabanın hazır olduğunu söylediler."

Gözüm yine perdelerin arasındaki boşluğa takıldı. "Bizi... bizi odadan dışarı çıkarmak isteyen birinin tuzağı da olabilir." "Evet, olabilir," dedi.

İkimiz de aynı anda televizyonun üstündeki dijital saate baktık. Saat onu yirmi geçiyordu.

"Öğlene doğru dedi, ama..." Sesi azalarak kesildi, yüzü düşünceli görünüyordu. "Ama sesi tamirciye benziyordu. Ve sen adamda bir sorun olmadığını düşünüyorsun, öyle değil mi?" Hayatımızın buna bağlı olmasını istemeyerek omuz silktim. "Anlayabildiğim kadarıyla öyle, ama..."

"Tamam, sanırım tehlikeyi göze almak zorundayız," dedi Alex. Birdenbire harekete geçerek örtüyü üstünden atıp yatağın diğer tarafından kalktı. "Ben hazırlanırken, sen kendini göstermemeye çalış, olur mu?"

Giysilerini aldı ve banyoya girdi. Titreyerek masaya yaklaştım ve oturdum. Dış duvara çok yakın olduğundan kimsenin beni görmesi mümkün değildi. Sanırım Alex hayatındaki en hızlı duşu aldı ve birkaç dakika sonra saçları ıslak, kot pantolonunu ve gri tişörtünü giymiş şekilde yine karşımdaydı.

Odanın içinde hızla hareket edip çantasına giysilerini atmasını izliyordum. Son olarak da tabancasını şifonyerin üstünden aldı ve kılıfına yerleştirdi. Düz, kaslı midesine bakmaktan kendimi alamadım.

"Gidip ikimize kahvaltı alıp geleyim," dedi.

Ona bakakaldım. "Ne? AleXj şu an bir şey yiyebilecek durumda değilim."

Hafifçe gülümsedi. "Hayır, ben de aç değilim. Ama benim kahvaltı alıp odaya döndüğümü görürse, bir süre daha burada

kalacağımızı düşünür." Yine pencereye baktı. "Ben gidince sen de hazırlan, tamam mı? Ama kimsenin seni görmediğine emin ol." Sandalyeden kalktım ve ansızın titrediğimi hissettim. "Alex, dikkatli ol."

"Endişelenme. Kesinlikle sen olduğuna emin olana kadar kimse bir şey yapmayacaktır. Yeter ki kimse seni görmesin, tamam mı? Ben çıktıktan sonra kapıyı sürgüle ve dönüp kapıyı tıklattığımda, önce gözetleme deliğinden bak."

Onun kadar sakın görünmeye kararlı bir şekilde, başımı salladım. "Evet, anladım."

Alex bir an bana baktı. "Endişelenme, her şey yoluna girecek," dedi yumuşak bir sesle. Sonra sıradan hareketlerle odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapıyı kilitleyip, bir gün önceki giysilerimi kaptım ve kaçarcasına banyoya koştum. İşinin en az beş dakika süreceğini hesaplayarak, hızla duşumu aldım ve giyindim. Islak saçımı toplayıp şapkanın altında gizledim. Sora çabucak toparlanmaya başlayarak banyo malzemelerimizi ve giysilerimi Alex'in çantasına tıktırdım. Sıra annemin çektiği benim fotoğrafıma gelince, onu dikkatle kâğıt mendile sarıp çantama attım.

Tam çantamı kapatırken biri kapıyı tıklattı. Büyük olasılıkla Alex olduğunu bilmeme karşın kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapıya yaklaştım, delikten dışarı bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Aynı anda Alex'in, "Benim," diyen sesini duydum. Elinde iki fincan kahve ve içi çörek dolu bir peçeteyle duruyordu.

Kilidi açtım ve o içeri girer girmez aceleyle kapıyı kapattım. "Kimseyi gördün mü?"

Yiyecekleri masanın üstüne bırakırken başını salladı. "Evet, otoparkın en uzak köşesinde, arabasının çevresinde dolanıp duran bir adam var." Kahvelerden birinden şapırdatarak bir yu-

dum aldı ve bana baktı. "Hazır mısın?"

Yutkundum. "Evet, sanırım." Pudra şekerli çöreklerle baktım ve hayatımda asla bu kadar tok hissetmediğimi düşündüm.

"İyi, öyleyse buradan çıkalım."

Yine banyoya giren Alex'i takip ettim. Oradaki pencere, odadakilerin yansı boyundaydı ama yine de tırmanıp dışarı çıkabilecek genişlikteydi. Arkasında çam ağaçları, ağaçların da ardında geçen arabaların sesini duyduğum bir yol vardı. Alex pencereyi kaydırarak açtı ve tuvaletin üstüne çıktı. Hafif bir tekmeyle paravanı, sonra da arkasındaki tel örgüyü yere düşürdü. Bunu fark etmek için doğru zaman olmasa da, bir an hareket etme şekline hayran olmaktan kendimi alamadım. Kaslarının hareketi akıcı ve kendinden emindi.

Aşağı atlayan Alex çantasını aldı ve pencereden dışarı attı. Sonra da benim çantamı atıp bana döndü. "Tırmanıp dışarı atlayabilir misin?" diye sordu. Pencerenin yüksekliği neredeyse göğüs seviyesindeydi.

"Yukarı çıkmama yardım edersen."

Artık dışarı çıkmaya çalıştığımız için biraz sakinleşmeye başlamıştım. Ellerimi pencerenin eşiğine koydum ve Alex belimden tutarak beni yukarı itti. Pencere seviyesine yükseldim ve vücudumu çevirdim. Eşiğe tutunarak bacaklarımı aşağı sarkıttım ve kendimi yere bıraktım. Paravanın üstüne inince bir an tökezledim. Pencere Alex için dardı ama birkaç saniye sonra kıvranarak çıktı ve aşağı atladı.

"Seni yukarı kaldırırsam, pencereyi kapatabilir misin?" dedi. "Adam içeri girecek olursa, ön kapıdan çıkıp bir yere gittiğimizi ve kendisinin bizi fark edemediğini düşünür böylece."

Gülümseyerek başımı salladım. "Her şeyi düşünüyorsun."

O da hafifçe gülümsedi. "Deniyorum. Hadi, omzumun üstüne çık." Eğildi. Elimi omzuna dayadım, ensesinin iki tarafından

tuttum. Birkaç saniye sonra hiçbir ağırlığım yok gibi beni kolay bir şekilde kaldırdı. Kollarıyla bacaklarımı sardı ve yukarı uzanıp pencereyi iterek kapatırken birbirimize ne kadar yakın olduğumuza dikkat etmemeye çalıştım.

Yeniden yere indiğimde, Alex yola göz attı. "Arabayı almaya giderken benimle gelmemen daha iyi olur. Burada beni bekleyebilir misin?"

Çam ağaçlarının oluşturduğu, kısmen gizli, küçük bir koru içindeydik. Başımı salladım. "Evet, sanırım bunu yapabilirim." Kaygılı gözlerle bana bakarken tereddüt etti. "Silahımı sana versem, almazsın, öyle değil mi?"

Bunun düşüncesi bile ürpermeme neden oldu. Gözlerim beline takıldı. Tabancasının, kot pantolonun üstüne çıkardığı bol tişörtünün altında durduğunu biliyordum. "Ah, hayır. Birine karşı silah kullanabileceğimi cidden düşünemiyorum Alex." Sağını geri atarak iç çekti. "Tahmin etmiştim zaten. Bak, dikkatli ol tamam mı? Elimden geldiği kadar çabuk döneceğim." "Tamam," dedim. Ansızın boğazımın kuruduğunu hissettim. "Alex, dikkatli ol. Yani, lütfen... gerçekten dikkatli ol." "Olacağım." Döndü ve elleri arka cebinde, yola doğru yürümeye başladı. Birkaç dakika içinde köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuştu. Etraf çok sakindi. Gözlüğümü taktım, motelin dış duvarına yaslanarak oturup kollarımı dizlerime doladım ve elimden geldiği kadar göze çarpmamaya çalıştım. Gölgede bile hava sıcaktı ve ensemin terden ıslandığını hissediyordum.

Dakikalar geçiyordu. Alex'in tamirhaneye ulaşip ulaşmadığını anlayabilmek için dakikaları saymaya çalışıyordum. Tanrım, umarım ona bir şey olmazdı. Umarım bizi gözetleyen her kimse, hâlâ odada oturduğumuzu ve fazla tatlı çöreklerle, feci motel kahvesi içtiğimizi düşünüyordu.

Bir süre sonra bacaklarım uyuşmaya başladı. Ayağa kalktım

ve bir çam ağacının sert, gri gövdesine yaslanıp yola baktım. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Yolun karşı tarafında parlak, sarı bir elbise giymiş bir kadın oturmuş, otobüs bekliyordu. Yanında bir bebek arabası vardı ve arabanın içine doğru eğilip başım sallayıp gülüyordu. Sonra da bebeğin örtüsünü düzeltmek ister gibi elini arabaya doğru uzattı. Öyle mutlu görünüyordu ki gerginliğimin azalmaya başladığını hissettim.

Ansızın kadın başını kaldırıp yukarı baktı, ifadesi korkmuş gibiydi. Bakışlarımı baktığı yere çevirince kalbim duracak gibi oldu. Bir melek ona doğru uçuyordu.

Yaslandığım ağaç gövdesinin kabuğu yanağıma batıyor ve kalbim hızla çarpıyordu. İzlemek istemiyordum ama bakmadan da edemiyordum. Melek bir kadındı ve uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Işık halkası parılıyordu, yere inerken giysisi bacaklarına dolanmıştı ve görkemli kanatları açıktı. Kanatlarını arkasında katladı ve ilerlemeye başladı. Ellerini hayretler içinde onu izleyen kadının üstüne koydu ve beslenmeye başladı.

Kadının hayat enerjisini görebiliyordum. Enerjinin tüketildiğini, çöktüğünü ve parlak pembe, mor renginden soluk bir griye dönüştüğünü fark edebiliyordum. Kadın bankta öylece oturmuş sevgi ve minnettarlıkla meleğe bakıyordu. Bu ifadeyi görmemek için başımı çevirip gözlerimi yummak zorunda kaldım. Uzaktan bebeğin ağlamaya başladığını duyuyordum.

Bir arabanın yaklaştığını, sonra yavaşladığını duydum. Bakmak için kendimi zorladım. Kaldırım kenarına arabayı çeken Alex'ti. Yolun karşı tarafında kanatlarını açıp kapatan melek hâlâ besleniyordu. Başını geriye atmış gülümsüyordu ve ışık halkası parılıyordu.

Hareket et! Kendi kendime haykırdım. *Yapmalısın!* Bacaklarım titrek ve güvensizdi. Önemsememeye çalışarak çantalarımızı

kaptım ve arabaya doğru koşmaya başladım. Gölgeden çıkar çıkmaz, beyaz kanatlarına güneş ışığı yansıyan meleğın parlaklığı gözümü kamaştırdı. Alex yan koltuğaya doğru eğilip bana kapıyı açtı. İçeri fırlattığım çantaları arkaya koydu. Kendimi koltuğaya attım ve kapıyı kapattım. "Acele et, hemen buradan uzaklaşalım," dedim titreyen bir sesle.

Kaldırım kenarından arabayı uzaklaştırırken bana baktı. "Ne oldu? Birini mi gördün?"

Başımı salladım. İstemiyordum ama bunu yapmak zorundaydım. Başımı çevirip omzumun üstünden arkaya baktım. Melek yok olmuştu, onun yerinde uzun siyah saçlı ve güzel, beyaz bir üst giyinmiş bir kadın duruyordu. Kurbanının omzuna yavaşça dokundu ve kaldırıma doğru yürüdü. Bankta oturan kadın gözlerini kırptırdı; sersemlemiş gibiydi. Biz köşeyi dönerken bebeğine doğru uzandığını gördüm, sonra gözden kayboldu.

"Willow? Neler oluyor?" dedi Alex.

"Hiçbir şey," dedim zayıf bir sesle, yeniden öne dönerek. "Her şey yolunda gitti mi?"

Başını salladı ve kırmızı ışığı görünce vites değıştirdi. "Evet, her şey yolundaydı. Sanırım sorunsuz yola çıktık. Geçerken, adamın hâlâ odamızı gözetlemeye devam ettiğini gördüm." Çatlamış yapay deri koltuğaya kendimi bırakarak rahat bir nefes aldım. Az önce gördüklerimden sonra rahat hissettiğim için içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Alex kaygıyla kaşlarını çatmış, hâlâ bana bakıyordu. "Hadi Willow, konuş benimle. Sorun nedir?"

Bir an sessiz kaldım; sözcükler ağızımdan çıkmıyor gibiydi. "Motelin karşısındaki yolda bir kadının enerjisiyle beslenen bir... melek gördüm."

Yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Neden bu kadar üzgün

görüldüğünü şimdi anladım. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama o kadının iyi olduğundan kuşkuluyum."

"Evet, anlıyorum," dedi hafif bir sesle.

Bir sessizlik oldu. Pencereden dışarı baktım. Meleğin hâlâ kanat çırpıttığını, bankta gülümseyerek oturan kadının enerjisinin yavaş yavaş grileşerek yok olduğunu görebiliyordum. "Nasıl oldu da daha önce böyle bir şey görmedim?" dedim donuk bir ifadeyle. "Yani Pawntucket'ta?"

Alex başını salladı. "New York'un kuzeyinde pek fazla yok. Neden olduğunu bilmiyorum, ama bazı bölgeleri diğerlerinden daha fazla seviyorlar."

"Ama... Schenectady'deki Melekler Kilisesi çok büyük." "Ama anlaşılan yalnızca bir melekleri vardı. Ayın boyunca *meleğimiz* deyip durdular."

Dondum kaldım. "Bir melek ve tüm bu insanlar?"

Alex bana baktı. İsteksiz bir sesle konuştu. "Bazıları çeşitlilikten gerçekten çok hoşlanırlar. Bir günde farklı on iki kişiden beslenebilirler." Yeşil ışık yandı ve hareket ettik. Sessizce oturuyordum; bir süre sonra bakışlarını yine üstümde hissettim. "Dinle, buna tanık olmanın ne kadar zor bir şey olduğunu biliyorum, ama düşünmemeye çalış, olur mu? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Tamam, ama bu konuda düşünmemeyi tam olarak nasıl becerebilirim?" dedim. Bir an duraksadım. "Alex, odamızın dışında bir adam olduğunu nasıl öğrendim, biliyor musun?" Rüyamda uçuyordum ve dışarı çıkmaya karar verip onu gördüm. Az önceki o *şey* gibi, benim de kanatlarım vardı. Ama sorun şu ki bu bir rüya değildi. Gerçekten kanatlarım vardı. Ben..." Daha fazla konuşamadım, dudaklanmı sıktım. Hayır, ağlamayacaktım. Bunu yapmayacaktım.

Otoyol sapağına geldik ve Alex saparak hızını artırıp yolun

soluna geçti. Omuz silkti. "Bu şekilde öğrendiyse, bunun gerçekleşmiş olmasına sevindim. Eğer gördüğünü görememiş olsaydın, şu an ikimiz de ölmüştük."

Haklı olduğunu biliyordum ama bu çok kolay görünüyordu. Başımı salladım; düşüncelerim, söze dökemeyecek kadar karışık.

Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Başımı koltuğa dayayıp, kıvrılarak oturdum ve geçen arabalarla, yeşil tepeleri izlemeye koyuldum. Sonra Alex bana baktı. "Hey," dedi. "Hava filtresi konusunda da haklıydın, biliyor musun? Değiştirilmesi gerekiyordu."

"Öyle mi?" Şu an bu konuyla ilgilenmeli miydim? Onaylayarak başını sallarken parmaklarıyla hafifçe direksiyona vuruyordu. "Söyle bakalım nasıl oluyor da arabalar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Alex, bu konudan söz..."

"Hadi, anlat bana. Öğrenmek istiyorum," dedi. Göz göze geldik ve ansızın gözlerindeki anlayışı görünce nefesim kesilir gibi oldu. Nasıl hissettiğimi biliyor ve yardım etmeye çalışıyordu. "Okulda bununla ilgili bir ders mi aldın?" diye devam etti.

Birkaç reklam panosunun yanından geçtik. Boş boş onlara bakarken hâlâ kadın gözümün önüne geliyordu. "Programda öyle bir ders yoktu."

"Peki, nasıl öğrendin öyleyse?"

İç çektim ve oturduğum yerde döndüm. "Gerçekten, cidden öğrenmek istiyor musun bunu?"

Alex gülümsedi. "Evet, gerçekten, cidden öğrenmek istiyorum bunu."

"Tamam." Doğrudum ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Öğrenmemin nedeni Jo Teyzeydi. Annem ve ben, dokuz yaşından beri onunla yaşıyorduk. Ve kendisi bu konuda hep

korkunç davranırdı. Yani, annemle ilgilenmeme yardım ederdi ama ikimizin onun yanında kalmasının ne kadar pahalıya patladığı konusunda sürekli yakınır dururdu. Bir gün arabası bozuldu ve tamir masrafının ne kadar tutacağı konusunda konuşup durdu. Ben de kütüphaneye gidip, araba tamiri konusunda bilgi veren bir kitap bulup okudum ve arabasını tamir ettim."

Alex kahkahalarla güldü ve gerginliğimin kısmen azaldığını, göğsümdeki sertliğin yumuşadığını hissettim.

"Gerçekten mi?" dedi Alex. "Bu çok zekice bir fikir."

"Evet." Elimde olmadan ben de gülümsedim. "O gün işe taksiyle gitti, ben de okulu kırıp arabasını tamir ettim. Sorun alternatörle ilgiliydi. Yapmam gereken tek şey, gidip ucuzcuktan yenisini alıp değiştirmektir. Eve döndüğünde yüzünü görmeliydin. Gerçekten, birkaç hafta boyunca yakınıp durmayı düşünüyordun."

"Bahse girerim." İlgili bir ifadeyle baktı, gözleri sıcaktı. "Kaç yaşlarındaydın?"

Düşündüm. "On üç? Neyse, daha sonra bu işle iyice ilgilenmeye başladım. Motorları seviyorum. Aslında çok da karmaşık değiller. İşleme şekillerinde gerçek... bir mantık var."

"Benimse tüm yapabildiğim yağı kontrol etmek," dedi Alex, bir kamyonu geçmek için şerit değiştirirken. "İşte bundan dolayı çok etkilendim."

"Evet, ama sen James Bond'sun," dedim. "James Bond'un kendi arabasını tamir etmesine gerek yok."

Sırıttı. "Doğru. Ayrıca modern bir arabam olması da işe yarıyordu."

Porsche'si. Bronx'taki otoparkta kalan arabasını düşündüm. Hâlâ orada durduğundan ciddi olarak kuşkuluydum. "Arabayı orada bırakmak seni çok üzdü mü?" dedim bir dizimi göğsüme çekerek.

Alex başını salladı. "Çok fazla değil. Harika bir arabaydı,

ama öldürölmek beni çok daha fazla üzerdi."

"Ve ayrıca, Mustang de harika bir arabadır," dedim kısa bir sessizlikten sonra.

Kaşlan çatıldı. "Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

Bir an için ben *onun* şaka yaptığını düşündüm. "Hayır, aslında şaka yapmıyorum. Tam bir klasiktir."

"Hımm, evet. Bir hurda yığını olduğunu söylemenin farklı bir yolu herhalde."

Şok olmuştum. "Alex! Saçmalama, bu üstün, klasik bir Amerikan arabasıdır. "69 Mustang bir *simgedir*." Yani, *Amerikan Duvar Yazılarını* düşün. Georges Lucas Porsche'yi oraya dahil eder miydi? Hayır, etmezdi.

Yüzü şekilden şekle girerken gülmemeye çalışıyordu. "Tamam, bu tartışmayı kaybettiğimi anlayabiliyorum."

"Neyse, hiç olmazsa itiraf ediyorsun." Ansızın yeniden kendim gibi hissettiğimi fark ederek rahatlamıştım. Kaçmıştık ve şimdilik güvendeydik. Belki bizi kurtaran rüya sıradan değildi ve yarı-melek işiydi ama şu an bunu düşünmek zorunda değildim, bunu bir yana bırakmayı seçebilirdim. Ve Alex haklıydı meleğın kadına yaptığı şeyi görmek korkunçtu ama yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yüzünün muhteşem hatlarını, gri-mavi gözlerini ve koyu renk saçlarını inceleyerek ona baktım. Birlikte geçirdiğimiz ilk günlere asla inanamasam da, birdenbire ne kadar nazik olduğunu fark ettim. Ne kadar nazik ve iyi olduğunu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bana bakarken gözlerini kıstı. "Rica ederim. Ne için?"

"Sen ne için olduğunu biliyorsun," dedim. "Çok yardımcı oldun. Teşekkürler."

Alex utanarak omuz silkti. "Böyle bir şey gördüğünde kendini kaptıramazsm," dedi sonunda ellerini direksiyonda gezdi-

rerek. "Zordur, ama unutmaya çalışmak gerekir."

Dışanda etkileyici Tennessee manzaralarının yanından geçiyorduk. Memphis'ten geçtik ve saat altıya doğru aşağıda kıvrılan Mississippi nehrini arkamızda bıraktık. Köprünün ortasına vardığımızda artık Arkansas'taydık. Burada arazi düzdü ve geniş alanda tek tük ağaç fark ediliyordu.

Alex oturduğu yerde hareket edip omuzlarını gevşetti.

"İstersen biraz da ben kullanayım," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İstiyor musun?"

"Evet, aslında istiyorum," dedim. "Sen biraz dinlenmiş olursun, yardım edersem oraya daha çabuk ulaşabiliriz. Ayrıca daha önce asla Mustang kullanmamıştım."

Sırıttı. "Bir şey kaybetmediğini söylersem bana inanmayacağını biliyorum. Ama teşekkürler, benim için de iyi olur." Arabayı yolun kenanna çekti ve dışarı çıkıp yer değiştirdik. Durduğumuz yere öğleden sonra güneşi vuruyordu. Yaşadığım yerde şimdi kazak ve ceketlerle dolaşılmasına karşın burada hâlâ yazın devam etmesi garipti.

Arabanın önünde durdum ve yandaki ekin tarlasına baktım. Kısa incecik çalıkların üstünde kar taneleri gibi beyaz toplar vardı. Ne olduğunu anlamak için iki kez baktım. "Pamuk mu bu?" Elleri arka ceplerinde olan Alex yanımda durdu. Hafif bir esinti saçlarım dalgalandırdı. "Evet, bu yörede çok vardır. Piring de..."

Ona baktım ve hiç okula gitmemiş olsa bile tanıdığım birçok insandan daha çok şey bildiğini düşündüm. "İspanyolca konuşmayı nerede öğrendin?" dedim. "Kampta mı?"

Başım salladı. "MK'lerinin bazıları Meksikalıydı... Duyarak öğrendim. Ayrıca sınıra da pek uzak değildik ve zaman zaman Meksika'ya geçiyorduk. Gülümseyerek bana baktı. "Hey, sen araba kullanmaktan kaytarmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerinin içi gülüyordu. Ansızın ona yaklaşıp, kollarımı

beline dolamak için çılgınca bir arzu duydum. Bunu hemen kafamdan attım. "Hayır," dedim, elimi uzatarak. "Anahtarları versene."

Yavaş yavaş Arkansas'ı geçtik. Mustang'i kullanmak harikaydı. Sürüşü biraz zayıftı ama elimin altındaki direksiyon, tarihten bir parça tutmak gibiydi. Kullanmaya başladıktan az sonra güneş ufukta kayboldu. Birkaç saat sonra Oklahoma'ya vardık. Öyle karanlıktı ki kırsal alanı göremiyordum.

Arabayı kullanırken ön camdan dışarı bakıyordum. "Bu da daha önce yalnızca duyduğum bir eyalet ve şimdi buradan geçtiğim halde hiçbir şey göremiyorum."

Alex yan koltukta uzanmıştı ve gözleri yarı kapalıydı. "Bu taraf, daha çok Arkansas'a benzer," dedi. "Merak etme, heyecan verici bir şey kaçırmıyorsun."

Araba farlarından gördüğüm kadarıyla haklıydı. "Kampa vardığımızda ne olacağım düşünüyorsun?" dedim.

Biraz doğrularak kollarını uzattı ve gerindi. "Tüm Mk'leri toplanıp, birlik olmalı ve melekler öğrenmeden kendi aramızda yeni bir düzen kurmalıyız. Şu an görevli kaç MK olduğunu bilmiyorum. Umarım Cully'nin bir fikri vardır ve bir sonraki adımımızın ne olacağına karar verebiliriz."

Benim buradaki rolümün ne olacağını, ya da onlar için bir tehdit oluşturduğuma meleklerin neden emin olduğunu bilmiyordum. Aslında fark etmezdi. Ailemi tehlikeye atma riski devam ettikçe asla eve dönemezdik. Karmaşık duygular içindeydim: annemi bir daha görememe düşüncesi içime bir acı saplanmasma neden oluyordu, ama nasıl bir gelecek olursa olsun yanımda Alex'in bulunacağı gerçeği beni rahatlatıyordu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ederek yutkundum. Bu ne zaman olmuştu?

"Biraz ben kullanayım mı?" dedi Alex bana göz atarak. "Dört

saattir kullanıyorsun."

"Evet, olur," dedim kısa bir sessizlikten sonra. Ve yer değiştirebilmemiz için, arabayı yolun kenanna çektim.

On Birinci Bölüm

İkimiz sırayla araba kullanınca daha hızlı ilerlemeye başladık. Ertesi gün öğlene doğru, Oklahoma'yı geçmiş Texas'ın uzantısına doğru yol almaya başlamıştık. Hayretler içinde

arabanın ön camından dışarı baktım. Buradaki mutlak düzlüğü daha önce asla görmemiştim. Göz alabildiğine uzanan geniş arazi yanık çim görünümündeydi ve kilometrelerce devam edip ufukla birleşiyordu. Üzerimizdeki gökyüzü, olduğundan on kat daha geniş görünüyor, tahıl ambarları manzarayı daha çekici hale getiriyordu. Her küçük, tozlu şehirde bir tahıl ambarı var gibi görünüyordu, ama buna karşın tek bir insan görmek zordu. Arabayı sürerken, terk edilmiş bir ambar, yanında da üstüne tahta çakılarak kapatılmış bir ev gördüm. Sahibinin bu düzlükten bıktığı için mi burayı terk ettiğini merak ettim.

İkimiz de acıkmıştık; ben de arabayı, dükkânı olan bir benzinciye çektim. "Bir süre sen kullanır mısın?" dedim, saçlarımı toplayıp şapkanın içine gizleyerek.

"Evet, tabii," dedi Alex. "İçeri mi giriyorsun?"

"Evet, tuvaleti kullanmalıyım."

"Tamam, ne çeşit sandviç istiyorsun, salam ve kaşarlı olsun mu? İçmek için su mu istersin?"

"Evet, teşekkürler. Ve sen de kahve içeceksin," dedim şakalaşarak. "Biliyor musun, tam bir kafein bağımlısısın."

"Hey, en azından bir kusurum olsun," dedi sırtarak. Büyük ve rahat adımlarla yürümeye başladı.

Gülümseyerek arabadan çıktım ve tuvaletlerin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. İşimi bitirince, yüzümü soğuk suyla yıkadım ve yine yakıcı sığağa döndüm. Alex henüz arabaya dönmemişti. Arabaya yaklaşırken otoparkın yanında ankesörlü bir telefon gördüm.

Telefona bakarken adımlarım yavaşladı ve durdum. Jetonlu bir telefonun izini bulamazlardı, öyle değil mi? Cüzdanımda biraz bozuk param vardı; Nina'yı arayıp annemin nasıl olduğunu öğrenebilirdim. Bu istek dayanılmaz şekilde beni çekiyordu. Telefona doğru yürümeye başlamıştım ki Nina'nın cep telefonunu dinleyebileceklerini düşünerek tereddüt ettim. *Bunu*

yapabilir misin? dedim kendi kendime.

Hayır, diye düşündüm. *Yapamam; bu çok riskli.* Ama yapmak üzere olup yapmamak, telefonu hiç görmemiş olmaktan daha kötüydü. Gülünç bir şekilde hıçkırığın boğazımda düğümlendiğini hissettim. Kendime kızarak gözlüğümü çıkardım ve elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Hey, iyi misin?" dedi Alex. Otoparkta, elinde yiyeceklerimizle bana doğru yürüyordu. Gözlerimi görünce kaşlarını çatdı. "Ne oldu?"

Başımı salladım. "Saçmaladım. Nina'yı aramak ve annemin nasıl olduğunu öğrenmek için korkunç bir istek duydum. Ama yapmadım," dedim aceleyle ekleyerek. "Ama gerçekten çok istedim."

Anlıyor gibi baktı. "Üzgünüm," dedi. "Umarım iyidir."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler, ben de umarım..." Sandviçimi ondan aldım ve Mustang'e doğru yürümeye başladık. Tam o anda saçlarımın şapkadan çıkmak üzere olduğunu hissederek sandviçimi arabanın üstüne bıraktım. Şapkamı da çıkarıp sandviğin yanına koydum ve ellerimle saçlarımı düzelttim.

O anda parlak gümüş rengi bir kamyonet yanımızdaki boş park yerine girdi. Ön tarafta bir çift oturuyordu. Adamın gür, kahverengi bıyıkları vardı, kadının sarı saçları fazla spreyden kaskatı duruyordu. Saçlarımı kıvrıp toplarken kadın bana baktı ve göz göze geldik.

Zaman sanki yavaş akmaya başladı. Şaşkınlıkla donup kaldı. Ağzı açıldı ve sonra hareket ederek, *Bu, o...* sözcüklerini söyledi.

Paniğe kapıldım. Gözlüğümü takmamıştım; arabaya geri dönerken gözlüğümü tişörtümün önüne asmıştım. Kendimi arabaya attım ve kapıyı çarparak kapattım. "Gitmeliyiz," dedim. "Kadın beni gördü." Yine gözlüğümü taktım ve kadının beni işaret ederek kocasıyla konuştuğunu gördüm. Adam kadının tarafına

doğru eğilip, gözlerini kısarak Mustang'in içine baktı.

Alex'e söylediğimi yinelemem gerekmedi, hızla manevra yaptı ve benzin istasyonundan çıktık. Oturduğum yerde dönüp arkaya baktım. Şapkam ve sandviçim asfaltın üstünde duruyordu ve adam arabadan çıkmış arkamızdan bize bakıyordu. Kamyonetin tamponunda bir Melekler Kilisesi çıkartması vardı, içinde de bir tüfek asılıydı.

"Nasıl bu kadar *aptalca* davranabildim?" Derin bir nefes aldım. Parmaklarım buz gibi olmuştu ve titriyordum. Adam Mustang'in New York plakasını fark etmiş olmalıydı. Benzin istasyonu gözden kaybolurken en son gördüğüm şey adamın kamyonetine binmesiydi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bizi mi takip edeceklerdi?

Bir sapağa yaklaştık ve Alex bizi 83 numaralı otobana çıkaracak sapaktan döndü. Arka camdan geri baktım. Kamyonet görünmüyordu. "Belki de bizi gözden kaybettiler," dedim ümitle.

"Belki," dedi Alex, arka dikiz aynasına göz atarak. "Ama sorun şu ki bu yöredeki bütün yolları biliyor olmalılar. Eyaletler arası otobandan ayrıldığımızı tahmin etmek için dahi olmaları gerekmiyor." Ellerimi yumruk yapıp sıktım. Titrememe engel olamıyordum. "Çok, çok üzgünüm," dedim. "Çok aptalca davrandım..."

Başını salladı. "Saçmalama, Melekler Kilisesi'nin çılgın insanlarla dolu olması senin hatan değil."

Oturduğum yerde toparlandım. Otoyol bizi küçük, Jasper adlı, tozlu bir kasabaya götürdü. Kilometrelerce gittik, sonra Fonda adlı bir başka küçük kasabaya vardık. Kimse bizi fark etmemiş gibiydi ve gerçekten kurtulduğumuzu düşünmeye başlamıştım. Ama sonra, Fonda'dan ayrıldıktan iki kilometre kadar sonra, Alex arka dikiz aynasına yeniden baktı ve bakışlarını oradan ayıramadı.

"Sanırım ziyaretçimiz var," dedi.

"Onlar mı?" Bakmak için dönerken nefesim kesildi. Ve gümüş rengi kamyonetin arkamızdan geldiğini gördüm. Bir an için ona benzer başka bir araç olduğunu ümit ettim ama yaklaşıncı önde oturan adamı ve kadını gördüm. Kadının sarı saçları vardı.

Alex gazı kökledi ve motoru hırıldayan Mustang ok gibi ileri fırladı. Buralarda şehirlerarasında kilometrelerce mesafe vardı; ıssız bir yerdeydik. Kavrulmuş toprak ve göz alabildiğine gökyüzü. Eski ve boş bir otoyoldaydık. Arkamızdaki gri kamyonet de hızlanmıştı ve aradaki mesafe kapanıyordu.

Korku içindeydim. "Aman Tanrım, Alex durma, devam et."

"Evet, endişelenme, planım buydu," dedi mırıldanarak.

Arkaya bakarken dehşet içinde kamyonetin gittikçe yaklaştığını ve inanılmayacak bir hızla bize yetişmekte olduğunu gördüm. Sonra neredeyse tamponumuza dokunacak kadar yaklaştılar ve kadının gözlerine baktım. Boynundaki kolye ucunu tutmuş, gözlerini bana dikmişti. Sabit bakışlarla araba kullanmaya devam eden kocası, bir avcı gibi kararlılıkla hedefe kilitlenmişti.

Ansızın arkadan arabamıza çarptı. Mustang metalik bir gıcırtyla ileri fırladı. Küfrederek direksiyonu kıran Alex delice hızlanarak sarı çizginin üstüne çıktı. Motoru uğuldayan kamyonet, yolcu tarafından yanımızda belirdi. Kadın kocasının üstüne doğru eğilmiş, elindeki tüfeği bana çevirmişti.

Bunu Alex'le aynı anda gördük. "*Çömel*!" diye haykırdı arabayı diğer yana sürerek. Eliyle beni yere doğru ittiği anda silah sesi duyuldu ve yanımdaki cam binlerce parçacığa ayrılarak dağıldı. Kollarımla başımı sararken çılgık attım. Cam parçacıklarını saçımda, tişörtümün arkasında, her yanımda hissediyordum.

"Aşağıda kal," dedi Alex emreden sesiyle. Titreyerek yukarı baktım ve kotunun belinden silahını çıkardığını ve hızla emniyetini açtığını gördüm. Ama ateşlemesine fırsat kalmadan

lastiklerden acı bir fren sesi duyunca ve Alex'in bakışlarını görünce aracın Mustang'in yolunu kapattığını anladım. Yine silahların patlama sesi ortalığı kapladı.

"Tanrım!" Ön cam paramparça olurken Alex başım eğdi.

Rüzgânın da etkisiyle her yanımızda cam parçaları uçuşmaya başladı. Mustang hızla dönüp duruyordu, ama Alex bir şekilde arabayı kontrol etmeyi başardı. Tüfeğin hâlâ duyulan sesi gittikçe uzaklaştı ve sonra tam olarak durdu. Arabanın içinde rüzgâr eserken, Alex yolun kenanna yaklaştı, manevra yaparak arabayı geldiğimiz yöne doğru çevirdi. Başım aşağıda bekliyor, hareket etmeye cesaret edemiyordum. Birkaç dakika sonra arabanın döndüğünü hissettim. Sert bir tümsekten geçip sarsılarak durduk.

Şaşkınlık içinde doğrulurken sırtımdan ve omuzlarımdan cam parçaları döküldü. Alex otoyoldan çıkmıştı, açık bir alanın ortasında bir toprak yoldaydık. Yanağında bir kesik vardı; küçük bir cam parçası çarpmış olmalıydı. Minik bir kan sızıntısı, kırmızı bir gözyaşı gibi yüzünden aşağı akıyordu.

"İyi misin?" dedi kollarımı sıkıca tutarak. "Willow, yaralandın mı?" Gözleri korkuyla açılmıştı.

Duygusuz bir şekilde neden bu halde olduğunu düşündüm. Her zaman tehlikeyle burun buruna yaşıyordu, böyle bir durumda korkuya kapılması beklenemezdi. Hâlâ titriyordum ama başımı salladım. "İyiyim iyi." Uzanarak yanağına dokunmaya çalıştım, ama sonra yutkunarak elimi çektim. "Senin yüzün kanıyor."

Alex rahatlayarak derin bir nefes aldı. Elinin tersiyle yüzünü temizleyip kana baktı ve bir kâğıt peçeteyi yanağına bastırdı. "Evet, ama önemli bir şey değil. Hadi, onlar geri gelmeden, buradan çekip gidelim."

Arabayı çalıştırdı. Toprak yolda sarsılarak ilerledik ve T şeklinde bir kavşağa ulaştık. Bulunduğumuz yolla kesişen sokak

asfalt kaplıydı. Alex sağa döndü; rüzgârın hışırtısının eşlik ettiği Mustang hız kazanarak ilerlemeye devam etti. Elini saçlarının arasına sokup cam parçacıklarını çıkartmaya çalıştı. "Hemen *şimdi*, bizi bulup yeniden denemelerine fırsat vermeden bu arabadan kurtulup, başka bir tane bulmalıyız."

"Çalmalıyız demek istiyorsun," dedim.

"Başka bir seçeneğimiz yok," dedi vites değiştirirken. "Bunun harika bir davranış olmadığını biliyorum, ama..."

"Hayır, sorun değil," dedim sözünü keserek. "Aslında, yardım bile edebilirim."

Alex şaşkınlık içinde bana baktı, sonra yüzünü yavaşça bir hayranlık ifadesi kapladı. "Olamaz. Arabayı anahtar kullanmadan çalıştırmayı biliyorsun."

"Teorik olarak biliyorum," dedim kollarımla kendimi sararak. "Pek zor değil."

Başını hafifçe salladı. "Tamam, öyleyse bir araba bulalım." Cam parçalarıyla kaplı koltukta kaskatı bir şekilde otururken, geçen her araba beni korkutuyordu. Neyse ki yanımızdan yalnızca iki araba geçti, onlar da bizi görünce yavaşlamadılar. Birkaç kilometre sonra *Palo Duro Park Cad.* yazılı bir işaret levhası gördük. "Palo Duro," dedi Alex mırıldanarak. "Dur bir dakika, bu bana çok tanıdık geliyor." O tarafa saptı.

"Anımsadın mı?" diye sordum.

"Bir kanyon," dedi. "Büyük bir kanyon. Cully bana buradan bahsetmişti; buraya kamp yapmaya gelirdi. İnsanlar buraya yürüyüş yapmaya gelirler. Bu yüzden belki bir şey bulabiliriz." İki yanı çayırılık alan olan taşla döşenmiş bir yoldaydık. Birkaç kilometre sonra yol kıvrıldı ve ansızın bitti. "Ah!" dedim soluğumu tutarak doğrulup vadiyi gördüğümde. Bir zamanlar filmde izlediğim Büyük Kanyon, ansızın karşıma çıkmıştı. Gözümüzün önünde yükselen sessiz alan, derinliği ve kırmızı kayalarıyla çok etkileyiciydi.

Manzaraya bakan Alex'in kafasına bir şey takılmış gibi ifadesi sertleşmişti. Sorunun ne olduğunu düşünmeme fırsat kalmadan, geniş bir kavisten dönerek dimdik yükselen toz ve oynak kayalarla dolu vadiyi arkamızda bıraktık. "Orada," dedim birdenbire parmağımla işaret ederek. "Bu işimizi görür, oldukça eski bir araba." Yolun kenarına park edilmiş geniş, gri bir Chevy'ydi. Arabanın sahipleri büyük olasılıkla aşağı doğru kıvrılarak inen toprak yolda yürüyüşe çıkmışlardı.

Alex Mustang'i arabanın arkasına çekti ve motoru durdurdu. "Tamam, dikkatli ol. Ben etrafı kollayacağım."

Onaylayarak başımı salladım ve üstümdeki cam parçalarını silkeleyerek arabadan dışarı çıktım. Chevy'ye yaklaşıncaya, hava alması için pencerelerin birkaç santim aralık bırakıldığını fark ettim. "Bir elbise askımız var mı?" dedim ellerimi sürücünün yanındaki cama dokundurarak. Arka koltukta mavi, beyaz bir plastik buzluk gördüm. Alex Mustang'm bagajında bir tel buldu ve bana getirdi. Bir ucunu düğüm yaparak, eski moda, basarak çalışan kilidi ilk denememde açmayı başardım.

Her an biri gelip görececek korkusuyla, tekerliğin arkasından içeri kaydım. Dikkatle direksiyon kolunun altına baktım ve plastik kapağı kaldırdım. "Şansımız varmış. Gerek duyduğumuz kablolar tam burada. Bıçağın var mı? Şu yalıtım malzemesinin bir kısmını çıkarmam gerek."

Elini kot pantolonunun cebine sokan Alex, sapında *Yellowstone National Park* yazılı bir çakı uzattı. Kesici tarafını çıkararak kablolardan ikisinin yalıtımını birkaç santim kadar kestim.

Alex yolu gözetleyerek, manzarayı izlemeye gelmiş biri gibi sıradan davranarak arabanın yanında duruyordu. Bana göz atarak başım salladı. "Bir suçlu yaşantısı düşlemiş miydin?"

"Çok komik," dedim. "Şu an gerek duyduğum tek şey ateşleme kablosu..." Kahverengi yalıtım bandına sarılmış kabloyu

bulunca, onun da üstünü diğerleri gibi kestim. Son kabloyu diğer ikisine sürttüm ve motorun çalışmaya başladığını duydum. "İşte bu kadar." Dışarı çıkıp ellerimi kotuma sürerek temizledim. "Tüm yapman gereken bu kabloyu diğer ikisine dokundurmak ve motoru durdurmamak için, yeteri kadar hız vermek."

Hareket etmedi, bir an olduğu yerde durup öylece bana baktı. "İnanılmaz birisin, biliyor musun?"

Sesinin sıcaklığı yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Sanırım boşa harcanmış gençlik yılları diyebiliriz."

Dönüp Mustang'e baktık. Belirli bir uzaklıktan bakınca daha kötü görünüyordu. Tıpkı bir fuar alanında gösterilmek üzere tahrip edilmiş bir araba gibiydi. "Hadi gel, şunu yoldan çekmeliyiz," dedi Alex.

"Olamaz!" dedim karşı çıkarak. "Alex, bu arabanın sahipleri aşağıda bir yerlerde *yürüyüş* yapıyor olmalı. Onları öldürebiliriz."

"Hayır, bak," dedi Alex. Doksan metre kadar aşağıda bulunan çalıların arasındaki sık ağaçlığı işaret etti. "Bak, bu onu durdurur ve kimseye zarar vermez. Bu arada biraz zaman kazanmış oluruz. Araba bulunana kadar kimse buraya geldiğimizi bilemez."

Ağaçlara doğru bakarak dudak büktüm. "Tamam," dedim sonunda.

Mustang'ten eşyalarımızı aldık. Alex vitesi boşa aldı ve itmeye başladık. Birkaç dakika sonra araba ürkütücü bir zerafetle dik yamaçtan aşağı yuvarlanıyordu. Ağaç sınırına çarpınca, umduğumdan daha az ses çıkararak, sarsılıp aniden durdu. Araba ağaçların arasında farklı bir sanat eseri gibi yerini alınca, çevrede sessizlik oldu.

Böyle harika bir arabaya bu şekilde davrandığımız için acı duyarak aşağı baktım. "Tıpkı filmlerde olduğu gibi alev alacağını düşünüyorum."

"Umalım ki böyle bir şey olmasın," dedi Alex. Çantasını

Chevy'nin arka koltuğuna fırlattı. "Hadi, artık buradan gitmeliyiz."

Kabloları birbirine dokundurunca motor çalışmaya başladı. "ok iyi," dedi gaza basarak. Hızlı bir manevra yaparak arabayı yolun kenarından çevirdi ve batıya doğru sürmeye başladı. Kapının iç tarafında bir harita buldum ve nerede bulunduğumuzu anlamak için açtım. "Güzel, şimdi yola koyulabiliriz," dedi Alex haritaya bakarak.

Başımı salladım. Buzluğu anımsayıp arkaya dönüp baktım.

Yavaşça kapağım açtım ve içinde sandviçler, kolalar ve birkaç kutu bira bulunduğunu gördüm. Belki aptalcaydı ama adamların arabasını çalmış olmamıza üzüldüğüm kadar onların öğle yemeğini çaldığıma da üzüldüm. Bizim yüzümüzden feci bir gün geçireceklerdi.

"Başka seçeneğimiz yoktu Willow," dedi Alex sürücü koltuğundan bana bakarak. "Bu yaptığımızın doğru olduğunu göstermez, ama bu ölüm kalım meselesiydi."

"Evet, biliyorum." Tereddüt ettim ama sonra yiyeceğin boşa gitmesinin saçma olacağına karar verdim. Kutudan iki tane koka kola aldım ve kapağı kapattım. "Bir kola ister misin? Ne de olsa kahven Mustang'le birlikte yuvarlanıp gitti."

Gülümsedi. "Teşekkürler." İçeceği alırken parmaklarımız bir an birbirine dokundu. Eli sıcaktı ve bir an için başımı omzuna dayadığımı, onun da kollarıyla beni sardığını hayal ettim. Ne hoş olurdu. Gerçekten, ama gerçekten çok hoş olurdu.

Çabucak bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım ama gözüm hâlâ Alex'in yanağındaki yara kabuğundaydı.

Ölüm, kalım. Sakin olduğumu düşünüyordum ama değildim, birdenbire titremeye başladım. Elimi saçlarımın üstüne koydum, hâlâ cam parçalarını hissedebiliyordum. Titreyen parmaklarımı kontrol etmeye çalışarak koka kolayı bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve saçlarımın arasından yavaşça, güneşte parıldayan birkaç küçük parlak ve sert parça çıkardım.

Tıpkı bir meleğin kanatları gibi. Ay ışığında bile, toprak binlerce yıldır yağmur yağmamış kadar kuru ve tozlu görünüyordu. Texas'tan ayrıldıkları anda toprağa dönüşen, uzak arka yollardan çapraz çizgiler çizerek gittiklerinden New Mexico'ya birkaç saat erken vardılar. Eğri bükü yolda pislik ve çakıl taşlarını sıçratan tekerlekleriyle sızlanan Chevy,

saatte elli kilometre hızla gürültülü bir şekilde gidiyordu. Arada sırada arabanın ön camına yapışıp etrafı görmeye çalışıyorlardı. Oyuklara ve çukurlara girmemeye odaklanan Alex'in kaşları çatılmıştı. Sonunda öyle karanlık oldu ki arabayı kullanmak çok tehlikeli hale geldi ve Alex arabayı geceyi geçirmek için kenara çekti.

Saatlerdir tek bir canlı görmemişlerdi. Alex kapıya yaslanıp soğutucuda buldukları biralardan birini içmeye başladı. Az ötesinde oturan Willow dizlerini göğsüne çekmiş, dışarıya bakıp çölü seyrediyordu. Garip bir şekilde çöl Alex'e mutlak sessizliği ve uçsuz bucaksız görüntüsüyle her zaman okyanusu anımsatırdı. Ve güneş yok olduğunda şimdiki gibi soğuk olurdu. Alex'in üstünde deri, Willow'un üstünde de kot ceket vardı. Birasını bitiren Alex teneke kutuyu ellerinin arasında ezdi ve şekil değiştirmiş tenekeyle oynayarak başını eğdi. Otoparktan ayrıldıklarından bu yana tüfeğin Willow'a doğrultulduğu saniyeyi kötü bir düş gibi akimdan çıkaramıyordu. Onun ölebileceğim düşündüğü o kısacık anı unutamıyordu.

Kalbi neredeyse duracaktı.

Tenekenin ay ışığındaki parıltısını seyreden Alex onu elinde çevirmeye devam etti. O an melekler için bir tehdit oluşturduğu ya da onu kurtarmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Ona zarar gelmesi fikri, içinde bir şeylerin paramparça olmasına neden oluyordu. Yutkundu. Willow'un yarı-melek olması gerçeği ne zamandan beri onu rahatsız etmemeye başlamıştı. Bilmiyordu. Belki garsonun zihnini okuduğu günden, belki motelde birlikte geçirdikleri zamandan ya da belki de yolda birlikte yaşadıklarından bu yana böyle hissediyordu. Ama bu son günlerde, bu gerçek tüm önemini yitirmişti. Willow'un dünyayı ele geçirmeye çalışan parazitler gibi olduğu fikri artık Alex'e

gölünç geliyordu. Melek görüntüsü onun kimliğinin bir parçasıydı ve kimliği de hayranlık duyulacak türdendi. Alex, Willow'un dünyaya gelmesine neden olan varlığı sevmese de, onun dünyaya gelmesine neden olmasına seviniyordu. Willow'un ne olduğu önemli değildi, yanında olması yeterliydi.

Aslında artık onsuz olmayı hayal bile edemiyordu.

Bu düşünce onu şaşırttı ve ellerinin buz gibi olduğunu hissetti. Ona neler oluyordu? Willow'dan hoşlanmak başka bir şeydi, ama bu düşüncesi... Kafası karışan Alex düşünmemeye çalıştı. Mesele yalnızca Willow'un dış görünüşü değildi; Willow'un kendisiydi, onun hakkındaki her şeydi. Jake'in ölümünden bu yana kimseye karşı böylesine derin duygular hissetmemişti. Ve yine aynı şeyleri hissetmek istemiyordu. İnsanlara yakın olmak, sonunda acı çekmek anlamına geliyordu ve buna değmezdi. Bugün ikinci kez olarak ağabeyinin ölümü akıma geliyordu ve Alex'in yüzü gergindi.

"Her şey yolunda mı? dedi, Willow. Başını kaldırıp ona bakan Alex kızın kendisini izlediğini fark etti. Sarı saçları ay ışığında gümüş rengine dönüşmüştü.

"Evet," dedi Alex kısa keserek. "Yalnızca biraz yorgunum."

Willow tereddüt etti, gözleri Alex'in yüzünü inceledi, ama ısrar etmedi. "Buradan kampa gitmemiz ne kadar sürer?" diye sordu.

Alex ayakkabılarını yerdeki kuma sürttü. "Tahminen dört, beş saat. Bir sorunla karşılaşmazsak, yarın öğlene kadar oraya varmış oluruz."

Sessiz kaldık. Uzaktan titrek bir uluma sesi duyuldu. "Nedir bu?" dedi Willow.

"Çakal."

Willow hayretler içinde ona bakakaldı. "Gerçekten mi?"

Alex gülümsedi. "Evet gerçekten. Onlara yalnızca filmlerde rastlanmaz."

Willow başını salladı. "Ben nar b lb llerini ve g kkuzgun-larım dinleyerek b y m   m, sen ise  akallan." Saçma dokundu ve yüzünü buru turarak bir cam parçası çekip çıkardı ve yere attı. "Ah, doğruyu söylemem gerekirse hepsini  ıkardı ımı sanmıştım ama anlaşılan sonsuz bir malzeme var." Ka larını  a-tarak ellerini saçlarının arasına sokup yine aramaya başladı.

Alex'in a zından sözcükler düşünmeden d k l verdi. "Bu konuda yardım ister misin?"

Willow  aşkın bir ifadeyle başını ona çevirdi. Alex hızla çarpan kalbini önemsememeye çalışarak omuz silkti. "H   saçının arka tarafında birkaç tane görebiliyorum da. Ay ışığında parıldııyorlar."

"Tamam," dedi Willow, bir an sessiz kaldıktan sonra.

Willow'un yanma yaklaşıp oturunca genç kız sırtını Alex'e döndü. Ellerini zarif bir şekilde Willow'un saçlarında gezdirip cam parçacıklarının çıkarırken solu u kesilecek gibiydi. Parmak-larının altındaki sa lar yumu acıktı ve büyük, ıssız çölde yapa-yalnız ve suskundular. Nefeslerinin ve Alex'in yere attığı cam parçacıklarının cılız sesi dışında hiçbir g r lt  yoktu. Willow neredeyse kımıldamadan, sakin bir şekilde oturuyordu.

Sonunda Alex, Willow'un saçlarını yukardan a a ı doğru sıvazladı. Ellerini indirdi ve yutkundu. "Sanırım... hepsi bu kadar."

"Teşekkürler." Willow'un sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Alex onu kollarına alıp g  s ne çekmemek için kendini zor tuttu. *Yapma*, dedi sertçe kendi kendine. *Birine yeniden yakınl  rsan, sonra   z l rs n.* Aceleyle ayağa kalktı.

Willow da dirseklerini tutarak ve Alex'e bakmadan ayağa kalktı. "Sanırım biraz uyumamız gerek," dedi.

"Evet," dedi Alex. Bir tepenin kenarında duruyor gibiydi. Geriye doğru bir adım attı. "Ben şey..."   le doğru yürümeye başladı.

"Evet, ben de," dedi Willow utanarak gülümserken.

Alex aksi yöne doğru otuz kırk adım kadar uzaklaşırken, Willow arabanın arkasında gözden kayboldu. Willow yeniden ortaya çıktığında Alex, elleri pantolonunun arka cebinde gökyüzündeki yıldızları seyreliyordu.

Döndü ve Willow'un ay ışığının altında kısmen aydınlanan yüzünü gördü. Gülümsemeye çalıştı. "Sanırım arabaya girsek iyi olacak. Buralarda gece hava çok soğuyor."

Willow başını salladı ve birkaç dakika sonra Chevy'nin içinde yatırdıkları koltuklarında uzanmışlardı. Willow üstünü kot ceketıyla örttü.

"Bu seni yeteri kadar sıcak tutacak mı?"

"Sanırım," dedi Willow.

"Al bunu." Deri ceketini çıkararak kızın üstüne örttü. Willow'un bakışlarını üstünde hissedince, davranışının düşündüğünden de daha samimi algılandığını fark etti. Ansızın ceketini bırakıp koltuğuna uzandı.

"Ama sen üşüyeceksin," dedi Willow ceketin koluna dokunarak.

"Ben iyiyim."

"Hiç olmazsa bunu al." Kot ceketini Alex'e uzattı, sonra duraksadı. "Sana çok küçük gelir, ama..."

"Sorun değil. Teşekkürler." Parmakları yıpranmış kumaşın yumuşaklığını hissederek ceketini aldı. Ceketini üstüne örtünce Willow'un parfümünün hafif bir esintisini hissetti.

Deri ceketini üstüne alan Willow gözlerini kapattı. "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler," diye yanıtladı Alex.

Uzunca bir süre uyuyamadı.

On İkinci Bölüm

Kutlama törenini düzenleme sorumluluğunu aldığı günden bu yana çok işi olan Jonah'ın, düşünecek zamanı bile yoktu. Asistan olarak çalışmaları için kilise üyelerinden bir ekip kurmuş, onlara katedraldeki kullanılabilir alanı ölçtürmüş ve ne kadar çiçek gerekeceğini hesaplamalarını istemişti. Katedralin sütunlarını ve kapının açıldığı iki kanatta duran büyük kürsüleri süsleyecek kalla zambağı, lilyum ve menekşe çelenkleri için Denver'da bulunan en az elli çiçekçiyle anlaşmak gerekecekti. Yaklaşmakta olan tören konusunda çok heyecanlı olan katedralin müzik direktörüyle bağlantı kurup, melekler için en uygun koro programını birlikte planladılar. Korodaki soprano için parıldayan, gümüşü mavi giysileri sipariş ettikleri Denver'daki onlarca terzi, işi yetiştirmek için yoğun bir çalışma temposuna girmişti. Ülkedeki tüm kiliselerin rahip ve rahip yardımcılarının geçit törenini düzenlemek bile başlı başına bir kâbustu. Binlerce el ilanı ısmarlanmış, katedraldeki uygun yerler için bilet bastırılmış, o gün gelecek kalabalık için konaklama planlanmıştı.

Kilise tarafından yönetilen dışında, medyayı işe bulaştırmamaya karar verilmişti. Ama söylenti bastırılması olanaksız şekilde yayılmış ve Jonah'a her gün bilet için yalvaran

yüzlerce elektronik posta gelmeye başlamıştı. Yakında birkaç üyeyi yalnızca bilet satış işine yönlendirmesi gerekecekti, yoksa başka bir iş yapmasına fırsat kalmayacaktı. Ve düşünecek çok başka şeyler vardı: ışıklandırma, program, içecekler. Törenin bu yeni katedraldeki en olağanüstü olay olması için akla gelebilecek her ayrıntıyı düşünmek istiyordu.

Ama bu arada, onu çevreleyen ayrıntıların şaşkınlığı içinde bile bazı şeyler dikkatini çekmeye başlamıştı.

Raziel'in ofisten ne kadar sıklıkla yok olduğu ve dönüşünde ne kadar mutlu görüldüğü gibi küçük şeylerdi başlangıçta fark ettiği ayrıntılar. Ayrıca kilisedeki üyeler dikkatini çekiyordu: ne kadar sıklıkla boşluğa bakıp gülümsediklerini fark ediyordu. Jonah böyle anlarda onların meleklerle iletişim içinde olduklarını biliyordu ve son dönemde hissettiği hafif rahatsızlığa kadar asla bunu sorgulamamıştı. Ama bunu sık sık görüyordu. Ve sonrasında, insanlar genellikle çok yorgun görünüyorlardı. Bir keresinde koridorlardan birinde yukarı doğru boşluğa bakan bir kadınla konuşmuş ve hiçbir yanıt alamamıştı. Onun parıldayarak, görmeden bakan gözleri Jonah'ı şaşırtmış, garip hissetmesine neden olmuş ve yürüyüp yoluna devam etmişti. Omzunun üstünden geri baktığında, kadının solgun yüzünü ve duvara yaslandığını görmüştü.

Jonah duraksamıştı. Sonunda halının üstünde ses çıkarmadan yürüyüp geri dönmüştü. "İyi misiniz?" diye sormuştu.

Kadın gözlerini açmış, ışıldayan ve mutlu bir ifadeyle konuşmuştu. "Ah, evet! Az önce bir melek benimleydi. Yaşasın melekler!"

"Yaşasın melekler," dedi Jonah yanıtlayarak.

Ama kadın koridorda yürürken hafifçe sendeliyor, destek almak için duvarı tutuyordu. Canı çıkmış gibiydi. Çok bitkindi. Aslında bu durumda olan birçok üye vardı.

Bunu daha önce nasıl asla fark etmemiş olabilirdi? Şimdi

katedrali farklı bir bakış açısıyla gözlemleyen Jonah'a bu inanılmaz geliyordu. Kilise üyelerinin çoğu yakın çevrede barınıyor, yiyecekten, temizliğe tüm gereksinimleri Melekler Kilisesi merkezi tarafından en iyi şekilde karşılanıyordu. Jimnastik salonu, sinema odası ve kuaför de bulunuyordu, ama uğranılan en popüler yer doktorun muayenehanesiydi. Ekranından özel dosyaları tarayan Jonah ürperdiğini hissetti. Üyelerin içinde sağlıklı olan tek bir kişi yoktu.

Bu bir rastlantı olmalıydı. Ya da tam olarak rastlantı değil, yalnızca bir neden sonuç ilişkisiydi. Sağlık sorunlarınız varsa, yardım için meleklerle sığınmanız doğal olmaz mıydı? Bu yüzden üyelerin birçoğu iyi görünmüyordu, meleklerle gerek duymalarının öncelikli nedeni de buydu. Bu teori Jonah'ı rahatlattı, ama bu rahatlama kısa süreliydi. Kayıtlarda yaptığı incelemeyi derinleştirdiğinde, ilk geldiklerinde üyelerin çoğunun sağlığının yerinde olduğunu gördü. Katedralde belirli bir süre kalana kadar sağlıklı durumları devam etmişti.

Kilisenin ana sayfasına dönüp, uzun sarı saçlı ve masum yüzlü yarı-melek Willow'un resmine uzun uzun baktı. Ve ilk kez olarak, melekler için tam olarak nasıl bir tehlike oluşturabileceğini merak etti.

Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi, Raziel ortadan kaybolmuştu ve Jonah ofiste tek başınaydı. Oturduğu yerden telefona baktı. Bir telefon görüşmesi yapıp bu korkunç şüphelerden kurtulabilirdi. Ansızın hiçbir çekincesinin olmadığı zamana dönmek için her şeyi feda edebileceğim düşündü.

Ajandasına bakıp aradığı telefon numarasını buldu ve sayıları tuşladı. New York'ta mesai saati bitmişti ama orada yaşayanlardan birinin telefonu yanıtlayacağını biliyordu.

"Merhaba, Schenectady Melekler Kilisesi," dedi bir erkek sesi. Jonah oturduğu yerde doğruldu. "Ben Denver merkez ofisten Jonah Fisk. Beth Hartley'le görüşebilir miyim?"

"Beth mi? Sanırım hâlâ temizlik yapıyor."

"Lütfen onu çağırır mısınız? Önemli bir konuda görüşeceğim."

Jonah koltuğunda gergin bir şekilde oturarak bekledi. Ofisi çok sessiz ve sakindi. Loş bir ışıkla hafifçe aydınlatılmış melek tablosu karşısında asılıydı. Meleğin sevimli yüzüne ve kanatlarının akıcı hatlarına baktı. Güzelliği kuşklarını yok edip, suçlu hissetmesine neden oluyor gibiydi.

"Efendim?" dedi sonunda bir kız sesi.

Jonah kim olduğunu açıkladı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Willow Fields ile ilgili birkaç soru sormak istiyordum."

Beth'in sesi dikkatliydi. "Ne sormak istiyordunuz?"

Jonah duraksadı. "Tam olarak neler oldu?" Beth sessiz kaldı. Jonah kendinden nefret ederek devam etti. "Lütfen, bilmek zorundayım. Çok önemli, melekler sordular. Bütün bu olanlardan önce, onunla arkadaş mıydım?"

"Hayır!" dedi Beth ürkek bir sesle. Jonah onun yutkunduğunu duydu. "Çoğunlukla farklı sınıflardaydık. Her zaman çok tuhaftı ama iyi birine benziyordu. Ve medyum olduğu söyleniyordu ben de geleceğimi okuması için ona gittim."

Jonah hareket etmeden Beth'in anlattıklarını dinliyordu: "Meleğimi gördü; olanları tam olarak anlamıştı. Ama bana korkunç şeyler söyledi." Jonah kızın sesindeki gerilimin gittikçe arttığını fark etti.

"Neler söylediğini bana anlatır mısın?" dedi Jonah. Uzanıp masasının üzerinden bir kalem alıp sinirli bir şekilde oynayarak, önünde duran not kâğıtlarına kalemle hafifçe vurmaya başladı.

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum," dedi Beth sonunda. "Ama melekler sorduğuna göre..." Derin bir nefes aldı. "Meleğimin... iyi bir melek olmadığını söyledi. Onun... beni öldürdüğünü ve ondan uzaklaşmam gerektiğini anlattı. Aslında

bu konuda çok ısrarcı davrandı. Kiliseye katılırsam her geçen gün daha çok hastalanacağımı söyledi."

Kafası düşüncelerle dolu olan Jonah kendini zorlayarak konuştu. "Tamam, anladım. Kuşkusuz hastalanmadın..."

"Tabii ki hastalanmadım!" dedi Beth. "Aslında zaman zaman kendimi yorgun hissediyorum ve kaslarım ağnyor ama sanırım basit bir grip olmalı. İyiyim. Daha mutlu olamazdım. Willow'un henüz bulunup bulunmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, henüz bulunamadı," dedi Jonah.

"Hay aksi," dedi Beth. "Yakalandığını ümit ediyordum..." İç geçirdi. "Dışarıda bir yerlerde olması ve meleklerle zarar verebileceği düşüncesinden nefret ediyorum."

"Onu pek yakında yakalayacağız," dedi Jonah soğuk bir sesle. "Yardımın için teşekkürler, Beth. Melekler seninle olsun." Telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre yerinden kalkamadı ve Willow'un gülümseyen resmine bakarken öğrendiklerini değerlendirmeye çalıştı. Willow, Paschar'm Beth için tehlike oluşturduğunu düşünmüş ve başına geleceklerden endişe duyduğu için Beth'in kiliseye katılmasına engel olmaya çalışmıştı. Jonah'm anladığı kadarıyla, korkunç bir tehdit oluşturmaktan öte, Willow Beth için kaygılanmış ve yardım etmeye çalışmıştı. Ve şimdi melekler onun ölmesini istiyorlardı.

Jonah kafasındaki düşüncelerden nefret ederek boş boş ekrana baktı. Melekler onu kurtarmıştı. Hiç kuşkusu yoktu, onu gerçekten *kurtarmışlardı*. Ama kendisinin belki de bir istisna olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Gerçekten neler olduğunu ona kim anlatabilirdi? Yanıt almak için kime gidebilirdi?

Aklına gelen bir şeyle, kaskatı kesildi. Yavaşça fareyi birkaç kez tıklattı ve bir elektronik postayı ekranına taşıdı. Katilin gözden kaybolmasından bu yana, hain meleklerin sorumluluğu Jonah'da değildi, ama Raziel'e bu konuda elektronik posta gel-

diğinde, hâlâ kendi posta kutusuna da bir kopyası düşüyordu. İletişim ayrıntılarını içeren üç satırlık postaya kalbi hızla çarparak baktı. Onlardan biriyle *konuşmanın* düşüncesi bile iğrençti. Ama yanıtlar aradığına göre bunları burabileceği tek yer orası olabilirdi.

Yapamam, diye düşündü Jonah acınacak bir halde. Her şeyi yanlış anlıyorum. Onlara inanmalıyım; onlardan başka neyim var ki?

Ama Raziell'in gülerek söylediği sözler vardı. Bitkin görünen kadın duvara yaslanarak ayakta durabiliyordu. Ve bir meleğin ona zarar vereceğini söyleyerek arkadaşını uyarmaya çalışan internet sitesindeki güler yüzlü kızı düşündü.

Bütün dünyanın yarattığı baskıyla kulakları çınlıyordu.

Bunu yaptığını inanamayan Jonah, uzanıp kalemini ve not yazdığı kâğıdı aldı. Elleri hafifçe titreyerek bir kez daha elektronik postaya göz atıp telefon numarasını kâğıda yazdı. Kamp eyaletin güney kısmında, çölün otuz kilometre kadar içinde, sert ve çalılık bir arazide bulunuyordu. Ufuktan yassı tepeli dağlar yükseliyordu. Doğru dürüst yol ve işaret yoktu, ama bu yolculuğu seksenlere ait bir Chevy içinde disko müziği dinleyerek yapacağım hayal etmemiş olsa da, Alex yolu aynada gördüğü yüzü kadar iyi biliyordu. Gözü ısı göstergesinde olan Alex sert ve pürüzlü zeminde yavaş gitmeye çalışıyor, radyatörün fazla ısınmaması için dua ediyordu. Dışarısı otuz sekiz dereceye yaklaşmış gibiydi. Ve durumu daha berbat hale getirmek ister gibi arabanın freon gazı da tükenmişti. Camlar açık olmasına karşın, hava boğucuydu.

Willow'un saçındaki cam parçacıklarını temizlediğinde oluşan gerginlik, neyse ki sabahla birlikte yok olmuş ve yolda hoş bir şekilde sohbet etmişlerdi. Çıplak ayaklarını arabanın ön paneline yaslamış otururken ince kolları terden hafifçe parlıyordu. "Keşke şortum olsaydı," dedi eliyle kendini yelpazelemeye

çalışarak.

"Sanırım kampta bir şey bulabiliriz," dedi Alex. "Biri sana uyacak bir şort verebilir."

Yeşil gözleri düşünceli görünüyordu. "Kadın MK'ler mi var?" Alex başıyla onayladı. "Tabii, hem de aralarında çok iyi olanlar var. Aslında kadınlar çakra çalışmalarında erkeklerden daha başarılıydılar." Kurumuş bir nehir yatağına vardıklarında Alex sustu ve kayalık zeminde yavaşça ilerlerken dikkatini topladı. Yakındaki iri bir kaya parçasının üstünde bir kertenkele durmuş, küçümseyici bir bakışla onları izliyordu. *Bu hurda yığınıyla gerçekten yola devam edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? İyi şanslar. Umarım akbabalara av olmak hoşunuza gider.* Burada arabanın bir dingilinin kırılması korkunç olurdu. Onu Willow bile tamir edemezdi.

Zorlanarak ilerleyen Chevy nehir kenarında homurdanarak giderken, Alex irkildi ve yolun kalan kısmın yürümek zorunda kalıp kalmayacaklarını düşündü. Sonra, ani bir atakla araba ileri atıldı ve Alex rahat bir soluk aldı.

Willow ensesine dökülen saçları yana aldı, kıvrarak topuz yapıp topladı. "Biliyor musun bu konuda biraz gerginim," dedi.

"Ne hakkında? Kampa gitmemiz konusunda mı?"

Willow eliyle açık pencereye vururken başını salladı. "Oradaki bütün MK'leriyle ben yani böyle olduğum için. Benden nefret edecekler, öyle değil mi?" Sesi gergindi.

Nedense bu Alex'in akıma gelmemiştii. Bir dizi oyuğa girmeden ilerlemeye çalışırken bu konuyu düşündü. "Sanırım başlangıçta bazıları afallayacaklardır," dedi. Tıpkı kendi başına da geldiği gibi... Bunu söylemedi ama ikisinin de bunu düşündüğünü biliyordu. "Ama Willow, seni meleklerin tarafında gibi algılayamazlar, çünkü melekler senin onlara zarar vereceğini düşünüyor ve ölmeni istiyorlar. Herkes bununla ilgilenecektir, senin ne olduğunla değil."

Willow dudak büktü. "Umarım yle olur."

Genç kıza dokunma isteği karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Alex pes etti ve parmaklarını hafifçe onun koluna dokundurdu. "Hey, endişelenme. Sorun olmayacak."

Willow'un yüzü az da olsa rahatladı. Alex'e gülümsedi. "Tamam. Teşekkürler."

Chevy lde hırıldayıp inleyerek ilerlerken, bir süre konuşmadılar. Kuru toprakta uzun ve sivri yuka bitkileri ve kertenkeleler göze çarpıyordu. Sonunda Alex kampın tel örgü itini görebildi. "Tahmin et bakalım, ne oldu? Başardık," dedi.

Willow oturduğu yerde doğruldu. "Şu gördüğüm m?" "Evet, o." Kampa Willow'un gözleriyle bakmaya alışan Alex, çölün ortasında birkaç tek katlı binanın, tepeleri ustura ağzı gibi kıvrılmış tel örgü çitle çevrildiğini gördü. Ağaç yoktu; herhangi bir tasanm, hiçbir süsleme yoktu. Dağınık ve işlevsel, ama tamamen niteliksizdi.

Alex'in gerçek anlamda benimsediği tek ev burasıydı. Willow gözlerini kamptan ayırmadan ayakkabılarım giydi. "Tam olarak zihnini okurken gördüğüm gibiymiş." Alex'e bakarak yutkundu. "Orada kaç kişi olacağını biliyor musun?"

Başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ben burada yaşarken en fazla otuz yedi kişi bulunurdu."

"Hepsi o kadar mı?"

Alex omuz silkti. "Değişkendi," dedi. O hafta birinin öldürülmesine ve babası Martin'in onun yerine yeni birini işe alabilmesine bağlı olarak sayı değişiyordu. Yanlarında birçok çılgın insan da çalışmıştı. Enerji konusuyla başa çıkamayan ve hülyalı bir şekilde dolaşıp karşılarına çıkan her şeyi vurmaya çalışan serseriler vardı. Gvenilebilecek MK sayısı on ikiyi geçmezdi.

Giriş kapısına yaklaştıklarında, Chevy'yi neredeyse duracak kadar yavaşlattı ve direksiyonun altındaki kabloları birbirinden ayırdı. Araba uysalca durdu.

Arabadan dışarı çıktı ve yakıcı güneşin altında, gözlerine elini siper ederek kampa göz gezdirdi. Ensesi kaygıyla karıncalandı. Etraf fazla sakindi, görünürde başka hiçbir araç yoktu. Önlerindeki kapının üstündeki *Özel Mülktür, Girmek Tehlikelidir* yazılı levha yana kaymış, tek vidaya asılı sarkıyordu.

Willow da arabanın diğer tarafından çıkmış, çitin arkasındaki binalara bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden çabucak Alex'e döndü.

Alex'in içinde çok kötü bir his vardı. Kapıya doğru yürüyünce, orada hep asılı duran kilidin yerinde olmadığını, yalnızca kapı mandalının takılı olduğunu gördü. Mandalı kaldırdı ve dokunduğu anda kapı kolayca açıldı. Girdiklerinde karşılarına çıkan, depo olarak kullandıkları binaydı ve açık metal kapısından anlaşıldığına göre boştu. Diğer binalar da aynı şekilde terk edilmiş gibi görünüyordular. Burası bir hayalet şehre benziyordu.

Kollarıyla kendini saran Willow yanma geldi. "Hımm... peki, bu ne anlama geliyor?"

"Benim aptal olduğum anlamına geliyor," dedi Alex. Eliyle sertçe tel örgüye vurdu ve çit titreyerek tıkırdadı. "*Kahretsin*. CIA görevi devraldıktan sonra tüm operasyonun yerini değiştirmiş olmalı. Şimdi eğitim alanı herhangi bir yerde olabilir." Willow dudağını ısırıldı. "Hay aksi." Yeniden binalara baktı. "Cully'nin kesinlikle kampın bulunduğu yerde mi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Yeni MK'leri eğitiyor olacağını düşünmüştüm, ama..." Alex *Özel Mülk* yazılı levhayı sertçe itince, kalan tek vida üstünde sallanmaya başladı. "Onunla nasıl bağlantı kuracağımı bile bilmiyorum. Hiçbirimizde diğerlerinin cep telefonu numaraları bulunmazdı; tam olarak tek başımıza çalışmak zorundaydık."

Willow düşünceli görünüyordu. "Peki... ya yeni MK'leri

eğitmiyorsa?" dedi sonunda. "O durumda nerede olabilir? Belki bu şekilde düşünerek başlayabilir ve onun izini bulabiliriz." Willow'un mantıklı sesi onu sakinleştirdi ve düşünmesini kolaylaştırdı. "Evet, belki Albuquerque'i deneyebiliriz. Eskiden takıldığı kişileri tanıyorum. MK'leriyle birlikte değilse, mutlaka oralarda bir yerdedir."

"Tamam," dedi Willow. "Albuquerque'e gidiyoruz."

Alex'e gülümseyerek baktı ve kısa bir süre sonra Alex de ona acıklı bir şekilde gülümsedi. Aptallığından dolayı Willow'un kendisini suçlamaması onu rahatlatmıştı, ama zaten o, ikisinin yerine de kendini yeterince suçluyordu. Arabaya doğru yürümeye başladığında bu külüstürle çölde geri dönmek düşüncesi onu korkutmaya başlamıştı bile.

"Yola çıkmadan önce şöyle bir etrafa bakabilir miyiz?" Alex şaşkınlıkla Willow'a baktı. Çitin önünde durmuş kampa bakıyor, tel örgü yüzüne pırıltılar şeklinde yansıyor.

"Ne için?" diye sordu.

Tereddüt ederek gülümsedi ve Alex'e baktı. "Ben nasıl bir yerde büyüdüğünü gerçekten görmek istiyorum."

"Bu kantinimizdi," dedi Alex.

Uzun, tek katlı, bir tarafında tezgâh olan bir binadaydılar. Katlanan, metal sandalye ve masalar hâlâ yerinde duruyordu. Masalardan yeni kalkılıp topluca oyun odasına poker oynamaya ya da dışarı atış talimi yapmaya gidilmiş gibi sandalyeler masaların yanında dağılmış duruyordu. Alex ellerini pantolonunun arka cebine sokarak çevresine bakındı. Biri diğerini kaplamış, iki sahneyi aynı anda görmek gibiydi: Cully ve birkaç MK bir masada oturmuş gülüyorlardı. *Bu bulamaç da neyin nesi?* derdi Cully neredeyse her yemekte. *Nerede bu alçak aşçı? Gidip onu vuracağım.* Alex bunları anımsayarak gülümsedi. Kampta aşçı yoktu; konserve ve plastik paket içindeki gıdayla beslenirlerdi.

Willow odanın her yanında gezindi. Geçerken parmakları bir sandalyenin arkasında oyalandı. "Burada büyümek nasıl bir şeydi?"

"Bilmiyorum. Bana normal geliyordu." Tezgâha doğru yürüyen Alex boş bir kahve fincanı alıp elinde çevirmeye başladı. "Çok güç kullandığı için televizyonumuz yoktu, böylece hayatımızın ne kadar garip olduğunu öğrenemedim. Aslında dünyanın geri kalanının bizim gibi yaşamadığını biliyordum, ama..." Fincanı geri koyarak omuz silkti.

"Buraya ilk geldiğinde kaç yaşındaydın?"

"Beş," dedi.

"Ne kadar küçükmüşsün," dedi Willow mırıldanarak. "Aslen nerelisin?"

"Chicago. Ama orayı hiç hatırlamıyorum."

Zemindeki kum hafifçe kalktı ve Willow Alex'in yanına yürürken ayakkabılarının altından bir sürtme sesi duyuldu. "Peki, okula gitmediğine göre, burada neler öğrendin?"

Ansızın gülmeye başladı. "Hey, bizim okulumuz vardı atış alıştırması yapıyorduk, melekleri gözlemeyi, silahla ilgilenmeyi,

ruh okumayı ve çakra enerjilerim yönetmeyi..." Alex bir kaşını kaldırdı. "Belki de senden daha yoğundum."

Şaşkına dönmüş halde olan Willow başını salladı. "Evet, belki de öyleydin. Ben beş yaşındayken hâlâ çizgilerin dışına taşırmadan boyama yapmaya çalışıyordum." Yanındaki tezgâha yaslandı ve boş odayı incelemeye koyuldu. Alex, Willow'un topuzunun hafifçe dağıldığını ve saçlarının gevşek bukleler halinde ensesine düşmüş olduğunu gördü. Önceki gece parmaklarını onun saçlarının ipeksi yumuşaklığı arasında gezdirdiğim anımsamaktan kendini alamadı.

"Ve burayı baban kurdu, öyle mi?" dedi Willow ona bakarak. Kafasının dağılmasına sevinen Alex, tezgâhın yanından uzaklaştı. "Evet. Gel sana yatakhaneyi göstereyim." Dışarı çıktıklarında, parıldayan güneş ışığı altında beyaz binalar göz kamaştırıyordu. "Babam CIA için çalışıyordu," dedi boğucu sıcaklıkta yürürken. "Sanının CIAya katılmadan önce gittiği Asya'da, insanların enerji alanları ve onlarla nasıl çalışılabileceği gibi bazı garip konularda uzmanlaşmıştı."

Yerdeki gölgeleri, önlerinde ilerliyordu. Sessizce yürüyen Willow, dinlerken ona baktı.

"Ben küçükken babam çok seyahat ederdi," diye devam etti Alex. "Sonra ben beş yaşındayken görevi değişti ya da buna benzer bir şey oldu ve daha çok evde kalmaya başladı. Ve işte o dönemde ilk olarak melekleri keşfetti."

Yatakhaneye varmışlardı. Kapı aralıktı; Alex elinin tersiyle itti ve içeri girdi. Duvarlar gölgede kaldığı için bu bölüm göreceli olarak daha serindi. Şilteler ve çarşaf takımları ortada olmamasına karşın, metal mobilyalı ranza yatakları hâlâ yerlerinde duruyordu. "İşte ben burada yatıyordum," dedi sağındaki ikinci yatağı göstererek. "Ağabeyim hep üsttekini alırdı, ben de alttakini." Willow alçak sesle konuştu. "Ağabeyin mi?"

Yaptıkları yüzlerce kavgayı anımsayan Alex başını salladı. *"Ne yapıyorsun Jake, yüzüme bastın", "Hey, kokan ayaklarımı seviyor musun kardeşim? Yine ister misin?"*

"Evet," dedi. "Benden iki yaş büyüktü."

Willow yanma gelip durdu. Alex'in koluna dokundu. "Alex üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

Zaten biliyor muydu? Kısa bir şaşkınlık geçiren Alex'in kasları gerildi. Los Angeles vadisindeki görüntüler gözünün önünde hızla belirip kaybolurken bakışlarını yataktan ayırmadı. Sonunda konuştu. "Ayrıntıları biliyor musun?"

Willow başını salladı. "Hayır. Seni okuduğumda göremedim, yalnızca tahmin ettim. Daha önce de üzgün olduğumu söylemeyi düşündüm ama o zaman senden pek hoşlanmıyordum." Hafifçe gülümsedi.

Alex az da olsa rahatladığını hissetti. Olanlardan dolayı Willow'un kendisine acıması onun için işkence olurdu. "Seni suçlamıyorum," dedi bir anlık sessizlikten sonra. "Senin yerinde olsaydım, ben de kendimden pek hoşlanmazdım." Ona bakarak buruk bir şekilde gülümsemeyi başardı.

Göz göze geldiler. Kolunun üstünde duran Willow'un sıcaaktan terlemiş eli, içini ısıtıyordu. Onun kendisine bakan yüzünü görünce kalbi deli gibi çarpmaya başladı ve Jake'le ilgili tüm düşünceler bir anda yok oldu. Zaman durmuş gibiydi, ikisi de hareket etmiyorlardı. Willow ansızın ona ne kadar yakın durduğunu fark etti ve elini çekip, bocalayarak geriye doğru bir adım attı.

Kafası allak bullak olan Alex konuşmaya çalıştı. "Teşekkürler," dedi. "Yani, Jake'le ilgili. Olanların üzerinden çok zaman geçti, ama yine de teşekkürler."

"Sen az önce babandan ve onun melekleri ilk olarak nasıl fark ettiğinden söz ediyordun," dedi Willow. Ranzanın altındaki

yatağın metal mobilyasına oturup sırtını da yandaki sütuna dayadı. Aralarında biraz mesafe bırakmaya özen gösteren Alex de yatağın diğer ucuna oturdu.

"Evet." Ansızın dikkatini bu konuya veremediğini hissetti. İfadesiz bir sesle konuştu. "Annem iyice kendini kaybetmiş durumdaydı, herhangi bir saatte evden çıkıp gidiyordu. Bu durum babamın şüphesini çekti. Annemin bir ilişkisi olduğundan kuşkulandı ve bir gün koşmaya gittiğinde onu takip etti. Ve onun yol ortasında durup, gülümseyerek gökyüzüne baktığını gördü." "Hayır, olamaz," dedi Willow fısıldayarak.

"Onu sarsarak, tokat atarak kendine getirmeye çalıştı, ama olanaksızdı. Sonunda, sanırım enerji konusunda yaptığı tüm çalışmaların yardımıyla bir gariplik olduğunu anladı ve çakralarını kullanarak bilinç düzeyini değiştirdi. Ve annemin enerjisiyle beslenen meleği gördü"

Etrafta mutlak bir sessizlik vardı.

"Melek beslendiği kişinin dışında biri tarafından görüldüğü için şaşırmıştı. Babama doğru döndü ve babam kendi enerjisini kullanarak onunla mücadele etti. Bu, artık kullanmadığımız, çok tehlikeli bir yöntem. Ama bu sırada annem bağırıp ağlıyor ve babama durmasını, hiçbir şey anlamadığını söylüyordu. Babamla meleğin arasına girdi ve melek hayat enerjisini çekip aldı." Willow'un yeşil gözleri hayretle açılmıştı. Boğazının hareketinden yutkunduğu anlaşılıyordu.

"Melek ortadan kayboldu ve annem felç geçirerek komaya girip, ertesi gün öldü." Beklemediği bir anda gözünün önünde bir anı canlandı: anneleri hastanede yatarken, yatağın başu- cunda Jake ve kendisi durmuş, babaları da arkalarında, onların omzunu tutuyordu. Alex üzgün olmaktan fazla kafasının karıştığını, annesinin neden yataktan kalkmadığını anlamadığını düşündüğünü anımsadı.

"Ah, Alex," dedi Willow derin bir soluk alarak. "Çok üzgünüm."

Alex setçe omuz silkti. "Uzun yıllar önceydi. Her neyse, babam meleklerin insanları öldürdüğünden söz etmeye başladığında, CIA büyük olasılıkla babamın delirdiğini düşündü ama çok uzun süredir orada çalıştığından ona bir fon ayırıp, ne isterse yapmasını söylediler. O dönemde kimse bu işi ciddiye almadı. Tabii MK'leri dışında."

"Sonra... Baskın gerçekleşti," dedi Willow.

Alex başını salladı. Bir kolunu ranzanın sütununa dolamıştı ve sıcak metali başparmağıyla ovuşturdu. "Evet. Ve ansızın CIA babamın yıllardır yaptığı işle daha çok ilgilenmeye başladı. Sana söylediğim gibi yönetimi devraldılar. Ve sanırım, birçok açıdan da geliştirdiler. Daha iyi arabalarımız ve daha iyi silahlarımız oldu. Ve maaşlarımız da biraz yükseldi."

Alex'in MK'leriyle birlikte çalıştığı günleri ne kadar özlediğini anlamış gibi, Willow ona baktı. "Şimdi baban nerede?" dedi. "Hâlâ bir MK mi?"

"O da öldü," dedi Alex. "Baskın'dan beş ay kadar önce öldü." Willow'a bakarken dudağı büküldü. "Hey, bunları sorduğun çok iyi oldu, öyle değil mi? Ne eğlenceli bir konu."

Mahvolmuş görünen Willow sessizce başını salladı. "Alex, ben..."

"Hadi boş ver, iç karartıcı bir konu bu," dedi Alex. Ayağa kalktı. "İngilizce ders kitabımı görmek ister misin?"

Tereddüt etti, sonra gülümsedi. "İngilizce ders kitabın mı vardı? Normal şeyler öğrenmediğinizi düşünüyordum."

"Evet, bakalım hâlâ burada mı?" Duvara dayalı duran metal kitaplığa doğru yürüyen Alex çömeldi ve paslı raflarda kitabı aramaya başladı. "Evet, işte burada." Eski bir Sears mağazası katalogu uzattı.

Willow gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun!" dedi.

"Hayır." Alex sayfaları çevirmeye başladı. "Bu İngilizce, matematik ve hatta arkasında harita olduğu için, coğrafya kitabımızdı. Üstelik iç çamaşırı bölümü de çok güzeldi. Jake'le benim gördüğümüz kızlar hep savaş kıyafetleri giyerdi." Katalogu raftaki yerine koyup ayağa kalktı.

"Buradaki tek çocuklar siz ikiniz miydiniz?" diye sordu Willow. Yatakta ona doğru dönmüş bir dizini göğsüne çekmişti.

"Evet. Ve arada sırada biri bu durumun farkına varır, *Bu çocuklar okula gitmiyor* derdi. Onları eğitmemiz gerek! Sonra katalog birkaç gün için ortaya çıkardı. Hedefe atış çalışması yapmayı daha çok severdik."

Willow bir şey söylemeye başladı ve ansızın duydukları sesle sustu: bir araç yaklaşıyordu.

Alex'in ifadesi birdenbire gerginleşti. Belinden silahını çekti ve emniyetini açtı. "Kapının arkasına geç," dedi yumuşak bir sesle.

Willow hızla hareket ederek, tartışmadan söyleneni yaptı. Alex duvarın dibinden ilerleyerek açık kapıya yaklaştı ve yan tarafında durdu. Araba durana kadar dikkatle sesini dinledi. Sonra araba kapısının kapanma sesi yankılandı. Yalnızca bir kapı sesi duyuldu. Güzel, diye düşündü Alex sıcak duvara iyice yaslanarak. Belki yakında olan arkadaşlardan biri gelmişti ve bir sürprizle karşılaşacaktı.

Ağır, kararsız ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Sesi duyan Alex'in gözleri iyice açıldı. Yanılmıyorsa bu ses...

"Hey, kim var orada?" dedi tanıdık bir ses, bağırarak. "Beklenmedik ziyaretçileri sevmem; o yüzden ortaya çıkıp kendinizi gösterirseniz iyi olur. Üstelik silahım var ve mutlu değilim."

Alex'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken sevinç ve rahatlama tüm benliğini sardı. "Bu *Cully*," dedi Willow'a. Silahını indirdi ve kapıdan "Cull!" diye seslendi. "Cull, benim, Alex!" Cully

eskiden dinlenme odası olan yere dikkatle bakıyordu ve elindeki silah ateşlemeye hazırdı. Üstünde bir kot pantolon ve kolsuz bir tişört vardı. Alex'in sesini duyunca, hayretler içinde sakarca döndü. Bir an yalnızca bakakaldı, şaşkın görünüyordu sonra gülümsemeye başladı. "Alex? Aman Tanrım, *serisin!*" Yataktan çıkan Alex uzun adımlarla, gülümseyerek ona doğru yürüdü. Sarılıp birbirlerinin sırtını sıvazladılar. İri yarı güneyli, her zamanki gibi kaslıydı. Birbirlerinden ayrıldıklarında mavi gözlerini kısarak, değerlendirmek ister gibi Alex'e baktı. Başını salladı. "Daha da çirkinleşmişin dostum. Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Hey, senin gibi olmaya çalışıyorum, hepsi o kadar," dedi Alex sırtarak. "Cully, burada ne yapıyorsun? Biz senin..." Bir-denbire Willow'u anımsadı. Yataktan döndü ve kızın kapıda durmuş, kararsız bir ifadeyle onları izlediğini gördü.

Cully de o tarafa döndü. Kaşlarını çatı. "Bakın kim varmış burada," dedi sözcükleri uzatarak. "Kim *bu* güzel, küçük şey?" Kollarını göğsünde birleştirmiş olan Willow, güneşin şiddetiyle gözlerini kırıştırarak yanlana yaklaştı. "Selam," dedi bir elini kaldırarak. "Ben Willow Fields. Tanıştığımıza sevindim." "*Willow Fields...* ne güzel bir isim bu?" dedi Cully. Hayranlıkla Willow'un yüzüne baktı. "Çok çekici bir kız bulmuşsun dostum! Peki sevgili bayan, bu sefil yaratıkla ne yapıyorsunuz? İnanın bana, sizi mahveder."

Alex yanaklana ateş bastığını hissetti. "Hımm, biz birlikte..." "Biz arkadaşız," dedi Willow. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Melek Katilleri'nin ondan nefret etmesi konusundaki kaygılarını anımsayan Alex buna şaşırmadı. "Arkadaş," dedi Cully yineleyerek ve sözcüğün doğruluğunu anlamak ister gibi başını salladı. "Tamam. Öyleyse neden üç

arkadaş, hep beraber oturup soğuk bir şeyler içmiyoruz?”

“Harika,” dedi Alex. “Demek jeneratörlerden biri çalışıyor.”

“Evet, Babanın eski evinde kalıyorum,” dedi Cully yürümeye başladıklarında. Her adımda protez bacağı savurarak dimdik yürüyordu. “Kamyoneti içeri park ettiğimde bile dışarıdan fark edilmiyor.”

“Yeni MK’leri eğitmek yerine nasıl olur da burada tek başınasın?” diye sordu Alex. “Buranın terk edildiğini düşündük.” Cully’nin elinde asılı duran silahı her adımda hareket ediyordu. “Şu bir gerçek ki burada daha iyi günler yaşadık,” dedi. Kollannı hâlâ göğsünde kavuşturmuş olan Willow, Alex’in yanında sessizce yürüyordu. Cully konuşurken anlamak için başını çevirip ona bakıyordu.

“Burada ne yaptığımıza gelince CIA’yla pek anlaşıyoruz,” dedi Cully. “Ben de eski kalemizi elimde tutuyorum. Biri bunu yapmalıydı.” Bir zamanlar Alex’in babasının yaşadığı eve vardılar. Alandaki en küçük yapılardan biriydi ama gerçek anlamda mahremiyeti olan tek yerdi. Cully önce kapıyı sonra da ışığı açtı. Alex içeri girdi. Zamanda geri gitmek gibiydi; ev son gördüğünde nasılsa, aynı şekilde duruyordu.»Masa ve sandalyeler, açıldığında yatak olan yıpranmış kanepeler. Duvardaki tek şey babasının haritasıydı. İki yıl önceki şüpheli melek mevkileri kırmızı iğneyle belirlenmişti. Arka taraftan jeneratörün hafif uğultusu duyuluyordu.

“Evde olmak ne güzel,” dedi Cully silahını duvara dayayarak. “Peki, söyleyin bakalım, siz burada ne yapıyorsunuz? Aylık gereksinimimi almaya gitmiştim; döndüğümde bu aile arabasını görünce gözlerime inanamadım. Bu külüstürü parçalamadan nasıl buraya getirmeyi başardınız?”

Alex güldü. “Pek kolay olmadı. Birkaç kez akbabalara yem olacağımızı düşündüm.” Sandalyelerden birine çöktü. Cully’yi

izleyen Willow tereddüt ederek Alex'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ve burada ne yaptığımıza gelince..." Nereden başlayacağını bilemeden başını salladı. "Bu uzun bir hikâye."

"Öyleyse, bunu birer içkiyle kolaylaştıralım," dedi Cully. "Bakalım ağzımızı ıslatmak için burada ne varmış?" Kendi kendine mırıldanarak küçük mutfağa doğru sendeleyerek yürüdü.

Gözden kaybolur kaybolmaz Willow Alex'e doğru eğildi. "Doğru olmayan bir şey var," dedi nefes nefese fısıldayarak. "Arkadaşın olduğunu biliyorum, ama..."

"Sorun nedir?" dedi Alex de şaşkın bir şekilde fısıldayarak. Willow endişeyle başını salladı. "Bilmiyorum. Bir şeyler planlıyor, ama ne olduğunu..."

Elinde bir şişe ve iki bardakla gelen Cully'yi görünce hemen geriye yaslandı. Getirdiklerini masaya koydu. "Şanslısın dostum, evde hâlâ biraz Mr. Beam kalmış. Ya siz küçükhanım, bir içki alırmıydınız?"

Willow hafifçe gülümsedi. "Yalnızca su içerim, teşekkürler. Ya da varsa, bir koka kola alabilirim."

"Emin misin?" Baştan çıkarıcı bir şekilde şişeye sarıldı. "Eski arkadaşlar ve yeni arkadaşlar, hep birlikte bir kutlama hak etmiyor muyuz?"

"Hayır, teşekkürler."

Cully göğüs geçirip iç çekiyor rolü yaptı. "Tamam, kola getireyim öyleyse. Ama gün bitmeden seninle bu viskinin canına okuruz, öyle değil mi dostum?" Alex'e göz kırptı ve yeniden mutfağa gitti.

"Sence bir şeyler mi planlıyor?" dedi Alex mırıldanarak. Mutfaktan buzdolabının açılma sesini duydular. Willow'un yüzü gergin görünüyordu. "Emin değilim. Burada olduğumuz için sevinçli, ama bizi görmekten dolayı mutlu olduğu için

değil. Bilmemizi istemediği bir şeyler var."

Alex içini bir sıkıntının kapladığını hissetti. "Willow, onu neredeyse doğduğum andan beri tanıyorum."

İkna olmuş görünmeyen Willow başım sallayarak sandalyesine yaslandı.

Bir süre beklediler. Mutfağa göz atan Alex, ansızın Cully'nin gereğinden fazla süredir mutfakta kaldığını fark etti. Sonra bunu düşündüğü için bile kendinden nefret etti. Willow'a bakmadan sakın bir şekilde sandalyesini geri itti ve mutfağa gitti.

"Hey, Cully yardım ister..."

Sözünü bitirmeden sustu. Cully mutfak tezgâhına eğilmiş cep telefonuna bakıyordu. "Anneme mesaj çekiyordum da," dedi neşeyle ve telefonu tişörtünün cebine tıktırdı. Alex'e dönüp sırıttı. "CIA işin içine girince şebekeler nasıl da gelişti, öyle değil mi?"

Alex kaygılandığını hissetti. Cully'yi tanıdığı yıllar boyunca, asla ailesiyle iletişim içinde olduğunu görmemişti. Düşüncelerini saklayarak tezgâhın üstünde duran soğuk koka kolayı aldı ve diğer odaya geçti. "Evet kampı başka bir yere taşımak için herkesin babama ne kadar söylendiğini anımsıyor musun?" İçeceği Willow'a verdi. Genç kız, kapağı açarken bir tıslama sesi çıktı.

Kendini sertçe sandalyenin üstüne bırakan Cully kıkırdadı. "Tabii anımsıyorum, herkes bıkmıştı. Sonra CIA gelince, telefon sorunu bitti!" İki kadehe de viski koydu ve birini masanın diğer tarafındaki Alex'e uzattı. "Senden ne haber dostum? Neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

Yanıtı ertelemek isteyen Alex viskiden büyük bir yudum aldı ve yutarken içi yandı. Yoldayken pek fazla içmezdi çünkü ne zaman bir emir gelip, ülkenin başka bir ucuna gideceğini bilemezdi. Ama Baskın'dan önceki yıllarda Cully'yle viski eşli-

ğinde çok poker oynamışlardı.

Alex o zamanlar, bir gün Cully'den kuşku duyacağını asla düşünmemişti.

İfadesinden bir şey belli etmemeye çalışarak omuz silkti. "Olan biten bir şey yok. Ama ben de CIAyla pek anlaşıyorum. Biraz ara vermeyi düşündüm. Willow'la Maine'de tanıştık. O da bir süre kafasına göre takılmak istiyordu."

"Umarım bir kaçak değilsiniz Bayan Willow?" dedi Cully kaslı kollarını sırtarak masaya dayayıp. İçinde altın rengi içki olan bardağını elinde çevirdi.

"Hayır, ailem ne yaptığımı umursamaz," dedi Willow zoraki bir gülümsemeyle. "Belki henüz gittiğimi bile fark etmemiş olabilirler."

"CIA konusunda seni suçlayamam," dedi Cully, Alex'e dönerek. Bir dikişte bardağındaki içkinin yarısını içti. "Telefon şebekesi, evet; ama böyle bir sistemi yönetmek, hayır. Bana sorarsan, bir sürü kaba saba insan var orada. Baban gibi birine ihtiyacımız var bizim. Ruhu şad olsun."

Alex'in gözünün önünde bir anı canlanırken Cully'nin sözleri havada asılı kaldı. Kızgın çölün bir köşesinde babasını gömmüşlerdi ve sert, kumlu toprağın oluşturduğu tümsek babasının orada bulunduğunun tek işaretiydi. Cully elini Alex'in omzuna koymuş, arabaya kadar öyle yürümüşlerdi. *Nasıl hissettiğini biliyorum dostum*, demişti. *Annemi gömmek zorunda kaldığımda senden yalnızca birkaç yaş büyüktüm. Ne büyük acı olduğunu bilirim.*

Şimdi, babasının eski masasının başında otururken, Cully'nin yorumuna başını salladı, ama bedenindeki adrenalinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Cully'nin annesi ölmüştü. Öyleyse kimle yazışyordu?

"Peki, planınız nedir?" diye sordu Cully. Burada biraz kalıp Bayan Willow'a çevreyi gezdirmek istemez misin?" Willow'a göz

kırptı. "Bilsen burada neler var kertenkeleler, akbabalar, çakallar... güneşlenmek istersen de, bol bol kum var..."

Willow'un parmakları elindeki kola kutusunda kenetlendi. "Belki. Ben, hımm planımızın ne olduğunu henüz bilmiyorum."

"Ah, bu kadar yolu gelip, hiç kalmadan gitmemelisiniz," dedi Cully Alex'in bardağına birkaç parmak daha içki ekleyerek. "Ayrıca bana da arkadaşlık etmiş olursunuz. Burada biraz yalnızlık çektiğim doğru."

"Evet, bahse girerim." Alex içkisinden bir yudum daha aldı ve dirseklerine dayanarak öne eğildi. Konuşurken sesi kulaklarında yankılanıyor gibiydi. "Peki, annen nasıl?"

Cully omuz silkti. "Biliyor musun, hâlâ keyfi yerinde; Mobile, Alabama'da günlerini briç oynayarak geçiriyor. Sanırım, 'İsimsiz Kumarbaz' şirketine kaydını yaptırmam gerek. Ya da onu Las Vegas'a götürüp kumar makinelerinde tatmin olmasını sağlamalıyım." Sırıttı.

"Annenin ölmüş olduğunu sanıyordum," dedi Alex Cully birden şaşırdı. Ağzında hâlâ gülümsemenin kıvrımı duruyordu ama gözlerinde gülüşten eser yoktu. "Hayır, bu üvey annem. Öz annem ben on altı yaşındayken kanserden öldü. Babamı bu yüzden acımasızca eleştirdim."

Cully'nin babası bir kilise vaiziydi ve Cully, onun henüz gençliğinde 'On Emir' e nasıl karşı çıktığı konusunda şakalar yapardı. Alex onun başını sallayarak güldüğünü anımsadı: *Zavallı yaşlı babam. Kutsal kitaba göre yaşamış bir vaiz, tüm hayatını tek bir kadınla geçirmiş ve her nasılsa benim gibi baş belası bir oğlu olmuş. Incil'in arka tarafıyla bana vururken neredeyse ağlardı.*

Tüm hayatım tek bir kadınla geçirmiş. Üvey annesi yoktu. Bunu yaptığına kendi de inanmayan Alex silahına uzandı. Hızla kılıfından çıkarıp emniyetini açtı ve Cully'ye doğrulttu.

"Kime mesaj yazdın Cull?"

Cully'nin yüzü temkinliydi. Bardağını indirdi. "Bak, Alex..."

Alex gözlerini bir an bile ondan ayırmadan ayağa kalktı. "Bana yanıt ver."

Cully ayağa kalkarken Alex gözlerini kıstı. "Alex, dostum, bir yanlışlık olmalı..."

"Ellerini yukarı kaldır," dedi Alex. Cully ağır hareketlerle söyleneni yaptı. Alex gözlerini ondan ayırmıyordu. "Willow, uzanıp cebindeki telefonu al. Cully, kıpırdarsan bile, yemin ederim seni vururum."

Willow yutkunarak yerinden kalktı ve el yordamıyla telefonu alıp hızla Cully'nin yanından uzaklaştı.

Yüzü solgundu. Gözleri Alex'in yüzüne takıldı. "*Buradalar. Siz gelene kadar onları burada tutacağım*, yazıyor."

"Bunu açıklamak ister misin Cull?" dedi Alex sakın bir sesle. Cully hafifçe başını salladı. "Bak Alex, seni yıllardır tanıyorum. Sen benim için bir kardeş gibisin. Senin için böylesi daha iyi dersem bana inanmalısın." Alex kapıya doğru yönlendirmek için Willow'a yaklaştı. Cully'nin araba anahtarı masadan alıp pantolonunun cebine attı. "Ne dediğini anlamadım."

"Sen," dedi Cully. Ani bir hareketle başını Willow'a doğru çevirdi. "Sen ve yanma aldığın bu *yaratık*. Alex, dinle beni, ne yaptığını bilmiyorsun. Melekler bu kızın gitmesi gerektiğini söylüyorlarsa, *gitmeli*."

"Melekler, öyle mi?" Alex ürperdiğini hissetti. Tabancasını Cully'ye doğrultmaya devam ederek geriye doğru birkaç adım attı ve onun duvara dayadığı tüfeği durduğu yerden aldı ve Willow'a verdi. "Biz melekleri *öldürüyoruz*, bunu anımsıyor musun Cully?"

"Artık değil," dedi Cully. Öne doğru bir adım atmaya yeltendi.

"Orada dur," dedi Alex hafif bir sesle. "Ateş etmeme sebep olma, Cully."

Cully durdu. Ellerim yalvarır gibi açtı. "Alex, tüm o yıllar

boyunca en iyi olanı yaptığımı düşünüyordum ama yanıldım hepimiz yanıldık. Beni dinlemelisin dostum. Meleklerin bizim için planları var. Bizi *seviyorlar*. Onların sevgisini hak etmek için söylediklerini yapmalıyız..."

Hayır. Melek çarpması mı yaşamıştı? Cully de mi? Alex'in midesi kasıldı. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?" dedi Cully'nin sözünü keserek.

"Sana söylediğim gibi burada yaşıyorum. Meleklerin işini yapıyorum, Alex."

"Bu da ne demek oluyor?"

Elleri hâlâ yukarıda olan Cully omuz silkti. "Hâlâ birkaç MK kalmış olabilir. Buraya gelen olursa, melekler gelene kadar onları burada tutup, nasıl doğru yoldan sapmış olduklarını gösteririm. Ve şu anki duruma gelince..." Başını salladı. "Memleketteki tüm Melekler Kilisesi üyeleri her yerde sizi arıyor. Her an buraya gelmenizi bekliyordum. Yiyecek ve su sıkıntısına düşmeseydim asla yerimden kıpırdamazdım."

Düşüncelerden başı dönen Alex ona bakakaldı. Hâlâ birkaç MK kalmış olabilir mi? Ya diğerlerine ne olmuştu? Ama ne olduğunu bildiğine dair çok kötü bir his vardı içinde.

"Kim kaldı?" dedi alçak sesle.

Cully başını salladı. "Sanırım hiç kimse. Aylardır buradayım, kimse gelmedi. Şimdi dostum, sana yalvanyorum, meleklerle zarar vermeden önce, onların istediği gibi şu yaratığı vur. İstersen senin yerine ben yapayım; silahı ver yeter. Gördüğüm kadıyla ona karşı bazı duygular besliyorsun..."

Alex onu yeteri kadar dinlemişti. "Hadi, Willow. Gidelim buradan."

Kapının yakınında duran Willow donmuş gibiydi ve kollarını göğsüne dolamış, Cully ye bakıyordu. Alex'i duyunca ona doğru döndü ve ansızın Cully elini tişörtünün altına sokup tabancasını çekip çıkardı ve Willow'a çevirdi. *Hayır!* Alex, Cully'yle aynı anda

silahını ateşledi ve sesler odada yankılandı. Zaman durmuş gibiydi. Alex, Willow'un çığlık attığını duydu. Cully sendeleyerek sırtüstü yere düşerken silahının yere çarpma sesi duyuldu. Omzundan kan akıyordu.

Alex kendini odanın diğer tarafına atıp Cully'nin silahını kapınca zaman yine normal hızına döndü. Cully yüzünü buruşturarak omzunu tutup kalkmaya çalışıyordu. "Bırak onun işini bitireyim melekler için izin ver, bitireyim işini!"

Hızla Willow'a dönüp, onun duvarın önünde, kendini bırakmış oturduğunu ve yüzünün kâğıt gibi beyaz olduğunu gören Alex'in kalbi sıkıştı. Kolunda ve leylak rengi tişörtünün üstünde kan vardı.

"*Willow!* Bir saniyede kızın yanma vardı. Yanma çömelip onu dikkatle inceleyince içini korku kapladı. "Nerenden vuruldun? Sen..."

"İyiym," dedi titreyen sesiyle. "Yalnızca kolum yaralandı." Kolunu Alex'e uzattı.

Yaranın önemsiz olduğunu gören Alex rahatlayıp derin bir nefes aldı. Kurşun tam isabet etmemişti ama kendini korumak için siper ettiği kolunu sıyrarak yaralamıştı. Küçük ama derin bir yaraydı ve çok acıyor olmalıydı.

Alex Willow'un diğer kolunu sertçe sıktı. "Başka bir yerinde bir şey yok, öyle değil mi?"

Başını salladı; dudakları bembeyazdı. "Sanırım yok."

"Hadi öyleyse, arkadaşları gelmeden buradan gidelim."

Willow'un ayağa kalkmasına yardım eden Alex onun yere düşürdüğü tüfeği de aldı. Cully'nin cep telefonu da yerde duruyordu. Ekran kırılıp, kararana kadar birkaç kez ayağıyla telefonun üstüne bastı.

Cully sendeleyerek ayağa kalkmış, bir eliyle omzunu, diğeriyle de bir sandalyenin arkasını tutuyordu. Parmakları kan içindeydi. "Alex, inan bana büyük bir hata yapıyorsun," dedi

soluyarak.

Parlak mavi gözleri Alex için kendi gözleri kadar tanıdıktı. Birbirlerine bakarken, Alex'in göğsüne keskin bir acı saplandı. Kardeş gibiydiler. Hatta onun için bir baba gibi olmuştu. Hayatta en çok saygı duyup, hayranlık beslediği kişiydi.

"Evet, hata yaptığımı biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni öldürmem gerekirdi ve eski Cully bunun için bana teşekkür ederdi."

On Üçüncü Bölüm

Sıcak betonda ayaklanınız yanarak kapıya doğru koştuk. Her

adımda kolum daha fazla acıyor ve oluk oluk kan akıyordu. Acıyı hissetmemek için dişlerimi sıktım. Bunun bizi yavaşlatmasına izin vermeyecektim.

Chevy'nin yanında tozlu bir 4x4 arazi arabası duruyordu ve hafif renkli camlarından içinin kutularla dolu olduğunu görebiliyordum. Alex sağlam kolumdan destek vererek yolcu koltuğuna oturmam için yardım etti. Chevy'ye koşarak, içinde bıraktıklarımızı aldı ve arkaya fırlatıp sürücü koltuğuna atladı. Az sonra yola çıkmış, arkamızda bir toz bulutu bırakıp, sert zeminde sarsılarak ilerliyorduk. Kolum öyle çok kanıyordu ki derimi neredeyse göremiyordum. Bayılacak gibi hissedip yutkundum ve sırtımı koltuğa yasladım.

Birkaç dakika sonra araba durdu. Gözlerimi açınca, hayretle Alex'in tişörtünü çekip çıkardığını gördüm. "Kolunu uzat bana," dedi. Cebinden çakısını çıkarıp tişörtü deldi, sonra da yırtarak yarıya bölüp kumaşı uzun bir bant şeklinde katladı.

Titreyerek kolumu uzattım. "Ne yapıyorsun Alex? Zamanımız yok..."

"Kanamayı durdurmalıyız," dedi. "Güvenli bir yere varır varmaz, ilkyardım çantamda bir şey bulurum." Bana doğru eğilerek geçici bandajı koluma sarmaya başladı. Başı eğik, koyu renk saçları dağınıktı.

Ona bakınca kalp atışlarım hızlandı. Ağrım olmasına karşın, parmaklarımı saçlarında gezdirmemek ve çıplak omuzlarına dokunmamak için kendimi güç tutuyordum. Çalışırken elleri becerikli ve kararlıydı, ama canımı fazla acıtmamak için yumuşak ve dikkatli davranıyordu. Hiç hareket etmeden sakince oturuyordum.

Ona âşık olmuştum.

Doğru olduğuna her şeyden çok inandığım bu gerçek tüm benliğimi sardı. Aman Tanrım, ona âşıktım. Ve artık arkadaş olmamıza karşın, ne olduğumun önemi olmadığını hiç söylememişti. Onun için nasıl önemi *olmayabilirdi*? Beş yaşından beri melekleri öldürmek üzere eğitilmişti.

Kaymaması için, tişörtün ucunu içine doğru sıkıştırdı. Kolunun hareketiyle, üstündeki MK dövmesi şekil değiştirir gibi görüntü. "İşte oldu," dedi.

Yüzümü saklayarak koluma baktım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak beyaz kumaşa dokunarak. Motel odasmdayken tişörtte hissettiğim enerjiyi, aynı eve dönüş rahatlığını yine hissettim.

Gri-mavi gözlerinin üstümde olduğunu fark edip, bir an bir şeyler söyleyeceğini düşündüm, ama söylemedi. Sonra arabayı çalıştırdı ve çok geçmeden yine çölde son sürat gitmeye başladık. Chevy'nin sürünerek ilerlediği düşünülürse, arazi arabası uçuyor gibiydi. Kurumuş nehir yatağına gelip, karşı tarafına geçtik. Sonunda toprak yola vardık ve kuzeye doğru gitmeye başladık.

Bunu bir yana bırak, dedim kendime sertçe buyurarak. Evet, ona âşıktım. Günler öncesinden beri âşıktım... Sanırım yolun

kenannda ona sarılmak istediğimde ve dün gece onun yakınlığı ve parmaklarını saçımda hissetmek, bayılacak gibi olmama neden olduğunda bunu anlamıştım.

Ama bu hiçbir şeyi değıştirmezdı. O benim gibi hissetmiyordu, hissedemezdi.

Derin bir nefes aldım. "Peki, şimdi ne yapacağız?" dedim.

Vites değıştirirken Alex'in çıplak kol kasları hareket ediyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Diğer MK'lerinin öldüğü doğruysa, o zaman..." Başını sallayarak sustu. "Tannm, gerçekten bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldık. Sonunda oturduğu yerde hafifçe arkaya dönüp omzunun üstünden bakan Alex uzanıp karton kutudan bir şişe su aldı. Kapağını açarak büyük bir yudum içti ve bana uzattı. Şişeyi almak için uzanırken gözüme bir şey çarpar gibi oldu ve arkaya döndüm.

Uzaktan, yıldız yağmuru oluşturmuş beş melek uçarak bize doğru geliyordu.

"Alex," dedim alçak sesle.

Bakışımı takip eden Alex bana baktı. "Kaç tane?"

"Beş tane." Gözlerimi onlardan alamıyordum. Mavi gökyüzünde, görkemli kanatlarını çırparak beyaz bir ışıkla parıldıyorlardı. Ne olduklarını ve insanlara neler yaptıklarını bilmeme karşın hayatımda asla böyle bir güzellik görmediğimi düşündüm.

Araba sarsılınca çığlık attım. Alex yoldan çıkıp, acı bir fren sesiyle aracı birden yana çekerek durdurdu. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Onlardan kaçamayız," dedi. "Ve araba hareket ederken onlarla savaşamam." Cully'nin tüfeğini arka koltuktan aldı, cephaneyi kontrol edip yeniden kapattı. Kendini arabadan dışarı atıp koşarak benim tarafıma geldiğinde, zaten aşağı doğru çökmeye başlamıştım. Arkamızdaki melekler gökyüzünde gittikçe daha

büyük görünüyordular.

Arabanın yan tarafına dayanan Alex topuklarının üstüne çöktü. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp dikkatini topladı. Enerjisinin şekil değiştirdiğini algılayabiliyordum. Gözlerini yeniden açıp motor kapağının arkasında pozisyon alarak tüfeğin namlusü boyunca nişan aldı.

"Evet, demek beş taneler," dedi mırıldanarak. Çocukluğundan beri tüfeklerle haşır neşir olduğu belliydi; onu bedeninin bir parçası gibi taşıyordu.

Gözlerini yaklaşan meleklerden ayırmadan, Alex araba anahtarını elime sıkıştırdı ve elimi sıkıp bıraktı. "Willow, aşağıda kal, tamam mı? Şansımız varsa meleğin yine meydana çıkıp seni koruyacaktır."

Ona baktım. "Ya sen?"

Sabırsızca başını salladı. "Benim için endişelenme. Eğer bir terslik olursa, arabayı al ve buradan uzaklaş."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Onlardan kaçamayacağımızı söylediğini sanmıştım," dedim zayıf bir sesle. Melekler artık çok yakındı, aramızda neredeyse yüz metre kalmıştı.

"Ben kaçamam; beni yakalarlar ve hayat enerjimi söküp alırlar. Ama meleğin ortaya çıkarsa, senin bir şansın olabilir." Alex tüfeğin üstüne çökmüştü, bedeni gergin ama aynı zamanda rahattı. Bana bakışında, gözlerindeki endişeyi ve kaygıyı görebiliyordum. "Ciddiyim Willow. İşler kötüye giderse, hemen buradan uzaklaş."

Seni terk etmeyeceğim, diye düşündüm. *Seni asla terk edemem.* Elimde sıkıttığım anahtar avucuma battı.

Alex'in ateş etmeye başladığını ve sesin çölde gök gürültüsü gibi yankılandığını duydum. Meleklerden biri, havada ışıık parçacıklarına ayrılarak yok oldu. Sımsıkı arabaya dayandım. Şimdi yüzlerini görebileceğimiz kadar yakındılar; öfkeli çılgılık

larını duyabiliyor, parıldayan kanatlarının hareketlerini görebiliyordum. Alex yine ateş etti, ama bu kez meleklerden biri yana kaçınca iskaladı. Onun izini sürerek yakaladı ve bu kez melek, ateşten konfeti gibi havada dağıldı.

Kalan üç meleğin ansızın tam üstümüzde kanat çırpıttığını fark ettim. Alex yeniden ateş etmeye başladı ve bir meleğin ona doğru uçarak, kanadıyla vurmaya çalışıp saldırıya geçtiğini görünce başını eğdi. Diğer melekler de tam arkasındaydı. Gerçeği algılayınca tüm benliğimi korku kapladı: Bu kadar yakından, Alex üç melekten asla savaşılamazdı. Onu öldüreceklerdi.

Aniden bir hareketlenme, bir yer değiştirme oldu. Daha uzun boylu olduğumu hissettim ve kuru zeminde çömelmiş insan bedenimin üstünde, havada sallanıp durduğumu algıladım. Güneş ışığında parıldayan, duru beyaz bir melek bedeni içindeydim. Korkmuyordum, tek hissettiğim kararlılıktı.

Beni öldüremezlerdi ve Alex'i de öldürmelerine izin vermiyecektim.

Diğer melekler coşku içinde aşağıda savunmasız duran insan ruhuma doğru saldırıya geçtiler. Biri doğrudan ona saldırıp kanadıyla darbe indirmeye yeltendi. Yandan bir dönüş yaparak, kanatlarını yumuşak bir şekilde çırparak karşısına geçtim. Kanatlarımız güneş ışığında parlayan aynalar gibi karşılıklı duruyordu. Darbesi zarar vermeden boşa gitti ve öfkeyle bağırdı. "Defol, yarı-insan *yaratık*," dedi tıslayarak.

Yanıtlamadım. Havada ani bir hareket yaparak diğerinin yolunu kesmek için yer değiştirip kanatlarımı ışıktan hızlı kullanıyordum.

Yalnızca saniyeler geçmişti. Alex bir kez daha silahını ateşledi ve tam üstünde olan melek ışık zerrecikleri şeklinde dağıldı. Kızgınlıkla çığlık atan diğer ikisi daireler çizerek ona saldırıya geçtiler. İkisiyle başa çıkamayacağını ve birinin onu öldüreceğini anlayan Alex'in yüzündeki çaresizliği gördüm.

Kanadarımı çırparak onun üstüne vardığımda ufuktaki dağlar bana yer değiştirmiş gibi göründü.

Beni gören Alex'in gözleri büyüdü ve yukarı bakarak tüfeğini hafifçe indirdiğini fark ettim. İki melek zıt yönlere hareket ederek yana çekildiler. Alex'in üstünde, kanatlarımla onu korumaya çalışıp, meleklerin yolunu kapatarak havada hareket ederken dünya bir o yana, bir bu yana dönüyor gibiydi. Öfkeli bir inlemeyle meleklerden biri benim insan bedenime doğru yön değiştirdi. Alex ateş etmeye başladı; diğer melek, bir an için benden uzaklaşıp ona yöneldi. Alex korkuyla yukarı baktı ve meleğin kanatları ona yaklaşırken yere yatıp yuvarlandı. Tam Alex'in üstündeydi, onu öldürmek üzereydi.

Bir an bile tereddüt etmedim. Hemen Alex'in üstünde olan meleğe yönelip arkasından kanatlarımla darbeler indirdim. Savaşmayı nereden öğrendiğimi bilmiyordum ama savaşıyordum ve melek öfkeyle çığlık atıyor, kanatlarını çırparak homurdanıyordu. Belirsiz bir şekilde insan bedenimin savunmasız kaldığını, diğer meleğin tam üstünde olduğunu fark ettim. Umursamadım. Bu meleğin Alex'e zarar vermesine izin vermeyecektim.

Bir silah sesi duyuldu. İnsan halime saldıran melek yok olurken, çevreye havai fişek gibi ışık saçıldı.

Son melek öfkeyle bağırdı. Beni yana itmeye çalışarak kanatlarıyla vurdu, sonra aniden yön değiştirerek geri gidip Alex'in üstüne doğru spiraller çizerek uçtu. Yine onu korumak için inişe geçtiğimde çöl etrafımda döndü, ama yardıma gerek yoktu. Yerde yuvarlanan Alex silahını ateşledi ve son meleğin ışık halkası boyun eğerek titredi. Bir saniye sonra melek yok olmuştu.

Ani sessizlik dağdaki berrak su gibiydi. Şaşkınlık ve rahatlama içinde kanatlarımı yumuşak bir şekilde çırparak bir an durup bekledim. Hâlâ hayattaydık. Her nasılsa, ikimiz de kurtulmuştuk. Alex'in sendeleyerek ayağa kalktığını ve afallamış bir ifadeyle yukarı baktığını gördüm. Yavaşça aşağı süzülerek yerdeki insan

bedenimle birleştim.

Yine benliğime dönmüştüm.

Alex yanıma yaklaştı ve dizlerinin üstüne çöktü. Zorlukla nefes alıyordu, gövdesi kir ve ter içindeydi. Birbirimize baktık. Bunu düşünmemek için kendimi çok zorluyordum ama şimdi, artık daha fazla göz ardı edemiyordum. Kimliğimin farklı olması gerçeği tüm açıklığıyla ortadaydı. Bu kısa bir görüntü ya da bir hayal değildi; acı bir şekilde, tamamen gerçektir.

Tam olarak insan değildim.

Sözcükler içimden kopup çıkmıştı. "Aman Tanrım, bunu istemiyorum, hayır, istemiyorum..." Birdenbire gözlerimden yaşlar akararak alnımı tuttum ve sarsılarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Willow! Willow, yapma lütfen yapma..." Sonra Alex kollarıyla beni sımsıkı sardı ve sallamaya başladı. Başımı göğsüne dayayıp, hiç durmayacakmış gibi ağlamaya devam ettim. "Tamam, her şey yolunda," dedi fısıldayarak. Sesi titriyordu. Beni kucaklayarak kendine çekti ve başını benimkinin üstüne koydu. Dudaklarının sağlarımin üstündeki hareketini hissediyordum. "Her şey yolunda."

Öyle çok ağladım ki yanağımın altındaki göğsünü ıslattım. Yavaşça kollarının gücünü ve terinin hafif kokusunu hissettim. Kalbinin düzenli bir şekilde çarptığım duyuyordum.

Kendimi geri çekerek doğrudum. Ona bakmaya çekinerek konuştum. "Bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun?" Elimle gözlerimi sildim. "İçimde onlar gibi olan bu *şeyin* varlığını bilmiyor musun?"

"Hayır!" Alex'in sesi öfkeliydi. Elleri omuzlarımı kavradı ve beni kendine bakmaya zorladı. "Willow, dinle beni. Sen onlar gibi *bir şey* değilsin. Kesinlikle değilsin."

Ona gerçekten inanmak isteğiyle yutkundum. Dudağımı ısırarak mavi ufuktaki çıplak dağlara bakıp, ben uçarken nasıl yer değiştirir

gibi göründüklerini anımsadım. "Benden asla ayrılmayacak, öyle değil mi?" dedim fısıldayarak.

Alex yavaşça başını salladı. "Hayır," dedi. Gözleri şefkat doluydu.

Yere bakarak parmağımla düzensiz toprağı eşeledim; kuru ve dayanıklıydı. Çevremizdeki çöl sonsuza dek uzanıyor ve üstümüze çöken güneş bizi fırın gibi ısıtıyordu. "Tamam," dedim sonunda. "Aslında bunu biliyordum." Aniden utanıp zorlukla konuşmaya devam ettim. "Üzgünüm kendimi kaybetmek istememiştim."

"Özür dileme." Eliyle kolumu tutarak ayağı kalkmama yardım etti. "İyi misin?"

Ona bakmadan başımı salladım. "Evet. Sanırım iyiyim." Ama olanları anımsayınca, yanaklarıma ateş bastı. Meleğim onu korumuştı ve ona olan aşkım ortaya çıkmıştı.

Alex rahat bir nefes aldı. "Tamam, hadi buradan uzaklaşalım. Ne yapmamız gerektiğini düşünmeye çalışalım."

Yeniden arabaya binerken bacaklarımda bir tuhaflik ve titreme hissettim. Ve aradan geçen süreye karşın kolum yine ağrımaya ve Alex'in tişörtünün altında zonklamaya başlamıştı. Alex direksiyonu çevirdi ve yalpalayarak toprak yola geri döndük. Az sonra çölde hızla ilerlemeye başlamıştık. Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapattım ve güneşte ısıtılı ısıtılı parıltı veren kanatlarımdan gelen heyecanı anımsamamaya çalıştım. Otobana çıktıktan bir saat kadar sonra mola verdik. Verandasında otomatik satış makineleri ve orada burada birkaç piknik masası bulunan kahverengi bir binaydı. Yoldan görünmemek için Alex arabayı binanın arkasına çekti.

Kadınlar tuvaletinde tişörtümü yenisiyle değiştirdim, sonra lavabonun önünde durup yüzümü bol suyla yıkadım. Yaralı koluma sıçrayan su, kurumuş, soluk kan izlerini parlak kırmızıya dönüştürdü. Ayna, kendinizi zor görebildiğiniz metalik olan türdendi, ama bana

korku filminden çıkmış gibi göründüğümü anlayacak kadar fikir verdi. Kolumdan aşağı akan kan izleri, henüz zombilerin saldırısına uğramış gibi görünmeme neden oluyordu. Nina'yı anımsayınca hafifçe gülümsedim: *Bak, Willow Zombilere karşı! Biri Steven Spielberg'e telefon edip haber versin!* Sonra gülümsemem yüzümde dondu. Benim ne olduğumu bilse; acaba ne düşünürdü? Bunu düşünmemeye çalışarak nemli bir havlu kâğıtla tişörtün etrafındaki kanı temizledim. Sonra çantamda saç fırçamı bulup saçlanımı taradım ve topladım.

"Hey," diyen Alex'in sesini duydum. Başımı kaldırıp bakınca, Alex'in elinde küçük bir ilkyardım çantasıyla kapıda durduğunu gördüm. "İçeri gelebilir miyim? Kolunla ilgilenmemiz gerek."

Gözlerine bakmakta zorlanıyordum. "Evet, tabii."

Mavi bir tişört giymişti; hâlâ hafifçe ıslak boyun ve kollanna bakılırsa, o da benim gibi yüzünü yıkamıştı. Saçları da, başını musluğun altına sokmuş kadar ıslaktı. Boynuna düşen nemli saçlara dokunma isteği neredeyse karşı konulmazdı. Bakışlanımı diğer tarafa çevirdim.

Lavaboların bulunduğu yere gelen Alex, yumuşak bir hareketle kolumu tuttu. Tişörtten yaptığı bandı açarken irkildim. Yıkandıktan sonra, derin olmasına karşın yaranın çok da kötü görünmediğini fark ettim. Alex çantasından çıkardığı antiseptikle yarayı temizledi, sonra da gazlı bezle sardı. Elleri becerikli ve etkiliydi.

"Hımm... gerçekten ne yaptığını biliyorsun," dedim.

Saçları alnına dökülürken omuz silktilti. "Kampta her şeyi kendimiz yapmak zorundaydık. Yakınlarda doktor yoktu." Gazlı bezi bantla sağlamlaştırdı ve parmağıyla düzeltti. Parmağı biraz oyalandı, sonra elini indirdi. "Oldu, sanırım yaşayacaksın." Sargıya dokundum. "Peki şimdi ne yapacağız?" Çıkardıklarını ilkyardım çantasına yerleştiren Alex başını salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Anlaşılan artık benden başka MK kalmamış. Varsa bile, onları bulmam olanaksız. Cully..." Yüzünü acıyla buruşturarak sustu. "Cully güvенеbileceğimi düşündüğüm tek kişiydi," dedi sonunda.

Sormak istemiyordum ama bilmeliydim. "Alex, hâlâ birlikte kalmamızı istiyor musun? İstemiyorsan, zorunlu hissetmemelisin. Gidip başımın çaresine bakmaya çalışırım." Ani bir hareketle başım kaldırdı. "Neler söylüyorsun sen?" "Benimle birlikteyken, sen de tehlikedesin ve..." Bakışlarımı ondan kaçırarak kollarımla kendimi sardım. "Ve bugün gördüklerinden sonra seni suçlayamam. Meleğimi daha önce de gördüğünü biliyorum, ama bu çok farklıydı. Senin için çok..." Dudaklarımı sıktım; devam edemedim.

"Willow." Sesi çok yumuşaktı. "Meleğinin beni koruduğunu gördüm. Ben zor durumdayken, senden bile önce beni korudu." Tereddüt etti. "Bunu yaptığını biliyor muydun? Yoksa senden ayrı bir şey gibi mi davranıyordu?"

Bu soruyu yanıtlamak istemedim; her şey açığa çıkmış olacaktı. Ama yalan da söyleyemezdim; onun hakkında hissettiğim her şeyi yadsımış olurdum. "Hayır, ayrı bir şey değildi," dedim fısıldayarak. "Böyle olacağını bilmiyordum, ama işler bu şekilde gelişince ben melek oldum. Hiçbir şeyin sana zarar vermesini istemiyordum."

Alex bir an konuşmadan durdu ve bana baktı. Gözlerindeki ifadeyi görünce kalbim sıkıştı. Sonunda boğuk bir sesle konuş

tu, "Tanrım, Willow. Benim için böyle bir şey yapmamalıydın. Sana bir şey olsaydı..." Daha fazla konuşmadı.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Melekleri bozguna uğratabilecektim."

"Söylemek istediğim bu değildi." Yutkundum. "Evet, hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum," dedi.

Gözlerime yaş dolduğunu hissettim. "Gerçekten mi? Yarı- melek olmama karşın bana gerçekten güveniyor musun?"

Kafası karışarak bana baktı. "Karşılaştığımız günden bu yana yanmelek olduğunu biliyordum."

"Biliyorum ama..." Gözlerimi ovuşturdum. "Şimdi çok daha gerçek gibi geliyor. Bana güveniyor musun?"

Alex yavaşça başını salladı. "Yaptığın şeyden sonra, bana bunu nasıl sorabilirsin? Sana tüm kalbimle güveniyorum." Yüksek sesle hıçkırdım ve gülmeye çalıştım. "Kimseye güvenmediğini düşünüyordum." "Bu durumda seni bir istisna olarak kabul edeceğim." Alex uzanıp eliyle yanağıma dokundu. "Willow, bu hayatımda birinin benim için yaptığı en tatlı, en olağanüstü ve en *aptalca* şeydi." Gülerek gözlerimi sildim. "Yani böyle aptal biriyle devam etmek istiyor musun?"

Yüzündeki gülücük yok oldu. "Evet, istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Eli hâlâ yüzümdeydi.

Etrafımızda dünya durmuş gibiydi. Çok uzaktan, otoyolda giden bir arabanın sesini duyabiliyordum. Birbirimize bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Alex tereddüt etti. Başı hafifçe hareket edince bir an için beni öpeceğini düşündüm.

Sonra gözlerinde tanımlayamadığım bir titreşim fark ettim. Elini indirdi ve gülümsedi. "Tabii sen hâlâ benimle gelmek istiyorsan."

Hâlâ ateş gibi olan yanaklarımla başımı salladım. "Evet, sanırım bununla başa çıkabilirim," dedim ben de gülümsemeye çalışarak.

Utanç içindeydim. Bir an için bile olsa, beni öpeceğini nasıl düşünebilmişim?

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" dedim kısa bir suskunluktan sonra, doğal görünmeye çalışarak.

Alex sessizce ilkyardım çantasını toparlamayı bitirdi. "Hadi, bir şeyler içelim," dedi. Satış makinesine bozuk para atıp ikimiz için kola aldı. Bir şey istediğimi düşünmüyordum ama ansızın tadı dünyadaki en güzel şey gibi lezzetli geldi ve birkaç büyük yudum aldım. Hayattaydık, önemli olan da buydu. Ve birlikte olmaya devam edecektik. Bu düşünce içimi ısıttı.

Verandadan ayrılıp güneşe çıktık ve arabaya doğru yürüdük. Alex kaşlarını çatmış yürürken yere bakıyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, korkanım pek fazla seçeneğimiz yok," dedi sonunda. Diğer MK'lerini bulmak için Cully'ye güveniyordum." İçini çekti. "Melek Projesi hâlâ devam ediyorsa, bizim için en iyi şey CIAnm bizi bulması olur."

"Bulabilirler mi?"

Omuz silktili. "Teorik olarak, evet... Melek Projesi'nde melek çarpması yaşamamış biri kaldıysa, bizi arıyor olmaları gerekir. Melekler Kilisesi'nde neler olup bittiğini öğrenen casusları olmalı."

Arabaya vardığımızda Alex'in söylediklerini düşünüyordum. Yanında dururken bile arabadan dağılan sıcaklığı hissediyordum. "Ama bu işimize yaramaz, öyle değil mi? Bizi arıyor bile olsalar, onlarla iletişim kuracak durumda değiliz."

Alex kolasını içerken başını salladı. "Hayır... tamamen yalnızız." Boş kola tenekesini çöp kutusuna atınca metalik bir ses çıktı. "Bak, şimdilik hayatta kalmak bile belki iyi bir amaç olabilir. Bir süre için, bir yerde gizlenmeye ne dersin? Biraz nefes alır, ne yapacağımızı düşünürüz."

"Bir yerde gizlenmek mi?" diye yineledim.

Gözlerime baktı. "Evet, ne düşünüyorsun? Gidebileceğimiz bir

yer biliyorum."

Tüm gün araba kullanmadan ya da kaçmadan, bir yerde Alex'le yalnız kalma fikri inanılmazdı. Yanağımın üstündeki elinin sıcaklığını anımsayınca kalp atışları hızlandı. "Evet," dedim. "İyi bir fikir sanırım."

"Tamam," dedi başını sallayarak. Yeniden arabaya bindik. İlk yardım çantasını yerine koyan Alex, düşünceli bir şekilde ellerini direksiyona koydu. "Şanslıysak bu yörede bulunan başka melek yoktur. Hızlı davranıp uzaklaşırsak, diğerlerinin olan biteni anlaması zaman alabilir. Düşündüğüm yer dağların tepesinde olduğu için bir yerde durup gerekebilecek şeyleri satın almalıyız. Cully'nin arkada bulunan kutularının içinde ne olduğuna bakıp yeteri kadar yiyeceğimiz olduğundan emin olalım." Gülümsemeye başladım. "Alışverişe mi gideceğimizi söylemeye çalışıyorsun?"

Alex güldü. "Fazla heyecanlanma, spor malzemeleri alacağız." Arabayı çalıştırdı. "Tamam," dedi. "Chicago'ya yüz yetmiş kilometre yolumuz var, depomuz dolu, yarım paket sigaramız var, karanlık ve güneş gözlüğü takıyoruz."

Blues Brothers'ın sözlerini duyunca gülümsedim. *Asla benim gibi hissetmese de, önemli değil* diye düşündüm. Yine de onunla olmak istiyordum.

Asla onsuz kalmak istemiyordum.

"Yola koyulalım, öyleyse," dedim.

Birkaç saat sonra, ara yollardan gitmeye çalışarak Arizona'ya varmışlardı. Phoenix'in dışında bir alışveriş merkezine gelince, otoparka giren Alex arabayı büyük bir çöp bidonunun arkasında saklı bir yere park etti. Cully'nin kolilerini kontrol edip kon

serve kutularına baktılar. "Yeterli olacağını düşünüyor musun?" dedi Willow, koltuğundan başını uzatarak.

"Biraz daha alsam iyi olur," dedi Alex alışveriş merkezinin bir tarafında bulunan markete göz atarak. "Gerekirse, uzun bir süre gizlenebilmemizi istiyorum."

Alnını buruşturan Willow da markete göz attı. "Sanırım sen gerekenleri alırken ben arabada kalsam iyi olacak. Saçımı gizleyecek bir şapkam yok artık."

Alex Willow'un haklı olduğunu biliyordu, ama onu yalnız bırakmak istemiyordu. Özellikle de aracın tanımının ülkedeki tüm Melekler Kilisesi üyelerine elektronik postayla gönderildiği varsayılırsa. "Acele edeceğim," dedi. "Şunu al, tamam mı?" Elini tişörtünün altına sokarak silahını çıkardı ve ona verdi. Willow'un yeşil gözleri hayretle açıldı.

"Alex, kullanamadığımı bili..."

"Lütfen," dedi.

Silahı dikkatle aldı, tabancaya sanki diş çıkarıp onu ısıracakmış gibi bakıyordu. "Bunu cidden, asla kullanamam," dedi.

"Peki, hiç olmazsa gerektiğinde tehditkâr bir ifadeyle birine doğrult. Ama yanında olursa kendimi daha iyi hissedeceğim." Cüzdanını çıkarıp içine baktı ve parasını saydı.

Willow şaşkınlıkla kâğıt paraların çokluğuna baktı. Parmaklarını tetikten uzak tutarak silahı kapalı bir bölmeye yerleştirdi. "Esrar içinde olmadığina emin misin?"

Alex güldü. "Hayır, yalnızca CIAya asla tam olarak güvenmedim. Ansızın başımı alıp gitme olasılığına karşı, yanımda her zaman nakit bulundurmaya özen gösterdim." Willow'un üstündeki giysilere göz attı. "Gittiğimiz yer daha soğuk olacağından birkaç yeni şeye ihtiyacın olacak. Bedenin nedir? Tabii yürüyüş ayakkabısı alabilmem için ayak numaran da gerekiyor."

Kaygılı görünen Willow, Alex'e bilgileri verdi. "Benim için

alışveriş mi yapacaksın?"

Alex sıırttı. "Bana güvenmiyor musun?"

Willow dudağını ısırdı. "Yalnızca tek renkler al lütfen, olur mu? Desenden nefret ederim. Bir de dış fırçası alabilir misin?" "Tek renk, desen olmayacak, dış fırçası tamam, anladım. Elimden geldiği kadar çabuk dönmeye çalışacağım." Endişeyle kıvranan Alex çıkmadan önce durakladı. "Bak, aşağıda kal, tamam mı? Uyuyor gibi yap."

Onun ilgisinden duygulanan Willow başını salladı. "Endişelenme. Bana bir şey olmayacak."

Alex yapabildiği kadar hızlı bir şekilde market arabasına gerek duyacakları düşünöğü şeyleri doldurdu. Spor malzemeleri satılan mağazadan ikisine de birer yürüyüş ayakkabısı, termal uyku tulumları ve kamp ocağı aldı. Willow'a alacağı şeyler için bir giysi mağazasına gidene kadar her şey kolaydı. Yine de elinden geleni yaptı ve bir yığın giysiyi kasaya götürdü.

"Kız arkadaşın için alışveriş mi yaptın?" dedi kasadaki kız. "Öyle sayılır," dedi Alex. Kız aldıklarını kasadan geçirirken, kasanın yanındaki rafta sergilenen gümüş mücevherler dikkatini çekti. Kolyelerden birinin öyle ince bir zinciri vardı ki neredeyse görünmez gibiydi. Ucunda da, ışııkta parıldayan kristal bir gözyaşı asılıydı. Alex rafta duran kolyenin ucunu elinde çevirip baktı. Ona Willow'u anımsatıyordu. Kristal, Willow'un meleğinin gökyüzünde, Alex'in üstünde süzölürken görüntüsünü hatırlatıyordu.

"Çok güzel, öyle değil mi?" dedi kız. "Beğeneceğine eminim." Kız Alex'e göz kırptı.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığına emin olmayan Alex tereddüt etti. Ama Willow'un meleğini belleğinden atamıyordu. Onu nasıl koruduğunu, zarar görmemesi için nasıl çabaladığını unutamıyordu. Hayatında asla bir şeyden bu kadar etkilenmemişti. Ayrıca, birkaç hafta sonraki doğum günlerinde hâlâ saklanıyor olacakları düşünödü

ve ona bir hediye vermenin hoş olacağını hayal etti.

Kolyeyi raftan çıkardı. "Bunu alabilir miyim?"

Kasadaki kız kolyeyi, içi pamuk dolu, küçük beyaz bir kutuya yerleştirdi. "Bu davranışın için çok iyi puan alacaksın," dedi gülümseyerek. Kutuyu, Willow'un giysilerini yerleştirdiği torbaya koymaya hazırlandı.

"Bir saniye, onu ben yanıma alacağım," dedi Alex. Parayı ödedi ve kutuyu cebine attı. "Teşekkürler."

Arabaya doğru giderken kafası karmakarışıkta. Kadınlar tuvaletinde yaşadıkları, hızla gözünün önüne geldi. Willow'u öpmek için kendini zor tutmuştu. Ne yapmaya çalıştığını kendi de bilmiyordu. Willow il her nasılsa yaklaşmıştı ama yalnızca arkadaş olarak bile, kimseyle yakınlaşmak istemiyordu. Buna değmezdi çünkü sevdiği insanları hep kaybediyordu.

Ama artık geri dönüş olmadığını hissetti. Ona bu kadar yakın olmak istemiyordu ama sorun şuydu ki onsuz da olmak istemiyordu.

Arabaya vardığında Willow'un kıvrılmış uyuduğunu, neredeyse görünmez durumda olduğunu görerek rahatladı. Bir an durup, ne kadar huzurlu görüldüğünü düşünerek onu seyretti. "Hey," dedi eğilip açık pencereden omzuna dokunarak. Willow uykulu bir şekilde hareket etti ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Aman Tanrım, gerçekten de uyumuşum." Dışarı çıkıp, hafif paketlerin araca yüklenmesine yardım etti.

"Koluna dikkat et," dedi Alex sargı bezine bakarak "Artık iyiyim, çok az acıyor. İyi bir doktorum vardı." İçinde giysiler olan torbayı fark eden Willow içine baktı. "Kırmızı bir kazak gerçekten çok güzel."

Söylemeye utansa da, Alex bu rengin saçlarına çok yakışacağını düşünmüştü. Kutulan yerleştirirken omuz silkti. "Sana başka bir şapka da aldım taksan iyi olur."

Willow söyleneni yapıp, saçlarını şapkanın içinde gizledi ve

gözlüğünü taktı. Yerleştirme işini bitirince Willow "Biraz benim kullanmamı ister misin?" dedi.

"Sorun değil, sen uyu istersen."

"Hayır, iyiyim," dedi. "Gerçekten, kullanabilirim."

Alex birdenbire gülümsedi. "Ah, şimdi anladım. Büyük bir 4X4 kullanmak ve nasıl olduğunu anlamak istiyorsun, öyle değil mi?"

Gülerken Willow'un gözleri parıldadı.

"Dene bakalım," dedi anahtarı ona fırlatarak. Willow anahtarı ustaca havada yakaladı ve az sonra sürücü koltuğuna oturup, koltuğu öne çekti. Direksiyonun arkasında inanılmayacak kadar sevimli görünüyordu. Bunu düşünmemeye çalışan Alex sırtını koltuğa dayadı ve gerinerek bacaklarını uzattı.

Arabayı çalıştıran Willow, arka dikiz aynasını kontrol ederek manevra yaptı ve otoparktan çıktı. "Hangi tarafa gidiyoruz?" "Şimdilik kuzeye giden otoyola gir," diye yönlendirdi. "Az sonra oradan çıkıp arka yollar kullanırız."

Willow ana yola çıktı. "Harika," dedi, trafik ışığında vites değiştirenken. "Güzel ve akıcı."

"Yok canım. Bir Mustang'ten daha mı iyi?"

"Biliyor musun, hiçbir şey anlamadığına çok üzülüyorum." Alex'e gülümseyerek baktı.

Samimi bir sessizlik içinde gitmeye devam ettiler. Willow radyoyu açtı ve bir klasik müzik kanalı buldu. Bir keman konçertosunun değişken ve neşeli sesi arabayı doldurdu. "Bu iyi mi?" diye sordu.

Alex'in gözleri yarı kapalıydı, elleri midesinin üstündeydi. "Evet, klasik müziği severim. Babam arada sırada çalardı."

Müzikle arabanın sarsıntısı arasında uykuya daldı. Sonra Willow'un sesini duydu, "Alex, uyanabilir misin?" Kendini zorlayarak gözlerini açtı. Willow endişeli gözlerle arka dikiz aynasına bakıyordu. "Lütfen bana paranoyak olduğumu söyle," dedi.

"Arkadaki yeşil Pontiac. Bizi mi izliyor?"

Anında kendine gelen Alex koltuğunda doğruldu. Pontiac, yaklaşık on arabalık bir mesafeden onları takip ediyordu. "Ne yapıyordu?" diye sordu.

"Ne yaparsam yapayım, arada aynı mesafeyi koruyor. Biraz hızlanmayı ve yavaşlamayı denedim, sürekli aynı yerde kalıyor." Yine aynaya baktı. "Ne de olsa otoyoldayız, anlamak zor. Ama içimde öyle bir his var."

Willow'un "hisleri" Alex için yeteri kadar değerliydi. "Tamam, dış şeride geç," dedi Alex. Willow söyleneni yaptı. Az sonra, şeritleri kayarak değiştiren Pontiac onları izledi.

"Bu hızla gitmeye devam et," dedi Alex, gözünü Pontiac'tan ayırmadan. "Sonra, ilk sapağa geldiğinde, direksiyonu birdenbire sağa kır ve çıkıştan sap."

Elleriyle sımsıkı direksiyonu kavrayan Willow başını salladı. Birkaç kilometre sonra çıkışı gördü ve mümkün olan son ana kadar bekleyip direksiyonu sertçe sağa kırarak üç şeridi geçti. Arkalarında kornalar çalarken 4X4 silkindi ve rampada zıplayarak sağa geçip sapaktan çıktı. Hızla şerit değiştiren Pontiac çıkışı zamanında yakalayamadı. Alex onların çaresizce geçip gittiklerini gördü.

"Tamam, yapabildiğin kadar çabuk yeniden kuzey yönüne doğru otoyola geri dön."

Willow'un gözleri hayretle açıldı. "*Geri mi? Ama...*"

"Her şey yolunda. Güven bana."

Endişeli bir bakışla, onları yine otoyola çıkaracak ilk yola saptı. On dakika kadar sonra, Alex otoyolda ters yönde hızla gitmekte olan Pontiac'ı gördü. Anlaşılan onları izlemek için bir sonraki sapaktan çıkmışlardı. Rahat bir nefes aldı. "İyi. Oyuna geldiler."

Willow yutkundu. "Bizi kaybettiklerine emin misin?"

"Hiç olmazsa şimdilik," dedi. Willow'a baktı. "Hey, müthiş araba

kullanıyorsun."

"Sen de müthiş numara yapıyorsun," dedi gülümsemeye çalışarak. "Hız yaparak kaçma, konusunda dersiniz var mıydı?" Alex tereddüt etti. "Cully bana anlatmıştı," dedi sonunda. "Alabama'da kaçakçılık yapardı. Anlattığı hikâyeleri duymalıydın." İçine bir acı saplandı ve sustu.

Willow onun yüzüne bakıyordu. "Üzgünüm," dedi alçak sesle. "İyi bir dostundu, öyle değil mi?"

Anılar bir bir Alex'in gözünün önünde canlandı. Cully sırtarak purosunu içerken aynadan arkaya, kendisine ve Jake'e bakıyordu. Ve sonra, Cully güçlü kollarıyla omuzlarını sarıp konuşuyordu, *İyiysin. Çok iyiysin.* "Evet, onu öyle uzun zamandır tanıyordum ki. Gerçekten iyi bir çocuktü." Neşeli bir sesle devam etmeye çalıştı. "Bak, işte bir iç karartıcı konu daha."

"İç karartıcı konular beni rahatsız etmez," dedi Willow yumuşak bir sesle.

"Beni eder." Koltuğuna yaslanıp bacaklarını uzattı. Bilinçli olarak konuyu değiştirdi. "Durup, yiyecek bir şeyler almamızı ister misin?"

"Olur," dedi Willow kısa bir duraksamadan sonra. Alex'e gülümseyip muzip bir ifadeyle baktı. "Kahve molası zamanı, asıl söylemek istediğın bu, öyle değil mi? Kafein ihtiyacını gidermen gerek."

Gülüşünün sıcaklığı Alex'in içindeki Cully sıkıntısını hafifletti. Ansızın uzanıp Willow'a dokunmak, parmaklarını onun parmaklarına kenetlemek ya da saçlarını okşamak istedi.

Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet, kesinlikle kahve molası zamanı geldi," dedi, gözlerini kapatarak. "İçimi okuyorsun."

On Dördüncü Bölüm

O gece arabayı durmadan kuzeybatıya doğru sürerek, sırayla uyudular. California'dan Nevada'ya birçok eyaletin sınırından geçerek çölü arkasında bırakıp Sierra Nevada dağlarına ulaştılar. Sabahın altısına doğru yol öyle dikleşmişti ki Alex virajlı yollarda hiç durmadan vites değiştirmek zorunda kalıyordu. Henüz tam gün doğmadığı halde Alex, arabayla arasında ince bir parmaklık olan yandaki birkaç yüz metrelik uçurumun farkındaydı. Arabanın farları birçok yerde, oraya yuvarlanmış araçların fren izlerim gösteriyordu.

Sonunda yolun dağ tarafında, Jake'le geldikleri kamp gezisinde ilk kez bulduklarını anımsadığı sert ve kayalık çalılığı fark etti. Arabaya gaz veren Alex, normal yoldan çıkıp araziye girdi ve araba uysalca yokuş yukarı ilerlemeye devam etti. Az sonra bir köşeyi döndüler ve ana yol tamamen gözden kayboldu.

Hareketlenen Willow başını kaldırdı. Sağı başı dağılmış ve uyuklu bir halde, "Neredeyiz?" diye sordu. Ona bakan Alex gözlerini bir an Willow'dan ayıramadı. Öyle tatlı ve savunmasız görünüyordu ki.

"Henüz varmadık," dedi. "İstersen uyumaya devam et."

Willow gerindi ve koltuğunda doğrulup pencereden dışarı baktı.

"Sözünü ettiğin yer, buralarda mı?"

"Evet, dağlarda yirmi beş kilometre daha gideceğiz." Arabayı kullanırken dikkatini toplamaya çalıştı, çünkü yol böyle bir araç için bile anımsadığından daha kötüydü. 4X4 kıvrılarak yolu tırmanırken, sağa, sola sallanarak, ağır ağır ilerlemeye devam ettiler.

Yaklaşık bir saat sonra, kayaların arasında çalıkların ve çimlerin bittiği taşlık bir vadiye vardılar. Alex arabayı park etti. Dağların ortasında, çanak gibi bir yerdeydiler. Sabah güneşi, tepeleri altın bir ışıkla boyuyor ve bu renk dağların içinden çıkıyor gibi görünüyordu.

"Burası çok güzel," dedi Willow hayranlıkla başını sallayarak. "Kamp mı kuracağız?"

"Öyle de denebilir." Arabadan çıkan Alex kendini uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissetti. Burada hava öyle temizdi ki adrenalinini hızlandırıp insanı uyandırıyor ve yaşadığını hissettiriyordu. Willow'a gülümsedi. "Hadi gel, yürüyüş ayakkabılarımızı giyme zamanı!"

Ayakkabılarını giydiler ve Willow kırmızı kazağı başından geçirdi. Alex haklıydı, bu renk ona çok yakışmıştı. "Harika bir şey bu," dedi yumuşak bir sesle yineleyerek. Gökyüzüne doğru yükselen yeşil ağaçlara ve sabah sisinin çöktüğü vadiye baktı. Sonra başını arabaya doğru çevirdi. "Bir dakika bütün bunları taşımak zorunda mıyız?"

"Evet. Ama taşıyacağımız yer uzak değil." Alex kutulardan birini kaptı, Willow da arkasından aynı şeyi yaptı. Daracık dik bir yoldan kuzeye, kayalık ağaçlığa doğru yürüdüler. Çam ağaçlarının arasına ulaşmak için tırmandılar

Yaklaşık yüz metre sonra içinden bir dere geçen açıklık bir alana geldik. Yakınında küçük, kırık dökük, hafifçe yana yatmış

bir kulübe duruyordu. "Ah!" dedi Willow nefes nefese. "Alex, burası da ne böyle?"

Tek eliyle kapıyı açmak için kendini dengede tutmaya çalışan Alex kulübeye girdi ve elindeki kutuyu masanın üstüne bıraktı. Willow, şaşkın bir şekilde onu izledi. "Kulübeyi Jake ve ben yaptık sayılır," dedi.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bazen av dönüşü, birkaç gün için tek başımıza kamp yapmaya giderdik. Burayı bulduğumuzda yarısı neredeyse yıkılmıştı. Birkaç kez buraya geldik ve her seferinde biraz tamir ettik." Etrafına göz atan Alex kulübenin aslında ne kadar basit olduğunu unutmuş olduğunu fark etti. Duvarlardan birini yeşilimsi yosun kaplamaya başlamıştı ve eski kamp yatağı, içinde bir şey yuva yapmış gibi görünüyordu. Yine de burada olmak vurulmaktan çok daha iyiydi.

Willow'un gözleri parıltıyordu. "Sen bir dahisin," dedi coşkuyla, kutuyu diğerinin yanına bırakarak. "Bizi burada kimse bulamaz."

Alex gülümsedi. Aslında kulübe tek seçenekleriydi, ama yine de Willow'un rahatsız olmaması onu mutlu etmişti. "Yalnız fazla kuvvetli nefes alma, yoksa çatı üstümüze çökebilir."

Arabaya gidip gelerek geri kalan eşyaları boşaltmaya başladılar. Willow kazağını çıkarıp beline doladı. "Bir zamanlar burada kimin yaşadığını merak ettim," dedi, yük taşımaya devam ederken. Güç harcadığı için yanakları kızarmıştı. "Büyük olasılıkla bir madenci yaşamış olmalı," dedi Alex. Ağır bir kutuyu yol boyunca omzunda taşıyordu. "Kulübenin arkasında, altın süzmek için kullanmaya uygun tahta bir cihaz var." "On dokuzuncu yüzyıldaki altın arayıcıları gibi mi? Hâlâ bunu yapan insanlar var mı?"

"Evet, sanırım sıradan hayatlarını bir yana bırakıp altın

aramaya gidiyorlar." Alex çevrelerinde dağlardan ve gökyüzünden başka bir şeyin bulunmadığı bu ıssız yerde olmanın çekimine kapılmıştı. Böyle bir yerde melekler bile insanın gözüne cazip görünebilirdi.

Her şey kulübeye taşındıktan sonra Alex kutulardan birinden gerekli kamp malzemesini aldı ve arabanın yanına gittiler. Willow, Alex'e arabayı havadan görülmeyecek şekilde gizlemek için yardım etti. Çevredeki çam ağaçlarından baltayla, diken gibi batan dallar keserek birleştirip aracın çatısının ve motor kapağının üstüne yerleştirdiler. Yerinden oynamaması için de sicimle sabitlediler.

"Sağlam oldu mu sence?" dedi Willow, geriye çekilip eserlerine bakarak.

Alex baltayı deri kılıfına yerleştirdi. "Sanırım oldu. Emin olmak için kontrol etmeye devam ederiz."

Hayranlık ifade eden yeşil gözleriyle bakarak başını salladı. "Biliyor musun, aracı gizlemenin benim aklıma bile geleceğini gerçekten düşünmüyorum."

Alex güldü. "Evet, ama bozulursa tamir edecek olan sensin. Ne olur ne olmaz diye senin için bir alet kutusu aldım."

Yine dar yoldan tırmanıp kulübeye döndüler. Ufacık kulübenin içi kutularla ve torbalarla hınca hınç doluydu. Yapacak başka bir şey bulduğuna sevinen Alex, onlara bir çeşit düzen vermeye çalıştı. Birdenbire Willow'la burada yalnız oldukları ve bu küçük, samimi kulübeyi paylaşacakları gerçeğinin bilincine vardı.

Yiyecek kutularını kulübenin bir tarafına istiflemek için Willow ona yardım etti. İçeri girdiklerinden bu yana sessizdi ve Alex'in bakmadığını düşündüğü bir anda gözlerinde rahatsız bir ifade görmüştü. Birkaç dakika sonra sessizlik Alex'i boğmaya başladı. Konuşmaya çalıştı. "Yemek pişirmek için kamp ocağı ve

gaz aldım... Yani, muhteşem olmasa da..."

"Hayır, mükemmel," dedi Willow. Gözleri panldayarak Alex'e baktı, sonra yüzü kızararak bakışlarını kaçırdı. Hemen dönerek giysilerinin bulunduğu torbayı köşeye koydu. Alex bir şey söylemeye başladı, ama sonra gerçeğin farkına varınca durdu:

Willow da aynı şeyleri hissediyordu.

Daha önce emin olamamıştı. Onu neredeyse öpmek üzere olduğunda bile, Willow'un gerçekten ne hissettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, başta ona bir pislik gibi davranmış olmasına karşın, Willow'un artık onunla bir sorunu olmadığıydı. Ama şimdi...

Bu bir şey değiştirmez, diye düşündü Alex sersemlemiş şekilde. *Bu hâlâ kötü bir fikir.* Yine de, çevrelerindeki her şey yok olmuş gibi ona bakakaldı.

Kendini toplayan Willow, onunla göz göze gelmemeye çalışarak bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Alex, yıkanmak ve üstümdekileri değiştirmek istiyorum... mümkün..."

Alex ansızın kendine geldi. "Hımm... dere var, ama çok soğuktur. Ayrıca havlu da getirmedi." Kahretsin. Nasıl olmuş da bunu düşünmemişti?

"Sorun değil," dedi Willow. "Kurulanmak için bir tişört ya da başka bir şey kullanabilirim."

Alex çantasından eski bir tişörtünü çıkardı. "Al, bunu kullan." Willow tişörtü alırken parmakları birbirine dokundu. "Teşekkürler."

Genç kız yeni giysiler bulmak için alışveriş torbasına eğilirken, Alex diğer tarafa dönüp ocakla oyalanıyor gibi davrandı. Gazı bağlamak dışında, pek oyalanacak bir şey yoktu. Sonunda Willow kararsız bir şekilde kapıya yöneldi. Elinde bir yığın temiz giyecek, onların üstünde de motelden alınmış bir kalıp sabun duruyordu. Alex'in eski tişörtünü ve bir tuvalet kâğıdı rulosunu da kolunun altına sıkıştırmıştı. Alex hiç olmazsa bu kadarını

düşünmüştü. "Sanırım ihtiyaçlarımızı dışarıda gidereceğiz, öyle değil mi?" dedi garip bir ifadeyle.

"Evet, hımm... üzgünüm," dedi Alex ayağa kalkarak.

"Hayır, üzülme! Burası harika bir yer. Sen harikasın." Bir kez daha yüzü kızardı. Başını diğer tarafa çevirdi ve aceleyle konuştu. "Neyse, ben dereye gidiyorum." Sonra yumuşak bir şekilde kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Alex derin bir nefes aldı ve yeniden karton kutuları düzenlemeye başladığını fark etti. Şimdi en altta kalanlar, en üste çıkmıştı. Şu an, gerçekten ağır fiziksel bir çalışma için çok şey verebileceğini düşündü. Koşu bandında on beş kilometre ya da yüz adet mekik işe yarayabilirdi.

Yirmi dakika kadar sonra kapı açıldı ve Willow ışıldayan yeşil gözleriyle içeri girdi. "Aman Tanrım, şaka yapmıyormuşsun. Su *buz* gibiydi!" Kot pantolon ve kırmızı kazak giymişti; onun altından da açık mavi tişörtü görünüyordu.

Konuşma Alex'i rahatlatınca gülümsedi. "Hey, seni uyarmadığımı söyleme sakın."

"Tişörtünü dışanda bir dala astım," dedi Willow elindekileri torbaya tıktırmırken. "Belirlediğimiz havlu o olabilir, tamam mı?" "İyi olur."

"Peki..." Yine ayağa kalktı ve gülümseyerek omuz silkti. Henüz sabahın onuydu ve önlerinde kocaman bir gün vardı. Aralarında meydana gelen gerilimin yinelenmesine engel olmak isteyen Alex, "Baksana, kâğıt oynayalım mı?" dedi. Elini kutulardan birine attı. "Bir deste oyun kâğıdı satın aldım." Willow kaşlarını çatarak masaya oturdu. "Çeyreklik oyununda seni sürekli yenmeme karşın, risk almak istediğine emin misin? Pişti oynayalım mı, ne dersin?"

"Pişti mi?" Alex gülme isteğini belli etmemeye çalıştı. "Sanırım risk almaya değer." Diğer kırık dökük sandalyenin üstünde

bir kutu duruyordu. Kutuyu kaldıran Alex sandalyeyi odadaki tek boş yer olan, Willow'un sağ tarafına çekti. İskambil kâğıdı paketinin üstündeki jelatin kılıfı açtı. "Tek bildiğin oyun pişti mi? Yirmi bir ya da kanasta bilmiyor musun?"

Willow gülümseyerek başını salladı. Dağınık saçları omuzlarına dökülmüştü. "Üzgünüm. Sanırım birçok şeyden yoksun bir çocukluk yaşamış olmalıyım."

"Konkene ne dersin?"

"Çok az biliyorum."

"Sana önce yirmi biri öğreteceğim," dedi kâğıtları ayırıp içinden jokerleri çıkararak. "Gerçekten çok kolay." kâğıtları karıştırdı. Masanın üstüne ustaca fırlatarak her birine ikişer kâğıt dağıttı.

"Bir kâğıt kurdu olmana neden pek şaşırmadım acaba?" Willow kâğıtlarını topladı.

Gülümseyişinde Willow'un yüzünün nasıl aydınlandığına dikkat etmemeye çalışarak, kendi kâğıtlarına bakıp omuz silktili. "Kampta çok kâğıt oynardık. Televizyon olmadığından, kurtların ulumasını dinlemekten başka yapacak fazla bir şey yoktu... Şimdi, bu elde kasa benim, sen beni yenmeye çalışacaksın. Amaç yirmi biri geçmeden, yirmi bire en yakın sayıyı yakalamak. Bir dakika, nesine oynayacağımıza karar vermeliyiz." Sandalyesini geri iterek, market torbalarının birine elini daldırdı ve büyük bir paket şekerle kaplı çikolata çıkardı. Cully'nin tatlıya zaafı olduğunu üzümlere anımsadı.

"Mükemmel," dedi Willow çikolataları görünce. "Kahvaltı olarak da yenebilir."

Haklıydı; Alex birdenbire karnının zil çaldığını fark etti. Paketi açıp içinden bir avuç dolusu çikolata aldı ve Willow'a verdi. "Resimli kâğıtların değeri on puan, as bir ya da on bir sayılabilir, diğer kâğıtların değeri ise üstlerinde yazılı sayı kadar." Ağzına

kahverengi şekerle kaplı bir çikolata attı.

Ağzındaki çikolataları çiğneyen Willow, öğrendiklerini düşünüyor gibiydi. "Ve yirmi bire ulaşmaya çalışıyoruz, doğru mu?" "Doğru."

"Güzel." Elindeki kâğıtları açtı. Papaz ve ası gören Alex sızlanarak güldü. "Asm on bir puan sayılmasını istiyorum, lütfen," dedi, Alex'e gülümseyerek. "Ne kazandım?"

"Tamam, söyleyeyim. Yerleri silmek için sana yardım edeceğim, kazancın bul" kâğıtları masanın bir yanına fırlatan Alex desteyi yine kaşırdı ve Willow'un önüne bıraktı. "Şimdi sıra sende. Neden kendimi senin karşısında bu duruma düşürdüğümü bilmiyorum ya, neyse..."

Kâğıtları eline alırken, Willow alaycı gözlerle baktı. "Cezaya doyamıyorsun anlaşılan."

Zaman zaman durup konuşarak, saatlerce kâğıt oynadılar. Karşılıklı bir anlaşma yapmış gibi ikisi de meleklerden söz etmediler. Yalnızca birbirlerine hayatlarıyla ilgili hikâyeler anlattılar. Alex, Willow'un yemek pişirmeyi sevdiğini, hatta sonbaharda evde reçel bile yaptığını öğrendi. O da Willow'a gizli astronomi aşkından ve kampta, çölde yatıp nasıl yıldızları seyrettiğinden söz etti. Bir süre sonra öğle yemeği için iki kutu Meksika fasulyesi ısıttılar ve metal kamp çatallarıyla doğrudan kutunun içinden yediler. Alex, Cully'nin kutularından birinin içinde birkaç tane altılı bira paketi olduğunu anımsayınca, bir tanesini soğuması için dereye koymak üzere dışarı çıktı. "Bir buzdolabımız var," dedi Willow arkasından seslenerek. "Evet, modern çağın tüm gereksinimlerine sahibiz." Alex derenin yanında doğruldu ve uzun bir süre çömelmekten kaskatı olmuş bedenini rahatlatmak için gerindi. "Yürüyüş yapmak ister misin?"

Yürüyüş ayakkabılarını giydiler ve öğleden sonrayı farklı dar

yollar izleyerek kulübenin çevresini keşfederek geçirdiler. Willow'un arkadaşlığı rahatlatıcıydı, onunla konuşmak kolaydı. Bazen de tırmanırken düşüncelere dalıp sessiz bir mutlulukla yürüyordu. Manzarayı seyrettikleri kaya parçasının üstünde Willow'un profiline bakan Alex birdenbire, hayatında kimseyle asla bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. Onu çok uzun zamandır tanıyor gibi hissediyordu.

Hayır. Willow onun bir parçasıymış gibi hissediyordu. Kulübeye dönüş yolunda Alex sessizdi. Dereye vardıklarında, Willow önden yürüdü ve eğilip bira şişelerini kontrol etti. "Buzdolabının çalıştığına sevinebilirsin," dedi omzunun üstünden gülümseyerek bakıp. "Bir tane ister misin?"

"Evet, teşekkürler." Ona bir bira uzattı ve diğerlerini bir kaya parçasına dayayarak derenin içinde bıraktı. Yürüyüş ayakkabılarını çıkarmak için kapının önünde durduklarında, "Sen içmiyor musun?" diye sordu Alex.

Willow başını salladı. "Ben pek içmem; içki uykulu hissetmeme neden oluyor. Ama, seninkinden birkaç yudum alabilirim." Yine kâğıt oynadılar ve acıktıklarında yemek ısıttılar. Hava kararmaya başladığında Alex, satın aldığı kamp fenerini yakıp masanın ortasına koydu. "İhtiyaçlarını" gidermek için dışarı çıkan Willow kot pantolonun yerine lacivert bir eşofman altı giymiş olarak geri döndü.

"Azıcık rahatlamak istedim," dedi açıklayarak. Yeniden Alex'in solunda duran sandalyesine oturdu. Konken oynamaya başlamışlardı ve küçük çikolataları tükendiğinden kibrit çöpleri kullanıyorlardı, kâğıtlarını eline alan Willow sırtını sandalyeye dayadı ve bir dizini yukarı çekti. Çıplak ayağını sandalyenin kenarına doğru kıvrıp kâğıtları incelemeye koyuldu.

Alex ona baktı. Ağız hafifçe açıktı ve düşünürken tırnakları

m alt dişlerine dayıyordu. Yine ensesinde topladığı saçlarından, fener ışığında parıldayan bir saç tutamı omzuna düşmüştü. Ansızın tüm itirazları ona anlamsız geldi. *Yapma*, diye düşündü. *Pişman olacaksın.*

Artık umursamıyordu. Kendini durdurmaya gücü yetmedi ve yavaşça eliyle Willow'un çıplak ayağını kavradı.

Willow'un gözleri şaşkınlıkla ona döndü. Birbirlerine baktılar. Genç kız Alex'in elinin altındaki ayağını küçücük hissetti. Alex başparmağıyla Willow'un ayağını okşarken onun ipek gibi derisinin sıcaklığını hissediyor ve kalp atışları hızlanıyordu. Kendini düşüyor gibi hissetti. Tek görebildiği Willow'du.

Willow'un gözlerine yaş dolmuştu. "Alex..."

Masanın köşesinden eğilerek uzanan Alex, Willow'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Ağzı yumuşak ve sıcaktı. Kollarını Alex'in boynuna dolayan Willow, hafifçe iç çekerek ona karşılık verdi. Alex onun saçlarının ellerinin arasından kaydığını hissetti. Mutluluk dolan kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Willow. Ah, Willow.

Willow kendini geri çekti. "Alex, bekle... bu konuda emin misin? Ben yarı-meleğim ve bunu değiştiremem..."

Alex güldü. "Kapa çeneni," dedi fısıldayarak.

Aralarında duran masayla, tuhaf bir durumdaydılar. Willow'un dizlerinin altından bir kolunu geçiren Alex, onu yavaşça kucağına oturturken yine öpüştüler. Vücudu küçük ve mükemmeldi; onun kollarında olmak için yaratılmıştı. Uzun saçları Alex'in yüzünü gıdıklıyordu. Saçları parmaklarıyla geri iten Alex kalbinin, Willow'un kalbiyle bir arada çarptığını hissetti.

Sonunda biraz birbirlerinden uzaklaşıp hayranlıkla bakışmaya başladılar. Alex gülümsediğinin farkındaydı: kendine engel olamıyordu. "Çok güzelsin," dedi yumuşak bir sesle.

Willow büyülenmiş bir şekilde başını salladı. Alex'in yüzü

ne dokundu; parmaklarını kaşlarında gezdirirken Alex ürperdi. "Böyle olacağını asla düşünmemiştim," dedi Willow. Yutkundu. "Bunun... olmasını istiyordum aslında."

Alex ona bakmaktan kendini alamıyordu... sanki onu daha önce asla görmemiş gibiydi. Yavaşça elini Willow'un kolunun üstüne koydu. Yalnızca onu hissetmek bile nefesini kesiyordu. "Ben de," dedi. "Seni ilk gördüğüm andan beri."

Willow'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ama o zaman benden nefret ediyordun."

Alex kendini tutamıyordu; dudakları Willow'un boynunda ve yanaklarında gezindi. "Hayır, nefret etmiyordum," diye mmlıyordu onun sıcak tenine dokunarak. "Senden asla nefret etmedim. Etmem gerektiğini düşündüğümde bile, senden dayanamayacağım kadar çok hoşlanıyordum. Özellikle son iki gün, aklıma kaybetmek üzereydim."

Willow hafifçe geri yaslandı. "*Gerçekten mi?* Belli olmuyordu. Yaramı sarmak için durduğumuzda yalnızca hayal ettiğimi düşündüm."

Alex'in tüm yaptığı onu öpmeye devam etmekte, ama Willow öyle afallamış görünüyordu ki Alex gülmeye başladı. "Üstelik medyum olacaksın neler hissettiğimi gerçekten anlayamadın mı?"

"Hayır!" Şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi görünen Willow güldü. "Ben de, bana dokunduğunda nefes bile alamıyordum, *düşünemiyordum*. Beni teselli etmeye çalıştığım ve yalnızca arkadaş olmak istediğini düşünüyordum."

Alex parmaklarını onunkilere kenetledi ve elini sıkıca tuttu. "İnan bana, arkadaş olmak aklımda olan son şeydi. Seni öyle çok öpmek istiyordum ki acı çekiyordum."

Willow tereddüt etti. "Neden öpmedin? Yarı-melek olduğum için mi?"

Alex başını salladı. "Günlerdir bu konu umurumda bile değil. Bunun sebebi..." Neden iyi bir fikir olmadığını anımsayamıyordu bile. "Sanırım bir ahmak olduğum için."

Willow sessizce oturdu. İçerde kamp fenerinden, dışarıda mutlak sessizlikten başka bir şey yoktu onları çevreleyen. "Demek seni gerçekten rahatsız etmiyor? Yani benim ne olduğum?" Alex'in göğsü heyecanla kasıldı. Willow'un başını elleri arasına alıp dudaklarından coşkuyla, uzun uzun öptü. "Willow, ilgilendiğim tek şey senin olduğun gibi olman ve birlikteliğimiz. Umurumda olan tek şey bu."

"Gerçekten mi?" dedi Willow, gözyaşları içinde fısıldayarak. Onun sarı saçlarını okşayan Alex, ansızın gülmeye başladı. "Hey baksana, şanslı olan *benim*, bunu bilmiyor musun? Sen inanılmaz birisin. Senin hakkındaki her şey olağanüstü."

Willow yutkundu. "Aslında ben de çok şanslıyım." Saçlarına dokunup, tereddüt ederek ona doğru eğildi. Alex kollarını ona doladı ve bir kez daha kendini duygularının yoğunluğuna kaptırdı. Kucağındaki bedenin hafifliği, kokusu ve dudaklarının sıcaklığı heyecan vericiydi. Öpüşürken eliyle Willow'un sırtını okşadı ve kazağının altından narin belkemiğini hissetti. Ona asla doyamayacağını düşündü.

Sonunda Willow geri çekildi. "Tanrım," dedi zayıf bir sesle. "Bu düşündüğümde de daha inanılmaz bir şeymiş."

Alex'in kolları hâlâ belindeydi. Willow'u yeniden kendine çekip öpmeye başlamak için ciddi bir çaba harcaması gerekiyordu. Kendini kontrol etti ve gülümsedi. "Benimle mi, genel olarak mı demek istiyorsun?"

"Genel olarak," dedi. "Ama içimde bir his, seninle olmasının özellikle mükemmel olduğunu söylüyor." Geri kayarak Alex'in kollarna yaslandı ve onu incelerken gülümsemesi hayranlığa dönüştü. Elini uzatıp, elmacık kemiğini okşadı. "Sen ne kadar..."

mükemmel olduğunun farkında mısınız?"

Alex hayatında asla olmadığı kadar mutlu olduğunun farkındaydı. Willow'un yüzüne bakıp onu doya doya seyretti. Burada onunla birlikte olmasının ve aynı şeyleri hissetmelerinin ne kadar büyüleyici olduğunu düşündü.

"Gel buraya," dedi yumuşak bir sesle. Onu kendine çekti ve sımsıkı sarılarak tuttu. Beni kucağında tutan Alex'le uzun bir süre oturup, kalbinin düzenli atışlarını dinledim. Çok uzaktan duyulan baykuşun sesi dışında gecenin mutlak sessizliğim bozan hiçbir şey yoktu. Hâlâ bütün bunların doğru olduğunu, gerçekten burada, Alex'in kollarında olduğumu algılamaya çalışıyordum. Kalbim öyle yoğun duygularla doluydu ki bana neredeyse acı veriyordu.

Sonunda Alex kıpırdayınca, sert tahta sandalyenin üstünde ne kadar uzun süredir oturduğumuzu fark ettim. Kucağında doğruldum. "Belki yatsak iyi olur," dedim yumuşak bir sesle. Sonra ne söylediğimi fark ettim ve yanaklarım alev alev oldu. Alex sessizdi.

Yutkundum. "Yani... geç oldu, ikimiz de yorgunuz..."
"Haklısın," dedi. Elimi tutup başparmağıyla avucumu okşayınca kendimi çok güçsüz hissettim. "Seninle aynı odadayken nasıl uyuyacağımı bilemiyorum ama evet, uyuyalım. Sen yatakta yatmak ister misin? Ben de yerde yatarım."

Tereddüt ederek kamp yatağına baktım. "Hımm... tamam, iyi olur." Birkaç saat için bile olsa bana dokunmaması fikri hoşuma gitmemişti, ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu kadarının bile beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını düşününce kendi kendime güldüm. Ona dokunmak, yoksun kalamayacağım bir ilaç gibiydi. İsteksiz bir şekilde kucağından kalkmak için hareketlendim. Bir öpücük daha vermek için kollarıyla beni

tekrar kendine çekti.

"Hey, bu kadar çabuk değil," diye fısıldadı gülümseyerek. Mutluluk sarhoşluğu içinde dudaklarımız yeniden birleşirken ben de gülümsedim. *Seni seviyorum Alex*, diye düşündüm öpüşürken. *Seni çok seviyorum.*

"Canımın her istediğinde bunu yapabileceğime inanmıyorum," diye mırıldandı, geri çekilerek. Gri-mavi gözlerindeki bakış tam olarak benim hislerimi yansıtıyordu. Sıcak ve tüm aramızda gerçekleşenlerden dolayı şaşkın bir bakıştı bu. "Gelecek haftalar boyunca seni bıktıracağım. Ya da aylar veya yıllar boyunca..."

Yıllar. Bunun doğru olduğunu ümit ederek kalbime sevinç doldu. "Benim için sakıncası yok," dedim utanarak.

Alex üzerini değiştirmek için dışarı çıkınca uyku tulumlarından birini naylon kılıfından çıkardım ve Alex'in benimle paylaşacağını ümit ederek, yatağın üstüne yerleştirdim. Gece boyunca ona yakın olmanın, beni kollarıyla sarmasının hayali bile yüzüme ateş basmasına neden oldu. Derin bir nefes alıp bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak, bana aldığı kırmızı kazağı çıkardım, tişört ve eşofman altıyla kaldım. Sol kolumdaki bandaj çok sade görünüyordu. Yatağa yatınca gazlı beze dokundum ve onu koluma sararken Alex'in parmaklarının uzun süre nasıl oradan aynlamadığım anımsadım.

Kapı açıldığında neredeyse zıpladım. Siyah eşofman altı giymiş olan Alex içeri girdi. Üstünün çıplak olduğunu görünce yutkundum.

"Tişörtümü unutmuşum," dedi utanarak. Çantası yatağın yakınında, yerde duruyordu. Yanından geçerken fener ışığının yüzünde yarattığı gölgelere baktım. Çantanın yanma çömelerek bir tişört aradı. Büyülenmiş gibi fener ışığının yansıdığı sırtına ve omuzlarına baktım. Yanık tenli ensesindeki koyu renk saçlar

karmakarışık; bedeninin bir kısmı karanlıkta görünmüyordu.

Kendime engel olamadım. Rüyada gibi elimi uzatıp, kolundaki siyah MK dövmesini tuttum.

Teni sıcaktı ve ona dokunmak bile bedenime bir elektrik yayılmasına yol açmıştı. Zaman durdu ve sert, havalı kolundaki dövmenin harflerine yavaşça dokunurken, hava ciğerlerimde asılı kaldı. Elim kontrolüm dışında omuzlarına doğru yükselip onun sert kaslarının ve düzgün teninin zevkine vardı. Hâlâ yatağın yanında çömelmiş olan Alex, ben ona dokunurken neredeyse hiç kıpırdamıyor, sanki nefes almıyordu. Gözlerimiz karşılaştı ve kalbim hızla çarparken elimi indirip gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim. Ben moteldeki ilk geceden beri bunu yapmak istiyordum."

Kaşları çatıldı ve yatağa gelip yanıma oturdu. "Öyle mi? Ama o zaman *benden* nefret ediyordun."

Başımı salladım. "Hayır, aslında senden nefret etmek istedim, ama sanırım o zaman bile..." Yanaklarıma ateş bastığı için sustum. Sözcükler neredeyse ağızımdan çıkmıştı. Onu sevdiğimi neredeyse söylemişim.

"Ne?" diye sordu Alex. Loş ışıktaki gözleri daha koyu, saçları daha siyah duruyordu.

Gözlerine bakamadım. Ellerimi kollarımın altına sıkıştırarak fenerin hafifçe aydınlatığı, üstü karmakarışık durumda iskanbil kâğıtlarıyla dolu masaya baktım. "O gece giymem için bana tişörtünü verdiğinde, seni hissettim. Senin... içini hissettim." Odada sessizlik vardı. Aramızda birkaç santimlik mesafe vardı ama birbirimize dokunmuyorduk. Dışarıda, ağaçları hisırdatan rüzgârın hafif mırıltısını duyuyordum.

"Ne hissettin?" diye sordu alçak sesle.

"Sanki... eve dönmek gibi bir histi," dedim itiraf ederek.

Başımı kaldırıp ona baktığımda göğsüm sıkıştı. Gözlerini

gözlerimden ayırmadan bakıyordu. "Willow... daha önce nasıl hissettiğimi anlayamadığını söylemiştin."

Başımı salladım. Elimi alıp göğsüne yasladı ve kendi elini de üstüne koydu. "Şimdi anlamayı deneyebilir misin?" dedi.

Elimin altında, kalbinin atışlarını hissedebiliyordum, ama benim nabzım öyle hızlıydı ki düzgün düşünemiyordum. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, ardından bir nefes daha alıp kendime gelmeye ve ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Bir süre hafif nefeslerimizden başka hiçbir şey hissetmedim, ama sonra, duygulan büyük bir dalga halinde üstüme geldi.

O da bana âşıktı.

Gözlerimi açtım. Alex elimi hâlâ göğsünde tutuyordu. Bana bakarken yüzündeki ifade, şimdiye kadar gördüğüm en ciddi haliydi. Konuşamadım ve elimi indirip, kollarımı ona doladım. Başını saçlarıma dayayıp, kollarıyla beni sardı.

"Gerçekten öyle," dedi pürüzlü bir sesle.

"Biliyorum," dedim fısıldayarak. "Ben de."

Kalbimiz deli gibi çarparak birbirimize sarıldık. Gözlerim kapalıydı, yüzümü omuzuyla boynu arasındaki sıcak çukura yaslamıştım. Alex. İçime derin bir huzur veren büyük bir mutluluk hissettim. Sanki tüm hayatım boyunca aradığım bir şey, yerini bulmuş ve beni tamamlamıştı.

Uzun bir süre sonra gözlerimi açtım ve neredeyse uykuya daldığımı fark ettim. Alex bana sarılmış şekilde kulübenin duvarına yaslanmıştı. Ben hareket edince, o da kımıldadı. "Sanırım yatağa gitsem iyi olacak," dedi beni öperek.

"Hayır, gitme," diye mınıldandım, onu kollarımda sıkarak. "Benimle kal."

Dudaklarımın üstündeki dudakların gülümsediğini hissettim. "Tamam. Işığı kapatıp geliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

O yataktan kalkarken kollarımı belinde tutmaya devam ettim. Tek ayağını yere koyup boynunu uzatarak fenere ulaşmaya çalıştı. Az sonra kulübe karanlığa gömülmüştü. Uyku tulumunun içinde, birlikte kıvrıldık ve birbirimizin kollarında dışarıdaki rüzgârın tatlı sesini dinledik. Yatak öyle dardı ki trampende denge sağlamaya çalışır gibiydik, ama başım Alex'in göğsünde ve onun kolları arasındayken, hayatımda kendimi asla bu kadar rahat ve koruma altında hissetmediğimi düşündüm.

Karanlıkta yatarken saçlarımı okşuyordu ve uzun saç tutamları gövdesine dokunuyordu. "Rahatsız oluyor musun?" diye sordum.

"Hayır, hoşlanıyorum. Öyle yumuşak ki." Parmaklarının saçlarımda hafif hafif gezindiğini hissettim. "Biliyor musun, haklıydım," dedi sonunda. "Pawntucket'taki erkekler tam anlamıyla budala."

Gülümsedim. "Yani, Pavmtucket Lisesi'ne gidiyor olsaydın, beni okul balosuna götürür müydün?"

"Evet, kesinlikle," dedi. "Eminim çok güzel görünürdün... hatta her zaman olduğundan daha güzel."

İçime bir sıcaklık doldu. Hafifçe doğrulup, karanlıkta yüzünü görmeye çalıştım. "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Güzel olduğunu mu?" Alex şaşırmıştı. "Tabii güzelsin. Seni ilk gördüğümde, üzerinde pembe bir pijama altıyla gri bir tişört vardı ve kahve yapıyordun... Gözlerimi senden alamadım." Sesindeki yumuşaklığı fark edince yutkundum. Ne giydiğimi anımsamasına inanamadım. "Ve seni ilk gördüğümde düşündüğüm tek şey, bunu yapmaktı." Parmağım dudaklarında dolaşırken elimi tuttu ve öptü.

Alex yumuşak bir biçimde saçımı okşarken, bir süre konuşmadan yattık. Beni saran kollan öyle sıcak ve güven

vericiydi ki yine uyumun geldiğini hissettim. Esneyerek ona sokuldum ve başımı öptüğünü fark ettim.

"*Te amo*, Willow," dedi yavaşça.

Uyanır gibi olup, karanlıkta gülümsedim. "Bu da ne demek?" dedim fısıldayarak.

Güldüğünü duyar gibi oldum. "Ne demek olduğunu sanıyorsun?"

Mutluluktan ölünebilir mi diye düşünerek ona sarıldım ve köprücük kemiğini öptüm. "*Te amo*, Alex." Issız bir yerde, televizyonu, elektriği olmayan bir kulübede insanın çok geçmeden çıldıracağı düşünülür. Ama tam tersi geçerliydi. Rahatlayabileceğimiz ve ülkenin yarısının peşimizde olduğunu unutabileceğimiz bir yerde, Alex'le birlikte olmak büyüleyici bir şeydi. İlk sabah uyandığımda, onun kendi tarafında, başını eline dayamış, bana gülümseyerek baktığını gördüm.

İçimin kıpır kıpır olduğunu hissettim. Uyanıp Noel olduğunu anımsamak gibi bir histi bu. "Günaydın," dedim, Alex'in varlığını içime sindirerek. Sabah ışığında gözleri neredeyse saf mavi gibi duruyordu; hafif uzamış sakalı göze çarpıyordu.

"Günaydın." Öpmek için bana doğru eğilirken göğüs kasları hareket etti. Uzun, yavaş ve derin bir öpücüktü. Alex gibi kokuyordu. Kendimi bu zevkin sarhoşluğuna bıraktım.

"Bu... ne güzel bir uyanma şekli," dedim soluyarak, öpüşme bittiğinde.

Alex parmaklarının arkasıyla yüzümü okşadı. "Uyanıp, senin yanımda yattığını görmek kadar güzel olamaz. Bir an hayal gördüğümü sandım."

"Güzel bir hayal miydi?" diye sordum. Ona bakarken gülmekten kendimi alamadım.

Gülümsedi; saçları uyurken dağılmıştı. "Evet, güzeldi. Çok,

ama çok güzel bir düştü." Dışarıdan gelen kuş seslerini dinleyerek, bizi saran yumuşak uyku tulumunun içinde birbirimize gülümseyerek yattık. Kulübe tahtalarının aralıklarından içeri güneş ışığı giriyordu.

"Söyle bakalım, bugün ne yapmak istiyorsun?" dedi Alex bir süre sonra.

"Seninle olmak," dedim hemen.

Saçlarımdan bir tutam ayırarak yüzümü gıdıkladı. "Evet, sanki seçme şansın var da..."

"Seçme şansım olsaydı da bunu seçerdim." Ona uzanıp dokunabilmenin tadını çıkararak göğsünü sıvazladım. "Seçimim her zaman bu olurdu."

Sonra yürüyüşe çıktık ve kulübenin yukarısında kalan bölgeyi biraz daha keşfettik. Burada manzara olağanüstüydü. Bir uçağın içinden birbiri ardına sıralanmış dağları görüyor gibiydik. Küçük bir kaya çıkıntısının üstüne oturup güneşin dağların zirvesinde yarattığı renkleri ve aşağıdaki bulutların gölgelerini izledik. "Çok güzel, öyle değil mi?" dedi Alex yavaşça. "Böyle yerleri seviyorum."

"Çölden daha mı çok seviyorsun?" Ona doğru eğildim, kolunu omzuma attı.

"O farklı. Çölde hiçbir şey yok, ama yine de güzel. Fırtına çıktığında, şimşek çaktığında görmelisin çölü. Ama, buradaki manzarayı bütün gün izleyebilirim."

Dağları izlerken yüzündeki ifadeyi görmek beni heyecanlandırdı. Yana dönüp onu öptüm ve diğer koluyla bana sarılarak karşılık verdiğini hissettim. Sonra ansızın beni kuvvetle çekerek kucığına oturtunca şaşırarak güldüm. "Tabii, seni de bütün gün izleyebilirim," diye mırıldandı, yeniden başını aşağı eğerek.

Arada sırada geçen şahinler dışında, yalnızca gökyüzü ve

dağlar vardı ve burası çok huzurlu bir yerdı. İkimiz de sürekli

burada kalamayacağımızın farkındaydık, ama günler geçtikçe, sanırım ikimiz de kalabileceğimize, dünyada melekler ve bizi öldürmek isteyen Melekler Kilisesi üyeleri olmadığına inanmak istiyorduk. Ve bazen, gerçekten de tüm bunları unutabiliyordum. Sanki kulübenin varlığı tüm sorunlarımızdan bağımsızdı.

Alex ve ben tüm zamanımızı birlikte uzun yürüyüşler yaparak ve kâğıt oynayarak geçiriyorduk. Bütün bir öğleden sonrayı dereye yaprak yarışı yaparak, başka bir öğleden sonrayı da kulübenin arkasındaki maden arama cihazını inceleyerek geçirdik. Derenin kumunu bir kaynağa boşaltıp süzüyordu. Burada yaşayan kişinin altın aramak için derenin kenarına kazdığı büyük çukurlar hâlâ görülebiliyordu.

"Adamın bir şey bulup bulmadığını merak ediyorum," dedim düşünceli bir şekilde cihazın bir parçasını tutarak. Tahtanın rengi grileşmiş ve cihaz bozulmuştu.

Alex yere çömelmiş, kumu eleyen paslı bölmeyi inceliyordu. "Bu kadar sıkıntı çektikten sonra, bir şey bulamadıysa yazık..." Sonra başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çattı. "Hey, nasıl oluyor da ikimiz de onun erkek olduğunu varsayıyoruz? Bir kadın maden arayıcısı olamaz mı?"

Güldüm. "Sanırım haklısın. Tanrım, cinsiyet ayrımı yapacağımı asla düşünmezdim."

Başını salladı. "Bu konuda dikkatli davranmalısın. Öğrenirlerse, seni kadın araba tamircileri kulübünden atarlar."

"Sen söylemezsin onlara, öyle değil mi?"

"Hımm, düşüneyim bakayım..." Ayağa kalkan Alex ellerini kot pantolonuna sürerek temizledi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sessiz kalmamın bedeli nedir?"

Kollarımı boynuna doladım ve öpebilmek için onu hafifçe aşağı çektim. Derenin şıkırtısı ve uzaktan şahinin bağırışı duyuluyordu. "Bu yeterli mi?"

"Bununla yetineceğimi düşünmüyorsun herhalde." Beni kendine geri çeken Alex, sıcak dudaklarını dudakalımdan ayırmadan, beni yine öptü. Ayrıldığımızda cihaza baktı ve güldü. "Biliyor musun, sanırım kır saçlı ve sakallı, tütün çiğneyip pis kokan yaşlı bir adamdı."

Kollarım hâlâ belindeydi; ona bakarak gülümsedim. Alex'le olmak beni küçük bir çocuk olduğum zamandan bu yana hissetmediğim kadar basit ve doğal bir şekilde mutlu ediyordu. "Seni seviyorum," dedim. Burada bulduğumuz dört gün boyunca bu sözcükleri kendi dilimizde ilk kez söylüyordum; kelimeler ağızımdan dökülüvermişti.

Hafif rüzgârla saçları uçuşan Alex'in ifadesi ciddileşti. Duygularının yoğunluğunu hissedince gözlerim yaşardı. Yumuşak bir hareketle yüzümü elleri arasına alıp beni öptü.

"Ben de seni seviyorum," dedi, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

On Beşinci Bölüm

Günler akıp giderken Alex'le zamanımızın çoğunu konuşarak geçiriyorduk. Günün saatleri, konuşmak ve birbirimiz hakkında öğrenmek istediklerimize yetmiyordu. Bazen de Alex'e bakıp duruyor ve tüm bunların gerçekleştiğine hâlâ inanmakta zorluk çekiyordum. Zaman zaman baktığımda onun da bakışlarının aynı şekilde bana çevrildiğini görüyordum. Gece onun kollarında

uyumak, içimi inanılmaz bir sıcaklık ve güven hissiyle dolduruyordu; onun yanında uyanmak ise güneşin her sabah içimde doğması gibiydi.

Onunla yaşamak çok kolaydı. Kulübeyi ne sıklıkla temizleyeceğimiz (ki bunu karışıklıktan çıldırmaya başladığımız için iki günde bir yapıyorduk), kimin hangi işi yapacağı gibi en önemsiz konularda bile *anlaşıyorduk*.

Ayrıca onu öpmek, ona dokunmak, onun bana dokunması gibi güzellikler vardı. Sadece Alex'in yakınında olmak bile, nabzımın hızlanması için yeterliydi. Onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordum, ama bana her sarıldığında, daha açık bir şekilde algılayabiliyordum. Her şeyin benim dilediğim hızda gitmesini, hazır olduğumdan fazlasının olmamasını istiyordu. Tüm bunlara alışmak için biraz daha zamana gerek duyduğumu anladığı için onu çok seviyordum. Aslında bu ilginç bir durumdu. Bu konular, kendimi tam olarak insan gibi hissetmeme neden oluyordu: Alex'in kollarını sıkıca bana dolması, öpüşürken birleşen dudaklarımızın ateşi bunlardan daha insani ne olabilirdi?

Ama çölde yaşadıklarım, sonunda gerçeği kabullenmeme ve yarı-melek olma konusunda bir yanlışlık olabileceğine dair tüm kuşkularımı yok etmeye yaramıştı. Bu gerçektir ve bundan böyle bu gerçekle yaşayacaktım. Ben bir yan-melektim ve bu asla değişmeyecekti. İçimde olan bu şey asla yok olmayacaktı. Uçarken ufkun çevremde dönmesinin anısı bir şekilde sihirsel olsa da, acı gerçek buydu. Alex'le birlikte olduğumda ne kadar insan gibi hissedersen edeyim, insan değildim. Bir erkekle bir kızın ilişkisi değildi bu; bir erkekle yarı-insan gibi bir şeyin ilişkisiydi.

Zaman zaman bu düşünce beni, yağmurun ıslattığı bir pencereden dışarı bakarken olduğu gibi hüznlendiriyordu. Sanki daha önce asla tam olarak değerini bilmediğim bir şeyi, sonsuza

dek kaybetmiştim. Ve bu nedenle, Alex'le gerçek anlamda bir gelecek hayal edemiyordum. İçimdeki şey her neyse, melekleri yok edebilirdi ve onlar beni öldürmek istiyorlardı. Gerçekten de Alex'in ya da benim ne kadar zamanımız kalmıştı?

Bütün bu konularda düşünmekten nefret ediyordum, sorunların yok olmasını istiyordum. Alex bunun sevdiğim bir konu olmadığını anlamış gibiydi ve genellikle bu konuda konuşmayıp birlikteliğimizin tadını çıkarıyorduk. Ve içinde bulunduğumuz tehlikeye karşın, ya da belki ondan dolayı birbirimize âşık olduğumuz gerçeği, bize dünyadaki en önemli şey gibi geliyordu. Gelecek bize ne hazırlarsa hazırlasın, şimdi burada beraberdik ve günlerimizi dolu dolu birbirimizle geçiriyorduk.

Bu dönemin bitmesini asla istemiyordum.

Denver şehir merkezinin güneyindeki bir kafeye giren Jonah huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. Zamanının çoğunu katedralde geçirdiği için Denver'a pek sık gitmezdi ve sanat galerileriyle Victoria dönemine ait evlerin bulunduğu bu yöreye daha önce hiç gelmemişti. Burayı bulana kadar birkaç yanlış sokağa sapmış, park yeri bulmakta da zorlanmıştı. Bir-iki kez, tüm bunlardan vazgeçip katedraldeki dairesine dönmeyi düşünmüş, ama her nasılsa dönmemişti.

Tezgâhın önünde kahve ısmarlarken arkasından birinin, kendi ismini söylediğini duydu. "Jonah Fisk?"

Hızla döndü ve uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlı bir adamın arkasında durduğunu gördü. Gözlerinde, Razieli'nin gözlerinde gördüğü aynı yoğun ifade vardı. "Evet benim."

Melek elini uzattı. "Nate Anderson. Geldiğiniz için teşekkürler."

Hâlâ yaptığının doğru olup olmadığından kuşku duyan Jonah başını salladı. Kahvesini alıp meleğin ardından kafenin arka tarafına, büyük bir saksı bitkisinin gizlediği masaya doğru

yürüdü. Otuz yaşlarında, özel dikilmiş bir takım elbise giymiş, omzuna kadar siyah saçları olan bir kadın zaten masada oturuyordu. Jonah yaklaştığında, kadın hafifçe kalktı.

"Merhaba, ben Sophie Kinney," dedi elini uzatarak. Koyu renk gözlerinde melek yoğunluğu yoktu ama yine de oldukça çarpıcı gözleri vardı. Elini sıkan Jonah ansızın kolejde hissettiği gibi tedirgin bir şekilde, tereddüt ederek oturdu.

"Öncelikle, uyarınız için teşekkürler," dedi melek. Önünde duran, yarısı içilmiş kahve fincanından bir yudum aldı. "Sophie'yle birlikte zamanında çıktığımızı düşünüyordum; şüphelendiklerini fark etmedim."

"Rica ederim," dedi Jonah zayıf bir sesle. Aslında gerçek niyeti, meleğin hain faaliyetlerinden diğerlerinin haberdar oldukları konusunda onu uyarmak değildi. Asıl istediği meleklerle konuşmaktı. Ama kuşkusuz bunu yaparken, onu uyarmış olmuştı. Aslında, sadece meleklerden şüphe duyarak bile onlara onarılamaz zarar vermişti. Bunu düşününce midesi kasıldı.

Aşağı bakarak kahvesini karıştırdı. "Bakın burada bulunmamın doğru olup olmadığına emin değilim. Yani, tüm bunların bir hata olduğundan kuşku duyuyorum. Melekler bana yardım ettiler, gerçekten yardım ettiler."

"Bir melek gördün mü?" diye sordu Nate. "Yani, melek şeklindeyken demek istiyorum."

"Evet, hayatımı değiştirdi." Jonah meleklerle karşılaşmalarını anlattı.

Bitirdiğinde, Nate'in yakışıklı yüzünde şaşkın bir mutluluk belirdi ve sandalyesine yaslandı. "Yol göstericilerden biri," dedi Sophie'ye dönerek. "İkinci Dalga gerçekleşmek üzereyken Jonah'nm, Razieli'n sağ kolu olarak çalışması bizim için bir şans, öyle değil mi?"

"Efendim ne diyorsunuz?" dedi Jonah.

Sophie ona doğru eğildi. "Dinle, korkarım bir yanlışlık yok," dedi canlı bir sesle. "Kendi dünyaları yok olduğu için melekler buradalar ve insan enerjisiyle besleniyorlar. Ölüme, hastalığa ve ruhsal bozukluğa neden oluyorlar. Gizlice onlarla savaşmaya çalışıyorduk, ama şimdi bölüm ele geçirilince..." İç geçirdi.

"Ya benim gördüğüm melek?" dedi Jonah. "O..." Sesi azalarak yok oldu. Ona yaklaşan melek sevgiyle andığı bir olaydı ve hiçbir şeyin bunu değiştirmesini istemiyordu.

"O bizim tarafımızdaydı," dedi Nate. "Meleklerin hepsi insanlığın mahvedilmesi gerektiğini düşünmüyor; bazılarımız bu saçmalığı durdurmaya çalışıyor. Karşılaştığın melek senden beslenmedi, onun yaptığı, düzenleme olarak adlandırdığımız şeydi. Diğer meleklerin seni nahoş bulmasını sağlamak için ruhuna küçük bir direnç miktarı yerleştirdi. Zaman zaman doğru şartlarda, ruhsal temas yoluyla insandan insana da geçebilir. Bunu yeteri kadar yaparsak, bir fark yaratabileceğimizi ümit ediyoruz."

Diğer meleklerin nahoş bulmasını sağlamak için. Jonah oturduğu yerde dondu kaldı. "O günden bu yana gerçek halinde melekler gördüm ama hiçbiri bana dokunmadı. Bana şöyle bir bakıp uzaklaştılar," dedi. Sersemlemiş bir şekilde koridordaki kadını ve nasıl uzun uzun yukarıya doğru baktığını anımsadı. Ona dokunan meleğin acelesi yoktu.

Nate başını salladı. "Neyse ki işe yararmış bu her zaman gerçekleşmeyebilir."

"Bu melek çarpması yaşamadığın anlamına geliyor," diye ekledi Sophie.

"Melek çarpması mı?" Jonah kahve fincanını yukarı kaldırıp, önünde bir kalkan gibi tuttu. Sophie ona durumu kısaca anlatınca beti benzi attı. "Demek bu doğru; melekler insanları beslenmek için kullanıyorlar. Beslenmek derken zarar veriyorlar. Ve

insanlar onları iyi ve yardımsever gibi görüyor."

"Evet, doğru, dedi Sophie. "Fiziksel hasar dışında, insan beyni de etkileniyor. Bu şekilde melekler saplantı haline geliyor ve sürekli *meleklerle şükrediliyor*."

Jonah irkildi.

Nate kollarını masaya koydu. Melek, futbolcu gibi yapılıydı ve erdemli bir duruşu vardı. "Mesele şu ki bu durum gittikçe daha kötüleşecek," dedi. "Ve sen de bize yardım edecek özel bir konumdasın, tabii eğer kabul edersen." Jonah'ın kalbi korkuyla çarparken, sanki hareketli kafede gürültü azalmaya başlamıştı. "Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?" İstediklerini anlattılar. Konuşmaları bittiğinde Jonah'ın kahvesi çoktan soğumuş, eskimiş masaları ve duvarlarda film posterleri bulunan güzel kafe, bir karabasana dönüşmüştü. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilemiyorum," dedi kekeleyerek. "Kutlama töreninden sorumlu olduğum doğru, ama..."

"Her şey yarı-meleği bulmamıza bağlı," dedi Sophie. "Bunu başarabilecek tek kişi o." Kısa bir nefes verdi. "Onlara yaklaştığımız ama kaybettik; şimdi herhangi bir yerde olabilirler." "Ama onu bulsak bile, başarmak için senin yardımına ihtiyacımız var," dedi Nate. "Gerçekten de bunu sensiz başaramayız." Başını eğen Jonah kahve fincanına ve altındaki tabağa baktı. Meleklerle olan önceki inancı içinde bir acı hissetmesine neden oldu. Güzel ve değerli bir şeyin sonsuza dek kirlenmesi gibi bir histi. Buna inanmak istemiyordu; tek dileği kalkıp gitmek ve bütün bunlar asla olmamış gibi davranmaktı. İnansa bile, kendisinden istedikleri şeyi nasıl yapardı?

Yapamam, diye düşündü. *Bunu yapamam*.

İkisi de onu izliyor, konuşmasını bekliyorlardı. Jonah sonunda konuşmaya hazırlandı. "Ben düşünmek istiyorum," dedi.

Sophie'nin ağzının hayal kırıklığıyla büzüldüğünü fark etti.

Bir şey söylemeye başlıyordu ki Nate elini onun kolunun üstüne koydu. "Tabii, düşün," dedi. "Jonah, sana doğruyu söylediğimizi bildiğini düşünüyorum. Durum gerçekten çok kötü. Ve gittikçe daha da kötüleşecek. İnsanlık bu durumla kolay başa çıkamayacak."

"Bu durumun ne kadar büyük ölçekli olduğunu sen herkesten iyi bilirsin," dedi Sophie gergin bir ifadeyle. "Tamam, istiyorsan düşün, ama çok uzun sürmesin; fazla zamanımız yok." Bir kartvizit ve bir kalem çıkanp üstündeki telefon numarasını çizerek yeni bir numara yazdı. "Al bunu," dedi kartı uzatarak. "Karar verdiğin an beni ara."

Jonah kartvizite bakarak başını salladı. *Sophie Kinney, CIA.* Dairesine döndüğünde kartı atacağım düşündü. Söyledikleri

her sözcük doğru bile olsa bunu yapabilmesi olanaksızdı.

"Geldiğin için teşekkürle," dedi Nate. Ayağa kalkarken sandalyesi tahta zeminde hafifçe gıcırdadı. "Artık seni yalnız bırakalım. Ve Jonah..."

Jonah ona bakınca melek gülümsedi. Bu hüznü ve anlayışlı bir gülümsemeydi. "Sophie haklı," dedi. "Fazla uzun sürmesin." Günler geçti, bir haftayı buldu ve sonra ikinci hafta da göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Alex'le hep bu kulübede yaşamışız ve dünyadaki tüm zaman bize ait gibi hissetmeye başlamıştım. Ama zaman zaman, günlerimizin uyusuk temposu içinde, kötü bir şey olacağını hissederek ani bir korkuyla ürperiyordum. Sanki ufukta bizi bekleyen bir şey vardı. Bunun, algıladığım bir tehlike mi yoksa yalnızca kaygılarım mı olduğunu bilmiyordum. Bunu açıklamaktan kaçmıyordum. Daha kesin bir şey olmadıkça bu konuda konuşmak anlamsızdı. Alex de, ben de tehlikede olduğumuzu ve buradaki günlerimizin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk. Diğer her şeyin dışında, sadece havanın soğuması bile bir işaretti. Hava şimdi bizi kış mevsimiyle tehdit ediyordu. Artık dışarı çıktığımda genellikle iki kazak giymek zorunda kalıyordum. Çok uzun zaman geçmeden, bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vermek ve olacaklarla yüzleşmek zorunda kalacaktık. Alex'in de durumun farkında olduğunu biliyordum. Zaman zaman sessizleşiyor, derin düşüncelere dalıyordu. Onu sorgulamıyordum; henüz bunları konuşmayı gerçekten istemiyordum. Doğru olmadığını bilsem de, sanki bu konuları konuşmayı yeteri kadar ertelersek, buradaki günlerimiz bitmek zorunda kalmayacakmış gibi hissediyordum.

Bütün bu endişelere karşın, birlikte geçirdiğimiz zaman mutluluk doluydu. Ve bunun mümkün olduğuna inanmam zor

olsa da, Alex'le iyice yakınlaşmış, bir elmanın iki yarısı gibi olmuştuk.

"Aslında o inanılmaz biriydi," dedi Alex. Akşam yemeğimizi bitirmiş, masanın ortasında duran kamp fenerinin aramıza yansıttığı altın rengi ışıktaki oturmuş sohbet ediyorduk. "Bırak onları öldürmeyi, meleklerin varlığından bile kimsenin haberi yoktu. Babam başlangıçta her şeyi tek başına yapmak zorunda kaldı. Önce gidip onları buluyor, sonra onları yok etmek için çeşitli yöntemler deniyordu. Ölmesi işten bile değildi ama nasılsa yaşamayı başardı."

Çenemi elime dayamış dinliyordum. "O bunları yaparken sen ve Jake neredeydiniz?" diye sordum.

"Başlangıçta evdeydik. Chicago'daydık. Bize bakması için birini tutmuştu."

Yutkundum. Anneleri öldükten hemen sonra mı? Küçük çocuklar için korkunç bir durum olmalıydı. "Peki, devam et," dedim kısa bir aradan sonra.

"Altı ay sonra, ona bir fon aktarılıp başka insanları da eğitmeye başladığında, biz de onunla birlikte kampa taşındık. Yeni MK'leri yetiştirmesi ve önderlik etmesi gerekmesine karşın hâlâ çok seyahat ediyordu. Her şeyin gerçek anlamda gelişmesinden birkaç yıl öncesiydi. Alex küçümseyen bir ifadeyle gülümserken elindeki çatalla oynuyordu. "Gelişmeden birkaç sene sonra da onun için her şey bozulmaya başladı."

"Bozulmaya mı?" Hayretle ona baktım. "Bunu bilmiyordum."

Alex çatalla hafifçe masaya vurmaya başladı. "Evet, sana söylemedim mi? Belki beş yıl kadar babam en iyisiydi. Yani ondan iyi bir MK *yoktu*. Yalnızca bu değildi; strateji, eğitim, avlanı düzenlemek konularında da en iyisiydi. Ama sonra saplantı haline getirdi."

"Nasıl bir saplantı?" diye sordum.

Aşağı bakan Alex'in gölgede kalan yüzünde, dudakları ve elmacık kemikleri iyice belirginleşmişti. Omuz silktili. "Melek öldürmekten başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Bir süre sonra MK'lerinin dinlenmesine asla izin vermemeye başladı. Kamptaki herkes çıldırıp, neredeyse birbirini öldürecek hale gelmişti. İşte o dönemde, avdan sonra insanlar bir ya da iki gün kaçıp rahat bir nefes almaya başladılar."

Onu izlerken, sandalyemin üstünde şekil değiştirdim. "Jake ve sen de bu kulübeyi o zaman mı yaptınız?"

Etrafındaki duvarlara göz atarak başını salladı. "Evet, çok iyiydi," dedi sakın bir tavırla. "Çok iyi zaman geçiriyorduk. Bazıları gizlice Meksika'ya da gidiyordu. Ya da Albuquerque'e geçiyorlardı. Eğlenebilecekleri herhangi bir yeri seçiyorlardı." Alex dudak bükerek konuşmaya devam etti. "Eğlenmek, artık babamın yabancılaştığı bir kavramdı."

Sorup sormamam gerektiğine emin olmadan, masaya vurup durduğu çatala baktım. "Baban nasıl öldü?" dedim sonunda.

Çatalı aynı tempoda vurmaya devam etti. "Bir melek yaşam gücünü söküp aldı. Şiddetli bir kalp krizi geçirip öldü."

"Sen oradaydın," dedim ansızın hissederek. Uzanıp elini tuttum ve sıktım. "Ah Alex, çok üzgünüm."

Gergin bir ifadeyle başını salladı. "Evet, gerçekten kötüydü. Ama bilmiyorum, savaşıarak öldü. Sanırım bu onu mutlu ederdi."

"Onunla gurur duyuyor olmalısın," dedim yumuşak bir sesle. "Ve o da seninle gurur duyuyor olmalı."

Alex birdenbire güldü. "Çok kendini beğenmiş olduğumu söylerdi. Ama doğru benimle gurur duyardı." Parmaklarını sıkarak bana baktı ve gülümsedi. "Benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter," dedi arkaya yaslanarak. "Şimdi sıra sende. Senin hakkında bilmediğim ne var?"

Birdenbire ona annemi anlatmak istediğimi hissettim. Bir

dizimi göğsüme çektim. "Sanırım annem ve benim, nasıl Jo Teyze'nin yanında yaşamaya gittiğimizi bilmiyorsun."

Alex başını salladı. "Hayır, nasıl gittiniz?"

"Syracuse'da yaşıyorduk," dedim, elimi eski masanın üstünde gezdirerek. "Annem devletten yardım alıyordu. Ruhsal sorunları olduğu konusunda teşhis konmuştu ve herkes bunu biliyordu. Ama durumunun ne kadar kötü olduğunu benden başka bilen yoktu. Çevrede insanlar varken yüzünde uzunca süre bir ifade takılıp kalıyordu."

Annemin durumunun gittikçe nasıl daha kötüye gittiğini ve ben yedi, sekiz yaşlarındayken ikimiz için yemek yapıp, evi temizlemek ve çamaşır yıkamak zorunda kaldığımı Alex'e anlattım. "Evi iyi bir durumda tutmaya her zaman özen gösterirdim," dedim. "Böylece, eve biri geldiğinde hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti. Her gün kendi başıma okula gidip geliyordum." Okul otobüsünün arkasında otururken, annemi bütün gün ufacık evimizde tek başına bıraktığım için nasıl endişelendiğimi anımsayarak bir süre sessiz kaldım.

"Sonunda ne oldu?" dedi Alex alçak sesle.

"Dokuz yaşındayken, bir gün eve döndüğümde annemi evde bulamadım." Alex'e bakıp gülümsemeye çalıştım. "Saatlerce bekledim; ne yapacağımı bilmiyordum. Kimsenin bir sorun olduğunu bilmesini istemiyordum, ama gerçekten çok korkmuştum. Sonunda polisi aradım ve eve geldiler. O akşamüstü annemi şaşkın bir şekilde gezinirken buldular. Trafiğin içinde kim olduğunu bilmeden yürüyormuş."

Alex uzanıp elimi tuttu ve okşadı. Derin bir nefes aldım. "Onu hastaneye, beni de yetiştirme yurduna koydular. Çok korkunçtu. Bir ay kadar orada kaldım."

"Ya teyzen?" dedi Alex. Elim kavrayan parmakları sıcacıktı.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Nerede yaşadığından haberim

yoktu. Ama sanırım onu çok çabuk buldular. Ama galiba herkesin ne yapacağına karar vermesi için bir süre geçmesi gerekti."

Alex'in sesi sertleşti. "Ne demek istiyorsun? Bir ay yetiştirme yurdunda kalmama göz mü yumdu?"

Tina adlı bir kızla paylaştığım minik odayı, nasıl sürekli onunla konuşmamı istediğini ve benim kimseyle konuşmadığımı anımsayarak yavaşça başımı salladım. Herkesten nefret ederek saatlerce yatağında yatıp duvara bakardım.

"Evet," dedim sonunda. "Aslında, nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordum ve sanırım ansızın dokuz yaşında bir kızı ona yamamaları, hayatında oldukça büyük bir kargaşaya yol açmıştı." Alex bir şey söylemedi ve ben devam ettim. "Neyse, bir süre sonra gelip beni aldı ve onunla birlikte Pawntucket'a gittim. Benden birkaç hafta sonra annem de orada yaşamaya başladı. Doktorlar sürekli hastanede kalması gerektiğini söylediler ama sigortası bunu karşılamıyordu. Sanırım bu tarz şeyler oldukça pahalı." Aşağı baktım. "Biliyor musun, ona bunu yaptığı için babamdan hep nefret ettim. Aslında insanları yağmalayan bir yaratık olduğunu ve sonrasında annemi hiç umursamadığını öğrenmek durumu on kat daha kötüleştiriyor." Onun bir parçası olmam da işin en kötü yanıydı. Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

"Biliyorum," dedi Alex. Sesinden anladığım kadarıyla, gerçekten de biliyordu. Bu konuda nasıl hissettiğimi, hatta söylemediğim şeyleri bile tam olarak anlıyordu. Bir süre sessizce oturarak elimi sıktı. "Sen baban gibi değilsin. Onunla hiçbir ilgin yok. Hep annenin yanında oldun, her şeyden fazla onunla ilgilendin."

Gözümün önünde anılar canlanınca güçlükle yutkundum.

"O benim annem. Onu seviyorum. Ama keşke geçmişte onu hayal kırıklığına uğratmış olmasaydım."

"Willow." Alex diğer eliyle yanağıma dokundu. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, öyle değil mi? Birçok yetişkinin yapabileceğinden fazlasını yaptın ve sadece dokuz yaşındaydım Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Derin bir nefes alarak elimi elinin üstüne koydum ve başımı oraya yasladım. "Teşekkürler." Gülümsemeye çalıştım. "Daha önce bunları asla kimseye anlatmamıştım. Dinlediğin için teşekkürler."

Hafifçe gülümsedi. "Ben de daha önce babam hakkında kimseyle konuşmamıştım," dedi. Eğilip beni öptü ve birbirimizi bulduğumuza şükrederek diğer elimi ensesine doladım. Tüm bu olanlara ve içinde bulunduğumuz tehlikeye karşın... bu mükemmel ilişkiyi yürütebildiğimize şükrettim. "Kıpırdama," dedi Alex.

"Yapamıyorum!" dedim soluk soluğa. Şampuanlı saçlarımı dereye doğru uzatmış duruyordum. Alex saçıma bir teneke kutuyla su dökerken hem çığlık atıp, hem de gülüyordum. "Ahi Su çok *soğuk!*"

Alex de gülmeye başladı. "Yıkamak isteyen şendin."

"Başka çarem yoktu, iğrenç olmaya başlamıştı. Saçımdaki bütün şampuan durulandı mı?"

"Hayır. Henüz yansı bile durulanmadı."

Başıma bir kutu, sonra bir kutu daha su dökerken çığlık atmaya devam ettim. Tüylerim ürpermişti ve başım buzla ovuşturuluyor gibi hissetmişim. Sonunda, artık umursamadığımı, saçımda şampuan kalmasının sorun olmayacağını söylemeye hazırlanıyordum ki Alex, "tamam, saçında artık şampuan kalmadı," dedi. Tişörtü saçlanma sararak fazla suyu akıttığını hissettim.

Dikkatle doğrulurken, ensemeye akan buz gibi su damlacıkları ürpermemeye neden oldu. "Saçlarım ne kadar iğrenç olursa olsun, bir daha asla yıkamayacağım."

Sırıtan Alex, sertçe kollarımı ovuşturdu. "Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun."

"Bu kez *doğru* söylüyorum. Yemin ederim, su her zaman olduğundan yirmi derece daha soğuk."

Kulübeye döndüğümüzde, yatağın üstüne oturup uyku tulumlarını ıslatmamaya çalışarak saçımı taramaya başladım. Yıkandıktan sonra karmakarışık hale gelse bile yeniden temiz saçlara sahip olmak ne büyük bir rahatlıktı. Yanıma oturup duvara yaslanan Alex gülümseyerek beni izliyordu.

"Burnun kıpkırmızı olmuş," dedi.

"Evet, düşük vücut ısısından dolayı ölmek üzere olduğum için, sanırım."

Öne doğru eğilen Alex hafifçe burnumun ucunu öptü. Sonra yataktan kalkıp siyah çantasının yanına gitti ve çömelerek iç cebinin fermuarını açtı. Geri gelip yeniden yanıma oturdu. "Al bunu," dedi, bana beyaz küçük bir kutu uzatarak. "Doğum günün kutlu olsun."

Hayretler içinde, yavaşça kutuyu aldım. Burada zaman kavramını tamamen kaybetmiştim. "Bugün doğum günüm mü? Peki, sen bunu nasıl öğrendin?"

Alex utanarak gülümsedi. "Motelde kaldığımız ilk gece sen duş alırken sürücü belgene göz atmıştım."

Kutuyu iki elimle tutuyordum. "İnanmıyorum! Bu hiç adil değil... Şenle ilgili doğru bilgilerin yazılı olduğu gerçek bir ehliyetin yok." Kutuya baktım ve hafifçe çukur olan kapağına dokundum. "Nedir bu?"

"Aç ve gör."

Dikkatli bir şekilde kapağını açtım. Ve sonra bir süre

bakakaldım. İçinde bir kolye vardı ince, parıldayan gümüş bir zincirin ucunda kristal bir damla asılıydı. "Çok güzel," dedim soluk soluğa ve kolyeyi kutudan çıkardım. Kendi zinciri üzerinde dönen kolye ucunun yüzeyi güneş ışığında parıldıyordu. "Alex bu çok..." söyleyecek söz bulamadım.

Yüzümdeki ifadeye bakıp güldü. "Bana seni anımsattı," dedi. "Meleğinin kanatlarını..."

Kalbim duracak gibi oldu. Meleğimden pek bahsetmezdik ve o konu hakkında düşünmekten hoşlanmazdım. Genellikle de düşünmek zorunda kalmazdım. Buradaki uzun günler boyunca bu konuyu aklımın bir köşesine itmiş ve tamamen insan olmadığımı neredeyse unutmuştum. "Meleğimin kanatlarını mı?" dedim yineleyerek. Alex başını salladı. "Güneşte nasıl parladıklarını anımsattı." "Ama..." Karmaşık düşüncelerle yine kolyeye baktım. "Ama bu kolyeyi beraber olmaya başlamamızdan önce almış olmalısın." "Evet, sana giysi aldığımda." Başını hafifçe eğip yüzüme baktı. "Hey, ne oldu?"

Sözcükler çok yetersizdi. Kolye ucu, yansıyan ışıkla pırıl pırıl parlıyordu. "Sadece *önemsemiyor* değilsin," dedim yavaşça. "Benim yarı-melek olmamı gerçekten kabul ediyorsun."

Alex güldü ve yumruğuyla hafifçe alınma vurdu. "Günaydın. Bunu şimdi mi anladın?"

Kendimi çok iyi ifade edemediğimin farkındaydım. "Böyle bir şey görüp, aklına benim meleğim geliyorsa, bunun anlamı..." Kendimi tam bir konuşma özürlü gibi hissederek sustum.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Alex konuşmaya başladı. "Tennessee'deki motel odamızda bir gece kâbus görüp uyandım. Sık sık gördüğüm, çok kötü bir kâbustu. Ve meleğine baktım." Yüzümü inceledi. "O çok güzel, Willow, tıpkı senin gibi; sadece daha ışıltılı. Ve yalnızca senin yüzüne bakarak tekrar uykuya dalmayı başardım."

Boğazım kurudu. Tennessee'deyken bile böyle mi hissediyordu? "Ama bütün melekler güzeldir," dedim bir süre sonra. "Yine de ölümcül olabiliyorlar."

"Gerçekten anlamıyorsun," dedi Alex. Yüzüme dokundu. "Evet, bütün melekler güzeldir, ama nasıl göründükleri önemli. O melek sensin; senin bir parçan. Senin gibi güzel ve bunun da anlamı, o... sevdiğim her şey."

Kımıldamadan durup ona baktım. "Alex..."

Yumuşak bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. "Willow, bunu bildiğini düşünüyordum."

Konuşamayacak kadar etkilenmiş bir şekilde, bir kez daha kolyeye baktım. "Onu çok sevdim. Teşekkür ederim." Elimi damla kristalin altında gezdirerek, ışık yansımaları izledim. Dikkatle kopçasını açtım ve boynuma geçirdim. Zincirin varlığını neredeyse hissetmiyordum. Aşağı bakarak ucuna dokundum ve tenimin üstünde nasıl parıldadığını gördüm. Onu boynumdan asla çıkarmayacağımı biliyordum.

Alex'e bakarken utandım. Sonunda konuşmayı başarabildim. "Peki senin doğum günün ne zaman?"

Birdenbire gülmeye başladı. "Düdü."

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Ciddi misin?"

"Evet, 23 Ekim. On sekiz yaşında oldum."

"Neden bana *söylemedin*?"

"Neden söyleyecektim ki? İstediğim her şeye zaten sahibim." Uzanıp kolye ucunu elleyince tenimin üstünde hareket ettiğini hissettim. "Willow, bak," dedi yavaşça. "İlerde neler olabileceği konusunda pek konuşmadık, ama daima seninle olmak istediğimi biliyorsun, öyle değil mi? Yani, ne olursa olsun." Bunu biliyordum. Bana her sarıldığında hissediyordum, ama yine de söylediğini duymak kalbimin deli gibi çarpmasına neden olmuştu. Başımla onayladım. "Ben de bunu istiyorum," dedim. "Daima,

Alex."

Gözlerindeki bakış içimi eritti. Yüzümü ellerinin içine alıp beni öptü; dudaklarımın üstündeki dudakları sıcacıktı. Birbirimizden uzaklaştığımızda elini yanağıma koydu ve ben de yüzümü eline doğru yatırdım. "Tamam, öyleyse," dedi yumuşak bir sesle, başparmağıyla ağzımın kenarını okşayarak.

"Tamam," dedim yanıtlayarak.

Birbirimize gülümseyerek bir süre oturduk. Sonunda Alex saç fırçasını aldı. "Ben devam edeyim."

"Emin misin?"

"Evet, arkamı dön."

Hızlı bir öpücük verip ona sırtımı çevirdim ve az sonra nemli saçlarımı tarayıp düğümleri açmaya başladı. Tenimde parıldayan kolye ucuna dokundum. Alex'i asla şu anki kadar çok sevmediğimi düşündüm. O gece Alex'in yanma kıvrılıp, uykusunda gevşek bir şekilde bana doladığı kollarının arasında, uzun bir süre uyanık kaldım. Kulübe karanlık ve sessizdi. Ay ışığı dikdörtgen şekilde kapının kenarlarından içeri sızıyordu. Elimi uzatıp kolyemin ucunu tuttum ve kaygan yüzeyini parmağımla okşadım. Aklıma geldiği anda düşüncesin itelemeye kalkmadan, ilk kez meleğim hakkında düşündüm. Uçma hissini, havada süzülürken çölün etrafımda dönmesini anımsadım. Alex, gerçek meleklerin aynı anda melek ve insan görüntüsü alamadıklarını söylemişti, ama sanırım ben bunu yapabiliyordum. Meleğim bilincimi alıp uçmaya başladığında, insan halim olduğu yerde kalmıştı. Ben uyurken ortaya çıkmış, üstümde süzülerek rüya zannettiğim konuda beni hızla uyarmıştı. Melekler bize saldırdığında, ona gerek duyduğumu anlayıp yine ortaya çıkmıştı.

Bunun dışında, genellikle neredeydi? İçimde bir yerde miydi? Alex'in bir kez onunla iletişim kurmamı önerdiğini

anımsayınca, içimde bu fikre karşı bir merak oluştuğunu fark ettim. Yapabilir miydim? Bunu gerçekten istiyor muydum?

Belki, dedim kararsız bir şekilde.

Külübe çok sessizdi. Alex'in soluması yavaş ve düzenliydi. Sarıldığım göğsü sıcak ve hareketsizdi. Gözlerimi kapattım. Nereden başlayacağıma emin olamadan, rahatlamak için derin bir nefes aldım ve yavaşça onu aramaya başladım.

Merhaba? Diye düşündüm. *Orada mısın?*

İçimde hafif bir enerji titreşimi olduğunu fark ettim: küçük, berrak bir ateşin kalp atışı gibiydi. İç dünyamda, yavaşça ileri çıktım. Işık, siyah kadife üstündeki pırlanta gibi parıltı saçıyordu. Bir enerji girdabının bana doğru geldiğini ve benim onu keşfettiğim gibi, onun da beni incelediğini hissettim.

Bu bir tanıma şokuydu ve hayranlıkla gülümsediğimi fark ettim. Enerjisi bana çok benzemekle birlikte farklıydı, daha yüklüydü. Beni tanıyan ve beni görmekten mutlu olan ışıltılı bir güçtü bu. Ansızın tek isteğimin ışığın içinde bulunmak olduğunu anladım. Ben ileri doğru hareket ettikçe ışık büyüyüp, güçlendi ve rahatsız etmese de gözlerimi kamaştırdı. Işık beni sarmalayınca, kristal bir mağaradaki güneş ışığı gibi bir parlaklık patlaması meydana geldi. Beni mutluluktan güldüren enerjisi içime yayıldı. Kalp atışları benimkiyle birleşti.

Ve sonra onu gördüm: meleğimi gördüm.

Omuzlarından dökülen parıltılı giysileriyle orada durmuş bana bakıyordu. *Alex haklıydı. Gerçekten güzelim.* Huzurlu yüzünün derin ve saf güzelliği karşısında boğazımın kuruduğunu hissettim. Işık halkası yoktu ama parlak kanatlarını arkasına almış, hafifçe hareket ettirip suyun üstündeki güneş ışığı yansımaları gibi renk yayıyordu. Benimkiler gibi uzun saçları omuz

larma dökülmüştü. Birbirimize bakarken gözlerinin parladığını, sevgisiyle beni kucakladığını hissediyordum.

Şaşkınlıkla *hiç anlamadığımı* düşündüm. Hayatım boyunca böyle bir yanımlı olmuştum ve ben varlığını asla hissetmemiştim. Ansızın, istersem bilincimi onunkine taşıyabileceğimi, o olabileceğimi, ama hâlâ kendim olmaya devam edeceğimi anladım. Gerek duyduğumda başvurabileceğim, hiç tanımadığım ikizimdi o benim. Bunu algılamak, sönmekte olan bir ateş gibi içimi ısıttı.

Şimdilik, orada durduğunu ve korkulacak bir yanının olmadığını bilmek benim için ye terliydi. Yavaşça kendimi geri çektim. Meleğim anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Ben uzaklaşırken, görüntüsü zayıflamaya başladı ve yalnızca küçük, parlak bir ışığa dönüşüp, sonunda bilincimi kulübeye geri getirirken, tamamen yok oldu.

Gözlerimi açtım.

Ay ışığının hafifçe aydınlattığı küçük odanın karanlığı içindeydim. Hâlâ Alex'in kollarında, başım omuzları ve göğsü arasında, uyku tulumunun içinde uzanmış durumdaydım. Öyle sıcak, güçlü ve güvenliydi ki. Aşkımın coşkusunu bir kez daha hissederek başımı hafifçe çevirip göğsünü öptüm ve kolumla beline sarıldım. O anlamıştı. Her nasılsa, Alex benden çok daha önce melek tarafımın, anneme zarar veren meleğe ya da onun ailesini inciten meleklere hiç benzemediğini anlamıştı. Meleğim benim bir parçamdı ve ona, kendime güvendiğim kadar güvenebilirdim. Gerçekten kim olduğumu öğrenmemden bu yana ilk kez, içimdeki düğümün gevşediğini hissettim. Soğuk bir günde, ılık su dolu bir küvete girmek gibi inanılmaz bir rahatlamaydı bu. Bundan böyle kendimden nefret etmeyecektim. Yeniden... kendim olabilirdim... "kendimin" anlamı daha önce düşündüğümünden farklı şeyler ifade ediyor olsa bile.

İçimin derinliklerinde ufacık, davetkar bir mum gibi enerji titreşimini hâlâ hissedebiliyordum. Gülümseyerek Alex'e iyice sokuldum ve hafifçe kıpırdadığını, beni saran kollarım sıkıldığını hissettim. Birbirimizin kollarında, nefeslerimiz birbirine karışarak yatmaya devam ettik. Gece sessiz ve huzurluydu.

Ben bir yarı-melektim ve ilk olarak bu gerçeğin pek de kötü olmayabileceğini düşündüm. "O gün, en az altmış bin kişi bekliyoruz," dedi Jonah. "Kalabalığı denetlemek için güvenlikle anlaştım ve katedralin güney kısmındaki alanın ekstra otopark olarak kullanılması için izin aldık." Razieli'nin çalışma masasına bir plan koyup park alanlarının bulunduğu yerleri parmağıyla işaret etti. "Tüm diğer ayrıntılar da yavaş yavaş hallediliyor. Cuma akşam giysili prova yapacağız, çiçekler de Pazar sabah erkenden..."

Raziel, başını eline dayamış şekilde Jonah'ı dinliyordu. Koyu renk pantolonla ilk düğmeleri açık, yeni, beyaz bir gömlek giymişti. Planları eline alıp boş boş baktı ve masaya geri fırlattı. "İyi, her şey yolunda gibi görünüyor," dedi. "Peki, yarı- melekten ne haber? Bir şey duydun mu?"

Jonah yutkundu. "Henüz... bulunmadı," dedi.

Melek yüzünü öfkeyle buruşturdu. Gümüş mektup açacağıyla masasına küçük darbeler indirmeye başladı. "Evet, bunun farkındayım. Neredeyse bir aydır hiçbir haber alamadık. *Hiçbir* yeni haber almadığını mı söylüyorsun?"

Jonah masanın üstündeki otopark planlarını yavaşça çekip aldı ve diğer kâğıtların yanına koydu. Bir an ne yapacağına karar veremedi, ama sonra, kalbi hızla çarparak gerçeği söyledi. "Aslında... bu sabah bir haber aldım. Uzaktan algılayan gözlemcilerimizden biri onları bulmak üzere olduğunu bildirdi. Sierra Nevada civarında yarı-meleğin enerjisini hissetmiş. Tam yerini

belirlemek istiyorlar. Bir, en fazla iki güne ihtiyaçları varmış." Raziel ona baktı. Her zaman olduğu gibi, meleğin gözlerine bakmak Jonah'm başının dönmesine neden olmuştu, ama daha önce kendisini asla rahatsız etmemişti. şimdi kasları gerildi ve bakışlarını çevirdi.

"Sonunda iyi haberler var ve sen orada durmuş, bana *park planlarından* bahsediyorsun!" dedi Raziel kırıkcı bir ifadeyle.

"Ben, hımm..." yanaklarına ateş basan Jonah ne söyleyeceğini şaşırdı.

"Bir ya da iki gün," diye mırıldandı melek mektup aacağının kesici tarafına parmağını sürerek. "Sonunda bir yere ulaşıyoruz. Tamam, yerleri belirlenir belirlenmez, onlardan kurtulmak için birini g revlendir, anladın mı? İkinci Dalga başlamak üzere. O zamana kadar ikisinin de ortadan kaldırılmış olmasını istiyorum, yeterince açık mı?" Jonah başını salladı. Parmakları buz gibi olmuştu. "Evet, efendim. Bununla ilgileneceğim." Raziel dışarı çıkmasını isteyince, Jonah odasına dönüp tahta kapıyı ardından kapattı. Yavaşça koltuğuna çöktü ve başını elleri arasına aldı. Doğruydu; yarı-melek yakalanmak üzereydi. Ve yakalandığında... Jonah midesinin korkuyla kasıldığını hissetti. Doğru kararı vermiş olup olmadığından hâlâ emin değildi.

On Altıncı Bölüm

"Ya şuradakine ne dersin, bir takımyıldızı mı?" diye sordum, yukarıyı işaret ederek. Arabanın park edildiği küçük vadideydik. Alex bir kayaya yaslanarak oturuyordu; ben de bacaklarının arasına oturmuş, sırtımı göğsüne dayamıştım. Birlikte yıldızları seyrederken kollarını bana dolamıştı.

"Hangisi?" dedi.

"Şuradaki küçük küme. Görüyor musun?" Elimle, gecenin karanlığında ısıltı ısıltı parlayan gökyüzünü işaret ettim.

"Evet, Ülker Burcu'nun yedi yıldızı... Pleiades." Alex başını aşağı çevirip sıcak dudaklarını enseme dokundurdu. Nefesim kesildi. En az üç haftadır buradaydık ve hâlâ onun tarafından öpülmenin ne güzel bir duygu olduğuna alışamamıştım. Ona doğru döndüm ve dudaklarımız birleşti.

"Bütün bunları bilmen çok seksi," dedim mımlanarak.

Dudaklarımdan uzaklaşmadan sınıttı. "Öyle mi? Başka takımyıldızlar da tanıyorum. Bana fazladan öpücük kazandır mı?"

"Sanırım, kazandırabilir." Burnumu hafif sakalına sürterek

çenesini öptüm. Yeniden yerime dönüp ona yaslanırken, Alex kollarıyla tekrar beni sardı ve bir süre sessizce oturup yıldızları izledik. Burada, Kuzey New York'ta olduğundan çok daha fazla yıldız vardı. İnsan kendini onların içine düşmüş gibi hissediyordu. Yukarı doğru bakarken, yüzüme çarpan soğuk bir esintiyle hafifçe ürperdim.

"Üşüdün mü?" diye sordu Alex.

"Biraz. Ama iyiyim."

Deri ceketinin beni soğuktan koruması için öne doğru eğildi ve kollarını midemin üstüne koyarak beni kendine çekti. Kollarında kendimi güvende hissederek, sırtımı ona yasladım ve saçlarıma dayadığı çenesini hissettim.

"Aslında... ben sana bir şey söylemek istiyorum," dedim sonunda. "Bana daha önce önerdiğin şeyi yaptım. Meleğimle iletişim kurdum."

Alex yana doğru aşağı eğilip bana baktı. Yüzünü şaşkın bir gülümseme aydınlatıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet, doğum günümün gecesi idi." Anımsayınca içimde küçük bir mutluluk kalıntısı hissettim. "Bunu bir süre... kendi içimde saklamak istedim."

Anlamış gibi davranarak başını salladı. "Şimdi bana anlatmak istiyor musun? Yoksa istemiyor musun?"

"Hayır, gerçekten istiyorum," dedim. Onun yüzünü görebilmek için hafifçe dönerek, bağdaş kurup yere oturdum ve her şeyi anlattım. "Tam anlamıyla inanılmazdı," diyerek bitirdim sonunda. "Atık ondan korkmama ve içimde böyle bir şey olduğu için kendimden nefret etmeme gerek olmadığını biliyorum." Yüzümü ellerinin içine alan Alex beni hafifçe öptü. "Onunla yine iletişim kuracak mısınız?" dedi kısa bir aradan sonra.

"Evet, kuracağım. Aslında, uçmayı yeniden denemek istiyorum." Yanaklanma ateş bastı.

Meraklı bir gülümseyişle başını salladı. "Senin yerinde ben

olsaydım, aynı şeyi isterdim." Tereddüt ederek konuştu. "Neden şimdi denemiyorsun?"

"Şimdi mi?"

"Evet, neden olmasın? Görmek isterdim. Tabii, yalnız olmayı tercih etmezsen."

Düşündükçe, bu fikir daha çok hoşuma gitmeye başladı ve heyecanlandım. "Peki, deneyeceğim," dedim. Alex'in ellerini tutarak gözlerimi kapattım. Onun da dikkatini toplayarak çakra noktalarına odaklanmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. Derin bir nefes alarak, artık orada olduğunu bildiğim ışığı aramak için içimdeki derinliğe daldım.

Onu hemen buldum. Beni bekleyen saf, kristal bir ateş gibiydi. Bu kez, hızla ona yöneldim ve anında beni sardı. Bir ışık ve coşkunluk patlaması gibiydi. Meleğim bana ısıldayan ve beyazlar içinde parıldayan bir ifadeyle gülümsüyordu. Kara yansıyan güneş gibiydi ve yüzü daha önce olduğu gibi güzel ve huzurluydu. Benim bir parçam olduğuna şaşırarak ona baktım ve doya doya seyrettim. Ve sonra, küçük bir zihinsel hareketle bilincimi onunkine aktardım.

Yükseliyordum; insan bedenimi arkamda bırakmıştım ve boyum uzuyordu. Ama aynı anda, yerde elimi tutan Alex'le oturuyordum. Büyülenmiş gibi gözlerimi açtım ve kanatlarını yavaşça hareket ettiren meleğimin üstümüzde süzüldüğünü gördüm. Ve aynı zamanda melek *bendim*, havadaydım, kanatlarımın hareketini hissediyor, ben ve Alex'in yukarıyı izlediklerini görebiliyordum.

"Alex, onu görebiliyorum," dedim fısıldayarak. "Yani... *ben* oyum, ama aynı zamanda buradayım."

Hayretler içinde bana baktı, sonra bakışlarını tekrar meleğe çevirdi. "Ama nasıl..."

"Bilmiyorum," dedim, gözlerimi meleşimden ayırmadan.

-

"Daha önce tehlikede olduğum ve yardım edebileceği için gelmişti. Ama şimdi, ben onunla ilişki kurdum ve her şey farklı oldu." Gözlerimi kapatıp, vadinin üstünde süzülen meleğim oluverdim.

Uçup yükseldikçe, yıldızlar beni karşılayıp göz kırpmıyorlardı. Rüzgârın kanatlanma çarptığını, saçlarımı karıştırdığını hissedebiliyordum. Aşağıdaki vadide yaşayan her türlü canlının enerji gücünü görebiliyordum. Ağaçlar ve bitkiler, rüzgârın etkisiyle hafifçe hareket eden ısıltılı, beyaz hatlarıyla, sihirli varlıklara dönüşmüşlerdi. Orada bulunduklarından bile habersiz olduğum yaratıklar gözüme çarpıyordu: çimin üstünde oynayan bir fare, çamların altında gezinen bir çift geyik ansızın dikkatimi çekti. Yerde Alex'in yaşam gücünü görebiliyordum. Enerjisi zengin ve içinde altın ısıltılar taşıyan canlı mavi renkteydi. Ve onun tam yanında, kendi yaşam gücümü görüyordum: enerjim mor ısıltılarla bezenmiş, parlak gümüş rengiydi. İki enerji öyle yakındı ki duman gibi birbirine karışıyordu ve mükemmel bir uyum içindeydi. Kendi yörüngelerinde hareket eden yıldızların arasında, karanlık gökyüzünde dönüp durdum.

Yerde otururken yeniden gözlerimi açtım ve yukarda uçan meleğime baktım. "O çok güzel," dedim mırıldanarak. "Alex, onun hissettiği her şeyi hissedebiliyorum."

Bana sarıldı ve başımı göğsüne dayayıp, kar gibi beyaz kanatlarıyla hâlâ gökyüzünde süzülmekte olan meleğimi izlemeye koyuldum.

Ve sonra, havada kaskatı kesildim. Üstüme soğuk su atılmış gibi hissettim. Orada bir şey vardı. Ne olabilirdi? Biraz daha uçup, tam olarak bir inceleme mi, bir *düşünce* mi olduğunu anlayamadığım bir şeyi çaresizce algılamaya çalıştım. Uğursuz ve soğuk bir korkuya kapılmıştım. Daha önce sezdiğim şey, bu-

nunla karşılaştırdırınca gölge gibi kalıyordu.

Bir şey geliyordu. Kendi çevremde dönerek, yıldızların arasından geçip insan bedenime doğru uçtum ve parlak bir fırtına gibi bedenimle birleştım. Aynı anda Alex'in ellerini kavradım ve panik içinde ağızımdan sözcükler dökölüverdi. "Alex, bir şey hissettim!"

Ellerimi sıkıca tuttu ve keskin bir sesle konuştu. "Ne?"

"Ben... bilmiyorum. Bir şey yaklaşıyor. Tehlikeli bir şey."

"Bir insan mı?"

Çaresizce başımı salladım, korkudan ağlamak üzereydim. "Bilmiyorum... bir insan mı, yoksa bir durum mu? Ama pek yakında burada olacak."

Alex'in yüzü gergindi. "Pek yakında, diyerek, tam olarak ne kadar süreden söz ediyorsun?"

"Ben..." Yutkundum. "Bilmiyorum. Hemen, şu anda olacağını sanmıyorum. Ama... yakında."

"Öyleyse buradan uzaklaşmalıyız," dedi Alex geveleyerek. Bir elimi bıraktı ve saçlarını eliyle arkaya itti. "Kahretsin, günün ağarmasına saatler var; bu karanlıkta dağdan aşağı inerken bir aksın kırılması işten bile değil." Derin bir nefes aldı; hızla bir şeyler düşündüğünün farkındaydım. "Tamam, bu gece eşyalarımızı toplayıp, şafak vakti yola çıkarız."

Güçlölkle yutkundum. "Nereye gitmek için?"

"Bu konuda bir süredir düşünüyordum," dedi itiraf ederek. Göz göze geldik. "Meksika'ya ne dersin?"

"Meksika mı?"

Başını sallarken başparmağıyla avucumu ovuşturdu. Kaşları sıkıntılı bir şekilde çatılmıştı. "Cully'nin söylediğine göre, benden başka MK kalmamış olabilir. Daha çok insan eğitmeliyim, yoksa insanlık nesli tehlikeye girecek. Ama bu arada, senin güvende

olacağın ve Melekler Kilisesi'nin buradaki kadar örgütlü olmadığı bir yerde yaşamalıyız. Gizlenmek için güvenli bir yer buluruz, ben de çevreyi gözlemlerim. Meksika'dan gelmiş, bazı iyi MK'leri vardı. Şansım açık olursa, orada bir merkez oluşturabilir, çalışmaları orada yeniden başlatabilirim. Ne dersin?" Başımın döndüğünü hissettim. Bu kadannı beklemiyordum. Yavaşça konuştum. "Bence çok iyi fikir, ama... sanırım çok zaman gerekecek, öyle değil mi? Her şeyi yeniden başlatmak, insanları eğitmek..."

"Evet, ama başka bir seçeneğimiz var mı?"

Ağzımdan bu sözcüklerin çıkmasını istemiyordum ama mecburdum. "Alex, bana MK'lerinin savaşı yavaş yavaş kaybettiklerini, melekleri durdurmak için büyük bir şey gerektiğini söylemiştin."

Hiçbir şey söylemedi.

Soğuk bir geceydi ve üstümüzdeki yıldızlar içimize işleyen binlerce ışık saçıyordu. Derin bir nefes aldım. "O büyük şey benim, öyle değil mi? Sonsuza dek saklanamam. Onlan yenmesi gereken kişi benim."

Alex keyifsiz bir şekilde güldü. Çalılığın içine bir taş fırlattı ve gürültüsünü dinledi. "Evet. Belki şaşıracaksın ama bu konuda ilk başta olduğum kadar istekli değilim. Willow, sana bir şey olursa..." Aniden sustu.

Yaklaşıp göğsüne yaslandım ve ona sarıldım. O da beni kucaklarken kaslarındaki gerilimi hissettim. Sözcükler beceriksizce ağzımdan çıkarken, konuşmaya çalıştım. "Alex, ben de senin için aynı şekilde hissediyorum sana bir şey olursa ölebilirim. Ama bir şekilde melekleri yok edebilirsem ve artık başkalarına zarar vermelerine engel olabilirim..." Sözlerimi bitiremedim.

Diğer kolunu da bana dolayıp sıkıca sarıldı. Aynı anda tüm duyguları, benim için kendi duygularım kadar belirgindi: beni kaybetme korkusu ve kaybetmeme konusundaki kararlılığı öne çıkıyordu. Ve kendisi bile fark etmese de, ağabeyi hakkında düşünüyordu. Ani görüntüler gözümün önünde canlanınca kaskatı kesildim: Alex'e benzeyen, ama daha kısa boylu ve gürbüz bir çocuk kayalık zeminde uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Alex, acı dolu bir sesle ağabeyinin adını haykırıyordu. Bu onun ha tasıydı, tamamen onun hatasıydı.

Jake'ten çok az bahsediyordu ve hâlâ onun tam olarak nasıl öldüğünü bilmiyordum. Ve bu şekilde öğrenmek istemiyordum; gizlice kulak misafiri olmak gibi bir şeydi. Görüntüleri geldikleri hızla uzaklaştırmaya çalıştım.

"Seni seviyorum," dedim kulağına fısıldayarak. Çektiği tüm acılan, yaşadığı tüm ölümleri geri alabilmeyi çaresizce diledim.

"Ben de seni seviyorum," dedi. Yavaş yavaş rahatlamaya başladığını hissettim. Saçımı okşarken beni öptü ve alnını alnıma dayadı. "Bak şimdilik yapabildiğim en iyi plan bu. Senin güvenliğim sağlamam gerek, Willow. Sen gerçekten onlan yok edecek kişiysen, zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz, tamam mı?" Geriye çekilip yüzüme baktı.

"Tamam," dedim sonunda. Neden bu kadar büyük bir tehdit olduğumu ikimiz de sanki biliyor gibi davranıyorduk. Ayrıca, kendimi Meksika'da, Alex'le birlikte hayal etmek hoşuma gitmişti. Çok hoşuma gitmişti.

Tek dileğim, gelen şey her ne ise, bizi oraya dek izlememesiydi.

Ürpererek bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım ve Alex'e biraz daha sokulup kollarımı ona doladım. Asla ona yeteri kadar yakın olamadığımı hissediyordum. Beni kucaklayarak kendine

çekti ve sırtımı sıvazlarken kalp atışlarımız birbirine karıştı. Sonunda başımdan öptü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Tamam, yarı-melek fıstık, hadi gel de çantalarımızı toplamaya başlayalım." "Yarı-melek fıstık mı?" Gerginliğimden hafifçe sıyrılarak

geri çekilip ona baktım ve bir kahkaha attım. "Gerçekten böyle mi söyledin?" Gülümsedi ve saçımdan bir tutamı geri itti. "Evet, şu birlikte olduğum yarı-melek fıstıktan bahsediyordum. O çok güzeldir... Bana da tutkundur."

Ben de gülümsedim. "Vay canına, bunu nasıl biliyorsun? Medyum olmalısın."

"Hey, yetenekli olan tek kişi sen değilsin." Alex yerinden kalkarken hafif bir gürültü oldu. Elimi tutup, kalkmama yardım etti. "Hadi gel, gece boyunca arabayı yükleyelim de, yeterince ışık olduğu anda yola çıkarız."

Ay ışığının aydınlatığı kayalık yolda önümüzü görmeye çalışarak, el ele vadiye doğru yürümeye başladık. Ay ışığı öyle güçlüydü ki kayaların arasında gümüş rengi bir damar gibi kıvrılan yolu net bir şekilde görebiliyordum.

"Meleğini benim gördüğüm şekilde görebildiğin için çok mutluyum," dedi Alex birdenbire. Durdum ve ona baktım. Yüzüne yansıyan ışık, dudaklarım ve elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. "Willow, onun yıldızların arasında uçtuğunu görmek çok güzel."

"Sen de çok güzelsin," diye mırıldandım, uzanıp yanağına dokunarak. Öpüştük, sıcak dudakları benimkilerin üstündeydi ve bir süre öyle kaldık.

"Yoluna girecek," dedi kulağımın içine fısıldayarak. "Her şey yoluna girecek." Alex birkaç saat sonra uyandığında, henüz gözlerini açmadan, Willow'un yanında olmadığını fark etti. Doğrudu. Willow kulübenin içinde de değildi. Hemen hemen her şeyi paketleyip arabaya yerleştirdikleri için küçük alan neredeyse bomboş görünüyordu. Willow'un kötü bir şey olacağını sezmesinden bu yana, Alex endişe içindeydi. Yataktan kalkıp, aceleyle yürüyüş ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı.

Willow kulübenin önünde duruyordu. O da yürüyüş ayakkabılarını, kazağını ve eşofman altını giymiş, dağları seyrediyor-

du. Alex'e bakarken, gülümsemesinde hüznün vardı. "Çok güzel, öyle değil mi? Veda etmek için dışarı çıktım."

Rahatlayarak derin bir nefes alan Alex, arkasından ona sarıldı. Willow'un ensesini öptü ve dağlara baktı. Kısmen sis bulutunun içinde kalmış dağlar şafağın ilk ışıklarıyla pembe ve mora boyanmıştı. Onlar için, giyinip yola çıkmanın vakti gelip çatmıştı.

"Bir gün geri döneceğiz," dedi Alex.

"Umarım," dedi Willow yumuşak bir sesle. Dönerek uzandı ve onu kendine doğru çeken Alex'i öptü.

Ve o anda Alex donakaldı. Havada, uzaktan kendilerine doğru yaklaşan bir ses vardı.

Willow da sesi ayna anda duydu, kaskatı kesilip kendi etrafında döndü. "Bu nedir?"

"*Aman Tanrım*, bu bir helikopter," dedi Alex soluk soluğa. Adrenalinin yükseldiğini hissedip kulübeye koştu ve tüfeği kapıp saniyeler içinde geri döndü. "Hadi, gel." Willow'un elini yakaladı ve patika yollardan birine ulaşmak için kulübenin arkasındaki kayalıklara yönelip, açıklık alana doğru koştular. Havadaki pervane gürültüsü gittikçe yaklaşıyordu. Tırmanırken, Willow korkulandan söz ettiği anda neden buradan ayrılmadıkları için Alex kendine lanet yağıdırıyordu. Arabaya bir şey olsa bile, yola yürüyerek devam edebilirler, en azından buradan uzaklaşmış olurlardı.

Willow hafifçe kayınca, Alex koluyla ona destek oldu ve tırmanmaya devam ettiler. Yüzü solgun ve sessiz, ama kararlı görünüyordu. Sonunda bir kaya çıkıntısına ulaştılar. Kulübe oradan oyuncak gibi küçük görünüyordu. O arada gösterişli, siyah helikopterin havada sallanarak, yavaşça, arabanın yakınma, vadiye indiğini gördüler.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Willow.

"Çömel," dedi Alex hızla. Göğsüne batan küçük, sivri otları önemsemeden yüzüstü yere uzandı. Dürbününden etrafı gözlemlediği ve nişan almak için hazır tuttuğu tüfeği yanındaydı. Gözlerini aşağıda olanlardan bir an bile ayırmayan Willow da yanına uzandı.

Alex tüfeğin dürbününden helikoptere odaklandı. Üzerinde herhangi bir işaret ya da yazı yoktu ve pencereleri hafifçe boyalıydı.

Pervane kanatları tamamen durunca, bir kadın ve bir erkek helikopterden indiler. Kadının omuz hizasında koyu renk saçları vardı ve gri bir pantolonla üstüne tam oturan bir ceket giymişti. Adam sarışındı; kot pantolonla bir balıkçı kazak giymişti. Gözlerini kapatan Alex çakra noktalarına odaklandı ve gelenlerin enerjisini incelemeye çalıştı. Algılayamayacağı kadar uzaktaydılar, ama gözlerini yeniden açtığından dürbünü kullanarak ruhlarını net olarak görebildi: erkek bir melekti, kadın ise insandı. Alex izlerken, kulübeye doğru patika yol boyunca yürümeye başladılar. Kadın elinde bir evrak çantası taşıyordu.

"Ne görebiliyorsun?" dedi Willow alçak sesle.

Alex kısaca gördüklerini anlattı. Kadın ve adam kulübeye ulaştılar ve içeri baktılar. Kapıyı tıklattılar. Alex kaşlarını çatarak izlemeye devam etti. Neden kibar davranmaya çalışıyorlardı? Helikopter sesinin duyulduğunun farkında olmalıydılar. Alex onların tüm silahlarıyla kulübeye daleceklerini tahmin etmişti. Aslında Alex, Melekler Kilisesi'nden olsalardı, yalnızca bu iki kişiyle değil, küçük bir orduyla karşılaşacaklarını düşünüyordu. Peki, öyleyse kimdi bunlar?

Alex onları izlemeye devam ederken kadın ceketinden küçük bir el hoparlörü çıkardı. Başını dağlara doğru kaldırıp konuşmaya başlarken sesi yankılandı. "Alex Kylar ve Willow Fields. Biz, CIA'dan Özel Ajanlar Kinney ve Anderson."

Alex'in omuzları şaşkınlıkla kasıldı. "Melek Projesi'nden olmalılar," dedi mırıldanarak. Kadın, melek çarpması mı yaşamıştı, yoksa yanındaki adamın düşmanlardan biri olduğunun farkında mı değildi?

Aşağıda, kadın ajan hâlâ yukarı bakıyor, konuşurken yavaşça dönüyordu. Sonraki sözleri Alex'i sarstı: "Ruhları okuyabildiğinizin farkındayız. Özel Ajan Anderson bir melek, ama bizim tarafımızda. Sizle konuşmak zorundayız."

Alex'in yanında uzanmış olan Willow soluğunu tutmuştu. "Alex, bu gerçek olabilir mi?" dedi fısıldayarak.

Kendi taraflarında olan bir melek mi? Alex gözünü dürbünden ayırdı ve başını salladı. "Sanmıyorum. Aklımızı çelip, aşağı inmemizi sağlamak için tam da bunları söylemelerini beklerdim."

Willow tereddüt etti. "Biraz yaklaşılabilem, onları kontrol edebilirim."

Alex bir an için, Willow'un biraz aşağı doğru inebileceğini düşündü, ama sonra vazgeçti. "O bir melek, seni görebilir." "Evet, ama bana zarar verebileceğini sanmıyorum. Ben onlar gibi değilim; benim yaşam gücüm insan bedenimde, melek bedenimde değil. Gerçeği öğrenmenin tek yolu bu olabilir."

Alex bu fikirden pek hoşlanmadı, ama biraz düşününce, Willow'un haklı olduğunu anladı. "Peki, tamam," dedi sonunda. "Dikkatli ol." Gözünü yine dürbüne dayadı. Willow yanılıyorsa ve meleği ajanlardan biri tarafından zor durumda bırakılırsa, Alex onu doğduğuna pişman edecekti.

Willow gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Meleği yavaş yavaş onun üstünde yerini aldı ve pembemsi sabah güneşinde parıltıyan kanatlarıyla ortaya çıktı. Yukarı doğru uçan melek, yavaşça kayıp kulübeye yöneldi. Melek derenin üzerinden süzülerek yaklaşırken, kadını ve adamı dikkatle izleyen Alex, tüfeğinin üstüne kapandı.

"Adam beni gördü," dedi Willow yanında mırıldanarak.

"Evet, farkındayım," dedi Alex. Willow'un meleğini fark eden sarışın adamın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Kadına doğru eğilip bir şeyler söyledi. Willow'un meleği onlara yaklaşp, kanatlarını yavaşça çırparak üstlerinde süzülürken Alex iyice gerildi. Ama adamın tehdit eder gibi bir hali yoktu. Tam tersi, kollarını aşağı indirip hafifçe yana doğru açarak Willow'un meleğine doğru döndü. Kadın da, tam olarak nereye bakacağını bilemese de, aynı hareketleri yaptı.

"İkisi de kendilerini zihinsel olarak bana açıyorlar," dedi Willow yumuşak bir sesle. Uzun bir sessizlik oldu. Alex yanında uzanmış olan Willow'un çatılmış kaşlarına baktı. Willow, sonunda gözlerini açtı ve düşünceli bir şekilde konuştu. "Alex, doğru söylüyorlar. İkisi de Melek Projesi'yle ilgili. Onlardan başka kirlenmeden kalmayı başarmış başka ajan olmadığını düşünüyorlar. Erkek bir melek, ama gerçekten de bizim tarafımızda. Diğerlerinin yaptıklarından nefret ediyor."

Alex gözünü bir kez daha dürbüne yaklaştırdı. "Öyle mi? Sor bakalım ona, neyle besleniyormuş?" dedi meleğin ruhunu yeniden incelerken. Yeni beslenmiş ve tok gibi görünüyordu.

Willow gözlerini yeniden kapattı. Bir aradan sonra, Alex adamın dudaklarının hareket ettiğini gördü. Tekrar gözlerini açan Willow üzgün görünüyordu. "Daha önce melek çarpması yaşamış kişilerden besleniyormuş. Bunu yapmaktan nefret ettiğini, ama yaşayıp bu olanlara engel olmayı denemek için başka çaresinin olmadığını söyledi."

"Ona inanıyor musun?" dedi Alex, Willow'a göz atarak.

Willow yavaşça başını salladı. "Evet, inanıyorum," dedi. "İkisine de inanıyorum."

Alex yine aşağı baktı. Willowun meleği havada, bulut parçalan kadar beyaz kanatlarıyla, aralarında asılı dururken ikisi de

hareket etmemişlerdi. Alex çaresizce başını salladı. Willow'un medyum becerilerine tam olarak güveniyordu, ama yine de beslenmeyi düşünen bir melek söz konusuydu.

"Tamam," dedi Alex sonunda tüfeğini bırakarak. "Onlara aşağı ineceğimizi söyle." Kulübeye geri dönerken, Alex ajanların kulübenin dışında yerde oturduklarını fark ederek, özel alanlarına izinsiz girmemelerine gönülsüz de olsa saygı duydu. Kadın düşünceli bir şekilde sigara içiyordu. Onların yaklaştığını görünce sigarasını bastırıp söndürdü ve ayağa fırladı. "Bay Kylar," dedi canlı bir şekilde, onlara doğru yürüyüp elini uzatarak. "Sophie Kinney. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Alex şaşkınlık içinde kadının elini sıktı. Ajan ona hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Sonra yaptığını fark etti. "Özür dilerim, tek başına iki yüz meleğin haktan gelen kişi olarak ofiste bir efsaneydiniz de. Ve siz de Willow Fields olmalısınız," dedi elini uzatarak.

"Merhaba-," dedi Willow utanarak kadının elini sıkıp.

Adam da öne doğru çıktı. Geniş omuzları vardı ve Alex'ten daha uzun boyluydu. Mavi gözlerinde, tüm meleklerin gözlerinde bulunan garip yoğunluk vardı ve delici bakışlarıyla Alex'e baktı. "Nate Anderson," dedi elini uzatarak.

Bir an bekleyen Alex, adamın elini sıktı. "Peki, size taraf değiştirten ne oldu?" dedi kaba bir şekilde.

Meleğin ifadesi değişmedi. "Ben asla diğer tarafta yer almadım," dedi. "İnsanları bu şekilde kullanmanın ilahi hakkımız olmadığını düşünenler de var."

"Sizlerle konuşmamız gereken çok şey var," dedi Ajan Kinney. "Lütfen içeri girebilir miyiz?"

Alex Willow'a baktı. "Olur mu?"

Willow başını sallayınca Alex kapıyı açtı. Dördü birlikte

içerdeyken, kulübe her zaman olduğundan daha küçük görünüyordu. Alex, Ajan Kinney'nin daracık yatakta yan yana duran iki uyku tulumunu gördüğünü fark etti.

Willow, masanın yanında duran iki sandalyeye baktı. "Siz ikiniz sandalyelere oturun, biz de yatakta otururuz," dedi ajanlara dönerek. Saçlarını arkaya alıp ensesinde topladı.

"Bize Sophie ve Nate dersiniz seviniriz," dedi Ajan Kinney yerine otururken.

Alex yanıt vermedi. Neler olup bittiğini öğrenene kadar bu ikisiyle sıkı fıkı olmaya niyeti yoktu. Silahım duvara dayayarak, giymek için ortada bıraktığı tişörtü alıp üstüne geçirdi. Yatakta Willow'un yanına oturup sırtını duvara yasladı ve parmaklarıyla dizine küçük darbeler indirmeye başladı.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Uzaktan algılama sistemiyle," dedi Nate. "Haftalardır sizinle ruhsal bağlantı kurmaya çalışıyorum, ama kişisel yakınlık olmadığında bunu sağlamak kolay değil. Sonunda dağların tepesinde bir yerlerde olduğunuzu gördüm. Kayalık Dağlar olduğunu düşünüp durdum ve daha batıya doğru hareket etmeden önce orayı tarayarak birkaç gün kaybettim."

Willow gergindi. "Ama sen bunu yapabiliyorsan, diğer melekler de yapabilir," dedi.

Nate başını salladı. "Bu uzmanlık isteyen bir beceri, ama denediklerine eminim. Onlardan önce sizi biz bulduğumuz için şanslısınız."

"Asıl *biz* şanslıyız," dedi Sophie. "Gerçi Phoenix yakınlarında sizi gözden kaybetmeseydik, çok zaman kazanmış olacaktık." "Bizi otobanda takip eden siz miydiniz?" diye sordu Willow. Nate başını salladı. "Melekler Kilisesi'nde tanıdıklarım var ve söylentilerden, birkaç üyenin Texas'ta sizi neredeyse yakalamak üzere olduğunu duydum. Ondan kısa bir süre sonra da size çok

yaklaştık."

"Bu arada, şu ana kadar hayatta kalmayı başardığınız için ikinizi de tebrik ediyorum," dedi Sophie. "Bu büyük bir başarı." Willow başını salladı. "Bu Alex'in sayesinde oldu," dedi. "O olmasaydı, ben daha ilk gün ölmüş olurum."

"Sen de beni kurtardın," dedi Alex, New Mexico'da meleklerle yaptıkları savaşı anımsayıp. Bir an Willow'la bakışları karşılaştı, sonra yeniden ajanlara döndü. "Ne zamandan beri Melek Projesi'nin içine sızıldı?"

"Yaklaşık dört aydır," dedi Nate. "Çalışan ajanların bir kısmı öldü, bir kısmı da melek çarpması yaşadı. Kalanların çoğu, ya melekler tarafından götürüldü ya da kayboldukları için öldükleri varsayıldı."

Alex bunu tahmin ediyordu, ama yine de duymak, göğsüne sert bir tekme yemek gibi olmuştu. Kasları gerildi ve Willow'un kendisine endişeli ve anlayışlı gözlerle baktığını gördü. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Peki, nasıl oldu da beni götürmediler?" Nate buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Çünkü sen en iyisiydin. Bu yüzden melekler seni, benim gibi hainleri tasfiye etmek gibi amaçları için kullanmaya karar verdiler."

Alex, ani bir hareketle yaslandığı duvardan hızla öne doğru geldi. Ne?"

Sophie başını salladı. "Son dört aydır yaptığın her hamle insanlara iyi davranan meleklerle karşı oldu. İnsanları kurtarmaya çalışan meleklerle zarar verdin."

"Çıldırılmış olmalısınız," dedi Alex. "Onları *izliyorum*, bunu bilmiyor musunuz? Her biri beslenmek üzereydi."

Nate başını salladı. "Hayır, onlar düzenleme olarak adlandırdığımız şeyi yapmak üzereydiler. İnsanların ruhuna ruhsal direnç yerleştirmeye çalışıyorlardı. Bu, beslenen meleklerle karşı bir koruma yerine geçebiliyor. Uygun şartlarda,

ruhsal temas yoluyla başka insanlara da aktarılabilir. Bunu olumlu etkileri olan bir virüs gibi düşünebilirsin."

Alex'in akimda binlerce düşünce dolaşıyordu. Willow için emir almadan önce yaptığı son saldırıyı düşündü. T.Goodman, kaldırımında yürüyen sarhoş işadamına yaklaştı. *Korkma. Sana verecek bir şeyim var.*

Kendi kendine küfretti. Willow'un elini tuttuğunu hissedince onun parmaklarını kavradı.

Sophie bacak bacak üstüne attı. "Kuşkusuz bunu bilmen olanaksızdı, sen yalnızca işini yapıyordun. Üstelik de kabul etmek gerek, her zaman olduğu gibi olağanüstü şekilde yapıyordun." Alex'in içinden kadına bir şey fırlatmak geldi. "Anlıyorum, demek şu düzenleme denilen şey vardı ve kimse zahmet edip bana *söylemeye* gerek görmedi. Böylece bizim tarafımızda olan melekleri *öldürmezdim*. İnanılmaz, gerçekten inanılmaz. Her şeyin kontrolünü nasıl bu kadar kötü şekilde kaybettiniz? Daha doğrusu, öncelikle bu işe nasıl sahip oldunuz?"

Sophie sakın bir şekilde oturuyordu. "Melek gözcüleri son bir yıldır bu bilgiye sahiptiler. Zaten Nate de bir yıldır bizimle birlikte. O zamandan bu yana, tarafımızdan izin verilmiş saldırıların hiçbiri iyi meleklerle karşı değildi. Eminim, ondan önce de pek fazla olmamıştır; zaten sayıları çok değildi."

Alex derin bir nefes aldı. Willow hâlâ elini sıkıyordu ve dokunuşunun sıcaklığı onu her nasılsa sakinleştiriyordu. "Peki," dedi kısa bir aradan sonra. Willow'un elini sıkıp bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim."

Sophie başını eğdi. "Bu haber seni rahatsız etmeseydi, bu iş için uygun kişi olmadığın düşünülürdü."

Öne doğru eğilen Nate kollarını dizlerine dayadı. "Bak, aslında şimdiki durum hakkında konuşmamız gerek, dört ay önce

olanlar hakkında değil. Çok abuk hareket etmezsek, işler iyice kötüye gidecek. Bu da bizi önemli bir konuyu konuşmaya zorluyor." Bakışları Willow'a takıldı ve bir an duraksadı. "Demek, yarı-melek olduğun doğru," dedi.

"Evet, yle." Willow'un sesi sakindi. Bir ay önce onun çölde yaşadığı acıyı anımsayan Alex, aşk ve hayranlıkla Willow'a baktı.

Nate başını salladı. "Bunu zaten biliyordum, ama kendi gözlerimle görmek..." Başını sallarken azalan sesi yok oldu. "İnanılmaz olduğunu biliyor olmalısın."

Willow hafifçe gülümsedi. "İşte buradayım."

"Meleklerin, neden onları yok edeceğini düşündüğünü biliyor musun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar olmadan önce meleklerin *varlığından* bile haberim yoktu; tabii benim yarı-melek olduğumdan da..."

"Peki, demek ki ben senden biraz daha fazla şey biliyorum," dedi Nate. "Melek topluluğunun görüş birliğine vardığı konu, Paschar'm gördüğü şeyin kapıyla ilgili olduğu."

"Baştan başla," dedi Sophie araya girerek.

"Doğru," dedi Nate. "İlk anlanan gereken şey, meleklerin çoğunun burada bulunma nedeninin Kriz Dönemi olarak adlandırdığımız şey olduğu. Bizim dünyamız sizinkine benziyor, ama biz orada havayla besleniyoruz. Diğer canlıları yok etmek bizim doğal halimiz değil."

"yle mi? Nedense pek inandırıcı gelmiyor," dedi Alex kendine engel olamayıp. Willow ona hızlı bir bakış attı.

Nate kuvvetli bir şekilde omuz silkti. "Doğru, buraya gelmekten ve insan enerjisiyle beslenmekten hoşlanan melekler her zaman vardı. Bunun heyecanını severlerdi. Ama toplam içindeki sayıları önemsenmeyecek kadar azdı. Ama Kriz Dönemi gelip çattığında, nedeni bilinmese de, dünyamız çökmeye başladı

ve gittikçe de kötüleşiyor. Şu an, orada hepimizi destekleyecek enerji artık yok. Yakında orada hiçbirimiz için hayat olmayacak."

Alex dikkatle dinliyordu. Demek kendi dünyalarında yanlış giden şeyler yüzünden buraya gelmeye başlamışlardı.

"Melekler Konseyi tek kurtuluşumuzun bir tahliye başlatmak olduğuna karar verdi." Nate'in gözleri Alex'in gözlerini aradı. "Buraya doğru."

"Baskın," dedi Alex.

"Baskın," dedi Nate onaylayarak. Parmaklarıyla dizine vurarak derin bir nefes aldı. Yeniden konuşmaya başladığında, sözcükleri özenle seçtiği belli oluyordu. "Tahliye dalgalar halinde planlandı. Baskın olarak adlandırdığımız ilk dalgaydı. Bundan sonra daha birçok dalga olacak."

Alex bir an için algılayamadı, ama sonra meleğin söyledikleri onda bir tsunami etkisi yarattı. Buz gibi olan bedeniyle Nate'e bakakaldı. Yanında oturan Willow'un dudakları bembeyaz olmuş ve sesi, soluğu kesilmişti.

"Birinci Dalga'nın amacı öncelikle bu işin yapılabilirliğini anlamaktı," dedi Nate sakın bir ifadeyle. "Melekler bu şekilde hayatta kalabilirler miydi? Yanıtın evet olduğu anlaşılıyor. Meleklerin çoğu büyük bir hevesle insanlardan beslenmeye koyuldular. Hatta bundan zevk almaya başladılar." Tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Böylece Birinci Dalga bir başan olarak varsayıldı. Altı hafta kadar önce gelen habere göre İkinci Dalga için izin verildi. Ve bu gerçekleştiğinde, burada şu an bulunan melek sayısı ikiye katlanacak."

"Ne zaman?" diye sordu Alex. Boğazı kurumuştı.

Nate gözlerinin içine baktı. "Yarın," dedi.

"Yarın mı?"

Nate başını salladı. "Planlar iki yıldır, hazır bekliyordu; altı hafta önce karar verilir verilmez her şey çok hızlı gelişti."

"Al, bak şuna," dedi Sophie evrak çantasına uzanarak. Yatağa doğru yönelerek onlara, üstünde gümüş ve mavi renkte yazılar bulunan beyaz bir el ilam uzattı. Üzerinde Melekler Kilisesi'nin kanatları açılmış melek logosu bulunan kâğıtta şunlar yazılıydı:

MELEKLER GELİYOR!

31 Ekim hep kutsal bir gecedir...

Bu sene Melekler'in gecesi.

Dua ettik ve melekler yanıt verdiler:

Sevgi dolu zarafetleriyle, daha güçlü bir melek varlığıyla

Dünyamızın kutsanacağını söylediler. Melekler ricalarımızı,

Ümitlerimizi, düşlerimizi duydular... ve bize geliyorlar.

**Daha iyi bir dünyayı müdelemeye yardım etmek için Meleklerle
birlikte orada olun.**

AYIN VE KUTLAMA, MELEKLER KİLİSESİ KATEDRALİNDE,

DENVER'DA, 31 EKİM PAZAR GÜNÜ, SAAT 16:00'DA.

Alex, hayretle yazıya baktı. Baskın yeterince kötüydü. Melek sayısının iki katma çıktığını, sonra diğerlerinin de geldiğini ve daha sonra yine geldiklerini hayal etmeye çalıştı. O noktaya varınca toplu katliam olacaktı. Ve anlaşılan ülkedeki tek MK kendisiydi.

"Bunu nasıl oluyor da böyle açıkça yapabiliyorlar?" dedi Willow fısıldayarak ilana dokunup.

Sophie omuz silkti. "Her şeyi açıkça yapmak da, bir gizleme yöntemidir. İnanmayanlar önemsemeden bakıp, Melekler Kilisesi'nin çılgınlarla dolu olduğunu düşünürler."

Willow omzunu tutarak sıvazladı. "Demek bütün bu insanlar melekleri kutlamaya gelecek, melekler de onlardan beslenecek..." Sesi hüzün ve nefret doluydu.

Nate başını salladı. "Gelen melekler hemen beslenmeye başlamayacaklar, çünkü bu dünya onlara tamamen yabancı. Yerleşmeleri, alışmaları biraz zaman alacak ama daha sonra beslenmeye başlayacaklar. Ama haklısın, ne yalanlarla aldatıldıklarından habersiz insanların coşku içinde melekleri görmeye gelmesi, yine de korkunç bir şey."

Alex kaşlarını çatarak, görüntüyü hayal etmeye çalıştı. "Melekler henüz beslenmeyeceklerine göre, insanlar onları nasıl görecek?"

Nate küçümseyerek konuştu. "Bu özel bir durum," dedi. "Melekler katedrale doğru uçtuklarında, göksel düzlemdeki titreşim sıklıklarını azaltarak, izleyenlerin kendilerini görmesini sağlayacaklar. Alkışları heyecanla bekliyorlar."

Alkışlar. Alex el ilanını öfkeyle masaya fırlattı.

"Bu dalganın ve planlanan diğerlerinin gerçekleşmesine izin vermemeliyiz," dedi Sophie. "Zaten meleklerle savaşmaya çalışıyorduk. Bundan daha fazlası gelirse, asla şansımız kalmaz ve tanıdığımız toplum da on sene içinde değişir."

Willow tepkisel sesler çıkardı. Alex onun elini tuttu ve yeniden Nate'e döndü. "Öyleyse meleklerin büyük planı hakkında bana bilgi verin lütfen," dedi sert bir sesle. "Bütün insanlar melek çarpması etkisinde kaldıktan sonra, hepsi ölünce melekler nasıl beslenecekler?"

Melek isteksiz bir ifadeyle yanıtladı. "İnsanların çocukları olduğu sürece, melekler yeni enerji kaynaklarına sahip olacaklar. Sanırım kendilerine inananları, kalabalık aile oluşturmaları konusunda yüreklendirme planını yürürlüğe koymuşlar."

Mantıklıydı. Alex şaşırmadan yüzünü buruşturdu. Yanında oturan Willow'un rengi solmuş, yeşil gözleri dehşetle açılmıştı.

"Söylediğim gibi, bu gerçekleşmemek," dedi Sophie. "Bu dalgayı kesinlikle durdurmalıyız; tek ümidimiz bu."

"Nasıl?" dedi Alex bir an duraksadıktan sonra. "Bir yolu var mı?"

Nate ve Sophie birbirine bakarken, odada soğuk bir hava esti. Ansızın Alex, önerecekleri şeyden hoşlanmayacağını kesin olarak hissetti.

Nate yavaşça konuştu. "İki dünyayı ayıran ince bir duvar var... buna bir enerji duvarı diyebiliriz. Az sayıda melek geldiğinde, geçenlerden dolayı enerjisi kısa bir süre için bozulsa da, duvar kendini yapılandırıp sabit kalıyordu. Ama bu ölçekte bir toplu göç çok farklı. Binlerce meleğin duvara zarar vermeden kısa sürede geçmesini sağlamak için özel bir kapı sağlamaları gerekir. Geçmek için gerek duydukları yirmi dakika boyunca duvar aşın derecede dengesiz olacak. Bu çok hassas bir işlem." "Planlara göre, yarı akşam saat altıda, ayın başladıktan iki saat sonra, Melekler Kilisesi katedralindeki kapı açılacak," dedi Sophie, el ilanını işaret ederek. "Kilise'nin içinde bize yardım eden bir adamımız var. Katedralin içindeki yer de dahil olmak üzere, tüm ayrıntıları biliyoruz."

"Doğru," dedi Nate. "Ve biz de düşünüyoruz ki eğer kapı henüz açıldığı anda bozulursa, bir zincirleme tepki başlayacak ve kapıyı, kullanılamaz hale getirecek şekilde zarar verecek. Bunun sonucu olarak, kapı kapanacak ve geri kalan melekler kendi dünyalarından bu tarafa geçemeyecekler."

Alex yumruğunu dizine vurarak, oturduğu yerde dinledi. "Peki, kapıya tam olarak nasıl zarar vermeyi düşünüyorsunuz?"

Yanıtlamak yerine Nate elini Willow'a uzattı. "Elini verir misin?" diye sordu.

Bir an tereddüt eden Willow, elini onun elinin üstüne koydu. Nate gözlerini kısa bir süre kapattığında Alex, meleğin gözkapaklarının, sanki görüntüler izliyor gibi hafifçe kıpırdadığını fark etti. Az sonra Willow'un elini bırakıp

oturduğunda, bir süre konuşmadan ona baktı.

"Paschar haklıydı," dedi sonunda.

"Paschar mı?" diye sordu Willow. "O... Beth'in meleği miydi?"

Nate onaylayarak başını salladı. "Varlığının melekler için bitehlike olduğunu, bizleri yok etme olanağına sahip olduğunu anladi. Ben de aynı şeyi gördüm. Bazı görüntüler belirsizdi, ama..." Sophie'ye

döndü. "Bu en büyük şansımız."

"Nedir o?" dedi Alex keskin bir sesle.

Yine evrak çantasına uzanan Sophie, küçük bir taş çıkarıp masanın üstüne koydu. Gümüş rengi ışıltıları olan dökme kurşun gibi duruyordu. Nate taşı eline aldı. "Bu bir melek taşı parçası," dedi elinde çevirerek. Şekli ovaldı ve parmaklarını üstüne doğru kıvrıdığında, elinin içinde gizlenecek kadar küçüktü. "Bu benim dünyamdan geliyor. Kendine has birçok özelliği var; bir tanesi, göksel düzlemde bir çeşit bilince sahip olması. Onunla iletişim kurulursa, fiziksel olarak, çok yüksek sıklıkta, kısa ve hızlı enerji patlamaları yayabiliyor. Bu güç de, zaten savunmasız durumda olan kapıya zarar vermek için fazla bile gelebilir." Bakışları Willow'a döndü. "Sen de melek taşı gibi eşsizsin," dedi. "Melek ve insan bedenlerin aynı anda var olabiliyor. Bu da, melek taşıyla iletişim kurabileceğin, açılan kapının içine yerleştirdiğin anda onu faal hale getirebileceğin anlamına geliyor. Bunu senden başka hiçbirimiz başaramayız."

Alex durumu kavradığı anda kaskatı kesildi. "Bir dakika," dedi serleşen sesiyle. "Bunu yapanın *Willow* mu olmasını isti

yorsunuz?"

"Yapabilecek tek kişi o," dedi Nate.

Melek taşı Willow'a uzattı. Afallamış görünen Willow, yavaş hareketlerle taşı alıp elinde çevirmeye başladı. Sonunda yutkundu ve Alex'e baktı. "Peki, ben bunu yaptıktan sonra ne olacak?"

Sophie'nin ifadesi endişeli ve gergindi. "Kapının harap olacağını ve sonsuza dek kapanacağını umut ediyoruz."

"*Umut* mu ediyorsunuz?" dedi Alex. Sözleri bıçak gibi keskindi. "Demek, tam olarak emin değilsiniz, öyle değil mi?" Sessizlikleri onayladıkları anlamına geliyordu. "Ya Willow'a ne olacak? O da mı yok olacak?"

Sophie tereddüt etti. "Bunu bilmiyoruz," dedi sonunda. "Duvar aşın derecede dengesizleşecek ve tam olarak nasıl bir şekle dönüşeceğini bilmiyoruz. Ama Willow, sen onun tam yanında durursan..." Sözlerini bitiremedi.

Alex yalnızca korkuya değil, aynı zamanda çevresindeki her şeyi yumruklama isteğine güçlükle engel olacak kadar büyük bir öfkeye kapıldı. "Her şeyden önce katedralin içine nasıl girebilecek? Orası, onun öldürülmesini isteyen binlerce Melekler Kilisesi fanatiğinin bulunduğu bir tımarhane olacak! İşe yaraya-
cağını *umduğunuz* bu şeyi yaparken belki de ölecek."

"Onu içeri sokabiliriz," dedi Nate. "Kilisedeki adamımız yardım edecek. Fark edilmeden kapıya yaklaşabilmesini sağlayacak bir planımız var."

"Evet, mükemmel," dedi Alex kaba bir ifadeyle. "Her şey yolunda gitse bile, kapının yanında durması onu *öldürmezse* ne olacak? Melekler gelemeyecek ve herkes Willow'un buna neden olduğunu anlayıp, '*Oh, ne kadar güzel,*' deyip evine mi dönecek?" Ajanlar yanıt vermedi. Alex onlara baktı. "Onu öldürecekler ve siz bunu biliyorsunuz," dedi alçak sesle. "Bu durumda,

onu küçük bir ordu bile koruyamaz." Sonra yüzlerindeki ifadeyi gördü ve yüzü gerildi. "Doğru, ama bunun gerçekleşeceğini düşünmüyorsunuz, öyle değil mi? Ama her ne olursa olsun kapının onu küçük parçalara ayıracağı kanımsdasmız."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Sophie derin bir nefes aldı. "Alex haklı Willow, bu son derece tehlikeli. Melek taşı ona dokunduğunda kapının tepkisi büyük olasılıkla çok şiddetli olacak."

"Bunu asla yapmayacak," dedi Alex. "Ciddiyim. Asla!"

"Ama daha fazlası da var," dedi Sophie. Başıyla onaylayan Nate'e baktı.

"Biz melekler, enerjiden meydana gelmiş yaratıklarız," dedi. "Aynı özgün kaynaktan geliyoruz ve birey olsak bile birbirimizle bağlantılıyız. Bir melek öldüğünde, bunu hepimiz hissederiz. Kapı kapanırsa, kendi dünyamızda kalanlar yakında yok olacaklar. Böyle büyük kayıplar söz konusu olunca, buradaki melekler de çok geçmeden yok olacaklar. O kadar büyük kayıp verdikten sonra, bizler de hayatta kalamayız."

Willow başını kaldırıp Nate'e baktı. "Ama bu gerçekleşirse, sen de hayatta kalamayacaksın."

"Hayır, kalamayacağım," dedi Nate. Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kendi türümün ihaneti hafife alabileceğim bir konu değil," dedi sonunda. "Ama olanlar gerçekten iğrenç. Kendimizi kurtarmak için bile olsa, biz melekler başka bir türün ölümüne ve yıkımına neden olmamalıyız; buna hakkımız yok."

Başka bir durumda Alex, Nate'in özverili tavrından etkilenebilirdi, ama şimdi ona saldırmak istiyordu. "Gerçekten çok asil bir davranış, ama burada riski alan sen değilsin, öyle değil mi? Hiçbir şey kesin değilken, Willow'dan bunu yapmasını istiyorsun."

Sophie'nin sesi araya girdi. "Kesin olan şey, hiçbir şey

yapmazsak meleklerin dünyamızı ele geçireceğidir. Bir şey yaparsak, en azından onları yok etmek için bir fırsat yaratmış oluruz." Willow sessizce oturmuş gümüş grisi taşı elinde çevirip duruyordu. Sonunda konuştu. "Gerçekten bu kişinin ben olmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Ona bakan Alex midesinin kasıldığını hissetti.

Nate başını salladı. "Çift yaradılışın sayesinde, taşı harekete geçirebilecek ve aynı zamanda onunla göksel düzlemde iletişim kurabilecek tek kişi sensin. Ayrıca, bizi yok edebilecek kişi olduğun kaderinde yazılmış."

Hâlâ taşta bakmaya devam eden Willow yutkundu. "Peki... kapının kapanma olasılığı nedir?"

"Sana kesin bir şey söyleyemem," dedi Nate. "Sen deneyene kadar tam olarak neler olacağını bilemeyiz."

Dikkatle Willow'a bakan Sophie öne doğru eğildi. "Willow, çok az vaktimiz kaldı," dedi. "Kabul ediyorsan, seni bilgilendirip, hazırlıkları tamamlamak için hemen yola çıkmalıyız."

"Willow, hayır," dedi Alex. Onun kollarını yakaladı. "*Hayır*. Bunu asla yapmamalısın. Asla."

Willow başını kaldırarak ona baktı. Alex onun ağlamak üzere olduğunu fark etti. Willow derin bir nefes aldı. "Hımm... bize biraz izin verir misiniz, lütfen?" dedi Sophie ve Nate'e bakarak. Eğilip, melek taşı masanın üstüne koydu.

"Evet, elbette." Sophie taşı evrak çantasına geri koyup, çantayı kapattı. Nate'le birlikte ayağa kalkıp, sandalyelerini geri ittiler. "Dışarıda olacağız."

Az sonra kapı arkalarından kapanmıştı. Alex sesi duymadı bile. Hâlâ kollarını kavradığı Willow'a bakmaya devam ediyordu. "Bunu yapamazsın," dedi. "Yapamazsın. Lütfen ciddi olmadığını söyle."

Willow'un rengi solmuştu. "Alex, bir... seçeneğim olduğunu

sanmıyorum."

"*Dinlemiyor* muydun? Willow, kapının seni havaya uçuracağını düşünüyorlar. Onu kapatıp kapatamayacağından bile emin değiller!"

Yavaşça balını salladı. "Biliyorum," dedi.

Alex'in içini ani bir öfke kapladı ve yükselen sesi ufacık kulübede çınladı. "Bunu gerçekten düşünüyor olamazsın! Aklını mı kaybettin? Hayatını böyle heba mı etmek istiyorsun; planın bu mu?"

Willow'un yanağında bir damla gözyaşı belirmişti ama konuştuğunda sesi nerdeyse sakindi. "Başka ne yapabilirim? Seninle Meksika'ya gidip, bütün bunlar olmamış gibi mi davranmalıyım? Melekleri sonsuza dek durdurabileceğim, ama bunu hiç denemediğim gerçeğiyle nasıl yaşayabilirim?"

"Willow, *doğru yöntem* bu değil. Seni öldürmekten başka bir işe yaramayacak! Bak, onlarla savaşmak için bir yöntem bulabiliriz; biz..."

Willow'un kollarnı öyle sert tutuyordu ki genç kız acı dolu bir ifadeyle kendini geri çekti. "Doğru yöntem tabii ki bu! Her şeyin *anlamı* çok açık, görmüyor musun? Dün akşam kötü bir şey olacağıyla ilgili önsezim, Paschar'm gördükleri onları durdurabilecek tek kişi benim ve bunu yapmaya çalışacağım!" Doğruyu söylediğini dehşet dolu bir şaşkınlıkla fark eden Alex'in nefesi kesilir gibi oldu. "Hayır. Bunu yapmayacaksın; sana izin vermiyorum."

Willow'un ifadesi yıkılmış, hüznü ve aşk doluydu. "Alex, melekleri durdurabilmem için küçük bir olasılık bile olsa, bunu denemeliyim. Sen tüm hayatını onlarla savaşarak geçirdin, bunu anlamalısın..."

"*Bu şekilde değil!*" diye haykırdı. "Bu intihar gibi bir şey; planın başarılı olup olmayacağını bile söyleyemiyorlar! Hayatını bu

şekilde gözden çıkarmak gerçekten mantıklı geliyor mu sana?"

"Yapmak *istediğimi* söylemiyorum!" dedi gözleri dolu dolu, bağırarak. "Tek istediğim seninle birlikte olmak ve her şeyin eskisi gibi devam etmesi!"

"O halde öyle *yap*," dedi. Willow'un ellerini sıkıca kavradı. "Willow, lütfen bunu yapmak zorunda değilsin..."

Willow başını öne eğdi, gözyaşları akarken dudağı bükülmüştü. Alex'in ona verdiği kolyenin ucu kazağından dışarı çıkmıştı. Alex'in elini bırakarak uzandı ve kristale dokunup yüzeyini sıvazladı. "Üzgünüm," dedi fısıldayarak.

Alex'e bakmadan yataktan kalktı ve kararlı bir şekilde masaya doğru yürüdü. O gün giymek için dışarıda bıraktığı giysileri çantasına tıktırmaya başladı.

"*Hayır!*" diyerek yerinden fırlayan Alex, giysileri Willow'un elinden kaptı. "Hayır. Willow, hayır... bunu *yapmayacaksın*..."

"*Yapmalıyım!*" diye haykırdı, ona dönerek. "Başka bir seçeneğim yok! Bütün bunlar hiç olmamış gibi sırtımı dönüp gidebilir miyim, sence? Yapamam!"

Willow bunu yapacaktı ve o şey, onu öldürecekti.

Ona bakarken Alex'in kulakları zonkluyordu. Ansızın midesi kasıldı ve nefes alamadığını hissetti. Aman Tanrım, hayır, diye düşündü. Yine sevdiği birini kaybedemezdi. Neden bu kez farklı olabileceğine kendini inandırmıştı? Nasıl bu kadar *aptal* olabiliyordu?

"Demek kararını verdin," dedi sonunda.

"Alex, bunu yapmazsam, asla kendimle barışık yaşayamam," dedi zayıf bir sesle. "Hayatım boyunca her gün annemin, Beth'in ve senin ailenin yüzünü hayal ederek yaşayamam..." Ansızın durdu ve eliyle yüzünü kapattı.

Alex deli gibi onu teselli etmek istiyordu. Ama bunun yerine, kızgınlıktan titreyerek ona baktığını fark etti. "Bu işe ailemi

karıştırma. Kendini öldürmek istiyorsan, bunu kendi nedenlerin için yap." Giysileri ona fırlattı.

Willow'un yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Titreyen elleriyle giysileri yavaşça çantasına koydu. "Alex, *lütfe*n anla beni. Bunları arkamda bırakıp, çekip gidersem, seninle birlikte nasıl olur da güzel bir şeyler yaşayabilirsiniz? Aramızdaki ilişkiyi zehirleyeceğine hissediyorum böyle bir şeyi bilip..."

Alex ondan nefret etmesinin mümkün olabileceğini düşünmüyordu ama şu an buna yakın bir ruh hali içindeydi. "Sakın bunu bizim için yaptığını söylemeye *kalkışma*," dedi titreyen bir sesle Willow'un sözünü keserek. "Sen bunu yaptıktan sonra, zaten biz diye bir şey kalmayacak.." Çanta iyice kapanmamıştı; Alex uzanıp çantayı sıkıca kapattı ve Willow'a fırlattı. "Git öyleyse," dedi. "Hadi, seni bekliyorlar."

Güçlkle yutkunan Willow çantayı göğsüne dayayarak tuttu. "Sen... sen gelecek misin?" diye sordu zayıf bir sesle.

Gözleri... yüzü... Willow'un sözlerini boğazına takılan buzlu cam gibi hissetti. "Yeteri kadar sevdiğim insanın ölümünü izledim."

Willow yüzünü buruşturdu. Dudakları titrerken başını çevirdi. "Ben... gideyim öyleyse."

"Evet, gitsen iyi olur."

Willow yavaşça kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve uçarcasına geri dönüp Alex'e sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum," dedi hıçkırarak. "Alex lütfen, lütfen böyle bitmesine izin verme. Seni seviyorum."

Ona sarılmak için çıldırıyordu, ama yapamadı, donup kalmıştı. "Git lütfen," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Willow geri çekilerek onun yüzüne baktı. Yeşil gözleri hüznüydü. "İçinden gelerek böyle davranmadığını biliyorum," dedi fısıldayarak. "Seni seviyorum, Alex. Daima seveceğim."

Willow kendisini öperken hareketsiz durdu ve onun gözyaşlarını hissetti. Genç kız hızla dönerek kapıya doğru koştu.

Sonra gitti.

Alex dışarıdaki sesleri çok uzaktan geliyormuş gibi duydu ve sonra ayak sesleri uzaklaştı. Sessizlik. Kasları titreyerek, odanın ortasında tek başına durdu. Birdenbire sandalyelerden birini kapıldığı gibi kulübenin duvarına fırlattı. Masanın yanına çökerek, elleriyle saçını düzeltti ve derin derin nefes aldı. Darmadağınık uyku tulumları hâlâ dün gece uyudukları yerde duruyordu. İçinde, ikisinin de giysileri bulunan siyah naylon çanta da ortadaydı. Willow'un mor Converse ayakkabıları hâlâ köşede duruyordu. Neler olmuştu? Az önce neler olmuştu? Birkaç dakika boyunca, Alex başını elleri arasında tutup oturdu. Duyguları öyle yoğundu ki kalbini paramparça ediyordu.

Helikopterin çalışmaya başladığını duydu.

Sesi içinde hissedince başını çevirdi ve birdenbire tüm açıklığıyla gerçeği fark etti. Willow helikopterin içindeydi. Ondan ayrılıp uzaklara uçmak üzereydi ve büyük olasılıkla onu bir daha asla göremeyecekti. Paniğe kapıldı ve öyle hızlı ayağa kalktı ki masayı yerinden oynattı. Kendini kulübeden dışarı atıp, patika yolda savrularak, küçük açıklığa doğru koşmaya başladı.

"Willow!" diye seslendi. "*Willow!*"

Pervane kanatlarının sesi kulaklarını sağır eden Alex açıklığa vardı. Helikopter zaten havalanmıştı ve vadinin üstünde salınarak- uzaklaşıyordu. Alex hızlanarak arkasından koştu ve sonunda rüzgârdan saçları dağılarak durdu. Helikopter gittikçe küçülüyordu ve renkli camlardan içerdekileri göremiyordu. Umutsuz bir durum olduğunu bilse de ellerini ağzının yanına koyup bağırdı. "WILLOW!"

Helikopter uçmaya devam etti. Alex, onun dağların üzerinde süzülmesini, sonra küçük, siyah bir noktaya dönüşmesini ve

sonunda kalbini de alarak gözden kaybolmasını izledi.

Alex titreyerek helikopterin ardından bakakaldı. Ne yapmıştı böyle? Willow büyük olasılıkla ölüme giderken, kendisi ona *gitmesini* söylemişti. Ona sarılmamıştı. Onu ne kadar sevdiğini söylememişti.

Giderken onu tek başına bırakmıştı.

"Hayır," dedi yüksek sesle. Hayır, buna izin vermeyecekti. Böyle olmayacaktı; bu şekilde bitmeyecekti. Willow bunu yapmak istiyorsa yapabiliirdi, ama Alex'in kendisinden nefret ettiğini düşünerek, yalnız başına yapmayacaktı bunu. Orada olup ona yardım edecek ya da onunla birlikte ölecekti. Onsuz yaşamanın bir anlamı olmadığına göre, hangisi olacağı pek umurunda değildi.

Yarın akşam saat altıya kadar Denver'da olmalıydı. Hiç durmadan araba sürerse, başarabilirdi.

Kulübeye koşup, aceleyle eşofman altını çıkarıp kot pantolonunu ve ceketini giydi. Cüzdanını, araba anahtarını, tabancayı ve mermileri kaptı. Dakikalar sonra kayalık vadide, sürücü koltuğundaydı ve arabayı çalıştırdı. Direksiyonu çevirdi ve araba silkinerek vadiden inmeye başladı.

Bu kez Jake'le yaşadığı şeyler olmayacaktı. Sevdığı bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

On Yedinci Bölüm

Uzun bir süre helikopterde kimse konuşmadı. Nate önde, adını duyamadığım, güneş gözlüğü takmış pilotun yanında, Sophie de arkada benimle oturuyordu. Hâlâ kucağımda tuttuğum çantama bakıyordum; boğazım öyle kurumuştı ki konuşmak istesem sesim çıkmayacaktı. Bana gitmemi söyleyen Alex'in yüzündeki ifadeyi unutamıyordum. Hıçkırmamak içim kendimi sıktım. Havalandığımız anda kalbimin kırılarak parçalara ayrıldığını hissedebiliyordum. Anlamadığı için ona kızamıyordum bile. Bunun ona neler yaptığını *biliyordum* ve bu düşünce beni mahvediyordu. Sophie ve Nate'e helikopteri geri döndürmelerini söylemeyi deli gibi istiyordum. Böylece koşup Alex'e sarılabilecek, ona fikrimi değiştirdiğimi ve bunu yapmayacağımı söyleyebilecektim.

Ama yapamadım.

Belirsiz bir şekilde, aşağıdaki dağların seyrekleştğini ve arazinin düzleşerek çöle dönüştüğünü fark ettim. "Üzgünüm," dedi Sophie sonunda, bana doğru eğilerek. "Siz ikiniz... birliktesiniz, öyle değil mi?" Hâlâ öyle mi olduğunu düşünerek başımla onayladım ve gözyaşlarına boğuldum. Hemen çantasını

karıştırıran Sophie bana bir mendil uzattı. "Doğru olanı yapıyor-sun Willow," dedi. "Bu, melekleri durdurmak için tek fırsatımız ve bunun için sana inanamayacağın kadar minnettarız. Senin için ne kadar dehşet verici olduğunun farkındayım."

Yüzümü kâğıt mendille sildim. "Başka bir seçeneğim yok," dedim. "Olsaydı..." Sözümü bitiremedim. Alex ve ben şu an Meksika yolunda olurduk. Kazağımın üstünde parıldayan kolye ucunu gördüm; ona bakmak bile acı veriyordu. O arada Sophie konuşmaktan vazgeçti ve bu beni sevindirdi. Başımı koltuğa yaslayarak aşağıdaki bulanık ve su dolu düzlükleri seyretmeye koyuldum.

Birkaç saat sonra, Denver'm dışında, Colorado'daki küçük, özel bir havaalanına indik. Helikopterden dışarı çıktığımda bacaklarım kasılmıştı, kulaklarım da aralıksız gürültüden çınılıyordu. Tepeleri karla kaplı Kayalık Dağlar'ı uzaktan görebiliyordum. Başımı çevirdim. Sanırım bir daha asla acı çekmeden bir dağa bakamayacaktım.

Nate ve Sophie'yle birlikte bizi bekleyen koyu renk camlı arabaya doğru yürüdük. Her an ufacık parçalar halinde havaya uçabileceğimi hissettim, ama en azından normal davranmaya çalışmam gerektiğini yoksa bayılabileceğimi biliyordum. Konuşmaya çabaladım. "Ben... ben Melek Projesi'nde kalan son iki kişinin siz olduğunuzu sanıyordum."

Nate başını salladı. "Başka bir departman tarafından korunuyoruz. Onlar ayrıntıları bilmiyorlar; tek bildikleri yüksek güvenliğe ihtiyaç duyduğumuz ve görevimizin gizliliği konusunda uzlaştığı."

Arabaya ulaştığımızda, benim için kapıyı açtı ve kendimi yumuşak, siyah deri koltukların üstünde buldum. Bana Alex'in Porsche arabasını anımsattı. Çevremdeki her şey bana Alex'i hatırlatıyordu. Nate öne, sürücünün yanına geçti; ön ve arka

koltuğu birbirinden ayıran cam bir pano vardı. Gergin bir şekilde çantamı kucağımda tutup, gözden kaybolan havaalanına bakarak, arka koltukta Sophie'nin yanında oturuyordum. Çok geçmeden iki tarafı yeşil tarlalarla kaplı, arkasında dağların yükseldiği otoyola çıkmıştık.

Ansızın aklıma bir şey geldi ve Sophie'ye baktım.

"Pawntucket'ta olanlardan haberin var mı? Annem iyi mi?"

Yüzünde bana iyi bir şeyler söyleyebilmenin rahatlığını gördüm.

"Annen iyi," dedi. "Teyzen de iyi."

Omuzlanm çökmüştü. "Gerçekten iyiler mi?"

"Gerçekten, inan bana."

Derin bir nefes aldım ve göğsümdeki ağrının hafiflediğini hissettim. Annem iyiydi. Gerçekten iyiydi. "Ben gittikten sonra neler oldu?" diye sordum.

Sophie çantasından bir paket sigara çıkardı ve camım biraz aşağı indirip bir tane sigara yaktı. "Melekler Kilisesi, senin kaybolmanla ilgili polis soruşturmasını etkilemeye çalıştı," dedi, dumanı dışarı üfleyerek. "Soruşturma bir-iki gün içinde sonuçlandırıldı. Erkek arkadaşınla kaçtığını, onu öptüğünü ve valizini arabasına yüklediğini gördüğünü söyleyen yüz kadar tanık bulmuşlardı."

Söylediklerini algılayınca ona bakakaldım. Jo Teyze'yle her ruhsal bağlantı kurmaya çalıştığımda sinirli titreşimler hissetmeme şaşmamalıydı. "Ama arkadaşım Nina, bunun doğru olmadığını biliyordu. Onlara söylemedi mi?"

Sophie gülümsedi. Telefonunu çıkardı, bir şeyler yazdı ve bana uzattı. Telefonun küçük ekranına baktım. Twitter'da Nina'nın yazdıklarını okudum: **WILLOW FIELDS'İN BİR ERKEK ARKADAŞI YOKTU, İŞTE BU KADAR! Arkadaşımın kaybolması kimsenin UMURUNDA değil mi?**

Ah, Nina. Hüzünle telefona dokundum.

"Kimse onu dinlemiyor," dedi Sophie telefonunu geri alırken. "Duyduğum kadıyla, Pawntucket Lisesi'ndeki arkadaşların sevgili hikâyesinden hoşlanmışlar ve Schenectady polis ekibinin içinde çok sayıda Kilise üyesi olduğundan kimsenin bu konuda fazla araştırma yapmasına fırsat tanımıyorlar." Telefonu çantasına koydu. "Belki de Nina'nın hayatı bu yüzden kurtuldu."

"Alex güvenlik kuvvetleri içinde, Melekler Kilisesi üyeleri olduğunu söylemişti," dedim kısa bir duraksamadan sonra.

Sigarasının külünü pencereden dışarı silkeleyen Sophie'nin yüzü düşünceliydi. "Olağanüstü biri o," dedi. "O kadar genç birinin, onun yaptıklarını başarması..."

"O asla genç olmamış," dedim yumuşak bir sesle ve dışarı baktım. "Hiç fırsatı olmamış." Ama belki ikimiz yalnız olduğumuzda gülümsemesini, gülen gözlerini anımsayınca güçlkle yutkundum. Ve sonra gideceğimi anladığında yüzündeki ifadeyi hatırladım.

Bana veda bile etmemiştir.

İkimiz için de acı çekerek, kollarımı katlayıp göğsümde birleştirdim. Bana bakan Sophie de sessizleşti; uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonunda bir sapaktan saptık ve birkaç dakika sonra isimsiz bir yolda ilerlemeye başladık. Sonunda düzenli bir çimenlik alan içinde bulunan taba rengi binanın önünde durduk. Hiçbir işaret yoktu. Kemerim çözen Sophie doğruldu. "Gizli bir CIA ofisi," dedi, ben henüz sormadan. "Sana burada bilgi verebilirsiniz. Ayrıca yatak, duş gibi kolaylıklar da var..."

Sade ve özelliiksiz binaya boş boş bakarak başımı salladım. Alex'ten neredeyse bin altı yüz kilometre uzaktaydım. Her bir kilometre, bir taş gibi kalbimi parçalıyordu.

Arabadan inip, cam kapının önündeki basamakları çıktık. Sophie ve Nate girişte kimliklerini gösterdiler ve halisiz bir koridor boyunca bana eşlik ettiler. Zemin öyle parlaktı ki yürürken yerde yansımalarımızı görüyordum ve ayak seslerimiz yankılanıyordu.

Sonunda bir kapıyı açan Nate, "İşte geldik," dedi. Kanepe ve koltukların bulunduğu küçük bir daireye girmiştik. Bir köşede küçük bir mutfak, bir kahvaltı tezgâhı ve tabureler vardı.

Sophie evrak çantasını sehpanın üstüne koydu. "Kendine çeki düzen vermek ister misin?" diye sordu. "Duş almak istersen, şurada," dedi, mutfağın yanındaki koridoru göstererek.

Üstümde hâlâ gece uyuduğum eşofman altı ve tişörtle Alex'in bana aldığı kırmızı kazak vardı. Mantıksız bir tarafım onu üstümden çıkarmak istemiyordu. Sanki kazağı çıkınca Alex'le son bağlantım da kopacaktı. Ama ne fark ederdi ki? Üstümdeki giysi ne olursa olsun, nasılsa onu asla görmeyecektim. Bu düşünce bir kırbaç gibi beni sarstı. O arada Sophie ve Nate'in bana bakarak yanıt beklediklerini fark ettim. "İyi olur," dedim.

Sesim, ancak kendi duyabileceğim kadar çıkıyordu. "Şey... benim şampuanım..." Tennessee'deki motel odasının anılan gözümde canlanınca sustum ve ani acıyla gözlerimi kapattım. "Özür dilerim," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "Şampuanım yok."

Sophie'nin koyu renk gözleri sıkıntılıydı ama gülümsemeye çalıştı. "Endişelenme, içerde gerek duyduğun her şeyi bulacaksın."

Banyoda, yavaş yavaş giysilerimi çıkardım ve dikkatle katladım. Aynaya baktığımda kolye ucunun göğsümde panladığım gördüm. Aynada kendimi seyrederip, her şeyin nasıl

hızla değiştiğini anlamaya çalıştım. Yalnızca saatler önce kulübenin önünde, Alex'in kolları arasmdaydım. Sıcak dudaklarıyla boynumu pen Alex'le yola çıkmaya hazırlanıyorduk.

Ansızın kendimi daha fazla tutamayacağımı anladım. Kimsenin sesimi duymayacağı kadar duşu açtım, kabine girdim ve sıcak su üstüme boşalıırken hıçkırarak ağlamaya başladım. Ah, Alex. Lütfen benden nefret etme, lütfen. Seni zlemeye başladım bile. Her şeyi seninle birlikte yapmak isterdim senin şimdi burada olmanı, bana sarılıp her şeyin düzeleceğini ve belki de bu şeyi yaparken lmeyeceğimi söylemeni isterdim...

Akacak gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Sonunda, kendimi duşa girdiğim andan da kötü hissederek saçımı yıkadım ve duştan ıktım. Buharlanmış aynada gördüğüm yüzüm, biri beni antrenman için kum torbası olarak kullanmış gibi, yaralı ve şişmiş görünüyordu. Mekanik hareketlerle, giysileri çantamdan aldım ve giyindim. İ amaşırlarımı, kot pantolonumu ve soluk mavi tişörtümü giydikten sonra üstüme yine kırmızı kazağı geçirdim. Kazağı görmek bana acı veriyordu, ama görmemek on kat daha fazla acı ektirecekti. En sonra da ıslak saçımı tarayıp, topladım.

Salona döndüğümde, Sophie ve Nate kanepelerden birinde oturmuş konuşuyorlardı. Bana baktıklarında yüzlerini kaygıyla buruşturdular. Nate kalkıp mutfağa doğru yürüdü ve kahve fincanları çıkardı. "Kahve ister misin?"

Koltuğun kenanna iliştim. Başım zonkluyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Sadece su istiyorum, lütfen."

"Biraz yiyeceğe ne dersin?" diye sordu Sophie. ne doğru eğilip bana bakarak kollarını dizlerinin üstüne koydu. "Sandvilerimiz var ya da başka bir şey istersen dışarıdan ısmarlayabiliriz."

"Pek aç değilim. Teşekkürler," diye ekledim, Nate bana bir bardak buzlu su doldurup getirirken. Bardağın şekli altıgendi ve parmaklarım soğuğu ve nemi hissediyordu. Bardağı zonklayan alnıma ve gözlerime bastırarak ovdum.

Nate oturduğu yerde öne doğru eğilerek konuştu. "Bir şeyler yemelisin. Gücünü toplaman gerek." İçindeki suyun daireler çizdiği bardağına baktı. "Belki sonra." Sophie tereddüt etti, ama sonra konuştu. Bak Willow, senin için kaygılanıyoruz. İnan bana, neler yaşadığının farkındayım, ama açık konuşmak gerekirse, yann güçlü olmana ihtiyacımız var."

Acıyla irkildim. Kulübede, Alex'in sıcak kollarında uyuyakalıyordum. Sabah beni uyandıran öpücüğünün dudaklarımda bıraktığı tadı hissediyordum. Gözlerimi kapattım; tek isteğim, *Bunu yapmak istemiyorum, fikrimi değiştirdim*, demekti. Ama yapmalıydım yapacak tek kişi bendim. Bir şekilde, bu işin üstesinden gelecek kadar kendimi toplamalıydım, yoksa Alex'i bırakmam ve kalbimizin parçalanması bir hiç uğruna olacaktı.

Çok derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Bir yudum su içip, bardağı dikkatle masanın kenarına koydum. "Biliyorum," dedim alçak sesle. "Bunu başaracağım." Öğleden sonrayı planın üstünde çalışarak geçirdik. "Kutlama görkemli olacak," dedi Sophie, masanın üstüne katedralin bir haritasını koyarak. "Aynın yanı sıra, bir müzik programı da düzenlemişler. Ama bunlar seni ilgilendirmemeli. Sen kapı açılmadan hemen önce oraya geleceksin."

Dikkatle haritaya baktım. Kilisede yüzlerce oturacak sıra vardı, arkalarına da binlerce sandalye yerleştirilmişti. En önde, vaiz kürsüsünün yakınında, uzun, büyük bir alan vardı. "Kapının yeri burası mı?" diye sordum işaret ederek."Doğru," dedi Nate ve mavi gözlerini kısarak planı inceledi. "Ayrıca tam burada, ilk sıralarla kapının bulunduğu alan arasında pleksiglas bir bariyer

bulunacak." Parmağıyla çizgiyi belirtti. "Kalabalığı kontrol etmek için koyacaklar ama birileri seni tanıyıp taşkınlık yapmaya kalkarsa, bizim işimize de yarayacak; en azından onları biraz yavaşlatacak."

Sophie elinde tuttuğu tükenmez kalemı döndürüp duruyordu. "Ön tarafta seninle duranlar, eyaletlerden gelen rahip yardımcıları ve vaiz. Bu arada, sen de rahip yardımcılarının biriymiş gibi davranacaksın. Koro ikinci kattaki balkonda olacak, bu durumda oradakilerden çekinmemize gerek yok. Ama maalesef orada iki melek de bulunacak."

"Ama en azından, yalnızca iki tane var," dedi Nate ben tepki göstermeden. Bana baktı. "Raziel katedralin sorumlusu olan melektir. Kutlamanın sadece insanlar için olmasına, zaten dünyada olan meleklerin yeni gelenleri daha sonra selamlamasına karar verdi. İkinci Dalga gelirken burada bulunan iki melekten biri olmayı istediği biliniyor."

"Bir de yardımcısı Lailah var,¹" dedi Sophie. "Büyük olasılıkla ikisi de ön tarafta, senin bulunduğun alanda olacaklar. Ama kimsenin tepki gösteremeyeceği kadar hızlı davranacağını ümit ediyoruz."

Onlara bakarken boğazım kupkuru olmuştu. "Ama onlardan biri, içeri girdiğimde ruhumu fark etmeyecek mi?" dedim. Meleklerin insan şeklindeyken, denediklerinde tıpkı Alex gibi çevrelerindeki her şeyi tarayabileceklerini biliyordum. Ruhumda görecekləri gümüş ve lavanta renkleri tam olarak beni tanımlıyordu: yarı-melek, yarı-insan.

Yüzünü buruşturan Sophie bir tutam saçı geri itti. Maalesef bu kontrol edemeyeceğimiz bir değişken," dedi. "Yine de elimizden geleni yaptık ve oradaki adamımızdan, yarın senin öldüğünü açıklamasını istedik. Böylece, büyük olasılıkla kimse bir tarama yapmayacak."

Alex'in bütün bunlara ne diyeceğini düşünerek güçlükle yutkundum. "Tamam," dedim sonunda. "Daha sonra ne olacak?"

Kapının saat tam altıda açılması belirlenmiş," diye devam etti Nate. "Bunu yapmak için gereken enerji diğer tarafta üretiliyor. Altıya yaklaşık iki dakika kala, ülkedeki tüm eyaletlerden gelen rahip yardımcıları sırayla bu kapıdan

girecekler." Haritanın üzerinde işaret ederek gösterdi.

"Sen Wisconsin'sin," dedi Sophie. Ayağa kalkıp küçük bir dolaba yaklaştı ve başlıklı, gümüşü mavi bir giysi çıkardı. "Seni bulup bulamayacağımızı bilmiyorduk ama her olasılığa karşı bedenine uygun bir tane yaptırдық. Denemek ister misin?" Giysiye bana uzattı.

Giysinin benim için hazırlanmış ve Colorado'da bir dolabın içinde beni bekliyor olması düşüncesi tüylerimi ürpertti. Dudağımı ısırarak, yürüdüm ve giysiyi Sophie'den aldım. Elbise keçeli askının üstünde hafifçe sallandı. Üstüme geçirince malzemesinin ipek gibi kaygan olduğunu ve bedenimi fısıldar gibi sardığını hissettim.

Sophie geriye doğru bir adım attı ve gözlerini kısarak beni inceledi. "Ölçüleri tahmin ettiğim düşünülürse, hiç de fena değil. Biraz uzun, ama topuklu bir ayakkabıyla sorunu hallederiz." Durup kendime baktım. Giysinin uzun kolları ve yüksek bir yakası vardı. Kapanmamış bir nokta kalmamıştı. Asla üstümden çıkarmayı başaramayacağım bir giysi gibiydi ve içinde kendimi berbat hissediyordum. Aslında düşüncemin büyük olasılıkla doğru olduğunu fark ederek ürperdim. Belki de bu giysinin içinde ölecektim.

"Melekler Kilisesi'ndeki adamımız planı kabul edince, başlığı son anda ekledik," dedi Nate. "İnsanların seni tanımasına engel olacaktır."

"Ama yine de saçını geri toplamamız gerek," diye ekledi Sophie. "Bunu yapmak için tokalarım var."

"Peki," dedim. Tüm istediğim giysiyi üstümden çıkarmaktı. Başımın üstünden çıkarmaya başladım.

"Bekle bir saniye, melek taşını deneyelim," dedi Nate. Evrak çantasını açtı ve grimsi taşı çıkardı.

"Evet, bak işte burada," dedi Sophie. Giysinin sol kolu içinde üstü lastikli gizli bir cep olduğunu gösterdi. Nate yanıma yaklaşp melek taşını ona verdi ve Sophie taşı gizli cebe yerleştirdi. Kolumun üstündeki ağırlığı hissedebiliyordum. "Nasıl durduğunu görmemiz için birkaç adım atabilir misin?" dedi Sophie.

Bundan nefret ediyordum, gerçekten nefret ediyordum. Ama kabul etmiştim; buraya kendi kararım la gelmiş tim ve şimdi yapacak bir görevim vardı. Derin bir nefes alıp, odada bir o yana, bir bu yana yürümeye başladım. Giysinin eteği ayaklarıma dolanıyordu.

"İyi," dedi Sophie izlerken. "Giysinin kollar yeterince kabarı k olduğundan melek taşının hatları belli olmuyor."

"Tamam, plana göre diğer rahip yardımcılarıyla birlikte, saat altıdan biraz önce kiliseye gireceksin," dedi Nate. Kanepeye oturup sırtını yaslar ken bir ayağı hâlâ yerdeydi. "Bu akşam kostümlü prova var, ama birinin seni tanınması riskini alamayacağımız için sen katılmayacaksın. Ama program çok basit: Rahip yardımcıları tek sıra halinde girecek, yüzleri duvara dönük olacak ve diz çökecekler."

Sophie başını salladı. "O anda dev televizyon ekranı kapatılmış olacak," dedi. "Resmi neden, meleklerin uçarak geçtiğini kimsenin görmemesi ve bu da sana, işini yaparken kimsenin yüzünü görmemesi için ek bir güvenlik sağlamış olacak."

Sersemlemiş bir şekilde başımı hafifçe salladım. Her ayrıntıyı düşünmüş gibiydiler. "Peki sonra ne olacak?" diye sordum.

Sophie'nin sesi ciddi ve canlıydı. "Diğerleriyle birlikte diz çöktüğünde, önde ve ortada olacaksın: kapının açılmaya başlayacağı yerin tam önünde! Rahip yardımcılarının elleri dua

konumunda olacak, sen de diz çökerken taşı yavaşça gizli cebinden çıkarıp iki avucunun arasında tutacaksın." Elleriyle nasıl yapmam gerektiğini gösterdi.

"Sonra önündeki havayı gözlemlemeyi sürdür," dedi Nate. Hafif bir dalgalanma başladığını hissettiğin anda, bu senin işaretin demektir. Meleğini harekete geçir, melek taşıyla iletişim kur ve öne doğru koş. Kapı altı metre uzaklıkta olacak; zamanında ulaşmak için yalnızca birkaç saniyen olacak." Başım dönmeye başlamıştı. Bu gerçektir ve gerçekleşmek üzereydi. "Belki... belki, taşla iletişim kurma konusunda biraz çalışsam iyi olur," dedim zayıf bir sesle gizli cebe parmağımla dokunarak.

"Evet, biz de senden bunu yapmanı isteyecektik," dedi Sophie. "Cepten çıkarıp ellerinin arasında tutma konusunda da alıştırtma yapsan iyi olur."

Düşündüğümde daha zordu. Sürekli deniyordum ve parmaklarım beceriksizce lastiğe takılıyordu. Sonunda şeklini kavrayıp sol elimi yukarı doğru büküp tek bir harekette melek taşını almayı başardım. Hareketi arka arkaya birkaç kez hatasız yineledim.

"Çok iyi, şimdi havadaki dalgalanmayı hissettiğini varsayalım," dedi Nate. Kanepenin üstünde, kollarını dizlerine dayamış beni izliyordu. "Taşla iletişim kurmaya hazır mısın?"

Başımı salladım. Gözlerimi kapatıp meleğimi buldum. Bu kez hemen ortaya çıkmıştı, beni bekliyor gibiydi. Saniyeler içinde onunla birleştim, bedenimi terk edip kanatlandım. Bunu yaptığım anda, insan bedenimin elleri arasındaki taşın bilincine vardım: gümüşü bir ruhu vardı ve çarpıntısıyla hayat belirtisi gösteriyordu. Melek elimle ona doğru uzandım, enerjisini benimkiyle buluşturdum ve onu sessizce selamladım.

Enerjilerimiz ilişki kurunca, melek taşında bir titreşim baş-

ladı. Avuçlarımla arasında bir canlının kalbi gibi atışlarını hissediyordum.

"İşte bu anda ileri doğru koşmaya başlayacaksın," dedi Nate, başını sallayarak. "İyi iş çıkardın, Willow."

Melek şeklinde aşağı doğru süzıldüm, kanatlarımı arkamda birleştirdim ve yumuşak bir hareketle insan bedenimle birleştirdim. Yine tek başıydim ve taş bakarak, elimde evirip çevirdim. Neredeyse bir granit parçası kadar sıradan bir taş gibi görünüyordu. Ama dünyalar arasındaki bir duvarı yıkmaya gücüne sahipti. Kendimi buz gibi hissederek, taşı gizli cebim içine koydum. "Sanırım biraz gidip tek başıma çalışsam, sonra da yatsam iyi olacak," dedim. Saat neredeyse altı olmuştı. "Ben yatak odasında mı yatacağım?"

Nate başını salladı. "Ben bu akşam kanepenin üstünde uyuyacağım; Sophie'nin koridorun diğer tarafında bir dairesi var." "Bir şey yemek istemiyor musun? dedi Sophie. "Bir şey ısmarlayabiliriz."

İstemediğimi başımı sallayarak belirttim. Ansızın umutsuzca yalnız kalmak istediğimi fark etmiştim. "Hayır, teşekkürler." "Willow, gün boyunca neredeyse hiçbir şey yemedin." "Gerçekten aç değilim."

"Peki, ama hiç olmazsa odana bir sandviç götürür müsün?" dedi ısrarla. Açık mutfığa doğru yürüyüp, buzdolabından sandviç dolu tabağı çıkardı ve küçük bir tabağa benim için rozbitli bir sandviç koydu. "Lütfen?" dedi tabağı bana uzatarak.

Yemem ya da yememem ne fark eder diye düşünüp, iç çekerek tabağı elinden aldım. "Tamam. İyi geceler."

Yatak odası küçük ama işlevseldi. Taşı saniyeler içinde kolayca gizli cepten çıkarmayı başaran kadar, bir süre daha alıştırtma yaptım. Sonra rahatlayarak giysiyi üstümden çıkarttım

ve katlayıp bir sandalye üstüne koydum. Yeniden eşofman altımı ve tişörtümü giydiğimde düşüncelere daldım. *Bunları son kez giydiğimde Alex'le yatmak üzereydim.*

Dokunmadığım sandviçi komodinin üstüne bırakıp yastığa sıkıca sarılarak yatakta kıvınlıp yattım. Artık kaçmak için bir neden olmadığına göre, acaba hâlâ kulübede miydi? Yoksa Meksika'ya gitmek üzere yola çıkmış mıydı? Karanlığa bakarken gözlerimin yaşla dolduğunu hissettim. Alex'in nerede olduğunu bilmemem çok yanılttı ve hiç doğal değildi. Yanımda olmasını öyle çok istiyordum ki sanki hayati önem taşıyan bir parçam benden koparılıp alınmıştı. Tanrım, gitmemi söylediğinde, gözlerindeki o bakış...

Kolyemin ucunu tutarak, hareket etmeden yan tarafa dönüp yattım. Yanağımın altındaki yastık sıırıslıklam olana kadar, sessiz göz yaşları yüzümden aşağı süzüldü. Ölmek istemiyordum. Yaşamak, Alex'le olmak, onunla yeni deneyimler paylaşmak istiyordum. Ama şu an, Alex için ağlıyordum. Bütün yaşadığı şeyler, sevdiği insanların ölümü yetmezmiş gibi, şimdi benimle aynı şeyleri yine yaşamak zorunda kalıyordu. Onun neler çektiğini düşünmek içimi paramparça ediyordu. Bu duygu yarın neler olacağını düşünmekten bile kötüydü. Bir tarafım, ona yardımcı olacağını, daha az acı çekeceğini düşünerek, şimdi benden nefret etmesini ümit ediyordu.

Ve ayrıca, sanırım ikimiz için ağlıyordum hayat boyu sürmediği için. Ertesi gün hiç bitmeyecek gibiydi. Biraz daha alıştırmaya yaptım. Biraz televizyon izledik; hiçbirimiz konuşmaya pek hevesli değildik. Öğle yemeği yedik. Sanırım üçümüzün de gözü saatteydi. Plana göre, özel havaalanına gitmek üzere saat beşe çeyrek kala çıkıp, bizi Melekler Kilisesi katedraline götürecek helikoptere binecektik. Oradaki adamları beni bir

arka kapıdan içeri alacak ve beni rahip yardımcılarını öne doğru ilerlemeden, onların bulunduğu sıraya ekleyecekti. Wisconsin'den gelen kişinin gecikeceği önceden bildirilmişti, böylece büyük olasılıkla kimse kuşkulananmayacaktı. Zaman yaklaştıkça, bir an önce gerçekleşmesini ve ne olacaksa, olup bitmesini istiyordum. Kanepenin üstünde kıvrılıp oturmuş, görmeden televizyona bakıyordum. Sophie koltuğa tünemiş sigara içiyor ve televizyondaki programla benden fazla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Nate mutfakta kahve hazırlıyordu.

Ansızın, yüksek kubbeli çatısıyla, ekranda Melekler Kilisesi katedrali belirdi. Kalbim hızla çarparak oturduğum yerde yavaşça doğruldum. Bakımlı, koyu renk saçlı bir muhabir katedralin önündeki otoparkta duruyordu. *"Melekler Denver, Colorado'ya geliyorlar! Onlara bağlı binlerce kişi, dünyamıza ikinci ziyaretlerini yaptıklarına inandıkları meleklerin gelişine tanıklık etmek için akın akın Colorado'nun başkentine geliyorlar..."*

Üçümüz de sessizce ve dikkatle izliyorduk. Nate'in elleri yavaşlamış ve kahve unutulmuştu. Kamera uzaktan çekime geçerek katedralin önüne yığılmış insan kalabalığını gösterdi. Şaşkınlıktan dilim tutulmuş şekilde ekrana bakıyordum. *Binlerce* kişi vardı; bazıları melek kanatlı kostümler giymişlerdi, diğerleri de pankartlar taşıyorlardı: *Tanrı melekleri korusun! Melekler, sizi seviyoruz!*

Dikkatle kameraya bakan muhabir devam etti: *"Hiç kimse tam olarak anlamasa da, melek olgusu, gelmiş geçmiş en hızlı gelişen inanç olan Melekler Kilisesi'yle toplumu son iki senedir kasıp kavuruyor. Bu inancın yandaşları tarikat suçlamasına şiddetle karşı çıkıyorlar... yanıtın çok basit olduğunu söylüyorlar. Gerçek sevgiyi öğrenmek için, melekleri tanımak gerektiğini belirtiyorlar."*

Gözleri parıldayan bir kadın ekranda belirdi. *"Bugün burada bulunmak için, bir bilete iki yüz dolar ödedim ve bana kalırsa, bu ucuz bir fiyat... çünkü melekler hayatımı kurtardı. Onlara yardım etmek için başka meleklerin de gelmesi, tüm hayallerimin gerçekleşmesi demek. "*

Daha sonra ekranda başka bir sahne belirdi: Otobanda trafik tıkanmış, arabalar hareket etmeden metalik yılanlar gibi parıldayarak duruyorlardı. Muhabirin sesi yeniden duyuldu: *"Acımasız bir dolandırıcılık mı, yoksa kutsal bir girişim mi? Nedeni ne olursa olsun, gelmeye devam eden binlerce insanla, Denver'in çevresindeki tüm yollarda ciddi bir trafik tıkanıklığı sorunu yaşanıyor olması gerçeğini değiştirmiyor. Melek gibi uçamıyorsanız, bu bayramı evde kutlamayı tercih edin!" Farklı bir haber başlayınca Sophie bana baktı. "Bu yüzden helikopterle gidiyoruz," dedi. "Bu çılgınlıktan başka bir şey değil." "Evet," dedim mırıldanarak, gözümü ekrandan ayırmadan. Güçlkle yutkundum. "Siz ikiniz orada olacak mısınız?" diye sordum ansızın. "Yani... ben bu işi yaparken."*

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben olacağım," dedi Nate. "Sen beni görmeyeceksin ama izleyiciler arasında kapıya yakın bir yerde olacağım. Her şey planlandığı gibi gitmezse yardım etmek için bir şeyler yapabilirim."

Bu düşünce beni az da olsa rahatlattı. Sophie'ye baktım. Gözlerime bakmadan öne doğru eğilip sigarasını kül tablasına silkeledi ve konuşmaya başladı. "Ben de, sizi bıraktıktan sonra helikopterle güvenli bir yere doğru hareket edeceğim." "Öyle mi?" dedim zayıf bir sesle. Özür diler gibi bir ifadeyle bana baktı. "Dinle Willow, anladığını biliyorum. Nate ve ben, Melek Projesi'nde kalan son iki kişiyiz; ikimize birden zarar gelmesi riskini göze alamayız." Kendimi her zamankinden daha yalnız hissederek başımı salladım.

Kuşkusuz mantıklıydı. Hem de çok mantıklıydı. Tam ağzımı açıp, helikopteri alması durumunda Nate ve benim oradan nasıl kaçıp kurtulacağımızı soracaktım ki gerçeğin farkına varıp konuşmaktan vazgeçtim. Alex haklıydı. Oradan çıkabilmemiz olanaksızdı ve bunu ikisi de biliyordu. Beni kapı öldürmezse, Melekler Kilisesi fanatikleri öldürecekti. Kapının kapanması durumunda Nate nasılsa çok geçmeden ölecekti. Bundan dolayı kalmıştı ve gerekirse bana yardım edecekti, ama katedraldeki iki melek Nate'in varlığını fark ederse, günün sonunu göremeyeceği açıktı. İkimizin de birkaç saatten fazla ömrü olmadığı anlaşıyordu.

Bunu zaten biliyordum; neden şu an daha gerçek gibi geldiğini anlamıyordum. Kollarımla kendimi sararak sessizce oturdum. Nate bana ve Sophie'ye kahvelerimizi vererek oturdu. Kahvem fincanda soğuyup kaldı. Televizyondaki yarışma bitti, bir pembe dizi başladı ve sonra yine haberler ekrana geldi.

Sonunda kol saatine bakan Nate, "Samnm gitme vakti geldi," dedi.

Sophie ve ben banyoya gittik ve saçımı toplayarak sıkı bir topuz yaptı. "Çok güzel saçların var," dedi, yanlarını tokayla tutturarak.

Hayır, saçını seviyorum; öyle yumuşak ki. Alex'in sesini duyarak, eliyle saçımı okşadığını hissederek, aynada kendime baktım. Konuşamadım.

Sophie işini bitirdiğinde, başımı sıkışmış gibi ve tuhaf hissettim. Salona dönünce, sabah çıkıp benim için aldığı birkaç çift siyah dolgu topuklu ayakkabıyı getirdi. Bir çift tam olarak bana uydu.

"İyi mi?" dedi ayakkabılara bakarak.

"Evet, iyi."

"Bir çift çoraba ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. Artık kendimi neredeyse rüyada ve bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştım. Ve aynı anda, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nasıl göğsümden dışarı fırlamadığına şaşıyordum. Masanın üstünde duran Sophie'nin kahve fincanındaki ruj izi, Nate'in bol, gri kazağının kolundaki küçük delik gibi garip ayrıntılar dikkatimi çekiyordu.

"Tamam, sanırım hazırız," dedi Nate sonunda.

Çantamı elime aldım. "Peki." Nasıl olmuş da sesim bu kadar normal çıkmıştı?

Sophie giysiyi aldı ve gümüşü mavi kıvrımlı panldayan elbiseyi katlayarak koluna attı. "Bunu helikopterin içinde giyersin," dedi. Diğer eline de, içinde melek taşı bulunan evrak çantasını aldı.

Dairesinden çıkarken Nate elini sırtıma koydu. Koridor boyunca yürüdük. Bacaklarım başka birine aitmiş, beni ileri iten bir güç varmış gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp iç dünyama döndüm ve meleğimi bulup onun parlak, sevgi dolu varlığını hissedip, saf beyaz kanatlarını gördüm. Kollarımın arasındaki çantayı hüznle sıktım. Bu yanımla henüz yeni tanışmıştım ve onu terk etmek zorunda kalacaktım.

Arabaya girdiğimizde, saat beşe çeyrek vardı. Bir saat kadar sonra kapının önünde diz çökmüş olacaktım. Kazağıma dokunup altındaki kristal kolye ucunu hissettim. *Seni seviyorum, Alex*, dedim kendi kendime. *Üzgünüm. Çok üzgünüm.*

Helikoptere doğru giderken, arabada hiç ağlamadım.

Bir daha asla ağlayamayacağım gibi hissettim.

On Sekizinci Bölüm

Kıvrım kıvrım yolları ve keskin dönüşleriyle Sierra Nevadas'dan çıkmak saatler sürdü. Her geçen dakika Alex'e bir saat kadar uzun geldi ve şakakları zonklamaya başladı. Yine de gaza basıp sert dönüşleri yüz altmış kilometre hızla geçme isteğine engel olmaya çalıştı. Oraya varmak zorundaydı, istediği dağın bir kenarına fırlamak değildi. Ellerini sıkıca direksiyona kenetleyerek cesaret edebildiği kadar hızla gitmeye devam etti. Sonunda otoyola ulaştı ve hızlı gidebileceği için rahatladı.

İzleyen yirmi saat boyunca sürekli araba kullandı ve yalnızca iki kez benzin için durdu. Tuvalette aynaya gözü takılınca, yüzünü tanıyamadı. Gözlerinin altı morarmıştı, hayalet gibi görünüyordu. Kapıdan çıkıp arabaya döndü. Önce gece oldu. Nevada'dan Utah'a, oradan da sonunda Colorado'ya vardığında yeniden gün doğmuştu. Zamanı iyi kullanmıştı ve biraz rahatladığını hissetti. Hâlâ Kayalık Dağlar'ı geçmek zorundaydı, ama zamanında orada olacağını, hatta düşündüğünden de erken varacağını sanıyordu.

Yarım saat sonra bir lastiği patladı.

Alex güvenlik şeridinde çekti. Arabadan indi ve ön sol tekerleğe inanamayan gözlerle baktı. Bagajı açıp, yedek lastiğin bulunması gereken yere baktı. Boştu. Bagajı hızla kapattı. Pat-

lak lastikle yola devam etme isteği karşı konulmazdı. Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Tamam, panik yapmamalıydı. Yine de oraya varacaktı, hâlâ yeteri kadar zamanı vardı.

Çok geçmeden bir kamyon belirdi. Alex yolun kenarına doğru hamle yapıp eliyle durması için işaret etti. Bir an için sürücünün durmayacağını sandı, ama kamyon yavaşladı ve emniyet şeridine girip doksan metre kadar ilerde durdu. Alex araca doğru koştu. Sürücü penceresini indirmiş ve dirseğini eşiğe dayamış, ona bakıyordu.

Sözcükler hızla ağzından dökülüyordu. "Merhaba, lastiğim patladı ve cep telefonum çalışmıyor. Benim için bir tamirci çağırabilir misiniz?"

Açık mavi gözlü, tıknaz adam Alex'e Cully'yi anımsattı. Adam, başını çevirip Alex'in arabasına baktı. "Bugün Pazar olduğu için, buralarda açık bir tamirhane bulmak zor. Ama istersen seni on altı kilometre ilerdeki restorana kadar götürebilirim. Oradaki telefonu kullanabilirsin."

Günlerden Pazar'dı. Alex Pazar olduğunu unutmuştu. O da arabaya bakıp yutkundu. Yana doğru çökmüştü ve belli ki kullanılacak durumda değildi. "Evet... evet, teşekkürler," dedi aceleyle.

Restoran ısıll ısıldı ve Alex'in gürültülü müzikten beyni zonkluyordu. Jetonlu telefonu kullanarak lastiği tamir edecek birini bulması bir saat, gelmesini beklemesi de iki saatini aldı. Sinirden kasları gerilmişti. Lastik değıştirilip yeniden direksiyona geçtiğinde dijital saat 14:46'yı gösteriyordu. Yaklaşık bir saat sonra Melekler Kilisesi'nde ayin başlayacaktı ve Willow üç saat kadar sonar kapıyı engellemeye çalışacaktı. Bu düşünce, midesinin kasılmasına neden oldu. Kayalık Dağlar'm bir kısmını hâlâ aşmak zorundaydı. *Başaracağım*, dedi kendi kendine

acımasızca ve yola çıkıp gaza bastı. *Başaracağım ya da başarmaya çalışırken öleceğim.*

Çok geçmeden dağların arasında, virajlı bir otoyola çıktı. Yol ona tanıdık gelmişti, birçok kez Colorado'ya gelmişti. Rahat bir nefes aldı. Tahminen dört buçuk gibi Denver'da olabilecekti ve boş zamanı da kalacaktı.

Ama sonra trafik durdu.

Trafik tıkanıldığında Denver'ın yaklaşık otuz kilometre dışındaydı. Son bir saatte otoyoldaki arabalar düzenli olarak artmış ve Alex'i yavaşlatmıştı. Ellerini direksiyona kilitleyen ve gözü sürekli saatte olan Alex, hâlâ zamanı olduğunu düşünerek endişelerini gidermeye çalışıyordu.

Trafığın akışı gittikçe yavaşladı ve sonunda Alex'in her yanı gelişigüzel hareket eden ve saatte sekiz kilometreden fazla hız yapamayan arabalarla dodu. Sonunda hep birlikte tamamen durdular. Dakikalar geçerken, hareketsiz arabalara bakan Alex'in kalbi hızla çarpıyordu. Hiç hareket etmeden on dakika, sonra on beş dakika geçti. Neler oluyordu böyle? Ve o anda birdenbire neler olduğunu anladı.

Herkes Melekler Kilisesi'ne gidiyordu. Binlerce insan, onunla aynı yöne gidiyordu.

Arabadan inen Alex, motor kapağının üstüne çıkıp baktı. O anda kanı dondu. Önünde, güneşin altında parıldayan kilometrelerce hareketsiz araba sıralanmış duruyordu. Daha ilerde, saatlerdir bekliyor gibi görünen insanlar arabalarından çıkmış, çevrelerine bakıyorlardı. Hâlâ yirmi beş kilometre yolu vardı ve saat dördü çeyrek geçiyordu.

Başaramayacaktı. Willow, Alex'in ondan nefret ettiğini düşünerek tek başına ölecekti.

Hayır. *Hayır.*

Aşağı atlayan Alex, yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Torpido gözünden tabancasını kapıp tişörtünün altına yerleştirdi ve koşmaya başladı.

Belirsiz bir şekilde yanlarından geçtiği arabaları ve insanları fark ediyordu. Ritmik hareketlerle ayaklarını yere sertçe çarparak, emniyet şeridinde koşuyordu. Jimnastik salonunda bir saat içinde on dört kilometre koşabiliyordu. Burası dağlık bölge olduğu için koşmak çok daha zordu. Ama sorun değildi. Alex kendini daha hızlı koşmak için zorladı. Birkaç kilometre sonra ceketini yolun kenarına atarak bıraktı.

Zamanın akışına dikkat etmiyordu. Onun için gerçek olan şey yalnızca bitmek tükenmek bilmeyen yol, koşmak ve kalbinin çılginca atmasıydı. Sonunda bir yüksekliğe vardı ve emniyet şeridinin yanındaki çimenin üstünde park edilmiş iki motosiklet gördü. Araçların yanında bir kadın ve bir erkek duruyordu. Dinlenmek için mola vermiş ve yeniden yola çıkmak için başlıklarını takıyor gibiydiler. Otoyoldaki arabalar hareket etmeden oldukları yerde durmaya devam ediyorlardı.

Kendilerine doğru koşan Alex'e bakakalan çift, hareketsiz kalarak beklediler. Alex, ellerini beline koyup soluklanmaya çalıştı. Yüzünden akan teri hissedebiliyordu. "Saat kaç?" dedi, nefes nefese konuşarak.

Adamın saçı uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı; geçisakalı vardı ve güneş gözlüğü takmıştı. Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Beşi yirmi yedi geçiyor," dedi telefonuna bakarak.

Alex'in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Melekler Kilisesi, ne kadar uzaklıkta?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Hey dostum, umarım sen de onlardan biri değilsin. Bilmiyorum, sekiz ya da dokuz kilometre

gibi bir şey olmalı."

Kan beynine sıçradı. Yarım saati vardı. Willow yarım saat sonra ölebilirdi ve kendisi oraya zamanında ulaşamayacak, orada, onun yanında olamayacaktı.

"Al bunu," dedi kadın, ona bir şişe su uzatarak. Kısa boylu ve uzun, siyah saçlıydı. Yuvarlak bir yüzü vardı ve kaygıyla Alex'e bakıyordu. "Sanırım buna ihtiyacın var."

Alex'in elleri titriyordu ve suyun yarısını bir dikişte içip bitirdi. Elinin tersiyle ağzını silip şişeyi geri verdi. "Saat altıya kadar katedralde olmam gerek. Mutlaka olmalıyım. Beni götürebilir misiniz?"

Adam sırtarak başını salladı. "Üzgünüm, ama biz Colorado Springs yönüne gidiyoruz ve bir sonraki çıkışta, otoyoldan ayrılacağız. Ama sana bir sır verebilirim. Melekler gelmeyecek, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Hayır!" Alex sakın görünmeye çalışıyordu, ama başanlı olamadığının farkındaydı. "Kız arkadaşıma ulaşmaya çalışıyorum; başı derтті! Lütfen, oraya gitmem gerek. Ölüm kalım meselesi bu gerçekten..."

Adamın yüzündeki gülümseme yok oldu. "Aslında, yardım etmeyi çok isteriz dostum, ama..."

"Ölüm kalım meselesi derken, tam olarak ne söylemeye çalışıyordun?" dedi kadın, araya girerek ve gözlerini iyice açarak.

Hay aksi, Willow ölebilirdi ve o burada durmuş, bu insanlarla *konusuyordu*. "Bunu açıklayamam," dedi gergin bir ifadeyle. "Ama kesinlikle orada bulunmam gerek." Motosikletlere göz attı; bir tanesi klasik bir Harley idi, diğeri de eski model bir Honda Shadow'du. "Motosikletinizi satın alabilir miyim?" dedi birdenbire.

Adam hayretle Alex'e baktı. "Ciddi misin?"

Alex ona bir yumruk atmak istiyordu. "*Evet*. Honda için bin dolar veririm, hem de nakit olarak. Lütfen, satın bana onu." Yalnızca birkaç yüz doları kalacaktı ama umurunda değildi. Willow ölürse, zaten yaşamaya niyeti yoktu.

Kadının ağzı açık kalmıştı. Yavaşça ağzını kapattı ve omuz silken erkek arkadaşına baktı. "Yenisini almayı düşünüyordun," dedi adam kadına.

Kadın başını salladı. "Ama ben yalnızca sekiz yüz dolar ödemiştim, üstelik de iki yıl önceydi..."

"Harika, kar ettiniz." Cüzdanını kapam Alex, hemen parayı sayıp kadına uzattı.

Kadın paraya bakakaldı. Sonunda parayı aldı ve göğsüne çapraz şekilde astığı deri çantasının içine tıktırdı. "Peki, öyleyse." Şaşkınlıkla gülerek omuz silkti. "Sanırım bunu alsan iyi olacak." Takmak üzere olduğu mavi başlığı Alex'e uzattı.

"Nasıl kullanılacağını biliyorsun, öyle değil mi?" dedi adam, kadın motosikletin yan bölmesine koyduğu şeyleri alırken.

Başlığı takıp motosiklete binen Alex başını salladı. Birkaç yıl önce, kampta Juan'ın bir motosikleti vardı ve Alex'le Jake onu nöbetleşerek kullanırlardı. Kadın anahtarları Alex'e uzattı. "Al," dedi. "Ayrıca iyi şanslar. Umarım kız arkadaşına zamanında ulaşabilirsin."

"Ben de öyle," dedi Alex geveleyerek. Motoru çalıştırdı, gaz kumandasını döndürerek manevra yaptı ve otoyolun ortasındaki şeritlerin arasında bulunan boşluğa geçti. Sonra motora tam gaz verdi. Arabalar ve yoldan çıkmış olanlar arasında kendine yol açarak ilerlemek zorunda kalsa da, koştuktan çok daha hızlıydı ve bu düşünce Alex'i biraz rahatlattı. Ama aynı zamanda yine de yetişemeyeceği korkusunu taşıyordu. Son kilometreler, trafiğe

girip çıkarak hızla geçti. Katedrali bulmak kolaydı, zira yaklaşık iki kilometrede bir dev işaretler vardı. Vücudunu eğerek çıkıştan saptı. Yanından geçtiği arabaların terk edilmiş olduğunu fark etti; anlaşılan bazı katılımcılar beklemekten bıkip yürümeye karar vermişlerdi.

Bir buçuk kilometre kadar sonra kendini aşağıda katedrali görebildiği bir tepede buldu. Kilisenin kubbeli çatısı öğleden sonra güneşinde altın gibi parlıyordu. Bir bakışta ön kapılardan giremeyeceğini anlamıştı. Binanın dışında on binlerce, belki de yüz binlerce kişi vardı: insanların oluşturduğu koyu renk bir halı katedralin basamaklarını, otoparkının ve çevresindeki yeşil alanın her santimetresini kaplamıştı. İnsanlar arabalarında doğrulmuş, izliyor ve bekliyorlardı. Gördüğü sahneyi algılamak için bir an duran Alex, hoparlörlerle dışarı yayılan koronun sesini işitti.

İçeri girmenin bir yolu olmalıydı, mutlaka olmalıydı. Soğukkanlılığını korumaya çalışan Alex aşağıda bir kartpostal gibi yayılmış duran katedrali taradı. Ansızın binanın arka tarafından yavaşça yükselmekte ve doğuya doğru hareket etmekte olan siyah helikopteri görünce nabızı hızlandı. Tam olarak dün Willow'u alıp götüren helikoptere benziyordu. Hiç kuşkusuz arka tarafta bir giriş vardı ve Willow oradan girmiş olmalıydı. Dikkatle aşağı bakınca, katedralin arka tarafına doğru giden bir servis yolu gördü. Kapı büyük olasılıkla oralarda bir yerde olmalıydı.

Sol tarafında, kiliseye doğru uzanan geniş bir alan vardı. Park edilmiş arabalarla doluydu, ama tam ortada geçiş için boşluk bırakılmıştı. Şanslıysa, o alanı izleyerek servis yoluna ulaşabilirdi. Saniyeler sonra Alex motosikletiyle tozu dumana katarak ilerlerken aynı sözcükler beyninde uğulduyordu:

Lütfen, lütfen bu yol beni Willow'a götürsün. Lütfen zamanında orada olayım.

Helikopter tam altıya yirmi kala katedralin arkasına indi. Nate ve Sophie beni arka taraftaki girişe götürüp, gri bir kapıdan binanın içine soktular. Yürürken giysinin ipek kumaşı ayak bileklerime dolanıyordu ve melek taşının kolumdaki ağırlığını hissediyordum. Başlık rahibe gibi görünmemi sağlıyor, yalnızca yüzümü açıkta bırakıyordu. Her şey çok sakın görünüyordu.

Helikopterden bakarken, kilometreler boyunca hareket etmeyen arabaları ve katedralin ön tarafındaki kalabalığı görmüştüm, ama içerde devam etmekte olan ayinin yüksek sesine rağmen, burada herkes derin bir sessizlik içindeydi.

Belki de derin sessizlik benim içimdeydi. Yürürken ayaklarıma, yeni siyah ayakkabıların parlaklığına baktım ve giysinin içinde yukarı doğru katlanmış kot pantolonumu düşündüm. Cebimde söğüt ağacıyla birlikte çekilmiş resmin ağırlığını hissedebiliyordum. Onu helikopterdeki çantamda bırakmak istememiştim. Sophie, onu benim için güvenli bir şekilde saklayacağını söylemişti. Resmi bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Çok soğukkanlıydım, ama çok fazla düşünürsem her şey çökecek gibi geliyordu. Sanki kırılmamak için kendimi içi boş bir yumurta kabuğu gibi dikkatle taşımalıyım.

Kahverengi üniforma giymiş bir güvenlik görevlisi kapının yanında nöbet tutuyordu. "Merhaba, Wisconsin rahip yardımcısı geldi," dedi Sophie gülümseyerek. "Jonah Fisk'i görebilir miyiz lütfen? Bizi bekliyor olmalı."

Güvenlik görevlisi telsiz telefonla konuştu ve bir süre sonra, dağınık, kıvrıkcık saçlı genç bir erkek kapıya geldi. Hayretle ona

baktım. Karşılaşmanın nasıl olacağını umduğumu bilmiyordum, ama böyle olmadığı kesindi. Jonah, yirmi iki yaşında gibi duruyordu ve endişeli kahverengi gözleri vardı. Gri bir takım elbise giymişti, kravatı benim giysim gibi gümüşü maviydi.

"Hımm... iyi, Wisconsin de sonunda gelebildi," dedi sinirli bir ifadeyle dudaklarını yalayarak. Bu kadar kötü bir yalancı olması, bende gülme isteği yarattı. Neyse ki sıkıntılı bir ifadeyle duvara yaslanan güvenlik görevlisi durumu fark etmemiş gibiydi.

Jonah içeriye girmemiz için bize eşlik etti ve az sonra dördümüz birlikte uzun, sessiz bir koridorda yürümeye başladık. Yerin, duvarların ve tavanın rengi parıltılı bir beyazdı. Jonah bizi, koridorun ortalarında bir yerde bulunan boş bir odaya götürdü ve arkamızdan kapıyı kapattı. "Demek Willow sensin," dedi bana bakarak.

Boğazım konuşamayacak kadar kuru olduğundan, başımı salladım.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Nate.

Jonah hâlâ inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Başını hafifçe sallayarak Nate'e döndü. "Umarım. En azından, elimden geldiği kadar hazır olduğunu söyleyebilirim."

"Hâlâ Willow'u arıyorlar mı?" dedi Sophie endişeyle.

"Hayır, sanmıyorum. Raziel, onun ölüm haberine inandı. Senin ölüm haberine," diye ekledi tuhaf bir şekilde bana bakarak.

Hafifçe gülümsemeyi başardım. Tüm düşünebildiğim, *bunun pek yakında gerçek olacağıydı.*

Sophie derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun!" Saatine baktı. "Sanırım, ben artık gitmeliyim." Bana döndü ve çelişkili bir ifadeyle bakarak koluma dokundu. "İyi şanslar Willow. Sonuç ne olursa olsun, sana teşekkür ederim. Kulağa anlamsız geliyor olabilir, ama..." Sözlerine devam edemedi.

Gittiği için ondan nefret etmemeyi denedim. "Elimden geleni yapacağım," dedim. "Gerçekten."

"Yapacağını biliyoruz." Ansızın bana sanldı; parfüm ve sigara kokuyordu. Nate'e döndü. "Sana da iyi şanslar," dedi, onun elini sıkarak. "Seninle çalışmak benim için gerçekten bir onurdu."

"Seninle çalışmak da," dedi Nate hafif bir gülümsemeyle. Eğilip Sophie'yi yanağından öptü. Veda sahnesinin son bölümüne tanık olmamak için başımı çevirdim.

Sophie gittikten sonra, Nate de saatine baktı. "Ben de gidip yerime oturmalıyım. Fazla zamanımız kalmadı." Bir an bana baktı ve ne kadar umutsuzlukla başarmamı istediğini bakışlarından anlayabildim. "Yardım etmek için, elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi sonunda. "İyi şanslar, Willow. Ve sonuç ne olursa olsun, dnediğin için teşekkür ederim."

"Teşekkürler," dedim. Aslında bu doğru yanıt değildi, ama o an verebileceğim en iyi yanıttı. Hafifçe omzumu tutup odadan çıkan Nate kapıyı arkasından kapattı.

Jonah'ın yüzü solgundu. "Seni de diğerlerinin bulunduğu yere götürsem iyi olacak," dedi elini gergin bir şekilde kıvrıcık saçlarında gezdirerek. "Nate haklı, fazla zamanımız yok. Bu arada, unutmadan söyleyeyim; sıradaki ismin Carrie Singer olacak, tamam mı? Birkaç dakika sonra, listeden herkesin adını kontrol edeceğim; ismini sakın unutma."

"Unutmam," dedim. Sesim inanılmayacak kadar normal çıkmıştı. Katedralin içinde büyüyen gürültüyü çift kapının ardından duyabiliyordum: çevremizde boşuk bir gürlleme, bir titreşim var gibiydi. Şarkı söyleyen bir koro olduğunu anlamam için bir, iki saniye geçmesi gerekti. Güçlkle yutkunarak, kolumdaki cepte bulunan melek taşma parmağımla dokunup, hâlâ orada durduğundan emin olmak istedim.

"Bu tarafa doğru," dedi Jonah, elini kolumun üstüne koyup kapıya doğru yürürken. Dokunduğu anda buz gibi bir korku tüm bedenimi sardı. Benim mi, yoksa onun mu korkusundan kaynaklandığını bilmiyordum. Beni daha kısa, farklı bir koridora götürdü. "Hepsi buradalar," dedi alçak sesle bir kapının önünde durarak. "Başını sürekli aşağıda tutsan iyi olur eminim, herkes fotoğraflarını görmüştür."

Başımı sallayarak öne eğdim. Başlık da öne kaydı. Odaya girdiğimizde kızların heyecan dolu konuşma sesleri bizi karşıladı. Gözlerime kadar düşen başlıktan dolayı tüm görebildiğim her tarafın gümüşü mavi giysilerle dolu olmasıydı. Jonah konuşmaya başladı. "Zaman geldi arkadaşlar, herkes dünkü gibi sıraya dizilsin."

Konuşmalar anında kesildi ve herkeste derin bir heyecan belirdi. Uzun sırada dizilmeye çalışırken giysilerin birbirine dokunmasıyla bir hışırtı sesi çıkıyordu. Dikkat çekeceğimi düşünerek başımı kaldırmaya korktum ve nereye gideceğimi bilemediğim için olduğum yerde kaldım. Neyse ki Jonah yeniden kolumu tuttu. "Hadi Wisconsin, seni şöyle ortaya alalım işte buraya."

Beni sıranın bir noktasına yönlendirdi. İki kız bana yer açmak için birbirlerinden uzaklaştılar. Yerime geçerken saniyelerin hızla geçtiğini ve her ne olacaksa, hızla oraya yaklaştığımı hissettim. Ellerimde buz parçaları tutuyor gibiydim.

Jonah sıranın önünde yürüyor ve elindeki kâğıttan isimleri okuyarak kontrol ediyordu. Neredeyse sıranın yansını okumuştum.

"Jessee King?"

"Burada."

"Latita Ellis?"

"Burada."

"Carrie Singer?"

Anımsamam bir saniye sürdü. "Burada," dedim.

Adımın yanına işaret koyan Jonah, yüzüme bakmadan devam etti. "Kate Gefter?"

"Burada."

İsimler ve yanıtlar böylece devam etti. Kaskatı kesilmiş, bekliyordum. İçimdeki yumurta kabuğunun titrediğini ve gerilerek çatlamaya başladığını hissediyordum. Hep birlikte, üstünde bir poster bulunan duvarın karşısında durmuştuk. Posterde *Melekler Kurtarır!* yazıyordu.

"Susan Bousso?"

"Burada. Daha doğrusu, burada değil. Ben Beth Hartley. Susan'ın yerini alıyorum."

Dehşete kapıldım. Beth *burada* mıydı? Sıranın o tarafına bakmaktan kendimi alamadım. Aramızda yalnızca dört kız vardı. Başlığın altındaki yüzü yorgun ama her zamanki gibi güzeldi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarparken, beni görmemesi için hemen yeniden önüme baktım.

Jonah donakalmıştı. Kafasının karıştığını ve korktuğunu fark edebiliyordum.

"Beth," dedi yineleyerek.

Beth başını salladı. "Susan hastaydı, onun yerine benim gelmemi istediler. Size haber vereceklerdi. Sorun yok, öyle değil mi? Dün size söylemek istedim ama fırsat bulamadım."

Şu an Jonah'm, Beth'le beni birbirimizden uzaklaştırmak için, deli gibi bir çözüm aradığından emindim. Ama yeteri kadar zaman yoktu. "Hayır, sorun yok. Aramıza hoş geldin," dedi Jonah sonunda.

Sıranın diğer tarafına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra,

"Tamam kızlar, zamanı geldi." Gözlerimin kenarıyla bile yüzünün aşın solgun göründüğünü fark edebiliyordum. Yürüdü ve kapıyı açtı. "Hadi, gidelim."

Koridorda yürümeye başladık. Çift kapıya yaklaştıkça tamamen hissizleştim. Buraya kadardı. Gerçekten buraya kadardı. Jonah sıradaki ilk kızı kapının önünde durdurunca, aynı gümüşü mavi giysileri giymiş arkadaşiler koridor boyunca üst üste çıktılar. "Zamanı geldi," dedi Jonah saatine bakarak. "Melekler sizinle olsun, arkadaşlar."

Kapılardan birini açtı ve kızlar sırayla katedrale girmeye başladılar. Bacaklarım titriyordu; önemsememeye çalışarak diğerleriyle birlikte öne doğru ilerledim. Kalabalığın umudunu ve özlem dolu bekleyişini hissedebiliyordum. Kapıdan geçerken bir an gözlerim Jonah'm gözleriyle karşılaştı. Endişeyle bana bakıyordu. Korkuyordu. Başarılı olmamı ümit ediyordu; artık onun için başka bir şeyin önemi kalmamıştı.

Bunları düşünürken bir yandan da diğerleriyle birlikte katedralin içine doğru ilerliyordum ve Jonah arkamda kalmıştı. Önce karanlık bölümlerden geçip, sonra sahne gibi aydınlatılmış bir alana girdik. Birdenbire gözlerim öyle kamaşmıştı ki sağ tarafımda duran katılımcıların yerinde yalnızca derin bir siyahlık görüyordum. Mikrofonlarla büyüyen ayak seslerimiz güçlü kalp atışları gibi duyuluyordu. Ayrıntılar çok belirgindi: melek kanadıyla bezenmiş bir vaiz kürsüsünün üstünde beyaz saçlı bir vaiz, yanında katedraldeki iki melek olduğunu varsaydığım esmer bir adamla şehvetli, kumral bir kadın duruyordu. Raziel ve Lailah olmalıydılar. Dev bir televizyon ekranı tavana doğru yükselirken, batan güneşin aydınlatdığı meleklerle süslenmiş vitrayları gözler önüne seriyordu. Ve her şeyin önünde, yan futbol sahası büyüklüğünde, çevresi büyük çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş bir

alan uzanıyordu.

Bu kapıydı.

Kafamdaki tüm düşünceleri boşaltmaya çalışırken, kalbim hızla çarpıyordu. Diğer kızlarla birlikte tam kapının önünde sessizce durduk. Elimi giysi kolunun içine daldım melek taşına dokundum. Ve herkes hareket edince onlarla birlikte hareket ettim.

Döndüm. Taşı elime aldım ve diz çöktüm. Ellerim dua etme konumundaydı.

Ellerimin arasında melek taşını tutarak diğer kızlarla birlikte diz çöktüm. Dikkatle, kapının açılmaya başladığını işaret edecek olan havadaki dalgalanmayı beklemeye başladım. İçimdeki yumurta kabuğu çatlamıştı. Derin, can acıtan bir hüznün ve korku tüm benliğimi kaplamıştı. Ölmek istemiyordum. Henüz ölmemeliydim, bu şekilde olmamalıydı; ölmek için çok gençtim. İçimde soğuk ve derin bir yankı açılmış gibi hissediyordum. Kapıya odaklanırken, sessizce diz çöktüğüm yerde sakin olmaya, bir şey düşünmemeye çalıştım. *Düşünme. Düşünmek için burada değilsin. Bir şeyler yapmak için buradasın.*

Hep birlikte çömelmiş beklerken, ellerini arkasında birleştirmiş olan Raziel yukarı doğru bakarak kapının önüne geldi. Çok korkmama karşın, gözlerim bir an Raziel'in yüzüne takıldı ve tanıdık geldiğini hissettim. Bu yüzü daha önce nerede görmüştüm? Sonra dönüp ağır ağır yürümeye başlayınca onu tam olarak gördüm.

Bir şok dalgasıyla paramparça olduğumu hissettim. Meleğin yakışıklı, esmer yüzü, yıllar önce annemin zihninde gördüğüm yüzdü.

Bu babamdı.

Kendime engel olamadım, hızla başımı kaldırıp ağzım açık ona

bakakaldım. Konsantrasyonum tamamen dağılmıştı. *Hayır* Odaklanmalıyım. Dikkatimi yeniden toplamaya çalıştım ve duvara baktım. Şakaklarım zonkluyordu. Aynı anda, yan tarafımda bir hareketlenme fark edip bana bakıldığını hissettim. Ve sonra büyüyen gözleri gördüm.

"Ah, melekler korusun," dedi Beth fısıldayarak. "Willow burada!"

Yakınımdaki kızlar önce ona, sonra bana bakınca sırada bir karışıklık oldu. Kaskatı kesilmiş şekilde tam önüme bakarak diz çökmeye devam ettim.

"Bu, *Willow*" dedi Beth daha yüksek sesle. Sesi, paniğe kapılmış bir haykırıya dönüşmüştü ve katedralin ses sistemi içinde iyice duyuluyordu. "Bir şeyler yapın! Bu, Willow Fields! O burada, biri onu durdursun!"

Aman Tanrım; aman Tanrım. Çömeldiğim yerde titriyor, hareket edemiyordum. O sırada hayretle kaşlarını çatmış olan Razieli'nin büyük adımlarla yaklaştığını gördüm. Çevremdeki kızlar, ağızları açık bana bakıyorlardı. Ve tam o sırada havada, elle hafifçe karıştırılan su gibi, hafif bir kıpırtı hissettim. *Düşünme, hareket et ve gerekeni yap!*

Sıradan çıkıp öne doğru fırladım ve meleğimle iletişim kurup koştum. Kendi içimden dışarı çıkıp yükseldim. Uçuyordum. Koşuyordum. Kanatlarıma yüklenerek melek taşının enerjisini kendi enerjimle birleştirdim ve taşın nefes alır gibi hareketlenmeye başladığını fark ettim. Alanın yarısından sonra, arabalar tüm şeritlere park edilmiş olduğundan, hayal kırıklığıyla can çekişen Alex yavaşlayıp, onların etrafından dolanmak zorunda kaldı. Sonunda alanın diğer ucuna ulaştı. Tahmin ettiği gibi alanın arkası yola bakıyordu ve arada bir şarampol vardı. Şarampolü aşip yeniden yola çıkması yalnızca

birkaç saniye sürdü ve sert dönüşte eğilirken arka lastiğin gerildiğini fark etti. Ve işte Melekler Kilisesi tam karşısında duruyordu. Bu açıdan bakınca büyük bina, eskiden olduğu gibi bir stadyumu andıyordu. Yerden yükselen yalın ve kavisli beyaz duvarların oluşturduğu bir dış görünüşü vardı. Yaklaştıkça yolun, servis girişinin yanındaki küçük bir otoparka bağlandığını gördü.

Savrularak otoparka girip motosikleti durduran Alex, aşağı atladı ve kaskını çıkarıp aracın üstüne fırlatarak kapıya doğru koştu. Kapının dışında kahverengi üniformalı bir koruma duruyordu. Alex onu fark etmedi bile. Kapı mandalını çevirdi ve tüm ağırlığıyla kapıyı itti.

"Hey!" dedi görevli, kapı açılmaya başlarken Alex'in kolunu kavrayarak. "İçeri giremezsiniz!"

Alex sert bir hareketle kolunu ondan kurtardı ve içeri girdi. Kendini uzun, ışıltılı ve beyaz bir koridorda buldu. Birkaç adım atmıştı ki koruma yine yanında belirdi ve kolunu kaptı. "Hemen dışarı çıkın, efendim," dedi hızlı hızlı soluyarak. "İzinsiz girmeye çalışıyorsunuz."

Alex'in tek görebildiği koridorun dibindeki kapılardı. Willow oradaydı, bunu biliyordu. Kıpırmızı kesildiği hissetti. Sert bir hareketle kendini korumadan kurtardı ve duvara çarparken zorlukla nefes aldığını duydu. Hızla koşmaya başladı. Ayak sesleri cilalanmış zeminde yankılanıyordu.

Kapılara yaklaşırken, katedralin ses sisteminde yükselen öfkeli bağırıışları duydu. *"Bir şeyler yapın! Bu, Willow Fields! O burada, biri onu durdursun!"* Neredeyse, havanın önümde ve sonra da üstümde bir anaför gibi fırlı finı döndüğü kapıya ulaşmıştım. Başka bir melek ona doğru saldırıya geçtiği için meleğimin durakladığını ve melek taşıyla ilişkisinin koptuğunu hissettim. Elimdeki taşın hareketi, tıpkı ölen bir kalp gibi durmuştu. *Hayır!*

Çaresizlik içinde durup, yukarı baktım.

Bu Raziel'di. Babam.

Birinin hareketlendiğini belli belirsiz fark ettim. "Görevimi tamamlamalıyım!" ve Jonah'ın haykıran sesini duydum. "Her şey yolunda! Geri çekilin ve bariyerden uzak durun. Melekler bunun üstesinden gelir!" Melek halimde Raziel'i atlatmak için kanatlarımı çılginca çırparak bir o yana, bir bu yana uçuyor ve taşla yeniden iletişim kurmaya çalışıyordum. Her hamlede güçlü, parıltıyan, beyaz kanatlarıyla Raziel karşıma çıkıyordu. Kapının yarattığı havadaki dalgalanmanın gittikçe güçlendiğinin farkındaydım. Artık her an, tamamen açılabilirdi.

"Bu yanına *kalmayacak*," dedi Raziel tıslayarak. Bir an gözlerimiz karşılaştı. O an beni tanıdığını ve yüzümde annemin yüzünü gördüğünü anladım. Bir saniye kadar tereddüt ettiği anda başka bir melek yan taraftan gelip ona saldırdı. Bu Nate olmalıydı. Öfkeyle bağırarak Raziel onun üstüne atıldı.

Çılginca kanatlarını çırpın melekler dövüşmeye başladı. Tam o sırada üstümde beyaz bir ışık parladığını fark ettim. Ne olduğunu düşünecek zamanım yoktu. Melek bedenim birdenbire yere inerek, insan bedenimin elindeki taşla dokundu. Taş yeniden hayat buldu ve son adımlar için hamle yaptım.

Arkamdan, Jonah'm deli gibi bağırarak sesini ve insanların çığlıklarını hâlâ duyuyordum. "Durdurun onu! İkisini de durdurun, o da Willow'un tarafında!" Önümdeki kapı, modası geçmiş bir fotoğraf makinesinin deklanşörü gibi açılmaya başlıyordu. Aralıktan, geçmek için bekleyen binlerce parıltılı, beyaz ve güzel meleği görebiliyordum.

Dizlerimin üstüne çökerek taşı kapının içine doğru ittim. Enerji duvarı, kendiyle kavga eder gibi öfkeyle köpürerek dağılmaya başladı. Darbeler beni etkilemeye başlayınca acıdan soluğum kesildi. Karmaşanın ortasında elimi zorlukla

görebiliyordum. Kapı açılmaya çalışırken duvar titreyerek karşı geliyordu. Melekler bir ara görünüp, sonra gözden kayboluyorlardı. Güçlü bir titreşim ve gürleme sesi vardı. Bir parçalanma sesiyle altımdaki zemin çatırdayarak kabardı. Çığlık atarak yana doğru yalpaladım. Zemin yeniden dalgalanırken, elimdeki melek taşı ufalanıp parçalara ayrılmaya başladı. Arkamda bir şeyin büyük bir gürültüyle düştüğünü fark ettim. Tanım, duvar beni parçalamaya çalışıyordu, bunun gerçekleşmeye başladığını hissediyordum. Dayanmaya çalışarak dişlerimi gıcırdattım. Uzaktan birinin ismini söyleyerek seslendiğini duyar gibi oldum. Ve sonra, bembeyaz, uğultulu bir gürültüyle her şey havaya uçtu.

Takla atarak düşüyordum. Çok acı çekiyordum. Çığlık atmak istiyordum, ama sesim çıkmıyordu.

Her şey yavaş yavaş solup yok olurken, *Alex*'i düşündüm.

On Dokuzuncu Bölüm

Deli gibi katedrale dalan Alex, Willow olduğunu düşündüğü bir kızın kapıya doğru koştuğunu, bir diğer kızın da çığlık attığını gördü. Öne doğru atıldı. Tek düşüncesi, kapıya ulaştığında onun yanında olmak ve tek başına ölmemesi için kollarına alıp onu kucaklamaktı. Belirsiz şekilde, farklı bir tarafta devam eden kargaşanın farkındaydı. İki erkek birbiriyle boğuşurken, mavi

giysili kızlar ılık atıyordu.

Alex aydınlatılmış bölüme varmadan, Willow ansızın durup yukan baktı. Melekler. Alex, üstünde susturucusu olan silahını çekip çıkardı ve çakra noktalarına odaklandı. Üç melek gördü: Willow'un meleği bir erkek melekten kurtulmaya çalışıyordu ve daha yüksekte sert, güzel yüzlü bir kadın melek Willow'un insan bedenine saldırmaya hazırlanıyordu. Dizi üstüne çöken Alex, kadın meleğe nişan aldı ve ateş etti. Melek ışık parçacıklarına dağılarak yok oldu.

Plastik bariyeri yumruklayan ve onu aşmaya çalışan izleyenler, Willow'un ismini haykırıyorlardı. Aydınlatılmış bölüme geçen Alex, Nate'in melek bedeniyle kanatlarını kuvvetle çırparak ilk meleğe saldırıya geçtiğim gördü. Aynı anda Willow'un meleği kendi insan bedenine yaklaştı ve Willow son adımlar için hamlesini yaptı. Kapıya ulaştı ve elini kapının içine doğru uzattı. Enerji vahşice şekil değiştirirken, geçmek için bekleyen melekler gözüne çarptı. Kapıya yakın zemin yukarı doğru yükselirken, Willow'u yana itiyordu. Willow'a yaklaşan Alex'in altında yer kabarmaya başlayınca ayağı kaydı, ama hızla kendini toplayıp Willow'a doğru koştu.

"Willow!" diye haykırdı.

Kapı bir patlamayla açıldı. Enerji dalgası gözleri kamaştıran bir ışık yayarak, hızla dağıldı. Alex bağırarak kolunu gözlerine siper etti. Karmaşık bir bulanıklık vardı: iki melek devrilip, parçacıklarla ayrılmışlardı... Willow'u ise patlama bir kenara fırlatmıştı. Yürek burkan bir inleme uğultusu vardı. Mavi giysili kız kalabalığının az ilerisinde tavanın bir kısmı yıkıldığından etraf toz, duman içindeydi. Çığlıklar duyuluyordu. Dört bir yana kıvılcımlar saçılarak elektrik kesildi. Tüm ön taraf karanlıkta kalmıştı, içeriyi aydınlatan tek şey vitraylardan süzülen, batan

güneşin hafif ışığıydı. Tam da o sırada, kanatları ve ışık halkaları parıltıyan melekler açık kapıdan süzölmeye ve kilise sıralarına doğru uçmaya başladılar. Açık kapının aralığından, onların dünyasındaki günbatımı görünüyordu. İzleyenlerin alkışlamaya ve bağırışmaya başlamasıyla katedralde büyük bir güröltü çıktı. İlk birkaç sırada oturanlar, yerlerinde zıplayarak hep beraber yukarı bakıyorlardı. Dikkatle üstlerinde uçuşan melekleri izlerken, Willow tamamen unutulmuştu.

Her şey bir anda olmuştu. Willow... Willow neredeydi? Alex'in bilinci, hâlâ başının üstündeki çakradaydı ve çevresinde beliren ani karamsarlık içinde, insanların ruhlarını, heyecanla yukarıyı izlerken ren garenk görünen enerji alanlarını belirgin bir şekilde görebiliyordu. Hızla ön tarafı tarayıp Willow'un ruhunu

bulamayınca korkuya kapılmaya başladı.

Ve sonra, onun varlığını bulanık bir şekilde, herkesten uzakta, gümüş ve lavanta rengi çırpınma şeklinde hissetti. Alex karanlığın içine daldı; sendeleyerek, neredeyse eğri büğrü zemine kapaklandı. Sonunda Willow'a ulaştı. Yerde, başı yana dönük şekilde sırtüstü yattığını fark etti. Çılgın gibi dizlerinin üzerine çöktü ve onu kollanna aldı. "Willow! Willow, lütfen iyileş... lütfen, lütfen..."

Willow'un başı geri düştü. Alex'in kollarında hareketsiz duruyordu. Ruhu donuktu ve gittikçe de sönökleşiyordu. Çok iyi tanıdığı yüz hatlarına bakan Alex, kalbinin duracağını düşündü. Hayır. *Hayır*, olamaz.

Zayıf bir parıltıyla Willow'un solgun ve hayalet kadar güçlükle görölebilen meleği, üstünde belirdi. Önce Willow'a, sonra da yalvaran gözlerle Alex'e yaklaştı sonra gözden kayboldu. Alex'e ne söylemeye çalışmıştı? Güçlükle yutkunan

Alex, kollarında yatan kıza baktı. Willow'un ruhu artık çok zor fark ediliyordu, ufak bir ışık titreşimi gibiydi. Alex tereddüt etti ve sonra, tam olarak neden yaptığını bilmeden, elini Willow'un kalbinin üstüne koyup gözlerini kapattı.

Lütfen gücümü al, diye düşündü Alex. Bendeki tüm gücü al... ama lütfen yaşa, lütfen, lütfen yaşa...

Alex çaresizce gücünü ve Willow'a olan aşkı hayal edip ona güç göndermeye, yardım etmeye ve bulunduğu yerden onu geri getirmeye çalıştı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Hâlâ yukarıda uçuşan meleklerin ve sevinç bağrıışlarının sesini duyuyordu. Kollarındaki Willow'un bedeni hâlâ hareketsizdi. Sonunda Alex, görebileceği şeyden ödün koparak gözlerini açtı.

Willow'nun ruhu yok olmuştu.

Kalbine acı saplandı. "Hayır!" dedi nefesi kesilerek. "Lütfen, hayır..." Willow'u kavrayıp, yüzünü onun omzuna bastırdı

Tenin yumuşaklığını, saçlarının kokusunu hissetti. Kollarında tuttuğu Willow'u sarsmaya başladı. Alex çok geç kalmıştı. Onun burada olduğunu bile bilmeden, tek başına ölüme gitmişti. Gözyaşları içinde hareketsiz dudaklarını öptü. "Üzgünüm," dedi fısıldayarak ve hâlâ sıcak olan yüzünü okşadı. "Ah, Willow, çok üzgünüm..."

Alex, kendini ölüyor gibi güçsüz ve kaslarını zayıf hissetti. Bedeni öyle halsizdi ki Willow'u kollarında zor tutuyordu. İçinden bir şey kopanmış gibi ani bir acı hissetti. Yoksa bir melek yaşam gücünü mü çekip almıştı. Borudan akan su gibi, hayatının sönüp gittiğini hissediyordu. Kırkıdamayan Willow'u kollarında tutarken, bu düşünce garip bir rahatlama hissetmesine neden oldu.

Üstlerinde bir ışık yükseldi; gümüş ve lavanta rengine, mavi ve altın rengi karışıyordu.

Kafası kaşan Alex, yan yana duman gibi yükselen ışıklara baktı. Gümüş rengi çok belirsizdi. Alex izlerken, mavi rengin gümüş ışığın çevresini sardığını, onu okşadığını fark etti. Ya-vaşça mavi ve altın renkler yok olup, gümüş ve lavanta renkleri

daha parlak bir şekilde ışıldamaya başladı. Alex, gücün bir ruh-
tan diğerine aktarıldığı izlenimine kapıldı.

Sonunda lavanta tonlarıyla bezenmiş gümüş rengi ışık kalıcı
oldu. Alex'in ruhu, gcsz de olsa ona geri dönmüş ve kendine
gelmeye başlamıştı bile. Yaşam gücünün hızla geri döndüğünü
hissediyordu. Gümüş ve lavanta rengi ışık aşağı inip yavaşça
Willow'un cvresini sardı. nce zayıftı ama bir saniye sonra
parlamaya başladı.

Kollarının arasındaki Willow'a bakan Alex'in içinde bir umut
belirdi. Soluk almaktan bile ckinerek yeniden yanağına
dokundu. "Willow?"

İlk başta hiçbir şey olmadı... ama sonra yeşil gözleri yavaş
yavaş açılmaya başladı. Yukarı doğru, sersemlemiş şekilde Alex'e
baktı.

"Alex?" dedi fısıldayarak. "Gerçekten sen misin?"

Öyle büyük bir sevinçle sarsıldı ki neredeyse acı cekiyor gi-
biydi. Rahatlamanın etkisiyle gevşeyen bedeni Willow'a sarılarak,
onu kendine doğru cekti. "Benim bebeğim," dedi boğuk bir sesle
ve Willow'un saçını öptü. "Benim."

Willow gclkle kollarını kaldımp Alex'in boynuna doladı ve
hıçkırarak başını onun omzuna dayadı. "Alex... buradasın,
gerçekten buradasın..."

Alex geri cekilerek, Willow'un şakağına düşmüş sa tutamını
geri itti ve loş ışığın altında, onun yüzüne baktı. "İyi misin?"
Yutkundu ve başını salladı. "Sanırım. Ama cok yorgunum..." Alex
bunun için ne kadar minnettarlık duysa azdı. Ona sıkıca sarıldı
ve saçını, yanağını öptü. "zr dilerim," dedi fısıldayarak. "Seni
seviyorum, söylediklerimin... hiçbiri doğru değildi..."

Willow, Alex'in boynuna doladığı kollarını iyice sıktı. Wil-
low konuşurken, Alex onun dudaklarının teninde gezindiğini hissetti.

"Biliyorum... Alex, biliyorum. Ben de seni seviyorum..." Bir süre, yalnızca onu canlı olarak kollarında tutmanın tadını çıkardı. Sonra zorunlulukları anımsadı. Buradan uzaklaşmalıydılar. Omzunun üstünden geri baktı. Meleklerin kapıdan geçişi henüz tamamlanmamıştı. Kilise sıralarına oradan da ana kapıya doğru uçan melekler, katedralin içinde bir kanat deryası oluşturmuşlardı.

Kalabalığın alkışları biraz dağınık olsa da hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu. Nate, tüm meleklerin gelmesinin yirmi dakika kadar süreceğini söylemişti. Ne kadar zaman geçmiş olabilirdi?

Çabucak Willow'u dudaklarından öptü. "Seni seviyorum," dedi bir kez daha. "Hadi gel, acele etmeliyiz." Onu kollarına alıp ayağa kalktı ve ön tarafın hâlâ karanlık olmasına sevinerek şükretti. Düzensiz zeminde, içeri girdiği kapıya doğru elinden geldiği kadar hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Kapıya yirmi, otuz adım kalmıştı ki Willow'un, omzunda kaskatı kesildiğini fark etti.

"Alex, bir melek var!"

Alex dönüp baktı ve daha önce dövuştüğünü gördüğü meleklerden birinin kanatlarını açmış kendilerine doğru uçuşunu gördü. Güzel yüzünde sert bir ifade vardı. Silahını kavrayan Alex aynı anda, bir kolunu ondan ayırmadan Willow'u yere bıraktı. Melek yere kondu ve bir dalgalanmayla insan bedenine dönüştü. Yakışıklı, zayıf, kömür gibi siyah saçlı ve soluk benizliydi. Üç metre kadar ilerde durup Willow'a baktı.

"Yarı-melek ve katili," dedi alçak, ama gürültüyü bastıran bir sesle. "Ve anlaşılan, ben de bir şekilde suçluyum. M *İranda*, öyle değil mi?" Alex İngilizce aksanını duyunca kaskatı kesildi. Willow'u öldürmesini emreden melekti bu! Yanında duran

Willow'un derin bir nefes aldığını fark etti ve ansızın annesinin adının Miranda olduğunu anımsadı.

Bu oydu... Willow'un babasıydı.

"Onun adını ağzına alma," dedi Willow zayıf bir sesle meleğe bakarak. "Buna hakkın yok..."

"Ah, ben aynı fikirde değilim," dedi melek. "Var olan ilk yarımeklek... Bunu nasıl becerdiğimi merak ediyorum." Dik dik Willow'a baktı. Arkasında, katedralin neredeyse yarısı, parıldayarak uçan meleklerle kaplıydı.

Willow'u kendine doğru çeken Alex silahını meleğe doğrulttu. "Patlamada öldüğünü düşündüm," dedi sertçe.

"İşinize gelirdi, öyle değil mi?" diye yanıtladı melek homurdanarak. "Ama hayır, yalnızca hain öldü; ben sadece biraz ser- semlemiştim." Gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı.

"Geri çekil, yoksa pişman olursun," dedi Alex.

Melek dudak büktü. "Aslında ben öyle düşünmüyorum. Çok daha önce olması gerektiği gibi, artık ikinizin de ölme vakti geldi." Yeniden melek şekline dönüşerek, kanatlarını açıp yükseldi ve onlara doğru uçtu.

Alex ateş etti. Melek son anda yana kaçıp kurtulurken, kurşun ışık halkasını sıyrıp geçti. Mavi-beyaz enerjisi kararsızlıkla dalgalandı. Üstlerinde uçarken ürpererek acıdan kıvranıyordu. Kanatları kapana kısılmış dev bir kuş gibi açılıp kapanıyordu. Alex yeniden ateş etmeye fırsat bulamadan, melek hareketsizleşti ve bir kez daha insan şekline dönerek yere yığıldı. Hareketsiz yatıyordu.

Willow yerdeki adama baktı, neredeyse yıkılmak üzereydi. "Alex, o... o benim..."

"Şşşt, biliyorum," dedi Alex onu yeniden kucağına alarak. Willow kollannı sımsıkı Alex'in boynuna doladı ve kendini onun

omzuna bıraktı. Alex bir an için yaratığın gerçekten insan olmasını diledi. Öyle olsaydı, vicdan azabı çekmeden, vücuduna kurşunlan boşaltırdı. Ama bunun anlamı yoktu; bir meleği öldürmenin tek yolu, kalbi olan ışık halkasına ateş etmektir. Neyse ki en azından bir süre hareketsiz kalacaktı. Arkasına göz atıp gelen meleklerle bakarak, kucağında Willow'la kapıya yöneldi. Birkaç dakika daha gerekiyordu, sonra dışarı çıkmış olacaktı.

Yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyaçları vardı. Meleklerin İkinci Dalga'sı kapıdan girmeye başladığında, Jonah donakalmış, ağzı açık yukarı bakıyordu. Tüm planlamalardan, göze aldığı tüm risklerden sonra, her şeyi kaybetmişti ve melekler yine de gelmeyi başarmıştı. Güzel yüzler birbiri ardından geçip uçuyordu ve yakında hepsi acıkıp beslenecekti. Umutsuzluktan başı dönen Jonah ürperdi. Vaizin yumruk attığı elmacık kemiği zonkluyordu.

Katedralin arka tarafında hâlâ ışık vardı, ama ön taraf tamamen karanlıktı. Jonah, vaizin birkaç adım ötede coşkuyla gelen melekleri alkışladığını gördü. Rahip yardımcıları da zıplayarak alkışlamaya devam ediyorlardı. Beth ve bir başka kız, kollarını birbirlerinin omzuna atmış, mutlu bir şekilde melekleri izliyorlardı. Hepsinin arkasında, bariyeri aşan, şapkalarını havaya fırlatıp, kendilerini kutsamaları için meleklerle yalvaran, gülüp, ağlayan bir kalabalık vardı.

Jonah ne kadar süreyle yukarıya bakıp şaşkınlıkla izlediğinin ve ne yapacağını düşündüğünün farkında değildi. Tam o arada, kucağında bir kız taşıyan koyu renk saçlı birinin kapıdan çıktığını fark etti.

Jonah dikkatle bakınca kızı tanıdı. Bu Willow'du. Hâlâ hayatta mıydı, yoksa ölmüş müydü? Ve o anda, birdenbire, kendisinin de buradan çıkmak zorunda olduğunu anımsadı. Raziel artık Jonah'm ona ihanet ettiğini biliyordu. Yalnızca Willow'un

ölümü konusunda yalan söylememiştir. Ayrıca kalabalığa bağırdığını ve vaizin Willow'a engel olmasına izin vermediğini, Raziel fark etmiş olmalıydı. Tüm bu karmaşa sırasında Jonah Raziel'in ortadan kaybolduğunu görmüştü. Büyük olasılıkla melek bedene dönmüş ve bir daha görünmemiştir.

Yeniden ortaya çıktığında Jonah'a ne yapacaktı? Ya Kilise üyeleri? Her şey bittiğinde onlar Jonah'a ne yapacaklardı?

Jonah paniğe kapıldı ve düzensiz zeminde sendeleyerek, karanlığın içinde koşmaya başladı.

Bariyerin yakınında, yukarıyı izleyen güvenlik görevlisini gördü ve yolunu değiştirerek ondan uzaklaştı. Sonunda kapıya vardığında, gördüğü şeyle nefesi kesildi ve kahverengi gözleri büyüdü. Karanlıkta yatan kişi dikkatini çekmişti: insan bedeniyle sere serpe uzanmış, yerde hareketsiz yatan kişi Raziel'di.

Jonah, rahatlamayla kanşık bir şaşkınlık yaşadı. Raziel gerçekten de ölmüş olabilir miydi? Bunu bilemiyordu ve anlamak için ona dokunmaya niyeti yoktu. Hareketsiz bedeninin yanından dikkatle geçerek, son birkaç adım için hızlandı.

Kapıyı itti ve burada titreyen ışığın uğultuya benzer bir ses çıkardığını fark etti. Willow'u taşıyan kişi uzun koridoru neredeyse yanlamış, gözden kaybolmak üzereydi. Ansızın kızın nasıl olduğunu çılgınca merak eden Jonah, onun arkasından koşmaya başladı. Tam dış kapıya ulaştıklarında, onları yakaladı.

"Hey..." diye söze başladı. Ama koyu renk saçlı erkek Willow'u bir koluyla göğsüne bastırıp, diğer koluyla Jonah'a silah doğrultunca, sesini kesip, nefesini içine çekti.

"Beni durdurmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi alçak sesle.

Jonah yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Hayır, ben... özür dilerim, sadece..." Sersemlemiş bir halde, Willow'u taşıyan kişinin kendisinden de genç olduğunu görmüş ve aynı anda yaşın

bununla bir ilgisi olmadığını, belki de gencin, Jonah'm asla olamayacağı kadar yaşlı olduğunu kavramıştı.

Willow'un kolları gencin boynunda, başı da omzundaydı. Sesleri duyunca yorgun bir şekilde gözlerini açtı ve bir an Jonah'a baktı. "Alex, o bize yardım etti," dedi yumuşak bir sesle.

"Alex?" Jonah ağzı açık, ona baktı. Tabii, bu katildi. O da buradaydı.

Willow'un sözleriyle Alex az da olsa rahatladı. Silahı indirdi ve Jonah rahat bir nefes aldı. "Sen kilisedeki bağlantı noktamızsın," dedi Alex.

Jonah başını salladı. "Sen de... katilsin."

Alex yanıt vermedi. Gözleri Jonah'm arkasındaki uzun koridora takıldı. "Sen de buradan çıkmalısın; her şey bittiğinde seni öldürürler." Diğer koluyla da Willow'u tutarak kapıya doğru koştu ve gözden kayboldu.

Jonah gergin bir şekilde Alex'in arkasından baktı. Hâlâ uzaktan alkışları ve sevinç çığlıklarını duyabiliyordu. Ama bu ne kadar sürerdi? Kapıyı iterek açtı ve dışarı adımını attı. Yakındaki otoparkın kenarında Alex ve Willow'un bir motosikletin yanında durduklarını gördü. Jonah onları izlerken, Alex Willow'a gümüşü mavi giysiyi çıkarması için yardım edip, sonra da elbiseyi yere attı. Willow'a bir şey soruyor gibiydi; motosiklete göz atan genç kız başını salladı. Alex birdenbire eğilip, Willow'un yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü.

Onların özel anını dikizlemek istemeyen Jonah, başını yana çevirdi. Tekrar o yöne baktığında, Alex'in kaskı takması için Willow'a yardım ettiğini gördü. Sonra çabucak motosiklete atladı, Willow da arkasına binip kollarını onun göğsüne doladı. O anda Jonah'm akıma bir şey geldi ve korkuya kapıldı.

"Bekleyin!" diye seslenerek arkalarından koştu. Motoru alıştıran Alex omzunun üstünden arkaya baktı.

"Raziel," dedi Jonah soluk solua yanlarına ulaşınca. "Öldü mü?"

"Melek mi?" Alex başını salladı. "Hayır, yalnızca devrildi. Birkaç gün kendine gelemez, ama iyileşecek. Ne yazık ki!"

Willow'un yüzü solgun ve bitkindi. "Yardım ettiğın için teşekkürler, Jonah," dedi yumuşak bir sesle. "Keşke..." Sözünü bitiremedi.

"Evet," dedi Jonah geveleyerek. Willow'u yakından görünce afallamıştı. Akimda onu bir süper kız olarak canlandırmıştı. Halbuki Willow ufak tefekti ve çok korkmasına karşın öyle sakin görünüyordu ki Jonah kendi dehşetinden utanç duymuştu.

Güçlölkle yutkunan Jonah yeniden kapıya baktı. "Hımm... şimdi ne yapacaksınız?" Aslında, *şimdi ben ne yapacağım?* demek istiyordu ama o sözcükleri söyleyemedi.

Alex kaslı omuzlarını kaldırdı. Jonah onun gitmek için sabırsızlandığını fark etti. "Buradan uzaklaşmak iyi bir plan gibi görünüyor. Ya sen, araban falan var mı?"

Jonah başını salladı. "Yan taraftaki personel otoparkında." Alex'in yorgun yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Bir an önce arabayı kullansan iyi olur," dedi. "Bundan böyle meleklerle alışmayacağın düşünüyorum."

"Kendine iyi bak Jonah," dedi Willow zayıf bir sesle ve Alex gaza basınca yola çıkıp hızla gözden kayboldular. Jonah, Alex ve Willow yok olana, hatta motor sesi bile duyulmayana kadar orada durup bekledi.

Ama başka bir şey de duyamıyordu. Alkış ve bağmş sesleri de kesilmişti.

Dudaklarını ısıran Jonah, olduğu yerde donakaldı. Böyle bir

şey ummamıştı; enerji kapısının parçalanmasının, yakınında duran birçok kişiyle birlikte kendi ölümüne de neden olacağını düşünmüştü. Aslında öyle olmasını yeğlerdi. Bundan böyle hayatı nasıl olacaktı? Meleklerin parıldayan güzellikleri ve insanlığa yardım etmek için burada oldukları inancı olmadan nasıl yaşayacaktı? Çaresizce, cesareti olsaydı yeniden içeri girip, insanların kendisine yapacaklarına izin vereceğini düşündü. Ama cesareti yoktu, asla olmamıştı. Her zaman, sorunu bu olmuştu.

Sonra bir şey anımsadı: okul kampusunda ilk gördüğü melek ışık saçarak, mutlulukla ona doğru uçmuştu. *Korkma. Sana verecek bir şeyim var.* O zaman bunu anlamamıştı ama melek ona yardım ediyordu. Onun sayesinde cesur *olmuş*, tüm hayatını değiştirmeyi başarmıştı. Bu cesarete tutunabilse, diğerlerinin nasıl olduğunu önemsemeden, gerçekten iyi meleklerin varlığından güç alabilse, belki şu an gerek duyduğu cesarete kavuşacak ve hayatını bir şekilde devam ettirecekti.

Endişeyle çıkış kapısına bakan Jonah, personel otoparkına doğru koşmaya başladı. Servis yolu, onları yeniden otoyola çıkardı. Yolun karşı tarafında trafik tıkanıklığının ve uzun araba kuyruklarının devam ettiğini gördüler Katedralden uzaklaştıkça, trafik tıkanıklığı tamamen yok oldu. Karanlık bastınca farlarını yakan Alex, güneye yöneldi. Rüzgârın saçını ve tişörtünü sertçe havalandırıldığını hissediyordu. Willow'un gerçekten orada olduğu konusunda kendini rahatlatmak ister gibi, Alex arada bir onun kolunu tutuyordu.

Elinden gelse katedralden bin beş yüz kilometre uzaklaşmayı tercih ederdi, ama bu akşam bunu gerçekleştirmesi olanaksızdı. Yorgunluktan bitmişti ve başı zonkluyordu. Dayanamadığı kadar, motosikleti kullanmaya devam etti. Eyaletin güneyindeki Sangre de Cristo dağlarının arasında, Trinidad isimli

bir kasabaya ulaştılar. Öüne çıkan ilk otelin otoparkına girdi ve motosikleti durdurdu. Kaslan soğuk dağ havasından kaskatı kesilmişti. Willow'a inmesi için yardım etti. Kaskını çıkarırken, sokak lambalarının ışığı altında solgun ve en az Alex kadar bitkin görünüyordu.

Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Bir an otoparkta karşılıklı durup birbirlerine baktılar ve doya doya birbirlerini seyretiler. Alex, Willow'un yüzüne sadece bakmaktan bile asla bıkmayacağını düşündü. Yüz yaşma kadar yaşasalar bile... Dağlar arka planda siyah kütleler gibi yükseliyordu ve gecenin karanlığında, sakın yoldan tek bir araba geçiyordu. Alex Willow'un yüzüne dokundu, o da elini Alex'in elinin üstüne koydu. Genç adam, avucuyla onun yanağını okşadı. Başını eğip, dudaklarının yumuşaklığının ve genç kızın sıcaklığının tadına vararak onu yavaşça öptü. Willow hayattaydı. Her nasılsa her nasılsa hâlâ yanındaydı. Willow hafifçe iç çekerek kollarını Alex'in beline doladı ve ona yaslandı. Yanağını onun başına dayayan Alex, bir yandan da sırtını sıvazlıyordu.

İçeri girerken de Alex kolunu Willow'un omuzlarından ayırmadı ve otele giriş işlemlerini yaparken, Alex'in göğsüne yığılan Willow, neredeyse yorgunluktan uyuyakaldı. Alex'in de tam olarak uyanık olduğu söylenemezdi. Odaya doğru yürürken sendeleyey Willow'u yine kucağına aldı ve koridor boyunca odaya doğru yürürken onu taşıdı. Onu bir tarafa kaydırarak kapıyı açmayı başardı ve sırtıyla kapıyı itip kapatarak içeri girdiler. Omzuyla ışığı açtı.

Willow'u yatağa bırakan Alex, onun yanma boylu boyunca uzandı. Ona sokulan Willow'u kendine doğru çekti ve bedeniyle onu sardı. Henüz uyumayı düşünmüyordu; ışık yanıktı ve ikisi de giyinikti. Ama gözlerini yeniden açtığında, birkaç saatin geçmiş

olabileceğini hissetti. Uyanmak için kendini zorladı ve yavaş hareketlerle Willow'un başındaki tokalan çıkarıp, saçlarının rahatça omuzlarına dökülmesini sağlamaya çalıştı. Uykulu bir şekilde gözlerim kırıştıran Willow ancak yarı uyanık durumdaydı. Ayakkabılarını, pantolonunu ve kazağını çıkarması için ona yardım etti. Kendi giysilerini de çıkarıp ışığı kapattı ve çarşafın altına girdiler.

Willow Alex'e sokuldu. Alex genç kızın sırtına dökülen saçları okşayarak yumuşaklığını hissetti. Az sonra Willow yeniden uykuya dalmış ve nefes alışını düzene girmişti. Alex kollarıyla onu sararak, başını öptü. Tam uyumak üzereyken, enerji kapısından giren binlerce meleğin görüntüsü gözünün önüne geldi, ama o anda, bunun çok uzak ve önemsiz olduğunu düşündü. Önemli olan tek şey, bedenleri birbirine dolanmış şekilde Willow'la yatakta yatıyor olmalarıydı.

Hayatının geri kalanında da yapmak istediği tek şey buydu. Alex'in sesini duyarak, yumuşak bir yatakta uyandım. Yavaşça gözlerimi açtım. Örtülmüş perdeleriyle, loş bir otel odasıydık ve Alex yatağın kenarında oturmuş, telefonda biriyle konuşuyordu. Yattığım yerden onun kaslı sırtını izlerken sözcüklerle anlatılamayacak kadar büyük bir mutluluk hissettim. Bu bir hayal değildi; gerçekten gelmişti. Gerçekten yeniden birlikteydik. Telefonu kapattı ve tekrar çarşafın altına girip kollarını dolayarak beni kendine doğru çekti. "Uyanmışsın," dedi mırıldanarak ve şakağını öptü.

Başımı salladım ve yanında kıvrılıp yattım. "Telefondaki kimdi?" dedim fısıldayarak.

"Odayı bir gece daha tutmak istediğimizi söyledim," dedi kolumu ovalayarak. Başını yastığının üstünde, gözleri kapalıydı. "Bugün hareket bile etmek istemiyorum; yalnızca burada yatıp

sana sarılmak istiyorum."

İkimiz de yeniden uyuyakaldık. Tekrar uyandığımızda öğleden sonraydı ve perdenin köşesinden içeri sızan güneş ışığı parlak ve güçlüydü.

Uzun bir süre yatakta kalıp, ayn olduğumuz süre boyunca olanları birbirimize anlattık. Önce ben başıma gelenleri anlattığımda Sophie'nin bırakıp gittiğini öğrenen Alex'in ifadesi sertleşti. "Olamaz, şimdi o güvenli bir yerde ve seni orada bırakıp gitti."

İç çektim. "Aslında anlıyorum, sanırım onun gitmesi, gerçekten öleceğimi tahmin ettiklerini anlamamı sağladı." Ve Nate *ölmüştü*. Razi'el'in "hainin" öldüğünü söylerken takındığı alaycı tavrın anımsayınca ürperdim ve kendi türünün insanlığı mahvetmeye hakkı olmadığına inanan melek için acı duydum.

Alex ne düşündüğümü anlamış gibi saçıma dokundu. Çarşafın kenarıyla oynarken aşağı baktım. "Alex, inanamıyorum. Razi'el'in..." Yutkundum, o sözcüğü söyleyemedim.

"Yalnızca biyolojik olarak," dedi. "Willow, onun seninle hiçbir ilgisi yok. Asla olmadı ve kim olduğunun da hiçbir önemi yok."

"Biliyorum," dedim. "Ama öyle garip ki... onu kendi gözlerimle görmek ve onun da gerçeği bildiğini bilmek. Bilmemesini isterdim."

"Evet," dedi Alex kısa keserek. "Ben de ışık halkasını ıskalamamak isterdim."

Yutkundum. Ne kadar nefret etsem de Razi'el'in ölmesini dileyemezdim, ama Alex onu öldürmeyi başarsaydı, üzülmeyeceğimi biliyordum. Doğrularak yastıklara yaslanıp oturdum ve dizlerimi kendime doğru çekip, gözlerimi ilk açtığım anda Alex'in arkasında gördüğüm binlerce meleği anımsadım.

"Nerede hata yaptığımızı merak ediyorum," dedim. "Melek

taşı mı işe yaramadı, yoksa Beth çılgılık atmaya başladığı için, meleklerin giriş kapısına ben mi geç ulaştım?"

"Bilmiyorum," dedi Alex. Kolumu okşarken uzunca bir sessizlik oldu. "Dünyada daha çok melek olmasından, pek yakında nefret edeceğimi biliyorum ama şu anda, tek hissettiğim şey hayatta olduğun için duyduğum inanılmaz mutluluk."

Başımı salladım. "Biliyorum. Keşke melekleri durdurabilseydim, ama hâlâ yaşadığım ve seninle birlikte olduğum için üzülemem." Siyah kirpiklerinin altında büyüleyici görünen gri- mavi gözlerine baktım. "Alex, hayatta istediğim tek şey seninle birlikte olmak."

"Endişelenme, olacaksın," dedi yumuşak bir ifadeyle. Beni kendine çekip öptü ve birkaç dakika boyunca var olan tek şey birbirini bulan dudaklarımızın sıcaklığı oldu. Bir daha asla bu dudaklara kavuşamayacağımı düşünerek öyle korkmuştum ki...

Yeniden konuşmaya başladığımızda, Alex nasıl Denver'a ulaştığını ve katedrale geldiğinde neler olduğunu anlattı. Oldukça kısa keserek anlattı ama çok iyi algılamıştım.

"Ah, Alex..." diye fısıldadım, yanağına dokunarak. Öldüğüme inanarak beni kucağında tutması düşüncesi kalbimi parçalıyordu. "Bunları yaşadığına inanamıyorum..."

Derin bir nefes alan Alex, gözlerini benden ayırmadan uzandı ve elimi sıktı. "Önemi olan tek şey, senin hayatta olman," dedi. "Senin için, gerekirse tüm bunları yüz kere daha yaşadım."

Gözümün önünde silik, hayal gibi bir anı canlandı. Hayretle başımı salladım. "Anımsıyorum. Gittiğimi hissediyordum; uzun bir koridorda sürükleniyor gibiydim. Ve sen, beni geri getirmek için oradaydın. Beni hayata döndürmek için çabalıyordun..." Alex, hiçbir şey söylemeden avucumun içini öptü. Ona baktım ve gözlerimi açar açmaz karşımda onu gördüğümde içimi kaplayan

inanılmaz mutluluğu anımsadım. Hâlâ mutluluktan sarhoş gibiydim. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum," dedim fısıldayarak.

Hatlarımı ezberlemek ister gibi parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Sen gittikten beş dakika sonra arabaya binmiştim," dedi. "Hayatımın en büyük hatasını yaptığımı fark etmiştim. Willow, özür dilerim. Çok özür dilerim. Söylediğim her şey için, davranışlarım için, yalnız gitmene izin verdiğim için... Beni affedebilecek misin?"

Gözlerim dolmuştu. "Bunu bana sormana bile gerek yok." "Gerek var," dedi. "Hatta diz çökerek sormam gerekirdi." "Hayır! Ben neler yaşadığının farkındaydım..." Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Yavaşça elimi ensesine koydum. "Tabii ki seni affediyorum. Alex, bir daha bundan söz etme, lütfen. Gözlerimi açıp seni gördüğüm an..." Ona baktım; ona olan hislerimi henüz söyleyememişim bile. "Seni seviyorum," dedim.

İç çekerek gözlerini kapattı ve beni kollarına aldı. "Ben de seni seviyorum," dedi dudakları saçlarımda dolaşırken. "Gittiğin andan sonra, tek düşünebildiğim Denver'a zamanında ulaşip senin yanında olmak, sana sarılmaktı... Willow, eğer ölseydin, ben de yaşamak istemeyecektim."

"Biliyorum," diye mırıldandım başımı omzuna dayayarak. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Senden uzaklaşıp gitmek öyle korkunçtu ki. Alex, ben de özür dilerim, ama yapmak zorundaydım, en azından denemek zorundaydım..."

Geri çekildi. "Özür dileme! Denemeliydin bunun *farkındaydım*; ama başına bir şey gelmesi fikrine katlanamıyordum. Ve sonra, katedrale varıp, geç kaldığımı düşündüğümde..." Dalgın bakışlarla başını salladı. "Yaşamasaydın, seni hayal kırıklığına uğrattığım

için kendimi asla affetmeyecektim."

Parmaklanımı onun parmaklarına kenetledim. "Hayır Alex,oradaydın... beni hayal kırıklığına uğratmadın, beni geri getirdin."

"Tanrıya şükür," dedi saçımı okşayarak. "Ne yapmam gerektiğini söyleyen senin meleğindi yoksa ne yapacağımı bilemezdim." Sessizleşti ve bedeninden dalga dalga yayılan gerilimi hissetmeye başladım. Sonunda yutkunarak konuştu. "Senin öleceğini ve benim de Jake'in ölümünden sonraki duruma düşeceğimi düşündüm."

Kol kasları sertleşmişti. Sorup, sormama konusunda tereddüt ettim ama bu konunun onu çok uzun zamandır rahatsız ettiğini biliyordum. "Alex... Jake nasıl öldü?"

İlk anda, yanıtlamayacağını düşündüm, ama sonra başını eğdi ve konuşmaya başladı. "Los Angeles'ta melek avındaydık," dedi. "Jake'le zaman zaman bir oyun oynardık. Birimiz meleğin dikkatini çekmeye çalışır, diğeri de onu vururdu. Aslında, bu şekilde kendimizi tehlikeye atmamıza izin verilmezdi ve Cully'nin haberi olsaydı bizi öldürürdü. İkimiz de işimizde usta olduğumuz için, bunu büyük bir tehlike olarak görmezdik. Neyse bir vadinin yanındaydık ve meleğin dikkatini çekecek kişi Jake'ti. Ve melek Jake'e yaklaşınca onu vurup ağabeyimin yanına koştum..."

Ansızın durakladı. Hâlâ elini tutarken gözümün önünde görüntüler canlandı. Alex'le aynı gözlere sahip, koyu renk saçlı bir erkek vadinin yanında bir duvann üstünde oturuyordu. Sırtıyordu ve birbirlerini kutlamaları için elini kaldırmıştı. *İyi iş çıkardın kardeşim, kurşunun nereden geldiğini bile görmedi.* Bunu anımsayan Alex'in dehşetini hissedebiliyordum ve bu soruyu sorduğum için pişmanlık duydum. Ona yaklaşıp yanağından

öptüm.

"Tamam," dedim fısıldayarak. "Üzgünüm, bana anlatmak zorunda değilsin."

"Hayır, anlatmak istiyorum." Hafifçe geri çekilerek, titreyen eliyle saçını karıştırdı. "Hımm... aslında iki melek vardı ve birlikte hareket ediyorlardı. Silahımı yerine koymadan önce ikinci bir tarama yapmadım, geldiğini görmedim bile. Ansızın uçarak, ortaya çıktı ve Jake hızla geri çekildi. Meleği öldürmeyi başardım, ama bu arada Jake vadiye düşmüştü..."

Alex devam edemedi. Kalbim paramparça olmuştu; onu hiç bu kadar genç ve savunmasız görmemiştim. Gözyaşlanma engel olmaya çalışarak ona sıkıca sarıldım ve kollarının beni sıktığını hissettim. "Benim hatamdı," dedi nefesi tıkanarak. "Bana güveniyordu ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hastaneye götürdük, ama artık çok geçti..." Sustu.

"Bu senin hatan *değildi*," dedim ona sarılmaya devam ederek. "Alex, silah Jake'te olsa da aynı şey olabilirdi. Bir yanlışlık olmuş; bu herkesin başına gelebilirdi."

Yeniden konuştuğunda sesi bitkin ve ifadesizdi. "Ava çıktığında yanlışlık olamaz. Böyle bir şey olamaz."

Geri çekilip gözlerine baktım. "Tamam," dedim. "Senin söylediğin gibi *olsaydı*, ve bu Jake'in hatası olsaydı... onu affeder miydin?"

Yanıt vermeden bana baktı. Boğazının düğümlendiğim fark ettim.

"Alex, affedeceğini biliyorsun," dedim dövmesine dokunarak. "Kendini de affetmelisin, tamam mı? Lütfen." Yanaklarını, alnını ve dudaklarımı öptüm.

Ben onu öpücüklere boğarken, sessizce oturdu. Gerginliğinin yavaş yavaş azalmaya başladığını hissettim. Başımı ellerinin

arasına alıp bana baktı. Bir an ikimiz de konuşmadık. "Seni seviyorum," dedi.

Sözcükler yetersiz kaldı gibi hissettim, ama elde ettiğim buydu. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Alex."

Beni önce yumuşak, şefkatli bir şekilde, sonra da kendine çekerek coşkuyla öptü. Kollarımı boynuna dolayıp, gücünün ve sıcaklığının içinde kendimden geçerek ben de onu öptüm. Bana olan aşkıyla çevrelendiğimi, benim aşkımın da onu kuşattığını hissediyordum.

Beni geri getirmişti. Ölmüştüm ve beni geri getirmişti.

Sonunda birbirimizin kollarından ayrıldık ve yastıklara yaslanarak karşılıklı yatmaya devam ettik. Ve sonra yavaş yavaş ikimiz de gülümsemeye başladık. Alex parmağını şakağımdan çeneme doğru indirdi. Çarşafların altında ayağım çıplak bacağına dokunuyordu. Ayak parmaklarımı baldırına doğru hareket ettirerek onu gıdıkladım. Dışarıdan trafiğin hafif uğultusunu ve bir kuşun civıltısını duyuyordum.

"Bütün bu zahmete değdiğini biliyorsun," dedi Alex gülerek gözlerime bakıp.

"Anlayamadım," dedim.

Başparmağını yavaşça yanaklarımda gezdirdi. "Her şeyin. Seninle birlikte olmam. Her şeye bedel."

Dakikalar geçiyor ve biz doya doya birbirimizi seyrediyorduk. Ansızın, bacaklarımızın çıplak olduğunu fark edip gülmeye başladım. Ama aslında durum hiç de komik değildi. "Sanırım dünkü giysilerimiz dışında giyecek bir şeyimiz yok, öyle değil mi? Ya da başka herhangi bir şeyimiz?"

Alex başım salladı ve hafifçe doğruldu. "Hayır, araba büyük olasılıkla şimdiye kadar çekilmiştir. Ruhsatta adımız kayıtlı olmadığı için geri almamız söz konusu olamaz. Ve eşyalarımızın

çoğu arabanın içindeydi. Giysilerimizin bulunduğu çantam hâlâ kulübede sanırım motosikletle gidip almayı deneyebiliriz, ama..."

"Pek güvenli olduğunu düşünmüyorum," dedim, ben de doğrulup oturarak.

"Hayır, bence de güvenli değil."

Kulübeyi düşününce içimde bir acı hissettim ilk öpüşmemizi orada yaşamış, birbirimize karşı olan duygularımızın aynı olduğunu orada keşfetmiştik. Konuşarak geçirdiğimiz saatleri, kâğıt oynamamızı, birbirimize sarıldığımız anları anımsadım. Ama sonuç olarak orası yalnızca bir yerdi; önemli değildi. Önemli olan tek şey birlikte olmamızdı.

"Peki... şimdi ne yapacağız?" dedim sonunda. Yastıkları düzelterip, ona doğru dönerek yattım.

Yüzüme düşen saç tutamım geriye attı. "Yapmam gereken ilk şey, seni gözümün önünden ayırmamak. Bu andan sonra başımıza ne gelirse gelsin, beraber olacağız."

Elimi uzatıp, kolyemin ucuna dokundum ve onun pürüzsüz yüzeyini hissettim. "Daima," dedim. Ve hâlâ böyle bir şansımız olduğu için içime sevinç doldu.

Beni yavaşça öptü. "Ve planımıza gelince..." Arkasına yaslanarak oturup, kollarını dizlerinin üstüne koydu ve düşünürken kaşları çatıldı. "Melek Projesi'nin hâlâ var olduğunu biliyoruz. Güvenli yerinden sıkılmaya başlayınca, sanırım Sophie Melek Projesi'ni yeniden etkinleştirmek isteyebilir."

Dizlerimi kendime doğru çekip ona baktım. "Yemden onlarla birlikte hareket etmek istiyor musun?"

Burnundan soluyarak konuştu. "Hayır. Onlara güvenmiyorum, çalışma şekillerini beğenmiyorum. Ya sen ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Bu Sophie'nin hatası değildi, ama yine de onu bir daha asla görmek istemiyordum. Zaten bana hiçbir ile-

tişim ayrıntısı vermediğini ürpererek fark ettim. Demek öleceğime o kadar emindi.

Alex dizinin üstündeki parmaklarını oynattı. "Doğruyu söylemek gerekirse, Meksika bana hâlâ iyi bir fikir gibi geliyor," dedi sonunda. "Güvenli bir merkeze ihtiyacımız var ve bu ülkede artık böyle bir yer bulmamız mümkün değil. Ayrıca, Meksika oldukça ucuz; benim de yalnızca altı yüz dolarım kaldı. En kısa zamanda bir eğitim kampı kurmam gerek, ama şimdilik yapmam gereken şey, güvenli bir yer ve birkaç yeni MK bulup sistemi başlatmak." Bana baktı ve elimi tuttu. "Buna ne dersin?"

Bu konuda düşünmek istemiyordum, ama söylemem gerektiğinin farkındaydım. Elimin içinde duran eline baktım ve ağır ağır konuştum. "Alex, melekleri yok edecek kişi olduğumu hâlâ düşünüyor musun? Belki bu kez olmadı ama gelecekte olabilecek bir şeydir." Gülümsemeye çalıştım. "Yakında bir deneme daha yapma konusunda istekli olduğumdan değil, ama..." Son günlerin sözcüklerle anlatılamayacak derecede dehşet verici olmasını bilmeme karşın, meleklerin yok edileceğini bilsem, yine aynı şeyi yapacağımı düşünerek sustum. Bunu istemiyordum, düşüncesinden bile nefret ediyordum. Ama yine aynı şeyi yapardım.

Alex başparmağıyla elimi okşadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama Willow, böyle bir şey olursa orada, tam senin yanında olacağım."

Paniğe kapılarak sarsıldım. "Bunu istemiyorum! Alex, senin güvende olmam..."

Yanağıma dokundu. "Unut gitsin," dedi. "Bir daha asla böyle bir şeyle tek başına yüzleşmene seyirci kalmayacağım."

Konuşamadım. Ona yaklaşarak sarıldım ve başımı omzuna dayadım. Kollarıyla beni sardığında, onun mükemmel sıcaklığına

sokularak, yine birlikte olduğumuz için, yanımda olduğu için kendimi inanılmayacak kadar mutlu hissettim. Parmağımı kolunda gezdirerek konuşmaya başladım. "Aslında... Meksika bence çok iyi bir fikir," dedim.

Geri çekilip dikkatle yüzüme baktı. "Emin misin? Orada pek fazla bir şeyimiz olmayacak, ama umarım her şey yoluna girene kadar birkaç ay yaşamımızı devam ettirebileceğiz."

"Evet, eminim," dedim, başımı sallayarak. Gülmeye başladım. "Aslında çok eminim." Dünyada yeni melekler olduğunu ve Alex'in onlarla savaşabilecek çok az sayıdaki kişiden biri olduğunu bilmeme karşın bu iki günden sonra, yalnızca onunla birlikte olmak, birbirimizi sevmek, birlikte zaman geçirmek bile yağmurdan sonra açan güneş gibiydi.

Oturduğum yerde doğruldum. "Peki, sen yeni MK'leri bulurken ben ne yapacağım?"

Hayretle kaşlarını kaldırdı. "Umarım, bana yardım edersin Willow. Sana gerçekten ihtiyacım var; her şey hakkında bir şeyler hissediyorsun, birine yalnızca dokunarak özelliklerini anlayabiliyorsun." Birdenbire gülümsedi. "Ayrıca motosiklet bozulduğunda, tamir edecek kişi de sen olacaksın."

Ben de güldüm. "Medyum - danışman - tamirci... tamam, kabul ediyorum." Yatak örtüsüne bakarken gülümsemem yok oldu. "Keşke eve gidip, anneme veda edebilmenin bir yolu olsaydı. Aslında belki de tam olarak fark etmeyecek, ama..." Sesim azalarak yok oldu.

Alex elimi sıktı. "Güvenli olsaydı, seni hemen, şu an oraya götürürdüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldım ve bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Annem iyiydi, önemli olan da buydu. Hiç olmazsa ona zarar vermiş olan türle savaşmak için bir şeyler

yapacaktım. "Hey, bana İspanyolca konuşmayı öğretebilirsin," dedim kısa bir sessizlikten sonra.

Gülümsedi ve burnumu öptü. "Ne söylemeyi öğrenmek istersin?"

"Ne öğrensem..." Ansızın konuşmakta güçlük çektiğimi hissettim. Bakışlarımı Alex'e diktim; koyu renk saçlarına, yüzünün sert hatlarına baktım ve onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Gri mavi gözlerinin nasıl içime işlediğini ve gözlerimi onlardan nasıl alamadığımı anımsadım.

Şimdi de gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum.

Güçlkle yutkunarak, parmağımla dudaklarına dokundum. "Beni çok mutlu ediyorsun ve tek isteğim hayatımın geri kalanını seninle geçirmek, demeyi öğretebilir misin?"

Alex'in gözlerindeki bakış öyle tatlıydı ki bayılacağımı hissettim. "Sana bunu daha önce öğretmiştim, anımsadın mı?" dedi. Başını eğip beni öptü ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan konuştu. "Te *amo, Willow.*"

İçimde bir yerde, meleğimin gülümsediğini biliyordum.

Teşekkür

Her öykü, yalnız okurları için değil, yazar için de bir yolculuktur. Özellikle bu öykü, birçoğundan daha uzun bir yolculuk oldu. Alex ve Willow'u uzun yıllardır tanıyorum ve sonunda öy-

küleri anlatıldığı için çok heyecanlıyım. Bu yolculukta, birçok kişi bana yardım etti ve sanırım şimdi onlara teşekkür etmenin tam zamanı.

Liz Kessler ve Isobel Gahan'a, öyküye olan sağlam inançlarıyla isteğimi yıllar boyunca canlı tuttukları için (sonunda kafamda canlandırdığımdan çok farklı bir öyküye dönüşmüş olsa da!); Linda Chapman ve Julie Sykes'a *Melek*'in ilk taslaklarını okuyup, saçmalık olmadığına beni inandırdıkları için kocaman teşekkürler. İlk okurlar olarak, coşkunuz benim için sözcüklerle anlatılmayacak kadar anlamlıydı; temsilcim Caroline Sheldon'a ısrarlı desteği, rehberliği ve hikâyeyi en başından beri sevdiği için; editörüm Megan Larkin'e mükemmel anlayışı ve katkısı, öykü ve karakterlerle uyum içinde olduğu için (*Melek'te* birlikte çalışmak çok zevkliydi ve henüz işimizi bitirmedik!). Editörüm Stephanie King'e tüm yardımları ve paniğe kapıldığım anlarda çok sakin ve sevecen olduğu için; Usborne'daki reklam ve pazarlama ekibine *Melek*'i yıldızlara yakışır şekilde yayımladıkları için. Onlara bir istek listesi verseydim, daha fazlasını dileyemezdim; Katie Beat'e, metindeki İspanyolca çeviriler için; Neil Chowney'e, araba motorları konusunda verdiği bilgiler ve arıza sahneleriyle ilgili yararlı önerileri için; *Melek*'in tüm ilk okurlarına, coşkulu değerlendirmeler yazdıkları için (bir yazar için, başkalarının da yazdığınız şeyi sizin kadar sevdiğini anlamaktan daha büyük bir itici güç olamaz); müzisyenler Sarah Class ve Kari Jenkins'e, *Melek*i yazarken sürekli eserlerini dinlediğim için; ve son olarak eşim Peter'a, en baştan beri bu yolculukta benimle birlikte olduğu için. *Melek*'in yazılış sürecindeki desteğini sonsuza dek unutmayacağım. Onun sayesinde, haftalar boyunca ara vermeden, yalnızca yazmaya odaklanabildim ki bu, pek az yazarın sahip olduğu bir lüktür! Yanımda olduğun için teşekkür ederim, Pete. Seni seviyorum.

MELEK

L. A. WEATHERLY

Willow diğer kızlardan farklı olduğunu biliyor ve bunun tek sebebi araba tamir etmekten hoşlanması değil.

Willow'un bir yeteneği var.

Tek bir dokunuşla insanların geleceklerini görebiliyor,
rüyalarına girebiliyor ve umutlarını,
pişmanlıklarını bir kitap gibi okuyabiliyor.
Bu gücü nereden aldığını ise kimse bilmiyor.

Alex hariç.

Gizemli, doğaüstü bir çekiciliğe sahip olan Alex,
Willow'un sırrını biliyor ve onu durdurmak için yola çıkıyor.
Willow'un içindeki karanlık güçler,
onu tehlikeli ve karşı konulmaz kılıyor.

Alex şimdi can düşmanına âşık olmak üzere...

